Király László

Augsburg felé?!

A folytatólagos családregényt
példának szántam azok elé, akik
elmenekülve, vagy elűzve hazájukból
vagyonokat szereztek, míg az
itthon maradottak vérüket adták az
elorozott szabadságért!

Szerző

Egy esős hajnalon Kirunában ért a hír, hogy a budapesti parlament épületének egyik kapuját berobbantották! Mivel az idő miatt nem volt mihez kezdeni, ágyban fekve hallgattuk a merényletről szóló bejelentést:

- Mit mondtam Nektek - Anna, az éjszaka az övé volt, ásítva fordult felém -, ezek az őrültek nem elégszenek meg a szocialisták elnökének megnyomorításával, képesek lennének arra is, hogy az újonnan választott országgyűlési képviselőkre robbantsák a világörökségnek számító, semmi máshoz nem hasonlítható szépségű épületkomplexumot. Az eddig pocskondiázók nyilván megrémültek, látván, hogy egy szociálliberális kormányzat létrejötte nem is olyan lehetetlen, mint azt egyesek pedzegették, hivatkozván a két párt, a szocialista és a szabaddemokrata indulási alapállására!

- A tévedés oka - de ezt már én mondtam -, hogy figyelmen kívül hagyták, miszerint mindkét párt, de főként a szocialisták, jó irányban fejlesztették kötődésüket a többségi néphez! Ha létrejön a két párt koalíciós kormányzata, akkor a jelenlegi koalíciós kormányzat, de annak sleppje is hosszú időre lemondhat arról, hogy ismét labdába rúghat, mert a szociálliberális erők, támaszkodva a fináncarisztokrácia részéről megnyilvánuló kedvező fogadtatásra, csillapítani tudják, a jelenleg ellehetetlenedett tömegek étvágyát, később pedig, ugyancsak a finánctőke segítségével egy gyorsított ütemű fejlődés megteremtheti azokat a feltételeket, amelyek kizárnák leépítésüket! Elképzelhető tehát, hogy a választás vesztesei, főképp a teljesen félresepert szélsőjobb, minden lehetséges eszközt felhasznál, megakadályozandó általa a kedvező politikai, gazdasági helyzet stabilizálását!

- Én nem mennék annyira szélre - szólt ismét Anna - elég sokan vannak azok, akik azt hívén, hogy a ’90-ben hatalomra került vegyes összetételű erők immár végérvényesen urai maradnak a hatalomnak, és bár különböző indokokkal magyarázván tettüket, köpönyeget fordítottak, sőt - az aljas, többnyire hitelét vesztett, vagy költött rémtörténetekkel még fel is cicomázták színeváltozásuk tulajdonképpeni okát: az egzisztenciális helyzetteremtést! Ami számomra meglepő volt már a rendszerváltás kezdetén is, hogy számos magasan képzett személy sem látott tovább az orránál: feláldozta múlt és jövőbeni karrierjét a pillanatnyi érvényesülés oltárán!

- Kikre gondolsz? - kérdeztem - hisz a „törvénytelen Szocializmus” személyes, vagy a pincebörtönök arcnélküli tanúi egyáltalán nem vallanak magas képzettségre!

- Hát, ha azok nem is, a sugalmazóik igen, hisz a most véget ért hatalmi rendszernek történészek voltak a kemény magvai!

- Mit adhattak volna különbet magukból, hisz ők is hamis történetíráson nevelődtek! - Kicsit talán túl hevesen is mondtam -, majd: nem vagyok híve az anarchiának, de mindazon történelemkönyvet máglyára dobatnék, melyet 1920 óta írtak, kivétel persze az oknyomozó történelem, amelynek írásos anyaga jobbára az íróasztalok fiókjaiban lapul! A mai értelmiség legnagyobb hibája felszínes tudálékossága! Az emberi lélek mozgatóit nem ismerik, ezért a választási eredmények feletti csodálkozás: eddig tartott a Csipkerózsika álma? Csak remélhetjük, hogy a most alakuló kormányzat, amely egy másik, de szintén elit csoportosulásból verbuválódik, okulván elődeik kiebrudalásán, ténylegesen is a néppel szembeni szolgálatnak tekinti megbízatását, bár - a ’90-ben hatalomra kerültek is a szolgálatot emlegették és szolgálták is, csak nem a nép, hanem saját érdekeiket! Törvényszerű volt, hogy a megcsalatott, kisemmizett emberek lapátra tették őket!

Kopogtak az ajtón - Méri kérte, ha már ébren vagyunk, látogassunk át hozzájuk! Ez persze azt jelentette, hogy a csupán néhány helyiséggel távolabb berendezett - műszerezett - szobában fekvő, gégerákos apját keressük fel. A beteg, valamint lánya, aki tudvalevőleg menyem,

Ferenc fiam felesége ragaszkodtak ahhoz, hogy egymás melletti szobákban kapjanak elhelyezést, ezért némi átalakítást is el kellett végezni, de végül is sikerült helyére tenni mindent és már kezdtünk hozzá szokni az ottani élet körülményeihez, amikor itthon a rendkívüli eset történt, de a világpolitikában is egyszerre több helyütt háborús gócok keletkeztek: Európában a Balkán-félsziget népei még mindig gyilkolják egymást, Afrikában több helyütt is fellángoltak a harcok elő-Ázsiában is újrakezdték, a legsúlyosabb helyzet azonban a Koreai félszigeten alakult ki! Méri apjának Dél-Koreában vannak komoly érdekeltségei, feltételeztem, hogy azok miatti aggodalmát akarja megosztani velem... -

- Azonnal megyünk, Kislányom - szóltam ki - előbb nagyjából rendbe szedjük magunkat, mert még ágyban vagyunk!

- Na nem mindnyájan - javította ki szavaimat Judit, aki a heverő másik oldalán Dávidot szoptatta - egy pillanat Méri, máris nálatok vagyok! - Anna mellé helyezte a szoptatás közben elszundított gyereket - gyere utánam, Édesapa - mondta - én előremegyek, lehet, hogy sürgősen segítenem kell valamiben Mérinek! Különben nem zavarna bennünket!

- Lehet, hogy így van - mondtam -, bár én másra gondolok! A Te jelenlétedre persze így is, úgy is szükség lehet! Igyekezni fogok, Szívem!

Judit távozása után Anna, miközben közénk helyezte a kicsit, átvetette combját derekamon, de mielőtt bármit is mondhatott volna, megelőztem:

- Ne bolondozz, Kedves, hisz nemrég fejeztük be és most nincs is rá időnk! Még megorrolnának...!

- Nem akarok én semmit, Kedves, vagyis igen: Katinka és Judit is megerősítették, hogy el tudnák intézni, miszerint én is szülhetnék Neked egy gyermeket! Én szeretném, Te mit szólsz hozzá!?

- Szamárság, Kedvesem! Hát nem egyeztetek meg Judittal abban, hogy Dávidka a ti közös gyermeketek?! Miért szabdaltatnád magad össze? Nekem Te így vagy jó! Judit és Te, számomra egy testként léteztek! Szeretném, ha ti ezt így könyvelnétek el és többet szó, se essék róla!

- Jó-jó - volt a válasz - én így is boldog vagyok veletek, csak szerettem volna, ha kettőnknek is lenne egy közös gyermekünk!

- De Kedvesem, a mi vérünk már így is össze-vissza keveredett! Megnyugtatlak, hogy belőled is van Dávidkában éppen elegendő! Ha a hajára, az orrára, a gödröcskéire tekintesz...?!

- Azt hiszem, igazad van, mint általában mindig! Csókolj meg, Kedves, aztán..., de én még maradok tovább a kicsi mellett!

Egy gyors zuhany után, félig felöltözötten, Judit még a szokásos napi vizsgálattal sem végzett, s én máris ott álltam az ajtóban várva a soromra -!

- Nos itt vagyok, kedves Barátom - szóltam a beteghez, miután a két asszony félre vonult - bármiben segíthetek, örömmel teszem!

Az öreg - öreg, néhány hónap híján egyidősek vagyunk - intett lányának, aki kezembe adta apja jegyzetfüzetét, két teleírt oldalon összegezve, hogy miről óhajt velem beszélni. Mivel a néhány szón kívül többre még nem volt képes, a tanácskozást úgy bonyolítottuk, hogy ő írt, én pedig beszéltem!

Jól sejtettem: dél-koreai érdekeltségeit, vagyis - gondolom - most már nyugodtan mondhatom: érdekeltségeinket féltette! Mint írta: az észak-koreai elnök látszólagos visszakozása az atomvitában csak időhúzás, és valószínűsíthető, hogy Peking, valamint Moszkva is az északiak

javára játszik azzal, hogy lépéseit váltogatja: hol előre, hol hátra, bizonytalanságban hagyva a washingtoni politikusokat! Össze kell kapcsolni - írta - dél-koreai érdekeltségeinket az általunk már előbb létesített kínai közös vállalatainkkal, ott ugyanis, bárhogy alakuljanak a dolgok, nagyobb biztonságban tudhatjuk magunkat! Amerika - írta - hiába szuperhatalom, csak tömegpusztító fegyverek alkalmazása folytán remélhetne némi előnyt, ez az előny azonban nagyon rövid idő múltán az öngyilkossággal lenne egyenlő, mert a légköri mozgások elé nem építhetnek gátakat! A nélkül pedig...! A nyugati világ nagyrészt dezorganizált hadseregeit elsepernék a keletről induló, szabad prédát, és szabadabb életet remélő, ugyancsak gépesített hadseregek! Az eddig úgyszólván karanténban élő népek számára a háború egész mást jelent, mint a mi, már-már nem is szabadságban, szabadosságban élő, magasabb kultúrájú népeink számára! Ha visszagondolok a vietnami háború ellen tiltakozó tömeges amerikai megmozdulásokra, akkor azt kell mondjam: egy fegyvertelen, csupán bájaira hagyatkozó amazon hadseregnek sem tudnának sokáig ellenállni! De ez alól a civilizált nyugat-európai államok sem kivételek! Különben a csodafegyverekre való hivatkozásból eredő lekezelő magatartás, ebben a már eddig is sugárfertőzött világban, egyáltalán nem meggyőző! Sokkal olcsóbb, kedvezőbb megoldás lenne sutba dobni minden gyilkos fegyvert, és egyesült erővel, faji és egyéb előítéletek kizárásával törekedni egy minden ember számára elfogadható életnívó megteremtésére! A ti koncepciótokban épp ez a szándék ragadott meg, és amíg élek, boldogan segítek mindenben! Talán az akarat, hogy segítségetekre legyek, tart még mindig életben!

- Kína hatalmi súlyának növekedése - mondtam - nem vitatható! Dél-Koreának, de nem kevésbé az Amerikai Egyesült Államoknak is szembe kell nézni azzal a ténnyel, hogy Észak-Koreával kötött katonai együttműködési szerződése ma is élő valóság! Oroszország pedig két vasat tart a tűzben! Az interkontinentális rakéták korában, egyik fél sem számolhat abszolút győzelemre! Tehát - ha tetszik, ha nem két megoldás között lehet választani: a békés építőmunka, vagy, ha nem is a gyors, a lassú halál az egész emberiség számára! Én remélem, hogy mindenik fél alaposan átgondolja mielőtt bármit is lépne! Nekünk mindenesetre jó irányba kell hatni! Az a véleményem, hogy a kínai vezetők elképzelései, ámbár sok mindenben eltérőek, legközelebb állnak a miénkhez, s mint Földük legnépesebb állama partnerünk lesz utópisztikusnak látszó, de egyáltalán nem lehetetlen politikai és gazdasági koncepciónk megvalósításában! Helyeslem elképzelésedet dél-koreai és kínai vállalataink összekapcsolására és amennyiben óhajtod, még ma felkérem fiaimat, vegyék fel ez irányban az érintkezését mindkét kormány megbízottaival, vagy - legalábbis jelezzék tárgyalási szándékunkat!

A beteg igent jelzett fejének mozdításával, Judit pedig:

- Látod Édesapa, jó előérzeted volt a nemzetközi politikát illetően, midőn úgy döntöttél, hogy Gréta és Tamás mellé kínai instruktorokat állítasz, a család legújabb tagjait pedig - gondolok a mi kedves betegünkre, valamint Palira, a Magdaléna volt kapitányára, és Fatimára, szinte a gondviselés időzítette mostanra! Ők lesznek az a szilárd alap, amelyre biztonsággal építkezhetünk, későbbiekben pedig lehetséges a családi összefonódás is: úgy értem vérszerinti! A keveredés mind a jelen, mind a jövő szempontjából hasznos lehet fehéreknek, sárgáknak egyaránt!

Méri hirtelen kacagni kezdett:

- Isten ment, hogy a kínaiakat és a delfineket egy kalap alá vegyem, de - Judithoz - szavaid után ítélve a mi kísérletünk sem haszontalan!

- A kísérlet, kedvesem, bármilyen cél érdekében történjen, legfeljebb eredménytelen lehet, vagy egészen mást eredményezhet, de haszontalan soha!

- Ugyan már - szóltam közbe - mikor ilyen komoly dolgokról beszélünk, visszatarthatnátok magatokat!

- Na de, Édesapa - Judit egészen belesápadt -, ha Mériék sikerrel járnának, az sokkal nagyobb szenzáció lenne, mint a fehérek és a sárgák keveredéséből származó, esetleg: szürke ember! Vagy - ki tudja...?

A beteg öklendezni kezdett, valami leszakadhatott gégéjéről, mert lenyelni nem tudván, vagy nem akarván, a szájában kavargatta, majd beleköpte a lánya által eléje tartott porcelán tálba. Nyomban utána pedig, bár még gyengécske hangon, de megszólalt:

- Istenem, ez nem lehet igaz! Gyerekeim, tudok beszélni! - Nem folytathatta, mert nevető-görcs fogta el őt is, s mivel az erős igénybevétel miatt további foszlányok szakadoztak le a nyelőcsőről, ismét kérte a tálat, azaz kérnie sem kellett, mert Méri már a kezében tartotta. Miután pedig megnyugodott, Judit kivette a tálat Méri kezéből:

- Ez elegendő a vizsgálathoz - mondta, és egy steril kendőt nyújtott át - a többit ebbe kedvesem! - Több szót sem ejtve, a tállal együtt átment a szomszédos helyiségbe, hogy azonnal vizsgálat alá vegye a leszakadozott váladékot. Miután pedig meggyőződött arról, hogy a foszlányok elhalt rákos sejtek, még az elektronmikroszkóp mellől felhívta Katinkát. Lelkesedése oly hangos volt, hogy hozzánk is áthallatszott: anyuka-anyuka - kiáltotta a rádiótelefonba - Méri papája egyelőre megmenekült! Itt van előttem, a mikroszkóp alatt a lelet, amely után ítélve szinte biztos a 100 százalékos gyógyulás! Keress módot arra, hogy iderepülj! Együttesen kell konzultálnunk esetleg mások bevonásával!

- Semmivel sem tudtál volna nagyobb örömet okozni, Kislányom - így Katinka - de ezt már a közénk visszatérő Judittól - megpróbálok kapcsolatba lépni Budával, s ha ő átdobna?! Hosszú időre nem tudok eltávozni, mert itt is alakulnak a dolgok!

- Nagyon jó lenne, ha Buda vállalná - folytatta Judit - édesapa és Méri papája a dél-koreai és a kínai érdekeltségek összevonását fontolgatják! Egy csapásra két legyet üthetnénk: mi is, valamint Buda és édesapáék is személyesen konzultálhatnánk meg a soron következő dolgokat!

- Megpróbálom Aranyom, és majd visszahívlak - válaszolta Katinka -, de ismétlem: ami Méri papájánál történt, az már ha nem is egész, fél győzelem! Csókollak benneteket Aranyom! Ha minden összevág, akkor még a mai nap találkozunk!

Amikor Judit visszaérkezett közénk, a beteg már egyszerűbb mondatokat rakosgatott össze és a hírre, mert hát Méri örömében az egész kastélyt fellármázta, ott gyülekezett a szobában a család valamennyi Kirunában tartózkodó tagja, még a kicsik is: Therese karján Odinnal, Anna pedig a mi kis Dávidunkkal!

- Nem tudnám szavakkal kifejezni, hogy mit érzek - mondta a beteg - talán ahhoz hasonlót, mint mikor Katinka professzorasszony a kísérlet előtt kicserélte a vérem! Futni, repülni szeretnék!

- Tudjátok mit - a tiszteletes szavai voltak ezek - feleségével épp a kápolna díszítésével foglalkozott, ott közölte velük a csodával határos hírt Therese - tudom - mondta a pap, hogy betegünk nem a mi hitünket vallja, mindazonáltal örömünknek és hálánk jeléül énekeljük el e tedeumot!

Jörg, aki a tedeum éneklése közben érkezett haza ellenőrző körútjáról indítványozta, hogy sógornője apjának gyógyulását egy szarvas nyársra húzásával ünnepeljük meg! Ő ugyan nem a régi, pogány Isten: Odin számára teendő felajánlásra gondol, de, hogy emlékezetes legyen a nap...! A családban szokás volt minden nagyobb ünnepen a máglyarakás - szarvas sütés mellett a szabadban szórakozni még a téli fagyos napokon is! Persze valamennyiünk részéről

lelkesedésre talált az indítvány és egy jó órán belül magasra csaptak a lángok, egy másik órán belül pedig már forgatták a szalonnával tűzdelt szarvast az izzó parázs felett! A reggel még halállal kínlódó beteg, akit persze szarvasbőrökbe bugyolálva, a tülökszóra összegyűlt, ujjongó embercsoport közepében, a tűz közelében helyeztünk el, az izzó parázsból áramló hőtől, vagy a belsejében gyülemlő, egyre intenzívebb életerőtől, kipirult arccal gyönyörködött a fiatalok játékában. Az ünneplést, azaz: vigalmat csak Buda repülőgépének érkezése zavarta meg kis időre, mert bár nem volt éppen könnyű Katinkának a dolga vele, végül is hajlott a szóra! Elhatározásában bizonyosan szerepet kapott Judit közlése, miszerint a koreai és a kínai vállalataink összevonását fontolgatjuk! Mivel a beteg már addig is tovább volt kinn a szabadban, mint azt Judit engedélyezte volt, vele együtt Buda és én, valamint Katinka és Judit visszamentünk a kastélyba, ahol a két professzor előbb vizsgálatnak vetette alá betegünket, miután pedig kiszabadult kezük alól, Budával és velem, hármasban félrevonultunk, hogy meghányjuk-vessük a nemzetközi és a hazai politikai, gazdaságpolitikai alapállást! De nem akarom untatni olvasóimat a már ismert, vagy ezután is még többször ismétlődő dolgokkal, inkább ismerkedjünk meg egy kissé távolabb zajló ünnepséggel, amelyet Gréta 16. születésnapjára való tekintettel rendeztek testvérei, valamint barátai Tiencsinben!

Először is az ünnepség helyét akarom nagyjából körülírni: a kikötőben vagyunk - Pali, akit a család a tiencsini kikötőben bonyolódó forgalom lebonyolításával bízott meg, nászajándékba egy kompletten berendezett, kínai gyártmányú dzsunkát kapott! Még a vétel előtt úgy egyeztek meg Grétával, valamint annak sleppjével: Tamás és a két kínai instruktor, hogy a dzsunkán számukra is külön kabinokat rendeznek be. Ez főként azért volt hasznos, mert a két fiatal kínai tolmácsként is alkalmazható volt a bonyolultabb műveletek megoldásában, na és Fatima, valamint a kis Aladdin is hasznukat vette a nyelv elsajátításában, mert Pali nyelvismerete azért csak olyan korcsmai zsargon volt! Bérelhettek volna persze rangjukhoz méltó épületet is a városban, az irodák egyébként is ott voltak, de hajós lévén, Pali is a hajóhoz ragaszkodott, mint mondta: a legbiztonságosabb hely ebben a bűnbarlangban! A dzsunka el volt látva a legmodernebb gépezettel, külsejét tekintve azonban semmivel sem különbözött az öbölben ezerszám ringatózó társaitól. De - a biztonság és a friss, tiszta levegő mellett volt egy olyan tulajdonsága is, amelyet a városban semmivel sem pótolhattak: naponta, vagy a nap bármely órájában, frissiben fogott tengeri halat szolgálhattak fel konyhájukon, ami sok kellemetlen betegségtől óvta meg őket, lévén a hal az egyik leggyorsabban romló, egyben a tengerparti lakosok fő tápláléka! A dzsunka persze a család legkisebb, ugyanakkor leggyorsabb hajója volt - mellette majdnem állandóan ott ringatóztak a nagy, teherszállító óceánjárók, s Pali több száz főnyi személyzettel bonyolította a család Kínába irányuló kereskedelmét! A környék inkább csak az esti szürkülettől hajnalig volt a csillagos éghez hasonlítható, ragyogó és csábító, nappal eléggé elhanyagoltnak mutatkozott, az állandó nyüzsgés azonban a mocskot is széppé varázsolta! Grétának és Tamásnak, de nem kevésbé Melaninak, aki Ádám társaságában szintén jelen volt, vagy Fatimának, már azért is kedves volt minden, mert a madarakra emlékeztető csivitelő beszéd mellett, szokatlan és újszerű volt!

A meleg elől behúzódtak a lefüggönyözött, délszaki növényektől illatos, vendégek fogadására, kisebb mulatságok megtartására alkalmas fedélközi helyiségbe - mellesleg abból, vagy inkább azon keresztül lehetett közlekedni a keskeny folyosó két oldalán elhelyezkedő kabinok és a tetőtér között. Az egyik sarokban bizsergetően szexis kínai zene szórakoztatta a félmeztelenre vetkőzött fiatalokat - érdekes: mezítelenségük ellenére ezek a fiatalok, ellentétben nyugati sorstársaikkal, mértéktartóak voltak, sőt - talán helyénvalóbb kifejezéssel élve: szemérmesek voltak! Melani, aki Svédország levegőjét szívta hosszú évekig, egészen természetesnek tartotta a fiatalok ilyetén való viselkedési normáját, férje Ádám és a budapesti Operában tartott vállalkozók estjén megismert, volt államtitkár, valamint a szintén jelenlévő felesége azonban közönségesnek, frivolnak nevezték, ez az érkezésük első pillanataiban

nyilvánított benyomásuk azonban rövid ottlétük után megváltozott, és ők is nekivetkőzve utánozták a nem is könnyű, inkább művészi, mintsem sekély táncmozdulatokat, de foglalkozzunk az ünnepelttel, Grétával! Sokan, az előbbi könyvekből ítélve könnyűvérű tinédzserek tarthatnák, pedig nála a barátság, még a szexuális érzésekhez kötődő is, természetes énjének bűntudat nélküli kivetődése! Ő a szeretetet fizikai értelemben is adta, és hasonló módon várta el másoktól is! Ezért volt számára szülőanyjának és nagynénjének eltűnése oly fájdalmas, mégis inkább szánalmat érzett irántuk gyűlölet helyett, búcsú és előzetes bejelentés nélküli távozásuk miatt. Most a dzsunka magasra ívelt tatján kart karba fűzbe sétálgat fogadott nővérének, a bosnyák származású Irmácskának oldalán, szabadon maradt kezével pedig simogatja annak ismételten dagadó hasát. Janzen, Irmácska férje, halaszthatatlan dolgai miatt késik, így alkalmuk nyílik az intim eszmecserére:

- Nem lesz megint korai - teszi fel a kérdést Gréta - az előbbiek után?

- Nem, nem hiszem! Hiszen olyan boldogok vagyunk! Alig várjuk a bébi megérkezését! - Irmácska arca valósággal ragyog -!

- De - hát, akkor, hogy fogsz tanulni? A kicsi lefoglalja minden idődet!

- Majd magánúton, és szabad időtökben ti is foglalkoztok velem! - Rövid gondolkodás után pedig - ha jól emlékszem, Te mondtad, hogy a mamád épp csak kihordott és megszült! Állítása szerint - ha ugyan hihető - a veled való terhessége volt számára életének legnehezebb időszaka! Ami pedig csecsemőkorodat illeti: egyetlen pillanatig sem élvezhetted a mamád emlőit, mert szülés után is csak néhány napot pihent! Ő ugyan szerződésbeli kötelezettségére hivatkozott, szerintem azonban a színpad vonzása erősebb volt a tiédnél! Számomra is fontos a tudás! Méltó partnere akarok lenni férjemnek, de a gyermekemet nem adom más kezére, magam fogom nevelni, persze számítva a ti segítségetekre!

- Amit mi boldogan vállalunk! - Gréta mondta volna tovább, Irmácska azonban leintette:

- Azért függetlenül attól, ami születésed után történt veled, már azért is hálával tartozol a mamádnak, hogy kihordott és megszült! Aztán mindent egybevetve: utána sem szűnt meg gondoskodni rólad, csak a maga módján! Mint ismert prímabalerina egy kicsit mindenkié volt, és ha belőle is van benned valami, akkor nem is lehetett rossz asszony, sokkal inkább rendkívüli volt, sokak szerint: szent, akinek a hivatása nem a gyermeknevelés, sokkal inkább a felnőttek helyes irányba terelése...!

- Hogy Te milyen okosan beszélsz, Kislányom! - mindketten a hang irányába fordultak és a látomástól-e, de egymás karjai közé zuhantak! - Érdekes, hogy ezúttal nem a realista, a kézzel fogható valósághoz ragaszkodó Gréta ocsúdott fel elsőnek, hanem a pár hónappal előbb még nagyon is sebezhető Irmácska:

- Anyuka?! Betti néni?! Valóban ti lennétek, vagy csak hasonmásaik?!

Két fehér száris asszony állt előttük, minden kétséget kizárólag: Szilvia és Betti! A helyzet, valamint az időzítés miatt azonban inkább látomásként hatottak!

- Ne féljetek tőlünk, Kislányaim - közelített feléjük Szilvia - valójában csak árnyai vagyunk az említett személyeknek! Fizikai formátumukat vettük fel magunkra, hogy jelenésünkkel igazoljuk a reinkarnáció hitelességét! Rátok esett a választás, hogy átadjátok a láthatatlan, de nagyon is létező világ üzenetét, mely szerint el kell kezdeni a felkészülést a létező, látható világ átlényegüléséhez!

- Ne bolondozzatok, Anyuka - fakadt ki Gréta, meglepődése haragra váltott - tévedtek, ha azt gondoljátok, hogy ebben a maskarában mások vagytok, mint otthon! Különben örülök, hogy legalább szülinapomon eszedbe jutottam! Gyertek, ünnepeljetek velünk, aztán haza...! Apuka

a fél világot felkutatta miattatok! Igaz, új felesége van, mint tudjátok, de ti is elfértek mellette! Négyen pelenkázhatjátok öcsikémet, hogy legalább jóvátegyetek abból valamit, amit nálam elmulasztottatok! Abból, amit Irmácska mondott, a következő reinkarnációtok tanulhat!

- Helyesen beszélsz, Kislányom - Szilvia Gréta elé lépett -, de én nem vagyok anyukád, csak formátumát öltöttem magamra. Mária-Magdolna vagyok, a bűnös asszony, társam pedig Veronika, a könyörület és a tisztaság példaképe!

- Hogy miket beszélsz?! - Gréta át akarta nyalábolni az anyukát, de csak a levegőt karolta - csípj belém Irmácska, de jó erősen - mondta - az lehetetlen, hogy ébren álmodom!? Vagy elvarázsoltak benneteket - a magát Mária-Magdolnának nevezett személyhez -?!

- Nincs itt semmiféle varázslat, Kislányom - ezt azonban már a Veronikának nevezett személy mondta - érthetőbben kifejezve: olyanok vagyunk, mint a szivárvány, látható, de nem fogható! Mi már lassan kétezer éve lesz, hogy egy másik dimenzióban élünk! Jelenleg a Mester kíséretében vagyunk, s a közeljövőben bekövetkező nagy átalakulásra igyekszünk felkészíteni az embereket! Azért a Te anyukád és nénéd formátumát öltöttük magunkra, mert ők világszerte ismertek voltak, a nagy washingtoni Buddhista, tömeges katasztrófa idején pedig elévülhetetlen érdemeket szereztek...!

- Akkor miért nem ők jöttek - kérdezte Gréta felbátorodva - aztán miféle Mester kíséretében vagytok? Tudtommal csak Jézust, a kereszténység alapítóját nevezték Mesternek!

- Először is, Kislányom - ezt már ismét Szilvia megszemélyesítője - anyukád és nénéd az újraszületéshez szükséges tisztulás folyamataként a Léthé vizében fürdőznek, a Mester pedig Buddha reinkarnációja, az átlényegülő világ mindenható királya!

- Megnézném én magamnak azt a - gondolom ugyancsak láthatatlan, de valakinek az evilági formátumát viselő személyt, aki a földi királyságra pályázik! - Irmácska felkapta fejét és bátran szembenézett a két asszonnyal -! Allah csak egy van - mondta - az Ő prófétája pedig Mohamed!

- Itt vagyok, Kislányom! Jól nézz meg, hogy legközelebb felismerj, ha egyedül lennék!

- Ó-Allah...! - Irmácska leborult - mivel érdemeltem ki ezt a nagy megtiszteltetést?!

- De hisz nem Mohamed áll előtted, Irmácska - szólalt meg Gréta - ő a mi urunk: Jézus!

- Nem kislányok - mondta a szakállas férfi - én Buddha vagyok! Ők mindketten, csak más-más korban az én személyemet képviselték és kívülük még sokan mások is! Benneteket szüleitek érdemeiért jelöltelek ki, hogy hirdessétek az idők végezetének eljövetelét! Most pedig, vegyétek áldásom, majd tekerjétek magatok köré nővéreitek száriját, ami egyben a kiválasztottak ismertetőjele! - E szavak kíséretében átnyújtotta a két hófehér szárit, melyek előbb még a két asszony testét fedték, akik azonban - hasonlóan a szivárványhoz eltűntek szemük elől, de eltűnt a magát Buddhának nevező férfi is! Hogy nem hallucináció volt a jelenés, azt bizonyította a lányok kezében maradt, fogható, dörzsölhető szári, amely nem is annyira hófehér, inkább fehér-arany csillogású volt, hasonló a telihold fényéhez, aztán feltűnt nekik még valami: a hajótól távolodó motorcsónak zaja!

- Te érted ezt? - fordult Irmácska Grétához.

- Hát - nem is tudom?! Bolondját járatják velünk vagy...?! Az egészben az a különös, hogy Te Mohamedet vélted felismerni, hisz földig hajoltál előtte, én pedig a mi Megváltónkat, s hogy végül is a kettő egyazon személy lenne, vagyis Buddha...?! Ha nem hagyják nálunk a szárikat, azt hihetnénk, hogy mindketten hallucináltunk, így azonban valóságként kell felfognunk!

- Ha valóságos jelenés volt, akkor csakis Mohamed lehetett, mert a két asszony...?!

- Az igaz, hogy arról nincsenek feljegyzések, miszerint Jézusnak is lettek volna feleségei, vagy szeretői, de végül is férfi volt, méghozzá nem is akármilyen! Akár Dávid király ivadéka volt, akár mint mondta: Buddha reinkarnációja, ő zsidó volt ugyan, de mért ne élhetett volna bigámiában, ha nem is törvényesen...?!

- Igaz - hagyta rá Irmácska - ez azonban, ha a jelenés valódi okát vesszük, miszerint kiválasztottak lennénk, csak másodrangú kérdés! Tekerd magad köré a szárit, hadd lássam, hogy festesz benne!

Gréta nem egyszer látta már hogyan burkolják be testüket vele édesanyja és nagynénje, Betti, majd tanítványuk: Szidónia, ezért ügyesen jobbra, balra tekergette magán, amikor pedig végzett egy lépést hátrált:

- Nos - kérdezte - hogy nézek ki benne?

- Érdekes - szólalt meg elámulva Irmácska - nem látok belőle semmit! Csak a cseresznyevirág sortot, amire feltekerted!

- Már Te is a bolondját akarod járatni velem - Gréta türelmét vesztve kikapta Irmácska kezéből a szárit - gyere, majd segítek, Te magad úgysem tudnád feltekerni, mert gyakorlott kéznek sem könnyű - mondta a magáét, közben tekergette, igazgatta, amikor pedig végzett - lépj egyet hátra Te is, hadd gusztáljalak meg - mondta -!

De abban a pillanatban, amint Irmácska hátralépett, Grétának is leesett az álla, a szárinak ugyanis semmi nyoma nem maradt!

- Atyám - mondta - ezek után semmi kétség, csak a másik dimenzióbeliek láttatására kaptuk! Maradjon kettőnk között ez a titok Irmácska! Mások úgyis csak nevetnének rajtunk, meg aztán, hogy anyukámék se valljanak velünk szégyent! Te eddig is mintaszerűen viselkedtél, megpróbálok én is változtatni eddigi magatartásomon! De - itt jön férjed, Janzen!

Janzen két biztonsági emberrel az oldalán lépett a hajó fedélzetére, s megpillantván feleségét sógornője társaságában, egyenesen feléjük tartott:

- Csókollak mindkettőtöket - köszönt, majd a gyakorlatban is elvégezte - tán itt voltak anyukádék, kishúgom? Szembe találkoztunk, de nem ismertek fel, vagy csak nem akartak felismerni, mert nem álltak meg! Érdekes - pedig közvetlenül mellettünk húztak el a part irányába!

A két nővér összenézett - megmondják-e az igazat, hiszen Janzen még a pogány istennek - Odinnak is áldoz, bár lehetséges, hogy Odin is Buddha reinkarnációja lenne?!

- Tudod mit Gréta - kezdte előbb Irmácska - nem fogunk ártani senkinek azzal, ha férjemet beavatjuk titkunkba! Mit szólsz hozzá, mert persze nélküled... -

- Ha nem lát rajtunk semmi különöset csak akkor - válaszolt a kérdezett, majd tüstént utána - milyen ruha van rajtam, Janzen?

- Hát, ami azt illeti - nem sok!

- Nem a mennyiséget kérdeztem! Szín, szoknya, vagy nadrág...?!

- Piros sort, cseresznye virágokkal díszítve!

- És felette?

- Felette semmi, vagyis: levegő!

- Ez esetbe helyben vagyunk, Irmácska! Neki, de csakis neki elmondhatjuk! De kezd el Te, mert engem talán - és jogosan bolondnak tartana, mint általában!

- Na - ez igazán nem helytálló, kishúgom! Te nem bolond vagy, hanem őszinte és közvetlen, talán jobb kifejezéssel élek, ha azt mondom: természetesnek, emberinek tartalak! Fiatal korod ellenére felnőttek között is ritka, racionális felfogásod a világ dolgairól!

- Ami a néhány perccel előbb velünk történteket illeti, nagyon is bizonytalan vagyok a tekintetben, hogy mi az ésszerű ezen a világon, illetve, mi nem!? Kezdheted, Irmácska, de - a biztonságiak felé kacsintott - rájuk itt nem hiszem, hogy szükség lenne! Küldd be őket a vendégek közé, érezzék jól magukat ők is, egy évben legalább egyszer!

Janzen eleget tett Gréta kívánságának, utasította embereit, ő maga pedig nekidőlve a korlátnak, figyelmesen hallgatta Irmácska elbeszélését arról, hogy ment végbe találkozásuk a Gréta mamájának, valamint nagynénjének külsejében mutatkozó két, esetleg több dimenzióban is létező asszonyok és a magát Buddhának nevező személy között... -

- Nos - miután Irmácska befejezte ismét Gréta vette át a szót - három diplomával a zsebedben sem könnyű feladatot kaptál, igaz? Csoda-e, ha mi tanácstalanok vagyunk?! Ketten egyszerre nem hallucinálhattunk, azaz: nem észlelhettük, és nem hallhattuk ugyanazt! A legérthetetlenebb, hogy amíg magunkra nem öltöttük a szárit, addig valóságos anyagként érzékeltük, utána pedig - mint ahogy már hallottad Irmácskától!

- Azt hiszem, kishúgom, hogy ebben az esetben a diploma mennyisége, vagy minősége mit sem számít - szögezte le röviden Janzen, majd - a természet rendje annyira tökéletes, bonyolult, vagy éppenséggel egyszerű, hogy mikor azt hisszük valamiről, hogy már mindent tudunk róla, kiderül, hogy csak tapogatózunk! A legegyszerűbb valaminek is lehet százféle változata, magyarázata! Hogy a látható és láthatatlan világ között hányféle változat létezik még csak sejtésekre vagyunk hagyatkozva! Én mindenesetre két hús-vér asszonyt láttam a csónakban és a csónak orrában ülő férfi sem volt másból! Az azonban lehetséges, hogy ti szuggesztió hatása alá kerültetek, és a kérdéses időben nem rendelkeztetek érzékszerveitek felett!

- Látod, erre egyikünk sem gondolt! Mégis csak érnek valamit azok a diplomák! Addig nem állok le a tanulással, amíg legalább annyit nem szerzek, mint Te, de Irmácskát sem engedem lemaradni mellőlem!

- Ennek igazán örülök kishúgom, de ha megengeded, hogy ne maradjanak kétségeitek, folytatnám!?

- Sőt! Kérlek! - Gréta, de Irmácska is teljes figyelmükkel Janzen felé fordultak!

- A helyzet az - kezdte Janzen - hogy a világegyetem végtelen! Az ismert világon kívüli mindenség, egyszerűen mérhetetlen! Ez a megállapítás azonban csak a térre és a térben elhelyezkedő anyagra vonatkozik! Az értelem azonban, amelynek következményei az előbbiek, felette áll mindennek! Azt a csodálatos erőt, amely fenntartja és létrehozta a világegyetemet, talán a magyar költő: Berzsenyi Dániel fejezte ki legszebben, legszembetűnőbben: isten, kit a bölcs lángesze fel nem ér, de titkon érző lelke óhajtva sejt, léted világít, mint az égő Nap, de szemünk bele nem tekinthet... - Ha esetleg rosszul idéztem, bocsássatok meg: svéd vagyok! Gyakorlatilag szakmám mellett csak kevés idő jut a svéd irodalomra is, a magyarra annyi sem! Amit tudok anyámtól tanultam! Nos - a hangsúly azon van: magát a világegyetem létrehozóját sem látjuk, azonban a természet, még a mikroszkopikus világ is, bizonyítja, hogy van! A levegőt sem látjuk, gondolatainkat is csak rögzíthetjük: írásban, vagy egyéb műalkotásokban kifejezve! Az elmondottakból ítélve: akár velünk együtt, azaz: velünk párhuzamosan, itt a földön is létezhet - nyüzsöghet egy láthatatlan, mindazonáltal értelmes lények tömkelege, és természetesen ez még inkább érvényes a világegyetemre! Én magam, nem hiszem, hogy az anyaghoz kötődő ember valaha is eljutna egy több fényévnyire lévő galaxis esetlegesen más dimenziójú észlényeihez, de - és itt van az a de, amit ez idáig még senki nem bizonyított, és valószínűleg soha nem is fog bizonyítani senki, hogy az objektív anyagtól megszabadulván, a

gondolat sebességével száguldozhatunk egymástól sok-sok fényévre lévő galaxisok között. Ha ilyetén fogjuk fel látogatóitok jelenését, akkor akár hihető is, amit közöltek veletek. Ugyanakkor az is, hogy esetleg soha nem hagyták el bolygónkat! Láthatatlanul ugyan, de a kezdettől itt folytatják, testük dezintegrációja folytán megszakadt tevékenységüket, csak egy másik dimenzióban, esetleg más küldetéstudattal! Figyelnek bennünket, ha szükségét látják, figyelmeztetnek, mint most is, ha nem szuggesztió, hanem valóságos jelenés volt! Én mindenesetre kétlem...! Bár - figyelembe véve a világpolitika mai, zavaros tendenciát, időszerű lenne felhívni a politika irányítóinak figyelmét arra, hogy a következő lépés után már zuhanás következik...! Ez lehet természeti katasztrófa, de előidézheti az ember is! Ma, amikor az amerikai titkosszolgálat szerint is lehetséges, hogy a világunkat elárasztó bűnbandák rendelkeznek tömegpusztító fegyverekkel, s akár a nagyhatalmak zsarolására is képesek: atombomba felrobbantása, vagy ne adja Isten - atomerőművek elpusztítása után -, ha léteznek ezek a figyelő szemek, bizonyára okuk van arra, hogy látható - persze csak a kiválasztottak által - külsőt felvéve adják tudtunkra a közeli veszedelmet. És hogy éppen ti lennétek ezek a kiválasztottak - anyukádékat a fél világ ismerte, a család pedig szinte az egész Földgolyón jelen van! Nem eltitkolni kell ezt a jelenést, hanem széltében-hosszában terjeszteni!

- Hát - ez eddig rendben is lenne - töprengett Gréta inkább csak magában -, de mért éppen ma? Honnan, kitől tudhatták, hogy születésnapomat ünnepeljük?!

- Kétségtelen, hogy anyukádéktól - ha valójában nem ők voltak - és hogy mért ma? Mert a legalkalmasabb időpont arra, hogy mielőbb és mennél nagyobb területen menjen híre a jelenésnek!

- Tudod mit? - Gréta fontoskodó arcot vágott mielőtt folytatta volna a Janzennek adandó választ - egyelőre ne közöljük senkivel a történteket, mert, ha - mint mondod: szuggesztió hatása alá kerültünk, nem tegyük magunkat nevetségessé! Várjunk vele, hátha kapunk még valami jelet, ami által bizonyosságot szerzünk! Most pedig induljunk vissza a többiek közé, már bizonyára keresnek bennünket! Ha valamelyikük firtatná távollétünk okát, mondjuk azt, hogy rád vártunk - Janzen felé - vagy: a női nemnek vannak olyan sajátos dolgai, melyeket nem szívesen köt mások orrára!

- Rendben van, kishúgom! Magam is így gondoltam - válaszolt Janzen - majd karon fogván mindkettejüket - valóban ideje befelé indulni, mert kimaradunk a javából, pedig - úgy őszintén: ma még nem is ettem, nehogy le kelljen mondanom a sok finomságról!

A hajó fogadócsarnokában persze - annyian voltak - fel sem tűnt senkinek az ünnepelt rövid távolléte! A tipikusan kínai zene mellett egyesek táncoltak, mások magukban dudorásztak, vagy, mint Ádám, feleségével Melanival, valamint a család kínai befektetésinek kezelője - a volt Antall-kabinet államtitkára - és felesége, el különülve a zajongó társaságtól, az egyik félreeső zugban vitatták a napi politikát, itthoni és külhoni egymásra hatását, a választások utáni lavírozásban!

- Nem bántad meg, hogy otthagytad őket még a nagy leégés előtt, Zoltán - fordult kérdéssel Ádám barátjához - ekkora lebőgésre gondolom még a legpesszimistább sem számított?!

- Ekkorára valóban nem, Pajtás - volt a válasz -, de aki nyitott szemmel, füllel járt, annak észre kellett vennie, hogy a visszafogott magatartás, a politikától való visszahúzódás, amely a tömegeket jellemezte, akár forgószéllé is kerekedhet, amely felkapja a kormányzatot, s parlamentjével együtt gyökerestől kitépi az ország testéből! Majdnem ez történt, csak hát a kormánytagok és a honatyák jó előre bebiztosították magukat a jövőt illetőleg: tiszteletdíjakból, valamint a végkielégítésekből még jó ideig futja nekik akár ellenpropagandára is! Ha a közeljövő új kormányzata mindjárt az elején, nyakon nem csípi a hörcsögöket, ők nevetve átvészelik a soron következő négy évet, ugyanakkor a meglopott, kizsebelt tömegek, bosszújukat már az

új kormányzaton töltik ki, mivel a legjobb akarat mellett sem tud egyelőre javítani sorsukon! Ha a televízió egyik főszerkesztője - kerek számot mondok: ötmillió végkielégítést kaphat, akkor mit visznek el a nagyobb kutyák?! A háború utáni jóvátételek nem kerültek annyiba, mint az elmúlt négy év kormányzata! Ha az új parlament futni hagyja az úri zsiványokat - a látszat szerint: igen! De - visszafelé is elsülhet...! Bevett gyakorlat, hogy az új kormányzat az előbbi által vállalt kötelezettségekkel együtt kapja a hatalmat - jegyezte meg Ádám -!

- Ez még kifelé sem kötelező minden esetben - válaszolt Zoltán - befelé pedig, az új országgyűlésnek jogában áll semmisnek nyilvánítani elődei elfuserált törvényeit - rendeleteit! Egyáltalán nem kötelező a vérdíjak kifizetése, hacsak nem számításból teszik, kölcsön-kenyér alapon!

- Hát - látod - ez az egy konklúzió van, amiben nem hiszek! Akkora a különbség a két, esetlegesen három csoportosulás között, hogy a ’90-’94-es váltás után még egyszer nem fognak kizárólag a nép döntésére hagyatkozni! A jelenleg hatalomra kerülők mindent el fognak követni, hogy el ne veszítsék a lakosság nagyobbik felének bizalmát, s ha mégis bekövetkezne, vagy már a négy év letelte előtt félreállnának, vagy - többféle variáció is lehetséges -, de még egyszer nem lesz olyan sima hatalomváltás, mint 1990-ben volt! Még egy félmúltat nem hagynak maguk mögött, amiből aztán a deklasszált elemek a szocialista félmúlt, vagy a Törvénytelen szocializmushoz hasonló filmet forgathatnának!

- Azt hiszem ez fordítva is így lenne: azokat, akik most kénytelenek távozni, legközelebb már csak kiütni lehetne a hatalomból! Na, persze - bekövetkezhet olyan fordulat is, hogy a becsapott dolgozó tömegek egyik változatban sem bízhatván, maguk veszik kézbe sorsuk irányítását! Ez a változat azonban már vérrel járna, ezért nagyon meg kell gondolnia magát annak, akinek ma a legkisebb szerepe is lehet a szociális elosztások terén! Gondolok a hozzánk hasonló fináncoligarchiákra is! Mert figyelembe véve a család perspektíváját, egyedül nem tudjuk megváltoztatni a világ jelenlegi struktúráját, együttesen azonban képesek leszünk rá! Lépésről-lépésre előrehaladva, azokat a fináns-arisztokratákat, akik vonakodnak elfogadni az újraelosztás általunk bevezetett elvét, ha szépszerével nem megy, erőszakkal be kell olvasszuk a miénkbe! Nem osztom különben apukád véleményét a kínai és a hozzá hasonló felépítésű államok könnyebbségét illetőleg sem: szerinte a nyugati tőkearisztokrácia nem ragaszkodik annyira a gyakran már terhes kapitalista örökséghez, mint a proletariátusból „frissiben” kinőtt elit! Gondolok a műszaki és az igazgatási gárdára! Azt a társaságot, amelyiket erőszakkal fosztottak meg tulajdonától, mint nálunk ’19, majd ’45 után, természetesen különveszem! Őket előbb kárpótolni kell, s majd utána meggyőzni arról, hogy nincs más kiút! Az az igazság, hogy szinte mindenütt más eszközökkel kell elérni ugyanazt! Az újarisztokrácia pontosan ahhoz ragaszkodik, amibe a régi már beleunt!

- Mondasz valamit - Ádám gondterhelten simított végig a haján - pl.: Méri papája - sógornőm - önszántából lemondott a család javára, dél-koreai befektetéseiről, nem így azonban az ottani üzemeink - már mondhatom így, mert a szükséges átvezetések megtörténtek - az üzemek vezető gárdája! Ők egyelőre ragaszkodnak eddig élvezett preferenciáikhoz és sem a meggyőzés, sem a kicserélés nem megy egyik napról a másikra! Ki kell várni! Ez az a pont, amely apuka türelmét legjobban igénybe veszi! Ő szeretné, ha mielőbb sikert érnénk el és nekünk mindent el kell követni, meg kell ragadni minden lehetőséget, amely meggyorsítja a folyamatot!

- Azt tudnod kell, Ádám, hogy én teljesen elköteleztem magam a család mellett! Jó barátok voltunk eddig is, ezentúl pedig testvérekként fogunk küzdeni, hogy immár közös apánk - az enyém évekkel ezelőtt elhunyt - ha majd eljön az ideje, reméljük még sokára, önmagával és velünk is megelégedve hajthassa nyugalomra fejét!

- Nem is képzeled mekkora gondot vettél le a vállamról - vette át a szót ismét Ádám - Pali, Fatima férje, azt ugye tudod, hogy ilyen körülmények között találkoztunk - nagyon ügyesen bonyolítja kikötői forgalmunkat, de persze, magasabb szinten a tárgyalásokat - legalábbis egyelőre nem bízhatnánk rá! Még gyakorolnia kell a nyelvet is, na és a közgazdaságtant, amiből Te nagyon is jó vagy!

- Addig, amíg ezek a fiatalok fel nem nőnek, gondolok az én lányaimra is, álljuk a sarat, ők bizonyára jobban megfelelnek nálam is!

- Szükségtelen szerénykedned! Te elméletben már az egyetemen foglalkoztál azzal, hogy a jövő század demográfiai robbanása semmiképp nem oldható fel az eddig bevett gyakorlatokkal! A környezetszennyezéssel pusztulásnak indult szárazföldi növényvilág pótlásaként már másfél évtizeddel ezelőtt az óceánok élővilágának intenzívebb felhasználását javasoltad az élelmezés területén! Te az óceánoktól nyerhető, élelmezésre alkalmas anyagokat: algákat, fehérje dús, szigetekként lebegő, apró ráktömegeket javasoltad kihalászni, majd élelmezés céljára feldolgozni, míg öcsém, Ferenc kísérletei magát az embert akarják alkalmassá tenni a vízi élethez.

- Ez mind igaz, és talán hasznos is lenne a jövő szempontjából, ha kortársaink megszívlelnék, de mint tapasztaljuk: ahelyett, hogy életteret nyernének, egymást gyilkolják le, a környezetszennyezést pedig - a profitot helyezve előtérbe - a különböző természetvédelmi rendelkezések figyelembevétele nélkül tovább folytatják! Az ember megérett arra, hogy eltűnjön a Föld színéről, mint annak idején a dinoszauruszok, mamutok és egyebek...!

- Nem foglalkoznátok inkább velünk egy kicsit? - Melani hajolt közelebb férjéhez - a tudományos elméletek esetleg, majd évtizedek múltán hozzák meg gyümölcsüket, mi azonban máris kéznél vagyunk!

- Bizisten - toldotta meg Krisztina, Zoltán felesége - amíg az egyetemen tanított volt ideje rám és kislányainkra is, most azonban éjjel-nappal csak a politika és az üzlet...! Ráadásul ezek a szerecsenképű biztonsági emberek...! Lassan már az ágyunkba is beköltöznek, vagy legalábbis úgy érzi az ember! Azt is szemmel tartják, ami otthon történik...! Honnét szereztétek őket? - Melanihoz.

- Nem kell félni tőlük, Kedvesem - okította Melani - ők vérszerinti rokonaink! Ismered Viktória húgomat! Az ő rokonsága révén vértestvéreink! Mellettük nagyobb biztonságban vagytok, mintha ittenieket alkalmaznánk! Aztán alkalmazkodó képességük is szinte rendkívüli!

- Hisz, nem panaszkodhatunk rájuk, csak kissé szokatlan az állandó jelenlétük! Mintha az Ezeregyéjszaka meséinek eunuchjait személyesítenék meg!

- Arról könnyen meggyőződhettek, hogy heréltek-e - a megjegyzés Grétától származott, aki Irmácska és Janzen társaságában mellékük lépve az utolsó mondatot kapta el -, de ne húzódjatok félre, mintha nem is közénk tartoznátok! Gyerünk...! Bele a sűrűjébe! Itt ma mindenkinek jól kell éreznie magát!

Amíg a hajó fedélzeti bungalójában, majd később a hajó gyomrában Gréta születésnapi bulija zajlott, a Csendes óceán partközeli vizein szokatlanul erős forgószél készülődött, s a vele együtt járó szökőár még az éjszaka több méter magas vízoszlopot zúdított a kínai alföld, Sárga és Jangce folyók által határolt mélyebb fekvésű vidékeire több millió embert, azok hajlékát sodorván magával. A víztömegek rendkívüli mozgása még a tiencsini kikötő hajóóriásait is megrengette, a hozzájuk képest miniatűr, lakásként is szolgáló dzsunkákat még inkább! Természetes, hogy a miénket is! Akkorra azonban az italtól és a zenétől feltüzelt társaság olyan állapotba került, hogy a természeti erőktől függetlenül is dülöngélt, kivételt csak a kapitány, vagyis: Pál és annak felesége Fatima - akinek vallása is tiltja a szesz fogyasztását - és néhány, szolgálatban lévő matróz jelentett.

Katinka, magával víve a májrákost is, akit kénytelen volt magával cipelni Kirunába, már másnap visszatért Bázelbe, Méri apja napról-napra javuló tendenciát mutatott, mi pedig vele együtt örültünk az élet szépségeinek, mert azért legyünk őszinték önmagunkhoz legalább: bármilyen körülmények közé kerüljünk is, a létező, érezhető, tapintható valamihez, valakihez jobban ragaszkodunk, mint a csak lehetséges, de objektíven nem érzékelhető világhoz, s kisebb-nagyobb kirándulásokkal töltöttük szabadságos napjainkat! Hetven felett az ember általában nyugalomba szokott menni, de a család azért család, hogy amitől és ameddig hasznára tud lenni társainak, amíg testileg, szellemileg felüdülést jelent számára a munka, addig ne álljon az ember félre, hisz jóléti társadalom a jövőben nem képzelhető el másképp! A kapitalizmus 15-20 százalékos munkanélkülisége, a nyugdíjrendszerrel együtt, az ultraimperializmusban megszűnik! Az ősi családmodell lesz mérvadó természetesen modern kivitelben! Az emberiség fejlődéstörténetében ennek a variációnak legyünk mi az éllovasai! Sokat vitattuk Méri apjával, hogy vajon jó utat választottunk-e? Sok tekintetben különbözött az álláspontunk, hisz egészen más utat jártunk be addig, de végül is mindketten a teremtés fájánál kötöttünk ki: az emberi faj egy családként indult, egyetlen családként kell befejeznie is! Rádiótelefonunkat persze azért magunkkal vittük kirándulásainkra is! Bármikor hívhattak bennünket, és ha szükségét láttuk mi is kapcsolatba léphettünk szétszórtsága ellenére is együtt gondolkodó, egy célért küzdő családunk bármelyikével! Ezek után természetes, hogy mind az európai, mint a távol-keleti, vagy észak-amerikai történéseket első kézből kaptuk! Ismereteink voltak a kínai szökőár pusztításairól, a volt amerikai elnök - Carter - eredményes észak-koreai tárgyalásairól, majd az abból kiinduló észak-amerikai - észak-koreai, továbbá észak-, valamint dél-koreai tárgyalások előkészítéséről, legtöbb ismeretanyagunk azonban az itthoni állapotokat tükrözte: Viktória lányom és Melinda, a család ügyvéd matrónája tán aludni sem tudnának, ha nem közlik velem előbb a nap eseményeit! Tudomásom volt az MSZP, valamint az SZDSZ közötti koalíciós tárgyalásokról, a sorait rendezgető, ellenzékbe szorult pártok magyarázkodásairól stb., előbb azonban, hogy mire mentek Ádám, valamint a család új kínai-dél-koreai megbízottja, figyelembe véve a távol-keleti feszültség enyhülését. Zoltán szkeptikusságára rácáfolt a kínai fél segítőkészsége: Méri apja, akinek több évtizedes múltra tekinthettek vissza Dél-Koreában alapított vállalatai, a segítőkészséget annak tudta be, hogy a vállalataink korporatív egyesítésével a legmodernebb technológiát is adjuk, én azonban lehetőséget láttam arra is, hogy a legmodernebb technikával együtt járó családi modell is kedvező fogadtatásra talál a sűrűn lakott távol-keleti országban. Ádám, de Zoltán is az Észak- és Dél-Korea közötti enyhülésnek tudták be a kínai fél gyors reagálását! Én, mint mondtam is fiaimnak: hajlandó vagyok az északiaknak is minden tőlünk telhető segítséget megadni, mihelyt lemondanak az erőszakról! Az idő majd megoldja békésen is a két Korea egyesítését! Elég közeli példa erre a Nyugat- és Kelet-Németország egyesülése, amelynek - hála az akkori magyar kormány reálpolitikájának, mi is részesei lehettünk! És most térjünk is vissza a hazai eseményekhez, mert gyors egymásutánban követik egymást: a törvény által is megszabott időben felesküdött az új-parlament és megkezdte munkáját, előbb bizottságokban, majd együttesen! A koalíciós pártok: úgy értve: a kormányzásra kijelölt MSZP, valamint SZDSZ javaslatára meghozta első törvénymódosításait: megszüntette az előző kormányzat nemzetközi ügyekért felelős minisztériumát, s lehetővé tette, hogy az országgyűlési képviselők polgármesteri tisztüket is megtarthassák, vagy fordítva...! Az ellenzék elég erősen ágált mindkét módosítás ellen, de főleg a második ellen, mondván, hogy a módosítással az őszi önkormányzati választások is eleve eldöntöttnek tekinthetők! Álláshalmozással vádolták meg a két kormányra kerülő pártot, mondván, hogy az előbbi ciklusban pontosan ők kifogásolták a kormányon lévő pártok vezetőinek részvételét a különböző, főleg újonnan alakult részvénytársaságok igazgatási-igazgatósági tanácsaiban, valamint egyéb, főleg magas javadalmazással járó állások betöltésénél...! De hát a kettő nem ugyanaz! Az önkormányzatok élén álló

polgármesterek bekerülése a parlamentbe csak előmozdíthatja az önkormányzat területén élő lakosok életkörülményeit, ami országgyűlési képviselőként is elsőrendű feladata lenne! A részvénytársaságok elnökségi, vagy igazgatósági tagsága viszont csakis egy politikai vagy gazdasági csoportosulás, valamint saját egzisztenciáját, helyesebben annak háttérbázisát növeli! A Torgyán és Kónya família felhorkanását már a televízióban szemmel is követhettem - őket pl., nem lehetne álláshalmozóknak nevezni? Összeegyeztethető, hogy férj és feleség országgyűlési képviselőként egymás mellett ülve majdnem ugyanazon szavakkal interpretáljon? Az asszony hogyan tudja tökéletesen elvégezni otthoni, társadalmi, esetleg hivatásbeli /orvos, ügyvéd/ kötelezettségei mellett a képviselőséggel járó, eléggé bonyolult, összetett feladatkört? Csodálkoztam, hogy erre sem Torgyánné, sem más képviselő nem hívta fel a figyelmet! Vagy családi vállalatként kezelendő ezentúl az országgyűlés is? Amennyiben elfogadnák a mi perspektívánkat, abban az esetben igen, lehetséges lenne, ellenkező esetben sokkal inkább összeegyezhetetlen, mint az országgyűlési képviselői és a polgármesteri...! Aztán itt van megint a médiumok vezetőinek az ügye...! Az ügyvezető miniszterelnök felmentésüket és végkielégítésüket javasolja a köztársaság elnökének, aki azonban megtagadja azt! Hogy miért? Ő tudja, de valószínű, hogy vele együtt minden józanul gondolkodó magyar állampolgár, s hogy egyáltalán ésszerű-e addig, amíg a belügy, valamint a hadügy élén a szintén ügyvezető miniszterek állnak? Az ügyvezető miniszterelnök azon kijelentése után, miszerint, ha a köztársaság elnöke nem írja alá a két média alelnökének felmentését, akkor ő más megoldást talál, helyesen cselekedett a két koalíciós párt elnöke, amikor javasolta a köztársaság elnökének, hogy hagyja jóvá a miniszterelnök javaslatát! Közép-Európában nehezen képzelhető el egy katonai puccs, de az a mindenáron való ragaszkodás a már megszerzett hatalomhoz, amely az előző kormányt jellemezte, semmit nem zár ki, amíg a fegyveres erők felett rendelkezik! Miért nem hajlandó fogadni utódját az ügyvezető hadügyminiszter, hisz egy minisztérium átadás-átvételi munkája nem képzelhető el úgy, hogy az utód ripsz-ropsz helyet cserél a távozóval?! Vajon gondolnak-e a még hatalmon lévő urak arra, hogy esetleg erőszakos cselekedetüket hogyan fogadná a szomszédos országok többsége, s főleg a még mindig nagyhatalomként kezelendő Oroszország?! Kinek lenne jó egy újabb polgárháború Közép-Európában? Mert egy puccsal és főképp Magyarországon, vér nélkül már nem lehetne megtartani a hatalmat, s hozzátehetjük még, hogy ez a polgárháború már sem a ’19, sem az ’56-oshoz nem hasonlítana! Bele kell nyugodni, uraim, hogy a technikával együtt a társadalom is nagyot fejlődött és vagy belenyugszunk abba, hogy hátrafelé nincs út, vagy beledöglünk! Az úr és a szolga rendszer azokban az országokban, amelyekben a diktatúrák sárba tapodták az egyéni szabadságot, már nem állítható vissza anélkül, hogy egyik el ne vágná a másik nyakát! Ebben az esetben pedig csak az egyik marad életben, s ha éppenséggel az urak győznének, nekik kellene a szolga szerepét is betölteni! Ezért nincs és soha nem is lesz alternatívája az általunk választott útnak és mennél érettebb lesz az emberiség szellemileg, testileg, annál inkább megérti, hogy ez az út, amely a próféták által megjövendölt aranykorba vezet! Az érettséget persze felpörgethetjük, ha az eddigieknél jóval többet áldozunk tudományos, kulturális célokra, de hát valahol, valamikor át kell törni a gátakat, amelyek még ma is, amikor a csillagokat ostromoljuk rakétáinkkal, akadályozzák a tudományok tömegméretű elterjedését! Szerencse, hogy erre nemcsak mi jöttünk rá, sokan mások is hajlandónak mutatkoznak, egyesek pedig már eddig is sokat áldoztak kulturális célra, pl.: a magyar származású Soros György, aki hazánkon kívül is sok milliót költ egyetemi és egyéb oktatási intézményekre, amelyek egyúttal a különböző népeket, kultúrákat is közelebb hozzák egymáshoz! De kanyarodjunk vissza a média alelnökeinek felmentéséhez:

Valahol Svédország legészakibb vidéke felett repültünk - Méri addig-addig sóvárgott, hogy kénytelenek voltunk engedni és vettünk számára is egy helikoptert, Jörgé már úgyis eléggé elhasználódott, távozásunk után kicserélheti - tehát épp egy nagyobbacska rénszarvascsorda

felett húzott el gépünk - természetesen Méri ült a pilótafülkében - midőn Viktória lányom bejelentkezett:

- Jó hír, Apucika - mondta és szinte a hangsúlyából is kiérezhető volt öröme - a köztársasági elnök jóváhagyta a média alelnökeinek menesztését - mi más lenne a felmentésük -?! Továbbá: a bíróság döntött, igaz még csak első fokon, az Egyenleg elbocsátott dolgozóinak rehabilitálása ügyében. Emlékszel bizonyára arra a videoszalagra, amellyel bizonyították a ’92. október 23-án történteket, vagyis azt a jelenetet, midőn a Kossuth térre vezényelt suhancok hujjozásukkal megakadályozták, hogy a köztársaság elnöke elmondja ünnepi beszédét. Remélem, hogy a bíróság végre pontot tesz az ügyre, amely kezdetétől mérgezte a magyar politikai életet, s, hogy a többi tisztázatlan ügy is sorra kerül: szeretnénk már tudni kik álltak - persze a fejesekre gondolok - a Horn-féle karambol, majd azt követőleg az országházi robbantás mögött?! Amíg ezek a gyűlöletre uszítók össze nem lesznek gyűjtve megfelelő - karanténba - nem a suhancokra gondolok, addig a biztonsági őrök mellett sem biztonságos, és azt hiszem, emiatt akadoznak, ha ugyan, mint egyesek állítják: ténylegesen akadoznak külföldiek beruházásai, nem pedig a „kommunisták” hatalomba való visszatérése miatt! A szociális piacgazdaságra felesküdött szocialisták, valamint a liberálisok, ha ugyan nem ugyanaz mindkettő, nagyobb biztonságot jelentenek mind a hazai, mind a külföldi beruházók részére, mint a rámás-csizmás, díszmagyarba öltözött „urak” - miattuk veszítettük el az ország kétharmad részét 1920-ban! /A szégyenteljes trianoni béke!/ De a beruházók mellett az egész nép számára is!

- Jól látod a dolgokat, Kislányom - mondtam - nekem azonban kétségeim vannak a belpolitikát illetően: sok a bizonytalansági tényező otthon még az új kormány hatalomra kerülése előtt is! Mindenesetre olcsóbb megoldás futni hagyni néhány bajkeverőt, mint tömegsírokat ásni! Én megkérdőjelezném az ügyvezető kormány és a múlt idő országgyűlésének, de a mainak a munkáját is: a különböző - tudom: elodázhatatlan ügyek, de a fontosságukat illetően nem hiszem, hogy a MÉDIA rendbetétele fontosabb, sürgősebb lenne, mint a létminimum alatt élők, ma már nyugodtan mondhatjuk: millióinak sorsát kézbe venni! Az elmúlt négy év alatt lerongyolódott tömegek: majd hárommillió nyugdíjas, több mint félmillió munkanélküli és egyéb indokok miatt létminimum alá került ember a bizalom reményében adta szavazatát a kisemberek érdekeit zászlajára tűző szocialistákra! Ha ők is, mint az előző kormányzat, minden mást előbbre valónak tartanának, a csalódás borzasztó lavinát zúdítana rájuk, de más győztes sem lenne! A Magyar Út-körök és az Igazság Pártja tankokért kiált, s ha a kis kadét és a történészek csapata nem lesz eléggé elővigyázatos, akkor rövidesen nem ’56-os sortüzekről szól a fáma...! Nem hiszem, hogy a nemzet hírnevét úgymond: növelő expo /Expo ’96/ fontosabb lenne a hatalmat gyakorlók számára, bárkik legyenek azok, mint kenyeret adni az éhezők szájába! A szocialistáknak akkor is a szociális problémák megoldását kell előtérbe helyezniük, ha közben kopog a szemük az éhségtől, mert mint Horn úr mondotta: ha elvárjuk a néptől a nadrágszíjszorítást, előbb nekünk kell összébb húznunk! Ez világos beszéd volt, s ha eszerint cselekszenek, akkor minden lehető eszközzel támogatjuk őket! Ezt nevemben tudomásukra is hozhatod!

- Gondoltam, hogy nem veszed rossz néven, már megelőlegeztem, természetesen nevedben, ezt a támogatást, Apucika! Magam is gondoltam arra, hogy az expóra való felkészülés óriási feladatokat ró az egyébként is mélyrepülésben lévő nemzetgazdaságra, de ha a munkahelyteremtést vesszük, akkor hasznos is lehet, mert az egyébként is rendezésre váró Duna-parti városrész átalakítása rengeteg munkaerőt foglalkoztatna részben külföldi finanszírozásban! Tudom: nagy tehertételt jelentene, de a munkanélkülieket így is, úgy is segélyezni kell, s nem mindegy, hogy öt-hatszázezer ember hasznos tevékenységért, vagy utcán való csavargásért kapja havi ellátmányát -, ha a fekete munkavállalásokat is hozzászámítjuk, esetleg duplán! Na - és egy új egyetemi városnegyedre feltétlen szükség van itt Budapesten is! Megfelelő épü-

letek és felkészültség nélkül el sem képzelhető egy magasabb nívójú - minőségi - társadalom, az Expo épületei pedig nagyobbrészt erre a célra épülnének...!

- Ez mind igaz, kislányom, de jelenleg sem a kül-, sem a belpolitika nem a nyugalom tengere felé tendál! Várjuk meg az új kormány eskütételét, első intézkedéseit és majd utána alkossunk véleményt arról, mennyiben egyeztethető össze a kormányprogram a mi gyakorlatunkkal, mert semmi szín alatt nem hagynék támogatni egy a kádárihoz hasonló gulyáskommunizmust, amelyben a tömeg megtömhetné ugyan a gyomrát, azon túlmenően azonban csak az általuk kinevelt „elit" és azok hozzátartozói rendelkeznének élet és halál felett! Csak abban az esetben támogatjuk az új hatalmi szerkezetet, ha az egyenlőség elve nemcsak szavakban nyilvánul meg, hanem a valóság is az egyenlőségre épül! Mert - ugye látjuk mennyit ér az Egyesült Nemzetek Szervezetének alapkormánya az egyes személyek és népek-nemzetek jogállásáról...! Véleményem szerint semmivel sem lenne több háborús góc a világon, ha nem léteznek ez az intézmény és nem is vitte előbbre az emberiséget! Sokkal többre mennénk azzal, ha az évente ráköltött hatalmas összeget, mindig az emberiség legjobban rászoruló társadalmi együttesének megsegítésére fordítanánk! Természetesen nem feledem Teng, kínai vezető, Nixon volt amerikai elnöknek adott válaszát, amikor ő az emberek szabadságjogait sérelmezte: „holnap háromszázmillió kínainak adunk a kezébe útlevelet!" Tudom, mivel jár az egyenlőség elvének gyakorlatba tétele, éppen ezért: mindig és mindenütt csak annyit lépjünk előbbre, amennyit megrázkódtatás nélkül megtehetünk, de előre lépjünk mindig, hátra soha! Ebben is különbözünk a lenini gyakorlattól!

Méri papája köhögni kezdett, feleségem rám szólt:

- Ugye nem haragszol, Édesapa, ha arra kérlek, hogy fejezzétek be egyelőre?! - Mérihez pedig - tedd le, Édes, a gépet, de lehetőleg zökkenőmentesen! El kell látnom apukádat!

- Majd később hívlak, Kicsim - mondtam Viktóriának - most abba kell hagyjuk, mert sürgősen le kell szállnunk!

Egy kisebbfajta, zuzmós szigetecskére ereszkedtünk le! Mérinek minden egyes ügyességére szüksége volt a jégzajláskor kiélezett sziklás talajon való leszálláshoz. Amíg Judit és Méri ellátták a beteget, én Annával a jégtáblák által kicsipkézett partvonulaton barangoltam. Néhány satnya borókafenyőn és zuzmón kívül semmi nem volt, ami életről tanúskodott volna, lépéseink zajára azonban minden kődarab, minden bokor, minden zuzmócsomó megelevenedett: bogarak különböző fajtái, hófajdok, apró rágcsálók szökdécseltek elő! Csodálatosan szép és gazdag a természet még e kies tájakon is! Zsongásba hozza az ember vérét, s dürögni kezdtünk mi is, akár a hófajdok, most azonban figyelembe véve a hely alkalmatlanságát, lássuk inkább a tiencsini öbölben horgonyzó „Fatima" - Pali feleségéről nevezte el a nászajándékba kapott dzsunkát - kabinjaiban tanyázó fiatalok dürgését...!

Mint általában, most is Gréta volt a kezdeményező, de most csak kettesben voltak, ő és a kínai fiatalember! Gréta túlontúl boldog volt, mert a sikeres nyelvvizsgát követően felvették az itthoninak megfelelő, középfokú tanintézetbe, de nemcsak őt, Irmácskát - magántanulóként - továbbá Tamást is! Azt persze azért nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy Csia édesapja a pekingi jogtudományi egyetem professzoraként nagy segítséget jelentett főképp Irmácska felvételénél, akinek előbbi iskolai végzettségét semmiféle irattal nem tudták igazolni, ugyanis a katonák, akik a ma is háborús tűzfészek Boszniában megbecsteleníttették, egy szál ruhában hagyták futni! Hogy az igazságból mennyit mondott el a professzor a kínai külügyminisztérium illetékesének, nem tudhatni, tény azonban, hogy nagylelkűek voltak és maga a külügy illetékese járt el a fiatalasszony felvételének ügyében, sőt - megnyugtatták, hogy amennyiben terhessége engedi, szívesen látják az iskola nappali előadásain is!

Ennyit magyarázatképpen, s most húzódjunk a függöny mögé és hallgassuk kettejük dialógusát:

- Feltehetek egy nem éppen antropológiai fejtegetést célzó kérdést, Te? - Grétát még mindig bolygatta a szökőár előtti látomás, vagy találkozás „szeretteivel”, vagy ki tudja kikkel, s most az egymáshoz közeli helyzetből adódóan: Tevel anyaszült mezítelenül - éjszaka is harminc fölé kúszott a hőmérő higanyszála - a hajópadlóra terített szőnyegen hűtötték magukat a már ki tudja hányadszori szeretkezés után -

- Mindig és mindenről kérdezhetsz, Kedves, és ha tudok érdemlegesen válaszolni, abban az esetben örömmel teszem - válaszolt neki Te -

- Nos - lehetséges, hogy Kung Fu-ce, valamint Buddha egyazon személy volt, majd aztán tovább menve a többi nagy filozófus és vallásalapító...?

- Mindenre inkább számítottam, de hogy éppen ezt fogod kérdezni?! Antropológus vagyok, vagyis inkább csak leszek, ha minden jól megy, Kedvesem. Az ember természeti adottságai, felépítése, származása érdekel, mint a Te édes nővéredet, Fannikát! A vallás, filozófia, lélektan, nem az én asztalom, de nem zárkózom el egyik elől sem, ezért azt mondom: aminek az ellenkezője nincs konkrétan bizonyítva, az szerintem lehetséges! Mindkettő a keresztény időszámítás előtti hatodik században élt és tanított, hogy melyik született előbb vagy utóbb? Tudod, az akkori írásbeli emlékekre nem nagyon hagyatkozhatunk, mert az általuk írottakat a majd háromezer év alatt többször is átírhatták követőik! Én a kettejük közötti hasonlóságot csak idealizmusukban vélem felismerni és ez a közös vonás jellemző valamennyi nagy filozófusra, egészen a materialista filozófia megjelenéséig!

- Hát - ez nem valami kimerítő magyarázat a feltett kérdésre, amely valójában arra keres választ, hogy az ember valóban két, egymástól elkülöníthető részből áll-e, s a lélek, ha egyáltalán létezik, testhez kötöttség nélkül is tovább élhet-e? Esetleg vándorol, amíg nem talál alkalmas médiumot, hogy újra testet öltsön, vagy elmerül a nirvánában, amely az örök boldogság, vagy az örök nemlét?! Más megfogalmazásban a kereszténység is ugyanezt vallja, tehát van valami közös vonás bennük!

- Tudod mit, kis okos - Te ujjai közé fogta Gréta állát, és mintha át akart volna látni rajta, a szeme közé nézett - ne kutassuk azokat a titkokat, amelyeket a Teremtő elzárva tart előlünk! Figyelmünket fordítsuk inkább a racionális, kézzel fogható, vagy matematikailag kiszámítható dolgokra! Van bőséggel még azokból is, pl.: az ember keletkezésére, kialakulására vonatkozó ismereteink is agyaglábakon állnak! Hozzám legközelebb áll Fannika, a nővéred elmélete, mert inkább elfogadom azt, hogy minden élőlénynek, fejlettségi fokához mérten önálló lelke is van, mint azt, hogy az ember Isten képmása! Az ugyanis lehetetlen, hogy aki létrehozta csodálatos világunkat, az emberhez hasonló, vérengző vadállat lenne! Aki megalkotta ezt a sok szépet és jót, amit mi emberek olyan nagy igyekezettel sietünk bemocskolni, tönkretenni, csak szép és jó lehet önmagában is! Könyveljük el, hogy mi csak kultur állatok vagyunk! A sors iróniája folytán kiemelkedtünk a többi teremtett lény közül, de semmivel sem vagyunk kedvesebbek a nagy organizátor számára, mint a legszolidabb vadvirág, vagy vegyünk bármit...! Maradjunk tehát a valóságnál: itt van pl. a fajelmélet...! Egyesek szerint az emberi faj osztályozható nemcsak fajták szerint - germán, mongoloid, stb. ...! - Minőség szerint is! Véleményem szerint ez teljesen téves felfogás, mert az ember fejlődését mindenütt a világon a létező adottságok szabályozták, és ez vonatkozik a különböző típusok kialakulására is! Itt vagyunk pl. mi sárgák: az vitathatatlan, hogy típusunk más, de hogy minőségileg gyengébbek, értéktelenebbek lennénk a fehérnél vagy a feketénél? Nálunk már porcelán csészéből itták a teát, amikor Európában még a ma legfejlettebbek elődei is agyagból égetett vagy fából faragott kupákból! De ott vannak a sémi népek...! Már a nagy népvándorlások kora előtt magas kultúrával rendelkeztek! Félnek, hogy fajtám elözönli a ritkán lakott országokat!

Hát csináljanak ők is több gyereket! Nem sok kell hozzá, hogy megbillenjen Földünk, mert az nyilvánvaló, hogy a mi földrészünk nagyon is sűrűn lakott! Mi nem akarunk leigázni egyetlen országot sem, de számarányunkhoz mérten helyet kérünk! Alkalmazkodó nép vagyunk, ahol megvetjük lábunkat, ott virágzásnak indul az élet az őslakosság előnyére! Azt pedig, hogy a miénk sem rosszabb a fehér emberénél, nálad jobban senki sem tudhatja, esetleg a barátunk, Tamás! Benézhetnénk hozzájuk! - A szót tett követte, s azon mód, felugrottak aztán ki a folyosóra, majd a kulcslyukon át stírelték partnereiket, mert néha azért a változatosság kedvéért váltottak! Kissé meglepődve állapították meg, hogy azok bizony túltettek rajtuk is: Csi és Tamás fejjel ellentétes irányban valósággal egymáshoz voltak tapadva!

- Atyám - szólta el magát Gréta -, akár a giliszták! De ebből nem lesz gyerek!

- Csinek vigyáznia kell - mondta Te - különben oda az egyetem!

- És Irmácska?! - Gréta mintha nem is fogadott testvérére gondolt volna, összeráncolta homlokán a bőrt, s végignézett magán -!

- Ő már asszony, Kedvesem - válaszolt a fiú - még egy éve volt hátra a diplomához - aztán hazájuk területéhez képest nagyon is kevesen vannak! De mért fürkészed annyira magad? Csak nem tartasz attól, hogy Te is...!

- Az igazat megvallva nem félek! Ha félnék, nem csinálnám, de míg be nem fejeztem az egyetemet és legalább három diplomával nem rendelkezem, mint legtöbb testvérem, nem szeretném lekötni magam! Jó lenne, ha Csi Tamásra is vigyázna! Tudod, hogy a papája pap és ha baj lenne - úgy értem: gyerek, ezeknek a szerelmi légyottoknak a gyümölcse, én lennék az első számú bűnbak, mint ahogy igaz is! Én voltam a kezdeményező, Tamást szinte belekényszerítettem, de valószínűleg azért, mert a tanuláson kívül nem tudtunk mit kezdeni az időnkkel!

- Csi és Tamás miatt nem kell aggódnod, mi pedig, legalábbis részemről biztosak lehetünk egészen addig... -

- Meddig...? Gréta belecsimpaszkodott a fiú nyakába, majd combjait szétnyitva majdhogynem fellökve őt, belehúzta magát a szexuális látványtól ismételten kimerevedő péniszre... -!

- Amíg Te azt nem mondod, hogy kész vagyok!

- Hát akkor sokáig kell még várnod, de persze azon kívül mindennel szolgálhatok! Gyere, hátha nekünk is sikerül, ahogy Csinek és Tamásnak, ha nem, akkor visszajövünk, és leckét veszünk tőlük!

Leckére nem volt szükségük, mert Te már nem egyszer szeretkezett Csivel hasonlóképp, de annyira belemerültek a játékba, hogy aközben alhattak el, s reggel, hogy Fatima benyitott, még mindig csupaszon, egymáshoz tapadva, valódi giliszták módjára durmoltak, és kissé komikus is volt, midőn a fürkésző szemeket érzékelve szétugrottak! Fatimának nevethetnékje támadt, de erővel visszafogta, majd szóra nyitva ajkát, csak annyit mondott:

- Szégyentelenek! Oh Allah...!

- Mit keresel itt? - Gréta a kabinablak majdnem padlóig érő függönye mögé húzódva nem éppen barátságos hangsúllyal kérdezte, Te pedig, mivel más nem akadt keze ügyébe, a szőnyeget, amin feküdtek, rántotta maga elé -!

- Semmit nem keresek, kishúgom, csak mivel már magasan jár a nap, és kopogtatásomra nem kaptam választ, nyitottam rátok! Nem tudtam arról, hogy ti ilyen közeli barátságban vagytok, de bocsáss meg, ha sértőnek találnád, amit kérdezek: tud erről a közeli barátságról anyuka vagy apuka? Te még kiskorú vagy, kishúgom, és mi, idősebb testvéreidként felelősséggel tartozunk érted!

- Tudok magamra vigyázni, és most Te bocsáss meg, de szeretnénk magunkra kapni valamit. Majd a reggelinél esetleg folytatjuk! Gondolom a férjedet is informálod a látottakról...!?

- Az tőletek függ! Amit itt láttam, az semmiképp nem maradhat következmények nélkül!

- Mire gondolsz?! - Gréta belesápadt, a függönyön keresztül azonban láthatatlan maradt arckifejezése - szét akarsz bennünket választani?!

- Nem! Az nem hiszem, hogy eredményes lenne, de meg kell ígérnetek, hogy többé nem mutatkoztok ilyen és ehhez hasonlóan látványos módon! Még Te sem fejezte be az egyetemet, Te pedig..., de jó, erről most ne többet, öltözzetek, Csi és Tamás már a reggeli mellett várnak rátok!

- Elnézését kérem Grétácska helyett is! És - hálásan köszönöm, asszonyom! - Te lehorgasztotta fejét, majd - esküszöm, hogy soha többé nem adunk alkalmat megbotránkozásra, de - mivel Ön sem sokkal idősebb nálunk, megérti, hogy..., egészen röviden: szeretjük egymást! Esküszöm, hogy egymás iránti érzéseink nem fogják hátráltatni tanulmányinkat, sőt - talán segítenek az előbbre haladásban! Ön megérti ezt magyarázkodás nélkül is, hisz gyakorló tanárnőként kellett elhagynia hazáját! Nem leszünk hálátlanok és tőlünk telhetően viszonozni fogjuk megértését!

- Rendben van - Fatima arcán enyhe mosoly cirkulált - itt hagyom magukat, de igyekezzenek a reggelihez! Tudják, hogy férjem, aki mellékesen Gréta fogadott bátyja, morális dolgokban nem ismer tréfát! Allah legyen kegyes hozzánk, bocsássa meg nekem önként vállalt cinkosságomat! - E szavak közben hátralépett, nyitotta az ajtót, majd távozott -!

- Kedves asszonyka a nővéred - szólalt meg Te, miközben magukra rángatták a meleg miatt nagyon is lenge öltözéket -, de tökéletesen igaza van, nem lett volna szabad ennyire egymásba bonyolódnunk, Kicsim, persze nekem kellett volna tartózkodóbbnak lennem!

- Rövidesen tizenhat leszek - toldotta meg a lány - a mohamedánoknál ebben a korban a legtöbben már asszonyok! Fatimát tanulmányai vetették vissza, de neki is már negyedik évében van a kisfia! Nem tudom, miért ne folytathatnánk?!

- Nem arra kér Fatima, hogy ne folytassuk, Kicsim - nyugtatta Te Grétát útban az ebédlőhöz - csak ne ilyen látványosan! Látod Csi és Tamás, de inkább csak Csi, több elővigyázatosságot tanúsít! Ők nem várták meg, hogy úgy rázzák fel őket, pedig ami igaz, az igaz: a pap fia nem kevésbé van belehabarodva a professzor lányába! Amit láttunk, az napnál világosabban bizonyítja! Továbbá még valami indokolja, hogy ne merüljünk túlságosan bele: a szexualitás korai, túlzott igénybevételébe általában beleványad a nő-férfi egyaránt, és én szeretném, ha Te idős matróna korodban is ilyen ruganyos lennél, mint most, ilyen szép és szeretetreméltó! Lásd: a kínai asszonyok harmincévesen már öreganyák, gyűröttek, mint a szárazságtól repedezett föld, bezzeg a Te mamáid - nem is tudom, hányan vannak - ötvenen túl is üdék, rózsaszínűek és kívánatosak!

- Te - Gréta megtorpant - csak nem tett magáévá valamelyik, mert akkor...!

- Attól nem kell tartanod! Őket apukád mellől el sem lehetne szakítani, pedig túl van már a hetvenen! Többször is megnéztem magamnak a kis Dávid öcsikédet, természetesen kizárólag antropológiai szempontok vezettek - annyi a hasonlóság apukád és a kicsi között, ha akarná, sem tagadhatná, hogy az övé! Ezt csak azért mondom, mert apukádat állítottam magam elé példaképül! Szeretném, ha idős koromban én is úgy bírnám, mint ő, és anyukáidhoz hasonlóan Te is!

- Ezt csak azért mondod, hogy meg ne sérts! Hetvenen túl Te is szívesebben heverészel -, ha megérjük, egy Judit anyukához hasonló harminchat évessel, mint tegyük fel velem!

- Az még nagyon messze van, Kicsim, előtte sok-sok kérdőjellel!

- Miféle kérdőjelekről beszélsz? - a kérdés Fatima férjétől származott, aki mellettük elhaladván felfigyelt Te különösnek ható kijelentésére -, persze előbb üdvözölték egymást, majd Pali, aki már a városból érkezett az otthont adó hajóra, válaszra várva megállt:

- Nincs különösebb jelentősége! - Te, tudván, hogy Fatimának még ideje sem lett volna közölni férjével a látottakat, és különben is hitt az asszony adott szavában, a megszokott közvetlenséggel válaszolt: arról beszéltünk, hogy Gréta papája és hát természetesen a tiétek is, milyen jól bírja magát, pedig felette van a hetvennek! Számunkra az ő kora és főképp erőnléte a mi rohanó világunkban csak vágyálom lehet!

- Miért? - Pali átnézett a fiatalok feje felett - neki sem volt ám mindig minden tejfel! Voltak nehéz évei is, közben egy háború, hol a hullám tetején, hol a hullámvölgyben bukdácsolva építette ki a hatalmas, világrészeket összekapcsoló gazdasági hálózatot, amelyet mi szinte ujjunk hegyének mozdítása nélkül kaptunk! Ha nem jön közbe egy újabb világégés, háború, vagy más egyéb, nekünk nyugodtabb életünk lesz az övénél, de ne feledjétek, hogy az ember erőnléte mind testi, mind szellemi értelemben elsősorban egyéniségének a függvénye! A mi apukánk nem hagyta, hogy a sokak által meghatározóként elfogadott sors két vállra fektesse! A mi dolgunk tovább építeni a már önmagában is befejezettnek tekinthető művet, de nekünk van miből merítenünk, ami neki negyvenen felül is csak korlátozott mértékben volt! - Fatima közeledett feléjük - bocsássatok meg - folytatta -, de hajnalban el sem köszönhettem felségemtől, mennem kell! Csak annyit még: fontoljátok meg, mielőtt nagy szavakat használnátok, mert a kérdőjelek, lehetnek egyszer, s mint felkiáltójelek is...!

E szavak után Pali tovább indult, Gréta és Te pedig néhány lépés után a reggeliző Csi, valamint Tamás mögé álltak:

- Te kis kéjenc - próbálta lerohanni Gréta Tamást - mért nem ébresztettetek minket is! Mért hagytátok, hogy Fatima ránk törjön? Vagy tán még élveztétek is?!

- Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű, Kisanyám - Tamáson egyáltalán nem látszott meglepődés, majd így folytatta - azt hiszitek nem vettük észre, hogy élvezkedtetek rajtunk a kulcslyukon keresztül?! Mi is láttunk benneteket hasonló pózban, de egyszerűen nem volt szívünk szétugrasztani...!

- Fejezzétek be, mert még komoly következménye lesz éjszakai együttlétünknek, pedig részemről igazán kellemes időtöltés volt! Ne feledjétek, hogy varjú a varjú szemét nem vájja ki! - Természetesen Csi szólt közbe, majd Te felé kacsintott, aki visszajelzett!

De hagyjuk a fiatalokat tovább évődni egymással, térjünk vissza a kis északi szigetecskére, ahol a földet érés után az élet kevésbé kellemes, utolsó pillanatait kellett végignéznünk! Méri apjának csodával határos gyógyulását már készpénznek vettük, midőn egyik pillanatról a másikra bekövetkezett a tragédia: a rákos szövődmények majdnem teljesen eltűntek, a gyógyulását előidéző anyag azonban - de lehetséges, hogy semmi köze nem volt hozzá - szívbénulást idézett elő és Méri vagy Judit segélykiáltására - tudjuk, hogy Annával sétára indultam a parton - visszaérkezvén a géphez, csupán üvegesedő szemeinek lezárását végezhettem el! Méri a művelet után zokogva borult vállamra, miközben a sírástól akadozva motyogta:

- Istenem - annyi év után egymásra találunk és most elveszed?! Mit értek a milliói, amikor még önmagával szemben is békétlenségben élt?! Hogy szerettem és ellökött maga mellől, pedig minden adva volt, hogy boldogok legyünk! Vége! Amit tehettem, akarata ellenére is megtettem! Haza akarok menni, Apuka, haza a férjemhez! Tudom, hogy mindnyájan szerettek, jó volt veletek, de nem akarom, hogy tovább hiányolja társaságomat! Nem is tudom

- volt-e értelme annak, hogy egymásra találtunk? Vagy csak a fájdalmat akarta tökéletesíteni bennünk! /Természetesen apjára értette./

- Volt, kislányom - mondtam a haját simogatva - volt, mert ő veled és önmagával is megbékélve hunyt el! Szeretett volna meggyógyulni, de csak azért, hogy behozzon valamit mulasztásaiból Veled szemben is, és az egyetemes emberiséggel szemben is! Nem adatott meg neki! Idejéből csak annyira futotta, hogy felhalmozott millióit a lehető legnemesebb célra adományozza! A családunknak, amelynek a Gondviselés akaratából tagja lettél, ezentúl kétszeresen is kötelessége lesz minden áldozatvállalás a gyógyíthatatlan kór mielőbbi ártalmatlanná tétele céljából! Légy erős, mint eddig is voltál, mert rajtad kívül egyikünk sem ért ehhez a masinához, pedig miatta is mielőbb vissza kell repüljünk Kirunába!

Méri még kis ideig szipogott! Hol kifakult bőrű apjára, hol ránk emelte könnytől csatakos szép arcát! Akkor, ott, az élet számára zord, kietlen, a jeges tenger által körülölelt kis szigeten merült föl bennem először a kérdés: mit is találhatott vonzónak ez a csodálatos, valóban tündéri nő az én - magának és a tudománynak élő fiamban? Mert, hogy talált, az biztos! Ábrándozásomból, mely csak pillanatokig tarthatott, talán a fájdalom hatására, saját magának is élesnek tűnő hangja riasztott fel:

- Tegyük a gépre és induljunk! Megbízhattok bennem! De ha féltek vele utazni, itt is elkaparhatjuk! Végeredményben mindegy, hogy porhüvelye hol egyesül azzal, amiből vétetett! Talán jobb is lenne, ha itt, közelebb a csillagokhoz aludná örök álmát!

- Nem szabad - Judit, aki addig szinte lebénultan hallgatott, ijedten felkiáltott: a kísérletek miatt sem hagyhatjuk itt! A testét végrendelkezésében Katinkára hagyományozta! Még ma Bázelba kell szállítanunk!

- Legyen hát végakarata szerint - hagyta helyben Méri, majd szavait követőleg feltornáztuk - magunkkal együtt - a lassacskán merevedő testet is a gépre és irány haza! Méri útközben egyetlen szót sem szólt, de a mi nyelvünk is mintha leragadt volna, s csak hazaérkezvén engedett fel!

Elképzelhető, hogy meglepődtek lányomék, éppen otthon tartózkodott a vejem, Jörg is! A haláleset azonban Katinkát érintette legkellemetlenebbül! Kérte, hogy a lehető leggyorsabban intézkedjünk kedves halottjának szállításáról, azzal együtt: szeretné, ha engedném Juditot is a tetemmel együtt utazni! Nagyon fontos kettejük konzultációja az eset felett! Természetes, hogy engedtem, sőt...! Mialatt Jörg elintézte a különböző engedélyeket, mi felpakolásztuk valamennyi cuccunkat a gépre /repülő/, utolsóként a mindnyájunknak drága elhunytat, hogy a leszállásnál kéznél legyen aztán -, úgy búcsúztunk, hogy egyelőre nem térünk vissza, s még alkonyat előtt leereszkedtünk bázeli klinikánk betonjára, ahol Katinka mellett már vártak ránk Viktória lányom és férje is! Azért jöttek mindketten, ha netán Méri képtelen lenne a gép vezetésére, akkor egyikük Mérit Floridába szállítja - Ferenc kérte őket erre a feladatra - másikuk, amennyiben úgy határoznánk, velünk együtt hazatér Magyarországra!

De - nemcsak elénk jöttek - közvetlenül a földet érés után a repülőgép mellé érkezett a fekete, halottszállító limuzin is, s elsőként Méri apját helyeztük el a mindig rendelkezésre álló, reprezentatív koporsóba. Mivel Méri, aki addig a szigetről való elindulásunktól kezdve kőkeményen viselte a fájdalmat, apja koporsóba tétele után hirtelen összeomlott, sokkot kapott, hogy több hely legyen az elénk érkező kocsiban - számítva a sokk következtében beinduló szülésre is -, Méri a terhesség utolsó hónapjában volt - Katinka, Judit társaságában, a halottszállító limuzinban foglalt helyet, talán azért is, hogy mielőbb kicserélhessék gondolataikat a nem várt halálesettel kapcsolatban. A két kocsi közvetlenül egymás mögött haladt, ha netán menet közben orvosi beavatkozásra lenne szükség, de hála Istennek nem került rá sor, szerencsésen megérkeztünk a klinika épületkomplexumához, ahol feleségemék legelsőnek me-

nyemet látták el! Mi: jómagam, Viktória, valamint férje mellette maradtunk, a két professzorasszony pedig néhány másik onkológussal elkezdték a konzíliumot az elhunyt multimilliomos nem várt halála felett...! Amíg pedig vártunk az eredményre, Viktória folytatta a délelőtt folyamán abbahagyott eszmecserét az itthoni állapotokról:

- Hol is hagytuk abba Apucika, vagy nem alkalmas az időpont a folytatásra?

- Dehogy nem, Kislányom! Az időt valamivel ki kell tölteni! Nem tudhatjuk meddig tart a konzílium, a drágánk pedig - Mérire értettem - mint látom elszunnyadt -, csak csendben, hogy fel ne ébresszük! Mit gondolsz, mit csinálnak ilyenkor a kis „delfinek”? Lubickolnak, vagy szunyókálnak ők is?! De félre a tréfával...!

- Annyi mindent szeretnék egy szuszra elmondani, Apucika...!

- Csak a legfontosabbat, Kislányom!

- Nos - talán a kibékíthetetlen ellentét, amely az új parlament eddigi munkáját jellemzi, okozza majd a legtöbb bonyodalmat az új kormány számára. A hatalomból kibukottak nyilván nem könnyíteni fogják munkáját, pl. amíg ők voltak kormányon, addig folyton azt hangsúlyozták, hogy csak annyit emelhetnek a nyugellátáson és a segélyezettek ellátmányán, amennyire van fedezet, most viszont, visszamenőleg is ki akarják fizettetni azt, amit ők az elmúlt őszön leszavaztak. A választások megmutatták, hogy az általuk kisemmizett tömegek - gondolok a nyugdíjasokra, a munkanélküliekre és egyéb - szociális ellátásra szorulókra, de az eddigi középosztály jelentős tömegeire is: az alacsonyabb beosztásban dolgozó pedagógustisztviselő garnitúrára - le tudják váltani egyszerű szavazással az általuk kiutált parlamentet, illetve: kormányt! Most, a soron következő választásokra készülődve, előre köszönnek a szutykos kezű munkásnak, a foltos seggű parasztnak és nem kevésbé a hatalom birtokában általuk már leírt, kukákban kotorászó öregasszonyoknak, öregembereknek. Bizonyos időzítés bizonyára van a római pápa által deklarált szociális elvekben is: egy pápa, akinek tekintélye világviszonylatban is felette áll minden más földi hatalmasságnak, nem a véletlenek egybeesése folytán veszi védelmébe az egyház híveinek nagyobb táborát képező munkás tömegeket, szembe helyezkedve az egyre szemérmetlenebbül harácsoló pénzarisztokráciával! Nem mondja ki nyíltan, hisz azzal a főpapság haragját vonná magára, de szavaiból kiérezhető, hogy jövőkoncepciója közelebb áll a szocialista, mint a kapitalista világhoz!

- Való igaz, Kislányom, hogy a pápa rálépett arra az útra, amelyet az egyház alapítója: Krisztus kijelölt követői számára - nemcsak a szociális érzékenység jellemző rá, az alázat is! Az első pápa, akinek volt bátorsága kimondani: illő lenne bocsánatot kérni az egyetemes emberiségtől azokért a bűnökért, amelyeket az egyház vezetői a két évezred folyamán vele szemben elkövettek! A ma élő embert már nem lehet megetetni azzal a maszlaggal, hogy aki itt a földön nélkülöz, szenved, az a túlvilágon, Isten jobbján fog majd ülni...! /Képletesen/ Ez a tétel persze csak az egyszerű emberekre vonatkozott, mert maga a papság, az alacsony fokozatúak is, jobban szeretnek a gazdagok húsos fazekai mellett ücsörögni, mint Jézus példáját követve, vándorbottal a kezükben hirdetni az igét! Félő azonban, hogy a főpapság nem áll a pápa mögé. Nekem nagyon nem tetszik az a pápáról terjengő hír, hogy csontrákban szenved! Fel akarják készíteni a híveket esetleges eltávolítására? A hirtelen halál, méreg vagy vérrög, nemcsak a világi hatalmasságok eltávolítására alkalmas...! Mint hallottam a rádióban, a mi bíborosunk is kitérő választ adott a bocsánatkéréssel kapcsolatos kérdésre. Én magam azt hiszem, a pápának van igaza: a szocializmuson alapuló tulajdonlás közelebb van a végkifejlethez, mint a kapitalizmus piacorientációja, de, mint a pápa, én is a család és a családi tulajdonlás szentségét helyezem előtérbe! Ne legyenek szegények és gazdagok, ez azonban nem azt jelenti, hogy ne legyenek vezetők és vezetettek! Ez a tény családon belül is fennáll! Ugyanakkor emiatt, figyelembe véve az egyenlőtlen adottságokat /fizikai, szellemi/ egyik ember sem orrolhat a másikra! Én, akár tetszik egyeseknek, akár nem, megmondom őszintén:

tisztelettel emelek kalapot a napokban elhunyt észak-koreai elnök emléke előtt nyilvánvaló bűnei ellenére is, mert - ne mondja nekem senki, hogy azt a sok könnyet, amelyet népe ejtett halála után, siratván nagyvezérét, a vezetők erőszakoltak ki! Annak inkább helyt adok, hogy halálát mesterségesen idézték elő, hogy megtudják: mennyire őszinte a nép iránta megnyilvánuló szeretete, mennyire számíthatnak népük önfeláldozására egy észak, valamint dél közötti konfliktushelyzetben. Az, ami jelen pillanatban van ott, közel sem hasonlítható össze azzal a gyásszal, ami nálunk tavaly őszön, miniszterelnökünk elhunytával megnyilvánult. Már ami a tömeget és az őszinteséget illeti...! Ott - csak valószínűsítem - a nép egyetlen családhoz tartozását erősítette meg a halál, míg nálunk a széthúzást, még azonos családokban is!

- A nagyobb megbotránkozást az váltja ki a népből - ezt azonban Lehel -, hogy mennyire tudnak mindent, hogy s mint kellett volna tenni...! Hát mért nem tették, amíg tehették? A több mint kétharmados koalíciós kormányzás felállása után már időszerűtlen a nyavalygásuk! Az pedig egészen nevetséges, hogy a ’74-es törvényt, amelyre hivatkozván ők a két médiát kisajátították, most törvénytelennek minősítik mondván: a kormánynak ne legyen beleszólási joga a két média, vagy több ügyeibe, ellenben olyan megoldást javasolnak, hogy osszák meg: egyik legyen a kormány szócsöve, a másik az ellenzéké! Ehhez csak annyit még, hogy az a volt igazságügy miniszter, aki az orra hegyén át nézett embertársaira, az ne adjon tanácsokat egyszerűbb, de minden valószínűség szerint tisztességesebb embereknek! Vagy - miért nem ment el a volt hadügyminiszter a minisztérium átadási ünnepségeire sem? Kit néz le - az újonnan kinevezett hadügyminisztert, aki már a választások első fordulójában megszerezte a választók többségének a bizalmát, vagy a népet, azokat a választókat, akik ellenfelét megválasztották, míg ő csak pártja országos listáján juthatott be a parlamentbe?! Nyilván, az új kormány, a demokrácia kiteljesülése érdekében módosítani javasolja a ’74-es törvényt, de remélhetőleg több esze lesz az előzőnél, és megszerzett tömegbázisát nem fogja eladni „egy tál lencséért”. Ha ezt tenné, hosszú időre kizárná magát a hatalomból! De nem is érdemelne mást, mert a többségi nép inkább tűri a nélkülözést, mint a hol a piros, itt a piros hazárdjátékot! Az őszinte szó általában megértésre talál, és remélhetőleg az az ember, akit erőszaktól sem riadván vissza, ki akartak iktatni, most, hogy a nép többségének bizalmából a kormány élére került, a hatalom birtokában is ugyanúgy beszél-cselekszik, mint nélküle!

Még mondta a magáét Lehel, midőn nyílt az ajtó és láthatólag megnyugodva belépett közénk Katinka és Judit, a két professzorasszony...!

- Alszik? - Inkább csak szemükkel kérdezték, Méri felé kacsintva -!

- Egyfolytában - válaszoltam - milyen eredményre jutottatok?

- Eddig egy vérrögön kívül semmi olyasmire, ami arra vallana, hogy a halált a kísérleti anyag okozta volna, nem akadtunk! - A kijelentés Katinkától származott - végtelenül sajnálom - folytatta - elsősorban is lányát! Tizenöt év után végre megtalálták egymáshoz a szavakat, és most vége...! Nem értem - két ilyen nagyszerű ember - mindent tudtak egymásról - azt a határt azonban görcsösen kerülték, hogy szót is kelljen váltaniuk!

- Most mi legyen? - Judit, aki egyébként nagyon is magabiztos egyéniség volt, bizonytalan tekintettel nézett körbe - Mérit nem engedhetjük egyedül nekivágni az óceánnak -, de különben a szülés, a sokk miatt minden pillanatban elkezdődhet! Már az is nagy merészség volt, hogy eleddig hagytuk vezetni!

- Hogy őszinte legyek - Anna, aki addig figyelmesen hallgatott, nem kapcsolódott be a beszélgetésbe, Judit kijelentését már nem állta szó nélkül - nem szeretnék egy fogas hal szájában ficánkolni! Szép is lett volna, ha a család egy része megint az óceán, vagy a tenger fenekén köt ki!

- Nem kell olyan tragikusnak ítélni állapotomat! - Méri, aki addig semmi jelét nem adta az ébrenlétnek, hirtelen felült - erős vagyok, apám halálára már rég felkészültem! Ami pedig a szülést illeti, számítva arra, hogy esetleg útközben gondolják meg magukat az ikrek, s anyjukhoz hasonlóan a repülőgépet választják szülőszobául, legalább anyuka és apuka arra kényszerülnek, hogy Floridában folytassák az abbamaradt nyaralást! Én akár szülés közben is elvezetem a gépet, de ha már voltak olyan kedvesek, Viktória és Lehel, hogy együtt jöttek leróni apám iránti kegyeletüket, egyikük bizonyára vállalkozik arra, hogy velünk tart, és szükség esetén átveszi tőlem az irányítást. Én ugyanis apám elhamvasztása után azonnal indulok vissza szülőhazámba, bár valójában a levegő óceánt nevezhetném annak! Nagyon szeretlek benneteket, de jelen pillanatban csak szűkebb családom: férjem és delfinjeim között találnám igazán nyugalmamat!

Egymásra néztünk: eszerint mindent hallott?!

- Egészen természetes, Kislányom - mondtam -, hogy nem engedünk egyedül! Most, moment az a fontos, hogy ne izgasd magad fel! Ami történt, azon már nem változtathatunk, de lehetőség szerint kerüljük a bajjal járó bajt!

- Én mindenképpen veled megyek, Kedves - Judit hajolt föléje és megcsókolta - én tudom - folytatta - mit jelent egyik pillanatról a másikra elveszíteni, akit szeretünk, de azt hiszem, itt jelen pillanatban nincs is olyan, aki ne tudná - rám nézett - édesapa azonban csak akkor jöhet, ha a hosszú repülőút nem lesz számára kimerítő!

- Természetesen veletek megyek - mondtam - és nem látom semmi akadályát annak, hogy mint mondottad - Mérihez - ott folytassuk a megkezdett, vagyis: félbeszakított nyaralást!

- Ha rám bízzátok magatokat, vállalom a pilóta szerepét - szólt közbe Viktória - a férjem majd visszaviszi a gépet Budapestre, esetleg, aki nem jön velünk, az férjemmel hazamegy!

- Ha nem veszitek rossz néven, én Lehellel tartok - mondta Anna, majd így folytatta: sajnálom, de én félek a nagy víztől! Az óceánra értem! Meg aztán sokáig a munkák miatt sem maradhatnék: részben Juditot is pótolnom kell, a tervezőirodát sem hanyagolhatom, na és a gyönyörparadicsom -, ha egyáltalán továbbra is üzemeltethetjük!

- Legalább nem fogok unatkozni az úton, bár az igazat megvallva én is szívesebben mennék Floridába apukáékkal - szólt Lehel -!

- De jó is lenne, Édes! Rég voltunk már együtt a floridai öbölben - Viktória átfogta Lehel vállát és úgy csókolta - sajnos a bankszféra még nagyon labilis otthon, és főképp most, a magánosítások előtt nem bízhatjuk a vezetést alig ismert személyekre, bármily megbízhatóaknak látszanak is! Korrupcióra nekünk nincs pénzünk, és különben is - vigyáznunk kell az egyenlegre, mert az utóbbi időben nagyon elszaladtunk! Méri papájának a tőkéje a legjobbkor jött, hogy feltölthessük pénzintézeteinket! De nem kell attól tartanod - Méri felé - hogy feneketlen csatornába került örökséged! A család többi vagyonával együtt forgatjuk, de bármikor az utolsó penny-ig rendelkezésedre áll, ha meggondolnád magad és... -

- Ha nem tudnád, rám, külön egyetlen penny-t sem hagyományozott apuka! Előző végrendeletét, melyben minden vagyonát a klinikára, azon belül pedig Katinkára hagyta, annyiban változtatta meg, hogy tekintettel arra, miszerint Katinka a klinikával együtt ahhoz a családhoz tartozik, melynek velem együtt ő is tagja lett, összes vagyoni komplexumát a családéba rendelte beolvasztani!

- Erről nekünk tudomásunk van, Édes, de tudnod kell, hogy családunk minden egyes tagjának vagyoni állapota külön is vezetve van, s ha bármikor meg akarna tőlünk válni, vagyis a közösségtől, egy penny-ig megkapná a részét! Mi a magántulajdon szentségét valljuk, annak ellenére, hogy tudjuk: mennél nagyobb a tőke, annál hatékonyabban működtethető!

Méri szomorkás arcán halvány mosoly csillant fel:

- Látod, Édesem - Viktóriához - magad mondtad ki, miszerint a csatlakozásod a család érdekében is szükségszerű! Én ugyanis mindennel inkább törődöm, mint a pénzzel! Eddig talán azért sem gondoltam arra, hogy utána nézzek, miből telik, mert bármennyire volt szükségem, rendelkezésemre bocsátották, meg aztán nálunk, vagyis Amerikában sokkal szigorúbbak a pénzügyi rendelkezések, mint Magyarországon! Ennek ellenére azért jó lesz, ha mint a család törvényes megbízottja személyesen áttekinted vagyoni állapotomat! Különben e tekintetben Franz sem alaposabb nálam!

- Ne foglalkoztassanak anyagi ügyeid, Kislányom - mondotta - mert amíg Te Judittal róla, apukádról gondoskodtál, mi, vagyis a család bankszakemberei, egy pénzügyi expedíció segítségével leltárt készítettünk mind a papád, mind a Te vagyoni helyzetetekről. Megnyugtathatlak, hogy jól válogattad meg menedzsereidet, a jövőben pedig csak a gyerekeitekre legyen gondod és természetesen Franzzal együtt közösen vállalt kísérleteitekre! Gyermekeitek az én unokáim, s a Gondviselés különös kegyelme folytán a nagy család ügyelni fogja sorsuk alakulását! Most pedig amennyiben elég erősnek érzed magad - gondolom, mielőbb essünk túl a hamvasztáson, aztán irány Florida! Kár, hogy nem tartasz velünk - fordultam Annához - csak nekem volt tudomásom arról, hogy nem a munka volt számára sürgős: félt kisgépen utazni rövidtávon is, az óceán pedig eléggé széles!

- Körülnézek otthon, s majd utánatok jövök, ha nem leszek terhetekre!

- Még hogy a terhünkre lennél, az első perctől kezdve hiányolni fogunk - Judit mellénk lépett, s egyszerre ölelt magához mindkettőnket -, de mi csak elleszünk valahogy, hanem a fiunk! Képzeld csak, Anyuka - Katinkát, aki két évvel volt idősebb Annánál anyukának szólította - ha Anna velünk van, hozzám csak akkor kéredzkedik, ha megéhezik, ha cicit akar, miután pedig jóllakott, addig huzakodik, míg vissza nem veszi, mert jobban tetszenek neki Anna dudái!

- Apja fia! - jegyezte meg Katinka savanyúan, de irigység nem érződött hangjában - Készüljetek fel, Kedveseim, egy órán belül hamvasztás! Apuka nem volt ugyan vallásos, de a klinika rendje előírja a papi búcsúztatást! Már átszóltam a káplán úrnak: álljon rendelkezésre! Apuka hamvait a klinika kápolnájában állítjuk fel tiszteletadásra, hogy volt betegtársai is elbúcsúzhassanak tőle! Szertartás után - gondolom valamennyitekre ráfér a pihenés a hosszú repülőút előtt! - E szavak után sarkon fordult, majd visszanézve felém: nem segítenél megnyugtatni a szerencsétlen májrákos rabot? Kétségbe van esve, hogy mi lesz most vele, hogy elhunyt a pártfogója...?

- Az örökség folytán róla is nekünk kell gondoskodni ezentúl - mondtam -, de mehetek veled, megpróbálok a lelkére beszélni! Majd a kápolnában találkozunk!

Dávidka, aki Méri mellett feküdt, hirtelen felsírt! - Kicsikém, Dundikám /vaskos kis gyerek/ valamennyien - már az asszonyok - hozzá siettek, én pedig Katinka oldalán távoztam, de nem a májrákos fiatalemberhez... -

- Csak így tudtalak kihozni - mondta az asszony - különben gyanút fognak, pedig nagyon vágyom arra, hogy a karjaidba szoríts! Az utóbbi napokban nagyon rám járt a rúd, s valahogy le kell vezessem, különben beleőrülök! Többet haladunk hátra, mint előre! A Föld légköre már oly mértékben szennyeződött, hogy az orvostudomány nem tud lépést tartani az egyre gyakrabban fellépő kórral! Csak tapogatunk, Kedvesem! Egyikből kigyógyítjuk páciensünket, de már ott a másik! Amivel gyógyítunk, azzal általában mérgezünk is! Nagyon sajnálom idős barátunkat! A laboratóriumi vizsgálatokat a vett anyagból folyamatosan végezzük, tehát nincs akadálya a hamvasztásnak! Úgy szeretett volna élni, szegény! Jóvátenni mennél többet abból, amit az életben vétett!

Katinka addig-addig mondta a magáét, hogy talán szándék nélkül az intenzív osztályon, majd az abból nyíló, Judit távozása után csak Katinka pihenésére szolgáló, ritkán adódó találkáink színhelyén kötöttünk ki! Még arra sem pazarolta idejét, hogy figyelmeztesse az inspekciós nővért jelenlétünk titokban tartására! Így történhetett, hogy már a medence szélén, ölemben hintáztatta még mindig feszes combjait, midőn ránk nyitott Judit:

- Ah - bocsánat - mondta meglepődve - gondolhattam volna hogy...!

- Nincs semmi gond, kislányom! Nem titok előtted a mi szerelmünk - mondta Katinka -, ha már én feledékenységből nyitva hagytam az ajtót, zárd rá, aztán gyere, dobd ide magad Te is! Nem veszünk el egymástól semmit! Ezt a szeretetet pedig együtt is adhatjuk! Soha nem voltam úgy rászorulva ezekre a drága karokra, erő és melegség árad még most is édesapából, gyönyör nélkül is felüdít!

Juditnak sem kellett több biztatás, visszalépett az öltözőfülkébe, hogy lehúzza magáról „alig" szoknyáját, s néhány pillanattal később egyikük az egyik térdemen, másikuk a másik térdemen, az ősiség törvényei szerint mindketten birtokon belüliként trónoltak...!

- Folytatjuk a kísérleteket, Anyuka - kérdezte Judit miután kipancsolta magát - nem gondoltál még arra, hogy le kellene állítani és újabb állatkísérletekkel tökéletesíteni...?!

- Kislányom, a mi klinikánkon kimondottan gyógyíthatatlannak ítélt betegek vannak! Semmi nem indokolja, hogy visszatérjünk az állatkísérletekhez, hisz a rákosodás szövődményeivel együtt megszűnt jelen esetben is! Majd közlöm veled a mintából nyert adatokat, és mint tudom, Franz laboratóriumában is rendelkezésedre fog állni minden szükséges eszköz, szeretném, ha felülvizsgálnád a mi adatainkat!

- Ezt örömmel teszem! Persze jó lenne, hogyha kéznél lenne legalább egy személy kontroll szempontjából...!

- Nem leszünk mi annyi ideig távol - szóltam közbe - szülés után legfeljebb még egy hét! De mártózzatok meg, aztán készülődjünk! Nehogy ránk várakozzanak a többiek! Tudom, kettőtöket duplán érint a haláleset, de túl kell tennetek magatokat rajta! Csak naponta sokan halnak meg infarktusban, mért lenne öreg barátunk esete összefüggésben a klinikai kísérletekkel? Bármekkora tudással, gyakorlattal rendelkeztek, csodára ti sem vagytok képesek, aztán - néhány ember életéért nyavalygunk, ugyanakkor legtöbbünkben meg sem mozdul a lelkiismeret azokért a szerencsétlen százezrekért, akiket éppen napjainkban, eléggé el nem ítélhető módon, erőszakkal kergetnek a halálba Afrika közepén! Mielőtt az ottaniakhoz hasonló állapotok jönnének létre akár egy időben is a világ különböző pontjain, gyökeresen változtatni kellene az emberiség társadalmi tagozódásának eddigi struktúráján! Toldozgatással, foltozgatással csak ideig-óráig teremthető békesség! Egyébként mindennel így vagyunk, s ezért is döntöttünk úgy, hogy ne aprózzuk a dolgokat, vágjunk a közepébe, mert ami úgy sem kerülhető el, annak legjobb elibe vágni! - Még be sem fejeztem, térdeimet előrelöktem, s mindketten belecsusszantak a medencébe, én pedig felugrottam, hogy elsőként állhassak a szárító alá!

- Na megállj - kiáltott utánam Katinka - látom jó erőben vagy, éjszaka hármasban leszünk!

- Mért nem négyesben? Hová dugjuk addig Annát? Csak nem akarod a hamvasztóba...?

Hogy mit döntöttek el még magukra maradván, vagy miben egyeztek, azt csak késő este tudtam meg, amikor öreg barátunk havai már az aranyozott urnában, porított állapotban várakoztak az átszállításra, mert úgy rendelkezett, hogy az öreg „ranch"-on, a családi sírboltban helyezzük elődeink tetemei mellé...!

Nos - amikor fájdalmas kötelezettségünknek eleget tevén éjszakai pihenőhöz készülődtünk, Katinka azzal állt elő, hogy szeretné Judit jelenlétében megismételni a laboratóriumi vizsgálatot. Judit igenlően bólintott, előbb azonban Annával egyezkedett Dávidka pesztrálásával kapcsolatban. Anna persze - függetlenül attól, hogy „különszobát" kapott, örömmel vállalta, s már indultam én is utána, hogy majd együtt ügyelünk fiamra, Katinka azonban visszatartott - szeretné - mondotta - ha mellettük maradnék, mert az alapanyag termelés szinten tartása vagy csökkentése miatt feltétlen szükségük van véleményemre. Ez azonban csak ürügy volt, nem a laborban kötöttünk ki, hanem Katinka fürdőmedencéjében. De nem kell mindjárt rosszra gondolni, mert - mintha az öreg milliomos szelleme közénk állt volna, a hármasban történő szeretkezés helyett egész éjjel azon évődtünk: vajon beszélhetünk-e az élet értelméről, ha a halállal megszűnik számunkra minden?! Végül is megegyeztünk abban, hogy a nagy Organizátor /Teremtő/ semmit nem tett oktalanul: valahol, valamikor minden értelmet kell kapjon! Valahol, valamikor mindenre választ kell kapjunk, a halálra is! Mert vele kapcsolatos ismereteink közül, a különböző hiedelmeket is figyelembe véve, csupán egyetlen fogadható el tényként, hogy porból lettünk és porrá leszünk!

A floridai megérkezésünket követő második nap reggelén Judittal, valamint Ferenc fiammal lábunkat áztattuk az épület alsó lépcsőjéről, s egyszer csak a tőlünk nem messze, delfinjeivel játszadozó Méri hirtelen felsikított, majd hátrabukott!

- Valószínű, hogy készülődnek az ikrek, Édesapa - mondta feleségem - szólj Viktóriának is! - Viktória lányom, aki Méri különgépét vezette, még nem indult haza: bottal sem tudnátok elverni addig - mondta - míg nem látom a jövevényeket!

- Rendben van, szívem - szóltam feleségem után, de biz mozdulni sem voltam képes, mert amit a delfinek produkáltak, az minden addig róluk alkotott képzeletemet felülmúlta: hárman jobbról, hárman balról fejüket összepasszítva hordágyat képeztek, hogy alá ne merülhessen a fájdalmában jajveszékelő asszony, miközben a többiek a maguk sajátos nyelvén bátorították, vigasztalták! Talán-talán egyikük, amelyik Méri szétnyílt combjai között motoszkált, a bába szerepét is elvégzi, ha Judit és Franz nincsenek azonnal kéznél! Az bizonyosra vehető: tudatában voltak annak, hogy mi okozza Mérinek a nagy fájdalmat, sőt - az is feltehető, hogy az útnak induló ikerpárral is kapcsolatban voltak! Magatartásuk szinte igazolni látszott egyesek feltevését, hogy nemcsak az ember észlény ezen a Földön! Ha azokat a milliárdokat, melyeket több, vagy több száz, vagy több százezer fényévnyire lévő bolygók esetleges észlényeinek kutatására költünk, itt használnánk fel, több eredménnyel és több haszonnal is járna, de nézzük tovább, mi történik, mert a következő percekben olyan látványnak leszünk tanúi, amilyet eddig sehol a világon nem láthattak:

Judit és Franz, de inkább csak Franz, mert ő ismerte a delfinek nyelvét, megköszönte segítőkészségüket, majd természetesen a díszes kísérettel nyomukban, az épület lépcsőjéig, ahol én ültem, de akkorra már álltam, hozták a vajúdó asszonyt, ahonnét már Viktória segítségével, mert időközben ő is mellém állt, felvittük az épületbe, onnét pedig lifttel az épület alatt elhelyezett konténer laboratóriumba, ahol a legkényesebb feladatokhoz is elő volt készítve minden szükséges eszköz... -

Éppen hogy elhelyeztük Mérit a szülőágyon megjelent az egyik kisfiú feje, majd két-három erőteljes nyomás után Judit kezébe csusszant az egész, kis ragacsos test!

- Hála Istennek! Nem kell metszeni, Drágám - e szavak Judittól származtak, de a megkönnyebbülés sóhaja hallatszott nemcsak a konténeren belül, azon kívül is, mert velünk együtt, orrukat a plexiüveghez nyomba, vízben élő barátaink is lélegzetvisszafojtva figyelték az eseményeket. Amikor pedig felhangzott a bébi sírása örömükben, vagy ámulatukban akkora hancúrozást csaptak, ha nem a gyakorta ismétlődő hurrikánok figyelembevételével

tervezik újjá az épületet, a keletkező hullámok elsodorják. A hancúrozás után - hogy tudtak-e a másodikról, vagy sem, tény, hogy ismét feszült várakozással fordultak a plexiből készült konténer belseje felé! Kb. egy órácskát kellett várakozni - persze ők azért fel-felbukkantak a felszínre - jött a következő, az előbbihez nagyságban, szőkeségben egyaránt hasonló kisfiú! Méri verítékben úszó arca felragyogott, tehertől, fájdalomtól megszabadulván már humorizálni is tudott:

- Biztos, hogy nem lesz több? - A föléje hajló Viktóriától kérdezte, mert Judit a kicsikkel volt elfoglalva -!

- Mért? Többet vártál? - csodálkozott rá lányom -!

- Éppenséggel nem - válaszolt Méri -, de most már sorozatban jöhetnének!

- Atyám! Te tényleg egy übermensch vagy! - Viktória csak nézte, nézte sógornőjét, majd hangos sóhaj hagyta el ajkát, de valamennyiünkét, akik a plexifalon belül voltunk, akik pedig kívül voltak oldaluszonyaikat egymáshoz csapkodva, a maguk módján tapsoltak, méghozzá függőleges helyzetben, izmos farokuszonyaikon egyensúlyozva! Lelkesedésük láttán Méri csókot küldött feléjük, ami még inkább felszólította ösztönös, vagy ki tudja miből táplálkozó szeretetüket iránta, s elkezdtek, mint a villám cikázni a konténer körül, miközben valami különleges dalt inkább csak fütyültek! A sípoló hangok hozzánk felerősítve érkeztek, de persze csak Méri, illetve Franz értelmezhette volna jelentésüket, ők azonban mással voltak elfoglalva, ami figyelembe véve a körülményeket, érthető volt!

- Ideje lenne értesíteni anyukádat, Fiam - mondtam kicsit később Franznak - ő a legilletékesebb, hogy megtudja: újabb unokái születtek!

- Ha egyáltalán érdeklik őt! - válaszolt Franz - ott jártunkkor nem nagy lelkesedést mutatott az esetleges delfin-bébik iránt, pedig azok sokkalta nagyobb visszhangot keltettek volna!

- Egyetértek veled, Fiam - mondtam -, de remélem, ezzel nem azt akarod kifejezni, hogy Te nagyobb szeretettel fogadtad volna azokat, mint a már most is gyönyörű két szőke tündért?

- Mint tudós, igen! De mint apa..., mindenkinél boldogabb vagyok, Apuka! - Méri mellé lépett, ölbe vette és elindult vele a lifthez, hozzánk pedig: fogjátok a kicsiket és hozzátok utánunk, ami még hátra van, fent is elvégezheti anyuka - természetesen Juditra értette - ők - mármint a delfinek nem tágítanak, amíg itt vagyunk!

- Olyan furcsának találom a mi Franzunkat - jegyezte meg Viktória - mintha nem is a régi lenne! Bár az igazat megvallva, régen sem volt túlságosan közvetlen és főleg nem beszédes!

- A Te gondod, kislányom, a családi és a világgazdaság! Te a napi árfolyamokat figyeled, s állandó kapcsolatban vagy a külvilággal, míg ő saját gondolataival van elfoglalva - keresi az összefüggéseket, mint Fannika húgod az állatvilág és köztünk! Nem kis fejtöréssel jár az ő munkája lányom, mert legyünk bár büszkék a homo sapiens jelzőre, a „bölcs” jelző tulajdonképpen minden létezőre ráillik, mert mindnek, még a növényvilágban is, megvan a maga kultúrája...!

- Remélem nem álltok most neki bölcselkedni - szólt közbe Judit - fogd, Kedves, az egyiket, a nevét még nem tudom, a másikat pedig én viszem! - Méri nevelőanyja, akit lekért maga mellé a San Franciscóhoz közeli „ranchról”, kezdett volna rendet tenni, Judit azonban rászólt: hagyja senorra /amerikai születésű spanyol/, majd Franz, ő tudja mindennek a helyét!

Beléptünk a visszaérkező liftbe, de még oda is behallatszott a delfinek ujjongása, több méter magasan feldobták magukat, mint mikor az ember határtalan jókedvében nagyokat ugrik!

- A kicsik megérkeztek, Apucika - kezdte még a liftben Viktória - hála Istennek bonyodalom nélkül ment végbe a szülés! Azt hiszem, nyugodt lelkiismerettel indulhatok haza, Ti pedig

maradjatok, amíg jólesik, és nem unatkoztok! Én, kivéve a delfinek produkcióit, mindent megkapok otthon is! Szeretnék legalább egy hetet gyermekeimmel tölteni, mert lassan meg sem ismernek - télen és tavasszal a választási csatározások, most a bankok privatizációja, s az egyébként is bonyolult magyar gazdaság...! A nörsz pedig nem pótolja mindenben a szülőt. Lám - Méri kerek-perec kijelentette, hogy a gyerekein és a delfinekkel való kísérleteken kívül más nála nem is jöhet szóba!

- De hát az éppen elegendő, Kislányom! Ami pedig téged illet, megértelek és biztosítlak, hogy mi sem maradunk tovább a szükségesnél! Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy ami itt történik, az kevésbé érdekel, mint az, ami Svédben, Svájcban, Magyarországon, vagy éppenséggel Kínában, hisz jelenleg a kínai, koreai érdekeltségeinkre kell legjobban odafigyelni...! Gondolkodom azon: helyesen cselekednénk-e, ha veled együtt szűkebb családodat áttelepítenénk Pekingbe?! A gyerekek már ott, a keletre jellemző életstílusban nevelődnének, s majdan azokkal együtt, akik már ott tartózkodnak, a híd szerepét tölthetnék be Ázsia, Európa, valamint Amerika között!

- Afrikát nem említetted, Édesapa - Judit jegyezte meg - tán nem érdekelnek az afrikai népek...?

- Afrikát Fanni lányomra bíztam, Édes! Az ő feladata a jelenlegi afrikai népek ötvözéséből létrehozni egy olyan életképes fajt, azaz fajtát, amelyik képes lesz megbirkózni az ottani nehézségekkel! A jelenleg ott élő népek közül külön-külön egyik sem képes erre!

Az utóbbi mondatok már a lift elhagyása után hangzottak el a hosszú folyosón. Viktória válaszolni készült családjával kapcsolatos, fentebb említett szándékomra, de leintettem, mert fiam szobájából telefonbeszélgetés hallatszott:

- Majd visszatérünk még rá, Kislányom - mondtam - úgy hallom Pisti bátyátokkal beszél Franz, szeretnék én is váltani vele néhány mondatot! - Az utóbbi szavakat már a nyitott ajtóban mondtam, Méri az ugyancsak előre elkészített fekhelyen várta az ikreket, Franz pedig szülőanyját hívta, de csak Pistivel sikerült összeköttetést teremtenie, s már éppen elköszönni készült... -

- Várj, Fiam - szóltam - hadd üdvözöljem én is öreg barátomat, de hogy ne zavarjunk benneteket, kérd meg: maradjon a vonalban, s majd a mi szobánkból jelentkezem!

- Nem zavarsz bennünket, Apuka, csak maradj, de kapcsoljátok össze a képmagnóval, hadd hallja és lássa gyönyörű gyermekeinket is a vén lator!

- Kapcsold össze Te is a képmagnóval, Pisti bátyám - kérte Ferenc - e pillanatban léptek be hozzánk apukáék a kicsikkel, s feleségem szeretné, ha Te is látnád és hallanád őket, nehogy félreinformáld anyukáékat, szirénekként tüntetve fel az újszülötteket! Különben apuka is tájékozódni akar az ottani állapotokról...!

Judit, s nem különben Viktória elhelyezték az ikreket Méri két oldalán, szőke és kékszemű mindkettő és milyen mohók...! Csak egyszer-kétszer húzta el ajkuk előtt Judit Méri telt emlőit, úgy bekapták a duzzadt bimbókat, mint csuka a horgot...!

- Te, Ferenc - hallottuk Pisti felerősített hangját, majd pillanattal később robosztus, már kissé hajlott alakja is megjelent a képernyőn - elhiggyem, hogy Te csináltad őket?! Hozzájuk hasonló angyalokat láttam a minap Rómában a Szixtuszi-kápolnában! Képzeljétek: Xénia és Margitka majdhogynem úgy ráncigáltak be, de egyáltalán nem bántam meg, mert csodás dolgokat láttam ott, többek között a fiaidhoz hasonló angyalkákat, de persze így életben még csodálatosabb minden, mintha az ott látott freskók most hús-vér alakban rakódnának össze előttem!

- Hozzám egy szavad sincs - Méri sértődötten csücsörítette száját, de lehetett úgy is érteni, hogy fiait utánozva ő is szívesebben csüngne anyja emlőin...?!

- Te drága...! Ha többet láthatnék belőled - Pisti képe valósággal szétnyílt, a nők iránt érzett gyűlöletéből Xénia kigyógyította, de a másik végletbe esett - különben - folytatta - így is csak gyenge hasonmásod az ott látott Madonna...!

- Szerencséd, hogy így ki tudtad vágni magad - Méri arca valósággal ragyogott - megbeszéljük apukával, s ha hajlandó leszel eljönni hozzánk, többet is láthatsz belőlem!

- Hát - Pisti megrázta bozontos fejét - az adott szó kötelez, de ne vedd zokon: vén bolond vagyok, amit nem kell külön kihangsúlyoznom!

- Jó-jó! Én sem gondoltam komolyan - mondta Méri -, de a meghívás áll! Nem fogsz unatkozni! Majd néhány delfinkisasszonyt felkészítünk fogadásodra, hátha veled több szerencséjük lesz, mint Franzzal, de ha már vonalban vagy, mint a családunk doyenje, adj nevet az ikreimnek!

- Ez ugyan nem engem illet, de ha a többieknek nincs ellene kifogása...?

- Nyugodtan, Barátom - szükségesnek tartottam, hogy közbeszóljak - nem az illetékesség a fontos, hanem a felkérő személye, valamint a felkérés mibenléte!

- Nos, ha Te is úgy gondolod, akkor - Pisti néhány pillanatig gondolkodott, majd - mivel a mitológiai nevek szerepeltetése méltatlan lenne a mi gyönyörű menyecskénkhez, vegyük inkább a természetben időről-időre vagy folyamatosan ismétlődő jelenségeket és alkalmazkodjon az ottani viszonyokhoz is, legyen az elsőszülött neve Hurrikán, a másodiké pedig Napsugár! Tudomásom szerint mindkettő közel áll hozzátok!

- Bravó, Pisti bátyám - kiáltott fel Ferenc - ne legyek az ikrek apja, ha nem ezekkel a nevekkel akartam volna én is előrukkolni! De nem szerepelnek a naptárban!

- Majd megváltoztatjuk a naptárt, Fiam! Muszáj nekünk a Gergely-naptárhoz ragaszkodni? Az első szirén születésével úgyis új időszámítás veszi kezdetét!

- Úgy legyen, ahogy Pisti bátyán megnevezte - zárta le a vitát Méri - már csak az a kérdés, melyik jött előbb, mert olyan egyformák a szépségeim, mint két kugligolyó - Judit felé fordult - anyukára bízzuk, döntse el ő, hisz ő segítette világrajövetelüket...!

- Valóban, rajtam kívül egyiktek sem tudná megmondani, Kicsim - szólalt meg feleségem -, de ez magától értetődő, hisz az én kezem fogta fel őket, én fürösztöttem és raktam pólyába őket! Nos könnyen megjegyezhetitek: mindkettőnek a kis popsiján van egy forint nagyságú anyajegy, de más-más oldalon! Amelyik elsőként érkezett, annak baloldalon, amelyik pedig másodszorra, annak jobboldalon! Jegyezd fel, Franz! Így össze sem tudjátok őket téveszteni!

- Ez mind szép - ismét Pisti -, de bocsássatok meg, mi a bizonyíték arra, hogy Ferenc az apjuk, hisz ő majdnem fekete, míg a kicsik mintha aranyozva lennének! Csak az anya nem kérdőjelezhető meg!

- Hát figyelj ide, Te vén lator! Megbocsáss a kifejezésért, de ezek után minek is nevezhetnélek - Ferenc adta a sértődöttet -, ha meg akarsz bizonyosodni felőle, letolhatom a gatyám, ugyanis az én fenekemen is van egy hasonló nagyságú anyajegy, de ha megengeded - felém fordult - apukáméról is megbizonyosodhatsz! Aztán, hogy mért van egyiknek jobb, másiknak bal felén: annyit elárulhatok, hogy Méri fenekén is van egy hasonló nagyságú, ráadásul ellenkező oldalon, de az maradjon számodra tabu!

- Nem hagynátok abba egymás froclizását? - szóltam ismét közbe - unokáim születése sokkal jelentősebb esemény, semhogy közönséges jelzőket használva okítsuk egymást! Most pedig

bocsássatok meg, de tényleg átmegyek a szobánkba, mert van néhány aktuális probléma, amit meg akarok vitatni Pistivel, benneteket nem hiszem, hogy érdekelne, inkább csak zavarna! Tartsd a vonalat, Pajtás - Pistihez - néhány lépést teszek, aztán folytathatjuk!

Valóban csak néhány lépést kellett tennem, hogy átmenjek szálláshelyünkre, Méri, Ferenccel egyetértésben a legszebb szobát jelölte ki számunkra és hát természetes, hogy ott is rendelkezésünkre állt a modern technika minden eszköze ügyleteink lebonyolításához, s főképp Judit, valamint Katinka professzorok naponta ismétlődő eszmecseréi szükségelték!

- Itt vagy még, öreg Pajtás - kezdtem, miután átkapcsoltam a képmagnót -!?

- Hát hol lennék? Hogy őszinte legyek jobb is, ha nem hallják a többiek, amit az itthoni legújabb fejleményekről mondani kívánok Neked!

- Hallgatlak, Pajtás, annál is inkább, mert valahogy olyan megnyugtató a hangod számomra! Gondoltál már arra, hogy lassan mi leszünk az utolsó mohikánok: a huszadik század öngyilkos társadalmának túlélői?!

- Itthon nem nagyon érünk rá gondolkodni, Pajtás, mert olyan gyorsan pörögnek az események: érzésem szerint kezd félrecsusszanni megint minden! A nép többségének bizalmából megválasztott kormányzat jelenben is inkább hajlik a világbank és a nemzetközi valutaalap befuccsolt tanácsainak elfogadására, mintsem feltérképezve az ország gazdasági helyzetét, teherbíró képességét, a néppel együtt, annak józanságára, segítőkészségére támaszkodva keresné a kibontakozást. De nemcsak az új garnitúrában látom a hibát: a nemzetközi tőke is rossz lóra tesz, ha a dallasi kapitalistákat utánzó újgazdagok ismérvei szerint szortírozza tőkekihelyezéseit! A magántulajdon híve vagyok, mindig is az voltam, de mint ahogy mi is tesszük családi vállalatinknál: valamennyi ott dolgozó között egyenlő arányban osztjuk meg a tulajdonrészt, hogy mindenkinek egyformán érdekében álljon a becsületes munka, a nép egésze által teremtett állami vagyont sem kaphatná más, csak aki részt vett annak felhalmozásában! Az ilyetén való privatizálás során kiosztott részvények nem lennének a szabadpiac gátjai, mint egyesek mondják, senki és semmi nem akadályozhatná a tőzsdén való szabad áramlásukat, hogy aztán hogy alakulna a gazdaság -, a családi részvénytársaságokon kívüliek közül nyilván azok vinnék a prímet, akik ügyesebbek, rámenősebbek, de hát ez természetes, nálunk is azok kezében van a vezetés, és a dolgozó többség ezt helyénvalónak tartja! Na persze - az új választásokig nem sok szavunk van, de mi mondtunk le a lehetséges elsőbbségről! Már megbántam, hogy engedtük visszalépni Viktóriát! Az ország gazdasági élete nem szigetlehető el a politikától, sajnos -, vagy nem is tudom milyen megfontolás vezetett bennünket, amikor az Újszövetséget teljes vezérkarával beépítettük gazdasági bázisunkba! A politika és a gazdaság egy vágányon fut a demokráciának nevezett nyugati tőkés világban is, s ha nem akarjuk, hogy a nép zömét alkotó bérből-fizetésből élők, úgyszintén a munkanélküliek, vagy a nyugdíjasok csalódottságukban a két szélső felé forduljanak, akkor már most el kell kezdeni az aprómunkát, hogy az „Újszövetséget" versenyképessé tegyük a két szélsővel szemben, mert a mai középnek nevezett konglomerátum jelenlegi állapotában, kereszténységre hivatkozó, elcsépelt jelzőivel együtt sem szalonképes a modern társadalom számára! Akár tetszik, akár nem, a sötét középkor, boszorkányégető máglyáival együtt a hátunk mögött van!

- Bocsáss meg, öreg testvér, de korainak tartom kritikai megjegyzéseidet, hisz az új miniszterek jóformán még körül sem nézhettek, továbbá időt kell adni a tőkés világnak is, mert az elmúlt négy-öt év csak arra volt jó, hogy tapasztalatokat gyűjtsenek! A jobbára keleti piacokra termelő magyar ipar elavult termelőeszközeivel, a termeléshez képest aránytalanul felduzzasztott munkásállományával, nem volt képes profittermelésre, már pedig a tőke a mennél kisebb befektetésből eredő nagyobb haszon mellé áll! Egy új gyárkomplexum, amely versenyképes, esetleg túl is szárnyalja mind színvonalban, mind mennyiségben a nyugati ipart, legtöbb esetben olcsóbb, mint a régi felújítása! Az eddig beáramló tőkének inkább piacszer-

zés, mint magyarországi profittermelés volt a célja! Ezért: a volt termelőüzemek likvidálása, a munkanélküliek számának drasztikus emelkedése, azzal együtt a megnövekedett import igény! Nagy hibát követett el már a Németh-, még nagyobbat az Antall-, majd Boross-kormány, amikor az üzemek privatizálásánál figyelmen kívül hagyta a folytonosság elvét: a hazai igényeket kielégítő termelés mellett modernizálni! Ha a folyamatosság elvének kihangsúlyozását megfelelő tőkebiztosító törvényekkel támasztja alá - gondolok a külföldiek tulajdonszerzésére, akkor kevesebb a preferenciális üzletek folytán külföldön elhelyezett, úgynevezett „dugi" pénz, de kevesebb az importszükséglet és megközelítőleg sem ilyen magas a munkanélküliek száma: az itthoni megnövekedett építőipar és a külhoni munkaerő kereslet felszippantja a feleslegessé vált létszámot! Ehhez még hozzá merem tenni azt is: ha a külföldi tőke megfelelő biztosítékot kap hazai tulajdonszerzésre, jóval magasabb lenne a hazánkba beáramlott tőke összeg is, ami kihatna nemcsak a szociális - az élet minden területére! Ennek a kormánynak még módjában áll javítani is a jelenlegi helyzeten, de rontani is! Sok minden, ha nem minden attól függ: őszintén, tevőlegesen melléje áll-e a megnyomorított népnek! Mert könnyű ám hivatkozni rá, de tenni is érte -, az a nagyobb dolog! Ebben volt Széchenyi István a legnagyobb magyar!

- Egyetértek veled, Pajtás, de van itt még valami, amit kifelejtettél megemlíteni - Pisti megrázta bozontos fejét és kihúzta magát - az úgynevezett gulyáskommunizmus idején nagyon sok és kiváló minőségű árut készítettünk mi azokkal az ócskának minősített gépekkel és ismereteim szerint a kisipari termelés, exportra is, a nagyüzemek által már a rendszerváltás előtt elkezdett kiselejtezésből származó gépeken bonyolódik jórészt most is! Mint ahogy mondod: a hazai szükségleteket minden nehézség nélkül kielégíthettük volna és a szociális gondok megközelítőleg sem lennének ilyen súlyosak! Szabadpiacot emlegetünk, pénzügyi vezetőink még fel is vágnak a világbank és a nemzetközi valutaalap, általában a tőkés világ elismerő, vállveregető nyilatkozataira -, de kinek szabad ez a piac hazánkban, valamint a többi posztkommunista országban? A néhány tízezer vezetőnek, a vadkapitalizmus lazaságait kihasználó ugyancsak néhány tízezer vállalkozónak, akiknek havi jövedelme meghaladja a százezret! A havi tíz, tizenkétezer forintból élők a szabadpiacnak csak a terheit viselik, áldásait nem! Mi változott a régi úri világhoz képest, azaz annyiban változott, hogy mai uraink hatványozottabban urizálnak! Ki tudná ezt jobban nálunk?

- Igaz - hogy el ne feledjem: működik még a gyönyörparadicsom? Nem záratta be a szocialista prüdéria? Bár - ami azt illeti, nem hiszem, hogy van még egy alapítvány, amelyik egyetlen fillérig el tudna számolni bevételével hozzá hasonlóan, de azt sem hiszem, hogy nemesebb célra áldozná! Véleményem szerint a közeljövőben meg kell duplázzuk a szegény sorsú fiatalok egyetemi taníttatására szánt összeget, és ugyancsak gyorsítani kell egyetemi városunk építkezéseit, mert, ha idén nem is, jövőre már fizetniük kell a tanulni vágyó fiataloknak, és minden tőlünk telhetőt el kell kövessünk, hogy meg ne ismétlődhessen a hatvanas évek „bunker" prostitúciója, de ezt nektek mondanom sem kell! Anna nem vett részt a római kiránduláson?

- Nem, Pajtás! Távollétünkben ő vezette a „paradicsomot", de mint látom, be van indulva, ha sokáig maradtok még, utánatok megy, pedig nagy szükség van rá itthon is! Nem tudom említette-e Auguszta, vagy Csaba, ha egyáltalán beszéltél belük mostanában, hogy Auguszta ismét terhes és Katinka szinte úgy könyörgött nekik, hogy legalább addig kezelhesse, amíg a magzat megerősödik benne! Véleménye szerint nem tenne jót neki egy újabb halvaszületés...!

- Beszéltem velük, de meg sem említették, hogy mi történt velük! De őszintén...!

- Ne ijedj meg! Csak eleget tettek Katinka professzornő kérésének és Bázelba utaztak! A pihenésre a súlyos indok nélkül is rászolgáltak: szinte éjt nappallá téve dolgoztak! Nem is tudom kihez hasonlítani őket, de az az érzésem, hogy Anna professzornő valamint férje, Csaba mellett, kiváló építész válik lányodból, ha nem az egyik legkiválóbb!

- Bár sikerülne nekik is egy egészséges gyermeket összehozni - mondtam - közöld továbbá Annával is, hogy megérkeztek az ikrek, s néhány nap múlva indulunk haza! Majd Margitka felvált bennünket! Neki most itt a helye! Gondolom - mihelyt közlöd vele, hogy két egészséges fiúunokánk született, percet sem késlekedve útnak indul!

- Boldog asszony ez a kis mütyürke /Margitka/ - Pisti mosolya fanyarkásra sikeredett - neki megadatott a gyermekáldás többszörösen is, míg Anna, Xénia, de Katinkát és Bettit is nyugodtan melléjük sorolhatom, talán épp a hatvanas évek prüdériája miatt maradtak magtalanok! De - félre a kesergéssel! Örülök, hogy Anna marad, mert Xéniának egyedül sok: nappalait a belső építészet művészetének áldozni, éjszakáit pedig az ördögnek - a valaha csak kuplerájnak, ma szex-paradicsomnak nevezett - hasznosított „sörbárban”. Rám már alig jut ideje, pedig a 76 évesen is be mernék nevezni egy, úgy istenigazából tartandó szex-versenyre!

Elkacagtam magam... -

- Nevetsz - folytatta - bebizonyíthatom! Na - persze dőreség hülyeségeken törni fejünket, amikor szerte a világon a halál üli torát! Nekem nagyon nem tetszik, hogy a nagyhatalmak, szinte mindenik kivárásra rendezkedik be! Lehetséges, hogy a regionális belső konfliktusokat természetes szelekciónak tekintik?! Ha, mint egyes tudós emberek állítják: az egymást követő száraz évek miatt a szaharai elsivatagosodás egészen a magyar középhegységig terjed, akkor részben érthető, hogy úgyszólván csak asszisztálnak a tömeggyilkosságoknál! Már eddig is százmilliók küszködnek az éhhalállal, s nincs egyszerűbb módja a létszámcsökkentésnek, mint a veszélyeztetett övezetek lakóit egymásnak ugrasztani! Mennyivel humánusabbak voltak a barbár kínai császárok, amikor birodalmuk védelmére elrendelték a nagyfal megépítését...! Továbbá - a mai technikával, sokkal könnyebben útját állhatnánk a hódító homoknak, mint „Sába” királynője, csak a csillagok helyett többet kellene foglalkozni bolygónkkal „A Földdel”! A sok-sok milliárdot felemésztő fegyverkezés helyett olyan technikát kellene kifejleszteni, amellyel az óceánok víztömegeit alkalmassá tennénk a homok megkötésére! A mai tudomány alkalmazásával nem a sivatagnak kellene terjeszkedni, hanem a termőterületnek, és nem lenne szükségszerű hagyni, hogy egyes területek lakói kipusztítsák egymást! Mostanában gyakran gondolok arra, hogy a mai nagyhatalmak vezetői semmiben sem különböznek a háborús bűnös, tömeggyilkos Hitlertől, vagy Sztálintól...! Meg vagyok győződve arról, hogy száz év múlva, ha még lesz emberi élet a Földön, egymás mellett fogják emlegetni őket!

- Való igaz - mondtam - a történelem nem felejt! Az egymásra rakódó száraz tények, még ha megkövesednek is, szeparálhatóak...! De miért foglalkozol ezekkel a problémákkal? Miért ez a hirtelen érzékenység az emberiséget foglalkoztató súlyos, megoldásra váró feladatok iránt?

- Öreg vagyok, Pajtás, és egyre jobban érzem a Föld vonzását! S hogy miért foglalkozom az élettér megőrzésének lehetséges módozataival? Hát - arra gondolok: ha az a két modern és művelt nő: Szilvia és Betti mindent maguk mögött hagyva belevetették magukat a lélek ismérveinek kutatásába, akkor mégiscsak kell valami maradandónak lenni bennünk! Szilvia és Betti, valamint a több százmillió - ha nem milliárd buddhista hite a lélekvándorlásban, több pozitívumot tartalmaz az élet örök körforgására vonatkozólag, mint bármelyik másik vallás! Ne érts félre, ma sem vagyok vallásos, arról azonban meg vagyok győződve: ha halálunk után mégis maradna belőlünk valami életjelenség, az csakis ezen a Földön folytathatja hasonló, vagy más dimenzióban, a természet örök körforgásában számára kijelölt utat! Részben önző is vagyok, amikor az élettér pusztulása elé szeretnék gátat emelni - szeretném ugyanis jövőbeni

életemet a mainál is egészségesebb környezetben leélni! Az elmondottak figyelembevételével luxusnak tartom, ha nem kidobott pénznek: holt tetemek mumifikálását, mert bármilyen hosszú ideig tartósítható is az élettelen emberi test az, csak por és hamu, s ha levegő éri, szét-hull, ami pedig a tiszteletet illeti: elegendő az egyiptomi múmiák sorsára hivatkozni! De értelmetlen is, ha a hit szerint: a múmiák valamikori lakói azóta feltehetően már többször is léteztek, csak esetleg királyból koldus lett, hadvezérből közkatona, szentből pedig gyilkos, vagy fordítva...!

- Várj! Ne folytasd! Nem tudlak követni! Hogy miket nem hordasz össze?! De honnét a fenéből, mikor ezelőtt meg sem fordult a fejedben ezekhez hasonló gondolatsor?!

- H-ja, Barátom, egy művész mellett akarva, akaratlan is átalakul az ember! Xénia nemcsak kefélni tud! Minden életre kel a kezében! Nem véletlenül választottam őt már a mai „bunker-paradicsom" hajdani betonpadlóján...!

- Az igazat megvallva még ma sem értem, mit eszik rajtad?!

- Talán éppen azt, hogy nem pátyolgatom, mint a selyemfiúk! Nyikorog, nyekereg már ő is, de nem sopánkodik, mint legtöbben, az ő korában!

- Miket mondasz már megint, Te behemót?! Másképp is ki lehet azt fejezni! - A szavak Margitkától, Ferenc mamájától származtak, aki a figyelmetlen Pisti mögé lépett, s valószí-nűleg már a szobán kívül hallotta Pisti nem éppen válogatott kijelentéseit... -!

- Na, látod - Pisti nem zavartatta magát - ha előbb emlegetjük, előbb érkezik! Olyanok ezek, mint a seprűnyélen száguldozó boszorkányok! Nem sokkal ezelőtt még Budáról hívott! De át is adom neki, hisz ő a legilletékesebb megtudni az örömhírt!

- Miféle örömhírt? Kivel beszéltél? - Nem folytathatta, mert ráköszöntem:

- Csókollak, Kedves!

- Hát Te vagy?! Gondolhattam volna, hisz másokkal igencsak megválogatja szavát ez a vén bolond -, legalábbis az utóbbi hetekben! Mint mondja -, de csak családi körben - neki elege volt a vörös paradicsomból is, meg az idő előtt megrothadt fehérből is! De mondd már az örömhírt: megszületett a kis Jézus? Nem delfinek lettek? Annyira zavart, hogy esetleg fark-uszonnyal jönnek világra!

- Két gyönyörű, szőke fiúcskát hozott világra a mi aranyhajú tündérünk, Kedvesem! Ferenc már keresett, de csak Pistit tudtuk elkapni! Ülj fel gyorsan az általa említett seprűnyélre és repülj! Várunk!

- Jaj, Kedvesem! Annyira szégyellem magam! Hogy is gondolhattam arra, hogy sellőket hoz világra a mi Mérink...? Nagyon-nagyon boldog vagyok! Ferenc fiunk megelőzte Csabát! Az első géppel indulok, Kedvesem, de Neked sürgősen haza kell jönnöd, ha egyáltalán Te is tudsz valamit változtatni azon, ami itt történt: a püspök egyik napról a másikra eltiltotta plébánosunkat a papi teendők gyakorlásától!

- Ez felháborító - mondtam -, de senki nincs életveszélyben! Nagyon el van kenődve a barátunk?

- Hogy kérdezhetsz ilyet? Zsóka szegényke, még jobban! Magát hibáztatja, amiért nyíltan kiállt a porondra és őszintén bevallotta kapcsolatukat!

- Nem bírálhatjuk a főpásztor cselekedetét Kedvesem, de véleményt mondhatunk! Nekem moment a két közmondás jutott eszembe: hallgatni arany! Vagy: szólj igazat, betörik a fejed! Add vissza Pistit, majd vele megbeszélem, mit tehetünk értük, ha egyáltalán szükséges, hisz a plébános, mint a család tagja, egyben: papja is, függetleníthetí magát a főpásztorától! Nekünk

mindenesetre jobban megfelel az ő tisztes családi élete, mintha feleségeinket vagy lányainkat dugná!

- Na-hát! A te nyelved se nagyon válogatja a szavakat, de miért is lennél választékosabb a barátodnál...?!

- Indulj, Kedvesem, készülődj az útra! A holnap érkező gépnél várunk! De ne légy annyira finnyás, valahogy nem áll jól Neked! Ne adj fel semmit abból a - Pisti szerint - természetes mütyürkéből, aki voltál! Játszunk mi csak egy lappal, nincs szükségünk arra, hogy mást mondjunk, mint amit cselekszünk!

- Jól van, jól...! Hogy készüljek? Hosszabb távollétre, vagy van valaki Méri mellett?

- A dadája itt van, de hogy meddig kell maradnod, azt Te majd tudni fogod!

- Rendben! Igyekezni fogok! Most pedig átadom a Te dromedárodnak, de vigyázzatok, nehogy elszúrjátok a dolgot! Jelenleg nagyon érzékenyen reagálnak vallási kérdésekre: nem egytől hallottam már, hogy visszajöttek a kommunisták, kezdődik elölről a morál kiszorítása! A mai álszemérmeskedés semmivel sem morálisabb a szocialista prüdériánál! Csókollak mindnyájatokat! Azért nem bánnám, ha néhány napig maradnátok még ti is!

- Nem fogunk elszökni előled, persze maradunk még néhány napig! Gratulálj nekik, de menj egy másik helyiségbe, és onnét hívd Ferencet, ezt a vonalat pedig, mint mondtam, add Pistinek...!

- Na végre elsepert, hallgatlak, Pajtás - ismét Pisti jelentkezett - hallottam persze, amit Margitka mondott a papékról, de hát mért is kellene nekik kétségbeesni? A püspök felfüggesztette, mi pedig megbízzuk! Nemrég hallottam a plébánosunktól, hogy mit mondott Jézus: „ahol hárman összejönnek az én nevemben ott én is ott vagyok!” Nos, a mi családunk csak ebben a faluban háromszáznál is többet számlál, a templom is a miénk, az ökumenikust is mi építjük, mit kívánnak még? A plébánosunkra pedig éppúgy vonatkoznak az emberi jogok, mint ránk, többiekre és magánéletünkbe, ha az nem okoz közbotrányt, a római pápának sincs beleszólási joga!

- Azért ne szaladj tovább a megengedettnél, Pajtás - mondtam - a római pápa Isten földi helytartója, és amit mond, annak általában volt és ma is van foganatja szinte mindenütt a földkerekségen!

- Hagyd a kimagyarázkodást, Pajtás, máskorra - Pisti általában helyeselte kezdeményezéseimet, most azonban ellenállt - az utóbbi időben - folytatta - Xéniával együtt sokat tanulmányoztuk a Bibliát és arra a következtetésre jutottunk: ha Isten képmásai vagyunk, akkor helyettesei is! Mivel Jézustól, aki nyilvánvalóan okos ember volt, de egyetlen saját kezűleg leírt szó nem maradt ránk, mondhatjuk nyugodtan: az íródeákok úgy forgatták tollukat, hogy lehetőleg mindenki meg legyen elégedve azzal, amit leírtak! Ezért csak irányadóként fogadhatjuk el a Péterre vonatkozó szavakat is! A mi véleményünk szerint Jézus kizárólag a lelki hatalomra vonatkoztatta azokat, míg a pápaság intézménye később a lelki hatalmat a világi hatalom megszerzésére kamatoztatta! Oka volt annak, hogy Péter sziklája darabjaira szakadozott és még tovább fog szakadozni, ha a főpásztorok nem össze-, hanem szétkergetik botjukkal a nyájat!

- Meg vagyok rökönyödve, Pajtás - mondtam - ki hitte volna, hogy Te valaha is a Bibliáról fogsz magyarázattal szolgálni! Gondolom nemcsak nekem, a közösségünknek is?! Meggyőztél arról, hogy egyáltalán nincs szükség a jelenlétemre ahhoz, hogy a püspök urat jobb belátásra bírjuk! Xénia és Te tökéletesen elvégzitek ezt a feladatot, ha pedig nem juttok dűlőre vele, nálatok senki sem lenne alkalmasabb megvédeni a papékat a különböző rágalmakkal szemben! De - nyugodtan hivatkozhattok arra is, hogy szerte a világon vannak papok, akiknek

a szentszék engedélyezte a házasságkötést! Javaslatom az, hogy a legrövidebb időn belül törvényesítsék együttélésüket, aztán majd meglátjuk...! Legfeljebb kitagadnak minket is, és egy szektával több lesz! Mi Istent még a püspök úr kedvéért sem tagadjuk meg, továbbá: felfogásunkat sem változtatjuk meg a különböző vallások megítélésével kapcsolatban, mert nem a rítus határozza meg a hitet, hanem a hit a rítust! A Mekka felé hajlongó muzulmán, vagy a hangyabojt átlépő buddhista - lehetne sorolni oldalakon át - lehet, s talán kedvesebb is lehet Isten előtt, mint a dogmák változtathatatlanságát valló főpásztorok! Azért csak a főpásztorokat említeném, mert a hívek már régtől tudják, hogy minden ember esendő, még a római pápa is!

- Nem azért, mintha megijednék a feladattól - vágott szavamba Pisti -, de jobb lesz, ha hazajöttök és Te végzed el ezt a feladatot! Én, Pajtás, alkalmatlan vagyok ezekhez a kényes témákhoz! El fog a düh és kettékapom, mint a feleségemet, aztán...! Xénia pedig - nem tagadja, hogy hisz Istenben, de közömbös a vallások iránt! Azt állítja, hogy naponta megcsókolja többször is a világ Urának simogató kezét, de soha nem csókolná meg sem a püspök aranykeresztjét, sem a pápa halászgyűrűjét!

- Rendben van, testvérem - mondtam - látom, mégis jobb lesz, ha én veszem kézbe ezt a hálátlan ügyet! Arra azonban megkérlek, ha még nem tették meg, vedd elejét, nehogy a fiúk lelkivilágát is felbolygassák a hírrel! Keményen tanult lányommal együtt, most hadd pihenjék ki magukat! Az ősszel kezdődő tanév még nehezebb lesz: idegenben, eleddig ismeretlen tanárokkal, de biztos vagyok abban, hogy megbirkóznak ott is, a számunkra kirótt feladattal! De haladjunk tovább: úgy tűnik az észak-koreai atomvita a diktátor halála után is megoldható tárgyalások útján, ezért folytatjuk dél-koreai és kínai vállalataink összevonását! Az ördög persze nem alszik, még minden lehetséges! Gréta és Tamás, majd az őket követők megfelelő biztosítékot nyújtanak számunkra a távol-keleten való terjeszkedéshez!

- Nem tudom - szólt közbe Pisti -, de kicsit furcsának találom ez irányú elképzeléseinket, ugyanis néhány hazai politikus szívesen hozná hozzánk a kínaiakat tőkéjükkel együtt /Tajvan, Hongkong/! A sárga „veszedelemmel” való riogatástól sem riadva vissza, szisztematikusan szeretnék megoldani a magyarság sárgítását, míg mi épp az ellenkezőjére építünk!

- Nézd, mi nem teszünk különbséget - fehér, fekete, sárga, rézbőrű - nálunk egyre meg! Ha tisztességes alkut tudunk kötni, bárhol letelepszünk, de különben: ha az emberi faj meg akar menekülni a kipusztulástól, az egység felé kell menetelnie! Kompromisszumot kell találni mindenre, ami világrészeket, országokat, különböző fajta népeket elválaszt egymástól! A nacionalizmus mindig háborúskodások forrása volt, és mindig is az marad! A legnagyobb átok azok közül, amelyek az emberiséget valaha is sújtották!

- Bizonyára ebben is igazad van, de azért...!

- Egyszer mindent el kell kezdeni, Pajtás! Mit szólnál ahhoz, ha István király napján egy kis kínai lánnyal ajándékoználak meg?! Egy kissé megmozgatná a libidódat!

- Részemről semmi kifogás ellene, hisz tudod..., de Xénia többé szóba sem állna velem! Már pedig ő nekem többet jelent a feleségnél is!

- Jó...! Akkor még a nyár folyamán esedékes kínai, dél-koreai látogatásom alkalmával Te fogsz elkísérni és...! Na - a többit, majd személyesen, most pedig búcsúzzunk: vigyázz elsősorban magadra, aztán magaddal együtt mindenre és mindenkire! Néhány nap múlva indulunk!

- Tudom, a kötelességem, Pajtás! Jó utat és Ti is nagyon vigyázzatok! Már nagyon hiányolunk benneteket!

- Apuka! Apuka! - Vikim ujjongó kiáltása harsogott a folyosón...! -

- Mindenképp be kell fejezzük, testvér, mert már - tán a harmadik is megérkezett!

E szavak után zsebre tettem a készüléket és indultam kifelé a szobából, az ajtónál majdhogynem feldöntöttük egymást a hozzám igyekvő lányommal -!

- Mi történt, Kislányom - kérdeztem - miért ez a nagy ujjongás?

- Képzeld, Apucika! Méri rám akarja erőszakolni a repülőgépét! Ő, mint mondja, egyelőre nem fog repülni, egy-két éven belül pedig már rakétagépek váltják fel ezeket a gépeket, kimennek a divatból! Szólj hozzá: elfogadhatom? A részére vásárolt helikoptert is Jörgnek ajándékozta!

- Kislányom - mondtam - Méri személyes tulajdonát annak adja, akinek akarja ajándékba, és ki lenne nálad méltóbb megajándékozott?!

- Tehát helyesled! De van egy kikötése is: mivel ezzel a géppel felére rövidül az utazási idő, többször is át kell jönnünk hozzájuk látogatóba!

- És még valami - de ezt már Méri mondta - mert közben beléptünk a gyermekágyas szobába - értünk jössz, kedves, ha át akarunk ruccanni hozzátok!

- Boldogan jövök - mondta lányom - bármikor, csak előbb jelezzétek!

- Megegyeztünk, nővérkém és erről szót se többet!

Nem tudnám megmondani, miért vált gyermekeim szenvedélyévé a repülés, hisz legidősebb fiam és akkori családunk majd felének repülőkatasztrófája után a repüléstől való iszonyatnak kellett volna kialakulnia bennük! Vannak emberek, akik direkt keresik a veszélyes helyzeteket, és annak leküzdésében, nem pedig kikerülésében jeleskednek! Vikim és férje Lehel, de a többiek is többször kerültek már légörvénybe, de az nem vette el kedvüket a repüléstől. A légüres térben való zuhanás a szaltó mortáléra emlékeztette őket, amely, ha az artista nem vesz igénybe védőhálót, nagy bátorságról tesz tanúságot! Az a mottójuk, hogy a földön sokkal veszélyesebb a közlekedés, mint a levegőben, s ha mégis repülés közben érné őket a végzet, a gyors halál nem minden esetben tragédia, de ha az lenne, sem változtathatunk életünk előre megírt forgatókönyvén! Ezeket a sorokat, csak azért szórtam közbe, hogy bizonyítsam, miszerint az élet előre kiszámíthatatlan sorscsapásai miatt összekuszálódott családokban is nevelődhetnek keménykötésű, szilárd akarattal bíró, jellemes egyéniségek! Hála a Teremtőnek, de talán helyesebb a Világ Urának nevezni a Mindenható Istent, az enyéim, az öngyilkosokat is közéjük számolva, egytől-egyig ilyenek! De, mint meggyőződhettünk róla, nemcsak saját gyermekeim, azok is, akik apjuk halála után szülőanyjukkal /Margitka/ együtt mellém csapódtak, sőt: menyem, Méri is, aki sokkal inkább köszönhette egyéniségét családon kívüli környezetének: a Sziklás-hegység lankáira telepített ranch cowboyainak! Haladjunk azonban tovább: két frissen született unokám pici ajkán csillogott az édes anyatej, behunyt szemmel, mint a felnőttek, felfelé tartott könyökkel szunyókáltak az édesanya két oldalán, feleségem, lányom és a puerto rico-i dada /valójában még Méri dadája volt, még most is jó karban lévő középkorú asszony/ elfogódottan nézték a teremtés csodájának legújabb gyümölcseit, fiam, Ferenc pedig az épületet körbefutó erkélyről igyekezett csillapítani vízben élő barátainkat, akik még mindig nyugtalanul dobálták magukat, köztük is a nagytestű, deformált orrú, Napsugár névre hallgató hím volt a legizgatottabb, hisz Méri gyermekeit sajátjának tudta, és nem értette, hogy miért nem úszkálhatnak mellette a picike, aranyhajú tündérek. Mivel bent nem találtam a szavakat az idillikus kép aposztrofálására, kimentem fiam mellé, és fél karral a korlát tartóoszlopába fogódzva élveztem az óceánok „észlényeinek” mutatványait... -

- Tudtál beszélni anyukával, vagy üzenni neki? - szólított meg fiam - jó lenne, ha átjönne hozzánk arra az időre, amíg a kicsik meg nem erősödnek!

- Te nem beszéltél vele? - kérdeztem - hisz átkapcsoltam hozzátok -!

- Bizonyára rossz volt az átkapcsolás - mondta - vagy nem voltam akkor már a közelben... -

- Beszéltem vele, Fiam! Aközben érkezett haza a fővárosból, hogy Pisti bátyáddal vitattuk az otthoni változásokat. Máris készülődik az útra és remélhetőleg holnap Miamiba érkezik! Nagyon boldog és gondolom, nem lesz nehéz egy ideig itt tartanotok, nekünk azonban sürgősen haza kell menni! Mint anyukád is közölte: nem minden alakul úgy, ahogy azt mi szeretnénk! Bizonyos értelemben a mai vezetés sem tud elszakadni az előbbiek vonszolta uszálytól, talán, mert tartanak attól, hogy a kommunista múltra hivatkozva támadják népszerűtlen, de szükséges döntései miatt - de ha ezek a döntések elkerülhetetlenek...! Bármelyik párt nyeri a választást, egyik sem folytathatta volna az előző kormány pazarló gazdaságpolitikáját! Mert mi is történt? Egy egyébként is gödörben lévő népgazdaságot váltottak át kárpótlási jegyekre, vagyis: a múltért elzálogosították a magyar jövőt! A nép józanul gondolkodó többségére nyugodtan lehetne támaszkodni, de a terhek elosztását nem a tízezer forintos kisnyugdíjasokkal, a szociális segélyezetteknél kellene kezdeni, hanem elsősorban saját magukkal, az öt, hat, tíz év óta összeharácsolt vagyonok tulajdonosaival! A jelen és a jövő generációját semmi esetre sem terhelhetnék a múlt bűneiért engesztelésül különböző kárpótlásokkal! A nemzet vagyonát csak azonnal kamatoztatható tőkére szabadna átváltani! Ha ezt tennék, egy kis, Miki egérként fickándozó réteg kivételével, a nép - nyugodtan mondhatjuk - egésze támogatná politikájukat! Az az ember, aki múltbéli hibáit nem rejtve véka alá, hajlandó népéért önzetlenül dolgozni, több megbecsülést érdemel, mint, aki azért, mert kiesett a szatyorból, nem kapott bizalmat, csőcseléknek nevezi a többségi akarat kinyilvánítóinak táborát! Egy nép többsége sohasem válik csőcselékké, és azt az illetőt, aki ezzel a jelzővel merte illetni, az országház közelébe sem szabadna engedni, nem országos listán becsúsztatni! Hogy az ilyen méltatlan elemek kiküszöbölhetőek legyenek, csak egyéni listákon választott képviselőket szabadna az országházba küldeni!

- Nem tudok hozzászólni, Apuka - mondta Ferenc -, de jobban tennéd, ha Te sem foglalkoznál legalább pihenő időd alatt, ezekkel a profán dolgokkal! Ott vannak a fiatalok: Ádám, Buda, Lehel, Viktória, Melani, hadd ne soroljam tovább! Fannit, Csabát, Jörgöt, Theresét, Janzent lekötik tudományos és egyéb munkáik, aztán ott vannak még Linda és Simon, de már biztosítva van előre a jövő generációja is! Ne gyötörd magad! Tudom - tőled várják a tanácsot, de bocsáss meg - örökké nem leszel mellettük - az élet pedig nem áll meg...!

- Igen! Tudom, Fiam, de amíg élek, nem hunyhatok szemet, és nem dughatom be fülem. Látom és hallom, ami történik körülöttem, nem mondhatom azt, hogy nem érdekel. Most pl., hogy szűkebb pátriánk plébánosát a püspök eltiltotta hivatásának gyakorlásától, mivel úgy nevezett vadházasságban él Zsóka nénétekkel, hagyjam sorsára? Befogadtuk őket családunkba, tehát kutya kötelességünk kiállni mellettük még a püspök ellenében is! Különben kinek a bűne, hogy nem törvényesíthették együttélésüket? Ha kihasználva a kormányzat pénzügyi nehézségeit, valamelyik befolyásos politikust kérnénk fel, hogy lépjen közbe az egyházmegyénél, egyből felkapná a sajtó, és világgá kürtölnék: íme, visszajöttek a kommunisták, s mindjárt az egyház dezorganizálásával kezdik! Pedig - mi közük van ehhez a kommunistáknak? Semmi! Hol voltak még a kommunisták Luther vagy Kálvin idejében, de még előbb a görögkeleti, görög katolikus, vagy az anglikán egyház kiválásakor? Jön egy új pápa, eltörli a cölibátust és akkor mi lesz?! Jó lenne, ha a moralitást nem kötnék minden esetben a vallásossághoz, hisz erkölcsös emberek lehetnek az ateisták között is! Bevallom neked, Fiam, hogy a magam részéről bizony paranoiásoknak tartom azokat, akik elzárkóznak a családi élettől, bármilyen megfontolásból teszik is! Tartottam attól, hogy nálad is fenn áll ez a jelenség, de hála a Mindenhatónak tévedtem!

Ferenc persze jót kacagott rajtam, majd:

- De Apuka - mondta - természetes jelenségnek kell tartsuk az egyneműekhez való vonzódást is! Az ember tartozzon bármelyik nemhez, önmagában ember! Csak megszületéséig van kötve a másik nemhez, de még ez esetben is vannak kivételek: a tudomány nem zárja ki a közösülés nélküli megtermékenyülést sem!

- Jó! Én ezt nem is vonom kétségbe, Fiam, de hogy a szexuális élet terén a papok zöme beteg vagy homoszexuális lenne? Ezt egyszerűen nem tudom elhinni! Véleményem szerint „paranoidok", vagy „bűnben" kénytelenek élni! Tovább menve: naivság azt hinni, hogy az önmegtartóztató élet Isten akarata szerint való! Szeretném, ha megértenél, Fiam, és nem vennétek rossznéven, ha anyuka megérkezése után mi távoznánk! Esetleg még a nyár folyamán visszatérünk, vagy értetek jön Viktória, Méri ugyanis neki ajándékozta szupermodern gépét, gondolom azért, hogy ne huzakodjunk az utazástól!

- Rendben van, Apuka, de ebben az esetben nincs távolság, és nem hanyagolhattok el bennünket sem!

- Megígérem, Fiam! Akkor tehát, ha semmi nem jön közbe addig, holnap elbúcsúzunk, de ismétlem: csak rövid időre, mert egy nap is hosszúnak fog tűnni kicsi unokáimtól távol!

A következő nap még pirkadat előtt keltünk! A delfinfarm gondnoka évi szabadságát töltötte, ezért, hogy időben elindulhassunk Miamiba - a repülőgép tulajdonjogának átvezetése, s a visszaút Európába biztosítása miatt - Vikimmel együtt segítettem Ferencnek a delfinek ellátásában, mert függetlenül attól, hogy tulajdonképpen szabadon éltek, szabad akaratukból el is hagyhatták az öböl területét, szükségelték az emberi gondoskodást! Első pillantásra én is azonnal érzékeltem nyugtalanságukat, a miértet azonban Ferenc fel: két kis újszülött úszkált a fiatal delfinmama közvetlen közelében, míg a család többi tagja kis távolságból vigyázta őket! Ferenc gondolkodás nélkül, úgy ahogy volt - ruhástól - közéjük vetette magát, és őszintén: nem tudom boldogabb volt-e a két kis aranyhajú fiúgyermekének világrajövetelük láttán...? Ahogy ölelték egymást - mint később megtudtam: delfin élettársával - azt sok fiatal házaspár utánozni sem tudná!

- Nahát - Te nem hiszem, hogy normális vagy - mondta neki Viktória, mikor kijött a vízből - ott a ragyogó feleséged, a két kisfiad és akkor ezt a... -

- Te ezt nem értheted, Viki - válaszolt a fiam - ezek az állatnak tartott lények többet tudnak a szeretetről, mint az ember! Ha nekem nem hiszel, higgy Mérinek! Nála - nem hiszem, hogy bárki is közelebb került volna hozzájuk! Egy idő óta gyötör a gondolat: helyesen cselekszünk-e, ha ezt az okos, intelligens teremtményt társítjuk az emberrel?! Vajon a két észlény keresztezése folytán nem lehet-e, hogy egy, az embernél is kegyetlenebb szörnyet hozunk létre?!

- Az ellenkezője is lehetséges, Fiam - mondtam -, amennyiben a delfin természete kerekedik felülre, abban az esetben egy, az embernél sokkal békésebb, a delfinnél viszont sokkal többre képes faj keletkezhet! Minden kísérletnél fenn áll az elérendő cél ellentéte, de ez nem akadályozhatja munkátokat! Különben sem biztos, hogy még a ti életetek folyamán eredményre vezet, sőt - ha a fajok kialakulásának hosszú periódusait vesszük, akkor..., de most ne merüljünk bele a magyarázkodásba, inkább etessünk, aztán indulás! Ha minden úgy megy, ahogy elterveztük, akkor Isten segítségével még ma Bázelben leszünk! Szeretném, ha Magyarországra való visszatérésünk előtt, Auguszta kishúgotokat is megnyugtathatnám! Ha ti is így akarjátok, akkor rajta! Nektek duplán is megadatott az, ami neki sehogy sem akar besikeredni! Ha egyáltalán nem foganna meg, az más, abba bele is lehetne nyugodni, így azonban...!?

- Nem féltem én őt, Apucika - Vikim átkarolt, és csókkal borított el - nem sok idő telik bele és Auguszta húgom is világra hozza gyermekét! Ahogy én ismerem Katinka professzort - bocsáss meg, amiért így nevezem a mi drága tantinkat - Augusztának nem sok szerepe lesz a továbbiakban a szülésen kívül, de még az sem okoz problémát számára!

- Most Augusztán problémáztok, vagy...? Igyekeznünk kell, ha időben akarunk végezni a hivatalokban, utána pedig még anyuka gépének érkezése előtt kell a reptérre érkeznünk, mert, ha nem talál minket, képes és visszafordul! - A megjegyzés természetesen Ferenctől származott, pedig teljesen feleslegesnek bizonyult siettetése, mert pontosan az ő ismertségük révén gyorsan elintéződött minden, s még idő előtt kiértünk a reptérre, sőt várakoznunk kellett! Aznapra tervezett elutazásunkat azonban el kellett halasztani két nappal, mert Margitka csökönyösen ragaszkodott ahhoz, hogy legalább addig maradjunk, amíg kissé meg nem szokja környezetét. Margitka a magyar mellett tökéletesen beszélte a németet, jól értette a franciát is, hisz sokáig tartózkodott Lausanneban, az angolra azonban már se kedve, se tehetsége, de inkább ideje nem volt! Méri pedig az amerikai angolon kívül csak gyengén beszélte a németet. Tulajdonképpen a nyelvismeret hiánya volt az oka huzakodásának is: legalább addig maradjunk, mondta nekem négyszemközt, míg menyével meg nem találja a közös nyelvet! Pedig milyen hiábavalónak bizonyult félelme: Méri egyetlen szó nélkül is tökéletesen megértette magát környezetével, s ha figyelembe vesszük, hogy a delfinekkel is tökéletes kontaktust tudott létrehozni, akkor ezen nem csodálkozhatunk! Hozzájárult azonban maradásunkhoz Méri és Ferenc marasztalása is: a rövid ott tartózkodásunk - mondták mindketten - arra sem volt elegendő, hogy alaposabban körülnézzünk, pedig van látnivaló éppen elegendő! Na és a delfinek is kezdtek már megszokni minket is, nekik sem volt közömbös: maradunk vagy megyünk!? Talán megérezték vérszerinti összetartozásunkat gazdáikkal, vagy..., nem is tudom, mi lenne a legjobb kifejezés családunkhoz kötődésükre?! De - gondolom - eléggé rávilágít erre az a kis epizód, amely közvetlenül Margitka megérkezése után történt:

- Hol a harmadik? - tette fel a kérdést Margitka mikor belépett a gyermekágyas szobába és megpillantotta a két kis ikret édesanyjuk oldalán - Pisti hármas ikreket említett! /A tévedés abból adódott, hogy voltaképpen én mondtam Pistinek, Viktória ujjongását hallván: lehetséges, hogy megérkezett a harmadik?/

- Nem hármas, négyes anyuka - javította ki Ferenc - kettőt azonban nem Méri szült, hanem Ilonka!

- Na - ne mondd, édes fiam...!? Hát Te bigámiában élsz? - Margitka szeme fennakadt - abban a hitben éltem, hogy egy asszony is sok lesz neked! Ugye, csak tréfálsz?!

- Nem, Anyukám! Való igaz! Ilonka azonban delfin kismama! Ma éjszaka szült, és hát -, a családhoz tartoznak ők is!

- Így már inkább hiszem! De nem Te vagy az apjuk?

- Igen is, meg nem is, Anyukám! Egyet tudom biztosan: együtt fognak nevelkedni a fiaimmal!

- Ha azt hiszed, hogy engedni fogom, nagyon tévedsz -, vagy fordulok vissza, aztán lelketek rajta, hogy mit csináltok velük!

- Ne féltsd őket, Anyuka - Méri szólt közbe - jobban vigyáznak ők fiainkra a dadánál, és különben is: Napsugár sajátjaiként tartja őket számon! Ő ugyanis éppúgy bizonytalan az apaságban, mint Franz, Ilonka kicsinyeit illetően!

- Ne járassátok velem a bolondot, Kislányom! Ismerem én annyira az örökléstant, hogy tudjam: az ember, valamint más állatfajok egyszerű keresztezése még nem hoz létre új fajt! Szeretkezni persze lehet delfinnel, majommal, vagy akár kutyával is, de abból a gyönyör kicsapódásán kívül más nem származik! Esetleg szörnyszülött, mint Fanni kísérletei bizo-

nyítják! Én inkább az ember tökéletesítésére fordítanék több pénzt, több időt, talán előbb érnénk célt!

- Ugyan már, Anyukám - Ferenc türelmetlen lett - mennél tökéletesebb az ember, annál gonoszabb, gondolj a rossz angyalokra! Olyan fajtával kell társítani, amely értelmi szintjét esetleg még növeli is, rosszra való hajlandóságát azonban kiiktatja! Csak egyetlen példa arra, hogy mekkora barom is az ember, a homo sapiensnek nevezett két lábon álló szörnyeteg: egyrészt számlálatlanul költi a pénzt tömegpusztító fegyverek előállítására, másrészt - ma már szinte könyörögnek azért, hogy mennél többen adjanak friss vért veszélybe került életek megmentésére! Hát nem paradox dolog?! Nem egyszerűbb lenne fegyverek helyett az emberek életének szebbé, gazdagabbá tételére fordítani a dollár milliárdokat!? Ezért kell az embert egy szolidabb, békésebb, egymásért és nem egymás ellen életét is feláldozni kész észlénnyel párosítani! A mi kísérleteink a delfinekkel ezt a célt szolgálják! Egyáltalán nem szex őrület, vagy ferde hajlam cselekedeteink indítéka! Nálad, aki legközelebb állsz hozzánk, ki érthetné meg ezt jobban?!

Nos - tehát nem unatkoztunk, nem bántuk meg, hogy két nappal meghosszabbítottuk floridai tartózkodásunkat, de végül is elérkezett a búcsúzás pillanata! Jó volt, szép volt, de én azért - őszintén mondom - szívesebben tölteném egész életemet a zordságában is fenséges északon, mint a legtöbb ember által vágyott floridai pálmák alatt! Miután az indulás átütemezését Ferenc rádión kérte a repülőtér irányító központjától, a harmadik nap reggelén felpakoltunk a helikopterre, s Ferenc átszállított bennünket a Miami reptérre, ahol hosszabb utazások előtt vagy után, Méri általános vizsgálatot szokott elvégeztetni! Mivel az ellenőrző szolgálat biztosított bennünket arról, hogy a gép útra kész állapotban van, s a radarok is csendes, repüléshez alkalmas időt jeleztek, nehéz szívvel, de derűs hangulattal elköszöntünk Ferenctől, majd elfoglaltuk helyünket a gépen, a többi már lányomon, Viktórián és a jó szerencsén múlott! Na - és hozzáteszem még: a Gondviselésen, mert egy kisgép, amely sok ezer szerkezetből van összerakva, sok-sok veszélynek van kitéve a nyílt óceán felett, még egy nagyobb madár is katasztrófát idézhet elő, de nem történt a hosszú úton semmi különösebb esemény, ami említést érdemelne. Még Dávid fiam is élvezte az időnkénti kisebb ringatózást /zuhanást/ légüres térbe érkezvén! A gép gyorsasága majdnem észrevehetetlenné tette ezeket a kilengéseket! Még sötétedés előtt leereszkedtünk bázeli klinikánk betonjára, ahol /természetesen már a gépről jeleztük körülbelüli érkezésünket/ már vártak ránk Auguszta lányom férjével, Csabával és hát a mindig örömest várakozó Katinka professzorasszony, aki tulajdonképpen sosem volt igazából férjnél, a család azonban ismeretségünk kezdetétől feleségemként tartotta számon! Az igazsághoz hozzátartozik, hogy jobban illett hozzám, mint Judit - amikor egymás mellett álltak, senki, aki közelebbről nem ismerhette őket, nem mondta volna, hogy nem anya és lánya! A külső hasonlóság mellett, hosszú együttélésük idején, jellemükben is, de tán beszéd-modorban is, cselekedetük véghezvitelében is azonosultak! Érkezésünknek persze Auguszta örült legjobban, de érthető is, hisz azzal, hogy hazautazásunkat Bázelben megszakítottuk, elsősorban annak adtunk lehetőséget, hogy együttesen beszéljük meg a vele kapcsolatos aggodalmainkat, Gittus életben maradt lányai közül /Therese, Auguszta/ ő állt hozzám közelebb! Theresét a száraz tudományok kissé rideggé tették, nem volt Augusztához hasonlóan érzékeny a mélyebb emberi érzések iránt, ellenben: még álmában is a csillagok, az őket befogadó tér, vagyis az anyag és annak térbeli összefüggései foglalkoztatták! De félre az elméletekkel - lányom valósággal úgy repült felém:

- Apuka! Apuka drága! Csakhogy szerencsésen megérkeztetek! Izgalmunkban már összepisiltük magunkat a drága tantikával /Katinka/!

Jót kacagtunk előbb, majd:

- De miért a könnyek, Drágáim? - mondtam - hisz egészben érkeztünk meg és még csak egyetlen cápát sem láttunk, amitől Anna félelmében lemondott arról, hogy lássa ezt a gyönyörű félszigetet. Méri és Ferenc feltétlen oda várnak benneteket is, ha majd megszületik a kicsi! A természet csodálatos egyvelege zsúfolódott ott össze, de persze virágzik a bűn is!

- Nekünk mindenütt jó, Apuka, ahol szerelmünknek élhetünk és sütkérezhetünk a közösség szeretetében - Auguszta többször is végigcsókolt bennünket, majd ölébe kapta a feléje kapaszkodó Dávidkát - gyere gyöngyöm, hát nem feledted el a te nénikédet? De mennyire, hogy nem! - Ki tudja jobban kimutatni szeretetét a gyermeknél, ha látja, érzi, hogy hasonló szeretettel közelítenek feléje! - Üljetek a kocsiba, én megsétáltatom a gyöngyömet! Induljatok! Bizonyára elgémberedett szegénykém a hosszú úton, anyuka ölében!

- Menj csak, Kicsim - mondtam - inkább majd követünk! - Mivel Katinka vezette a járművet, Judit beült előre melléje, én pedig vejemmel a hátsó ülésen foglaltam helyet -!

- Van remény? - fordultam Csabához - mert ha igen, akkor innét ki nem teszi a lábát Auguszta, míg meg nem szüli gyermeketeket!

- Jaj, Apuka...! Hát ki lenne boldogabb mindenkinél, ha nem én?!- Csaba, mint tudjuk Margitka első házasságából származott és apja halála után már a névházasság, majd Ferenc születése előtt is apukának nevezett -! /Csendélet a Paradicsomban című könyv/

- Nincs okod a kételkedésre, Fiam - Katinka szólt hátra -, de úgy lesz, ahogy apukátok is mondotta: innét Auguszta csak a kicsivel együtt távozhat!

- Minden áldozatra kész vagyok, Tantika, csak lássak eredményt! - válaszolt a fiú -, fiú?! Már közel a negyvenhez, csak hasonlóképp a többi fiamhoz, ő sem kapkodta el a házasságot, kitartott első szerelme mellett, megvárta, míg a gyermeklány Auguszta nagykorúvá érik!

- Okosan beszélsz - mondtam -, majd Lehel /Csaba bátyja/ vagy Viktória hetenként átrándulnak veled, de neked sem árt, ha megtanulod a pilóta mesterséget is! Immár két gép is rendelkezésetekre áll! Na persze nem erőltetlek /a fiúk közül egyedül Csaba húzódozott a repüléstől/ -

- Nekem nincs arra időm, Apuka! Nem félek, de hasznosabb munkával kötöm le magam és véleményem szerint Auguszta is hasonlóképp gondolkodik!

- Elegendő pilóta van a családban, Édesapa - Judit, akinek első dolga volt a betegek felől kérdezősködni, Csaba mellé állt - én sem mernék felelősséggel helyet foglalni a vezetőülésben, hasonlóan Viktóriához vagy Mérihez, de éppúgy eligazodok az ember zsigerei közt, mint Csaba az épületek rejtett zugaiban!

- Azt hiszem, hogy ez így is van jól - zárta le a vitát Katinka - persze vannak kivételek, mint pl. Franz, aki természettudós létére a pilótafülkében is megállja helyét -, de általában az a véleményem, hogy a tudós maradjon az íróasztala, a lombikjai, vagy, mint mi is: műtőasztalunk mellett! A pénzembereket: bankárokat, menedzsereket nem sorolom közénk, mert nekik jobb is, ha senkinek és semmiért nincsenek kiszolgáltatva!

Válaszolni akartam Katinka megjegyzésére, de épphogy kinyitottam a szám, Viktória mellénk járt kocsijával, rajta a szerelőn kívül még Auguszta és Dávidka is - annyira elfoglaltuk magunkat, hogy nem vettük észre Auguszta lemaradását sem, akit aztán Viktória szedett fel, majd ültette maga mellé, mert azért tíz kilónál is súlyosabb Dávidkával a karjai között kicsit hosszú lett volna az út!

- Álljatok meg - kiáltott át hozzánk Viktória - a szerelőnek vissza kell menni! Átülünk hozzátok! - Miután pedig befészkelődtek mellénk, s a szerelő visszafordult a kocsival - hagytátok volna, hogy Auguszta végigsattyogja az utat...?

- De édes Kicsim - bocsánatot akartam kérni lányomtól, aki azonban megelőzött:

- Nincs miért mentegetőznöd, Apuka! Én akartam gyalog jönni! Különben sem hosszú az út, csak Vikink ijedezik, hogy na...!

- Cseppet sem tréfadolog, húgocskám! Neked most nem szabad ekkora terhet cipelned, még felemelned sem! Jelenlegi állapotodban...?!

- Annyira azért nem vészes - szólt közbe Katinka - a mozgás mindenkor szükséges, Auguszta jelen állapotában is! Különben - igaz, eltraccsoltuk az időt, de bizonyára visszafordultunk volna értük!

- Bizonyára - Judit, aki egyébként is kevés beszédű volt, elintézte ennyivel, majd átvette a mosolygó Dávidot Augusztától, aki férje helyett inkább az én ölembe fészkelte be magát!

- Csak vitassátok, hogy mit szabad, és mit nem nekem - mondta - amíg én apukámhoz bújhatok, addig semmi, és senki nem árthat - oldalt dőlt, belecsimpaszkodott a nyakamba és csókolni kezdett, férje felé pedig: ne irigykedj, jut belőle Neked is! - Tovább nem folytathatta, mert megérkeztünk a főbejárat elé, s Katinka megállította a kocsit:

- Nos, kedveseim - mondta - Isten hozott benneteket, újra itthon, mert bármint légyen is, ez az otthonunk jelenben a legbiztonságosabb! Majd Csabától többet fogtok hallani a magyarországi állapotokról, én most mindenek előtt kis időre igénybe kívánom venni Judit segítségét! Induljatok a lakosztályomba, és helyezzétek magatokat kényelembe addig is!

- Itt van, Kicsim, ismét rád bízom a mi gyönyörűségünket, de ne erőltesd magad vele - mondta Judit Augusztának - csak langsam..., játékosan, könnyedén, mindent szabad még neked! Nagyon kíváncsi vagyok kísérleti betegeink állapotára, és ne haragudjatok, ha első utam hozzájuk vezet!

A két professzorasszony elindult felfelé a lépcsőn, mi néhány pillanatig még szedelődzködtünk, majd Csaba javaslatára leültünk egy százados platán alá kihelyezett padra... -

- Beszéljetek gyermekeim - folytattam lányomhoz és vejemhez, Dávidot akkor már Vikim táncoltatta térdein - minden érdekel, ami otthon történt elutazásunk óta -!

- Nem tudok rá magyarázatot - kezdte Csaba - én, mint tudhatod, nem foglalkozok politikával, de nagyon rossz sejtéseim vannak az otthoni állapotokat illetőleg: ugyanis félelmetes csend kíséri az új kormány által bevezetésre ajánlott gazdasági csomagtervet! A világbank és a valutaalap szakembereinek javaslatára olyan megszorításokat akarnak bevezetni a már teljesen a lejtő aljára csúszott nép terhére, hogy csak két kitörési lehetősége maradt: passzív rezisztencia /az együttműködés megtagadása/, vagy általános felkelés! De kivel, kikkel szemben, amikor a kormánytöbbség a szocialista elvek valóra váltásának meghirdetésével kapott a néptől bizalmat?! A több évtizedes lemaradást nem lehet egy-két év alatt behozni, s ha azokra rakják a piacgazdaság bevezetésének terheit, akik már belegörnyedtek az egyenlőtlen egyenlősdiségbe, a végeredmény nem lehet más, mint, vagy így, vagy úgy, de csakis összerogyás és senkinek nem származik belőle haszna, azaz - igen! A kufároknak! Miféle demokráciáról beszélhetnek ott, ahol a keleti nyomorszintre kezdik ráépíteni a nyugati árpolitikát! Összehasonlításul csak az átlagot vehetjük, az pedig: egy a huszonöthöz! Az export növelése miatt leértékelték a forintot! Nő az infláció, beindult az adóprés! A statisztikai hivatal kimutatja, hogy többet fogyasztunk, mint amennyit termelünk, azt azonban nem teszi hozzá, hogy a többletfogyasztás a turizmusnak álcázott nyugati ingajáratok utasainak felvásárlásaiból

adódik, pl.: egyik szombathelyi üzlettulajdonos kijelentése szerint, ha nem jönnének az osztrákok, becsukhatnánk a boltot! Én csak az egyszerű emberektől hallom, de nap mint nap tapasztalhatjuk is, hogy a belföldi fogyasztóknak - kivételek a Zsíros Géza félék, akiket a „törvénytelen szocializmus”, majd az ugyancsak törvénytelen vadkapitalizmus feldobott, s most 100 márkás nyakkendővel nyakukban, 40 ezer forintos öltönyben, 25 ezer forintos cipellőben halászgatnak az ingoványos, privatizációnak nevezett, nem ki-, hanem elsajátítás zavaros vagyonügynökségein..., akik ráadásul még nagyhangon dobra is verik, persze az általuk kreált jogra hivatkozván, gyarapodásukat -, nos - azok a belföldi fogyasztók, akikre a többletfogyasztást terhelik, saját bevallásuk szerint ma már újságpapírt sem tudnak vásárolni, s kénytelenek lapulevéllel vagy kukoricacsutkával törölni a seggüket!

- Hülye zugügyvédek - a megjegyzés Viktóriától származott - az okos emberek általában kerülik a feltűnést, szerények!

- Ez nem volt jellemző az előző kormányzat képviselőire - mondtam - ezért is buktak olyan nagyot!

- Neked hány öltönyöd van, Apuka? - a kérdést Auguszta tette fel - a nyakkendőt tudom, hogy utálod, azért is nem kérdem! Ha azonban iparvállalatainkat és egyéb irányú részesedésünket a világgazdaságból fel akarnám sorolni, azt hiszem, elakadnék!

- Édes kicsi lányom - kérdeztem vissza - meg tudnád-e mondani családunk jelenlegi létszámát? Ugye nem! Mert én sem, de tudtommal családi részvénytársaságaink egyetlen tagja sem szükségeli a lapulevelet, ha azonban úgy hozná a sors, elsőként én venném igénybe! Különben - de ezt már Csabához - a javak elosztásának mértéktelen egyenlőtlensége egész földrészünkre jellemző! Politikusaink szem elől tévesztik, hogy az utóbbi két században nemcsak a technika fejlődött, s vele együtt az egyéb tudományok, hanem általában az emberek műveltségi szintje is! Az emberi társadalom eljutott oda, hogy már fel tudja mérni, miszerint a fa korona nélkül száradásnak, s lassan korhadásnak indul! Az ó-, majd a középkori vagyonpolitikával szemben - amikor a királyi, vagy főúri hatalmat Istentől származtatták - egyre nagyobb ellenállás mutatkozik a mai társadalom részéről! Az Istentől származtatott királyok - ott ahol vannak még - ma már csak szimbólumnak tekinthetők, a „kékvérű” nemesség pedig kereszteződött a finánctőke uraival! Ha valaki arra vetemedne, hogy utánozván XIV. Lajos francia királyt, kijelentené: az állam én vagyok! Kinevetnék, vagy a bolondokházába zárnák! Abban az időben a fa koronáját alkotó „pórnép” felett a hatalom urai, akik a törzset alkották, kizárólagos jogokkal rendelkeztek! Ma fordított a helyzet: a korona szabadon kiválaszthatja a törzset, amelyre rátelepszik, amelytől elvárja, hogy táplálja, és támasza legyen a viharban! A társadalom ilyetén való átalakulásának azt hiszem, mi vagyunk az úttörői: az ősi és a Bibliában is megjövendölt családkoncepció jelenkori megtestesítői, mert sajnos a tehetősek legtöbbje ma is azt vallja: ami a tiéd az az enyém is, ami pedig az enyém, ahhoz neked semmi közöd! Ez a forrása ma az egyéni és a nemzetek közötti háborúskodásoknak, és ha nem találnánk követőkre, nem fér kétség ahhoz, hogy egy újabb osztályosodás vége egy világméretű forradalom lehet, amit az Apostol Armageddonnak nevezett meg! Reméljük, hogy ez még távol van, és a hatalom birtokosai felismerik: merre és hogyan tovább! A világbank és a nemzetközi valutaalap szakértő gárdája hivatalnokokból áll, ha tévednek, mint már több esetben, nem hinném, hogy a gazdáik ne inkább tőlünk válnának meg, mint előbb-utóbb saját fejüktől!

- Tökéletesen értelek, Apuka - Csaba kétkedve tekintgetett körbe -, de nem futottunk máris nagyon előre?! A mi perspektívánk egy szupermodern társadalom, amelyben a családi kötődés játssza a főszerepet, ugyanakkor az emberi társadalom nagyobbik részére ma inkább az eltávolodás jellemző! A két irányzat olyan, mint két párhuzamos! Soha nem fognak találkozni, vagyis: csak a végtelenben!

- Dehogynem, Fiam! Ha másképp nem: összeolvadnak egy mindent elborító tűztengerben! Mint már többször kifejtettem: visszafelé út nincs, csak előre mehetünk! A nehézségek nagyobb erőkifejtésre kell, hogy ösztönözzenek bennünket, s ha a jelenlegi kormányzat - az otthonira gondolok - a megfelelő vállakra rakja a terheket, akkor az eddigieknél is nagyobb tőkeinjekciókkal fogjuk segíteni, ha pedig nem - mi akkor is megyünk, a magunk választotta úton, és merem remélni, hogy a jövő század embere tőlünk veszi a példát!

Az itthoni állapotokról persze tovább folyt köztünk a vita, most azonban nézzünk kicsit utána, hogy a mi párbeszédünk idején mivel vagy inkább kivel foglalkoznak a professzorasszonyok! A szoba ismerős: nemrég még három beteget kezeltek benne: Méri papáját, a koldust és az életfogytiglanra ítélt májrákost! Hármójuk közül már csak a rab élvezi a klinika áldásait! Azt hiszem helyes a kifejezés, ha Káinnak nevezem, mert őséhez hasonlóan ő is gyilkos, a professzornő jóvoltából királyi ellátásban részesült! Lássuk, mit kapott tőle vissza a professzornő /Katinka/, tőle, akiről a börtönkórházban már lemondtak! Neki nem volt veszítenivalója még abban az esetben sem, ha a kísérlet balul üt ki, mert még abban az esetben is ő nyer néhány abszolút kényelemben eltöltött hónapot. Valami azonban hiányzott neki, amit a klinika sem biztosított és ez a hiány egyre erőteljesebben jelentkezett nála, egyenes arányban regenerálódó májának teljesítményével, és ez a hiány a nő volt!

- Jó, hogy jött, aranyos Judit professzornő - szólította meg feleségemet Káin, mert persze hozzá is benéztek, mint a legoptimálisabb, legeredményesebbnek ígérkező beteghez - maga jóval fiatalabb, mint a mi nagyon is kedves, ám már kiszáradóban lévő szentünk, Katinka professzor! Beszélje rá, hogy nőt kaphassak, különben nem engedem magam kezelni! Elzárkózik előle, pedig hébe-hóba neki sem ártana egy kis olajozás!

- Káin - Katinka egészen belepirult - már mondtam, ha tovább szemtelenkedsz, megetetlek a patkányokkal! Nincs elég jó dolgod?! Azt pedig magad is el tudod végezni, a nő luxus lenne számodra!

- Először is - kezdte a rab - Ön köteles elszámolni a testemmel, tehát a patkányok szóba sem jöhetnek! Másodszor: az önkielégítés jobban legyengíti az embert, mint a nő tenné! Harmadszor pedig nemcsak Önök, az egész emberiség tartozik nekem ennyivel, hisz kockára tettem érte életemet!

- Mi a biztosíték, hogy nem ölöd meg vágyaid asszonyát, mint azt, akit mellesleg még ki is raboltál?!

- Az, hogy Önt már rég megölhettem volna, mi több - megerőszakolhattam volna, de hogy nézne az ki: Ön megmenti az életemet, én pedig elvegyem az Önét?

- Ebben igazad van! Megtehetted volna, de nem tetted és most Judit professzornő jelenlétében megígérem, hogy a legrövidebb időn belül gondoskodni fogok számodra egy nőről, persze nem mi leszünk, akik próbára tesszük férfiasságodat...!

- Pedig akkor győződhetnének meg igazából gyógyulásom felől - vigyorgott Káin - utána akár világgá lehetne kiáltani a kísérletsorozat sikerét!

- Bolond vagy! Abba az esetben azonnal visszakövetelne a börtön - mondta Katinka -, de nem azért áldoztunk rád, hogy gyógyulásod után visszaadjunk a smasszeroknak! Te mondtad épp az imént, hogy az emberiség tartozik Neked ennyivel...! Hát mi többet akarunk Neked adni: milliomos szobatársad esküt vett tőlünk, hogy halála után gondoskodni fogunk rólad! Nos - mivel ő már nem teheti, rajtunk a sor: nemcsak a nőt kapod meg, a szabadságodat is! Előbb azonban el kell temessünk, azaz: el kell számolnunk a testeddel, hogy egy másik, elhunyt személy adatainak birtokában élhess tovább! Továbbá: hogy ne légy rászorulva rablásra, gondoskodni fogunk megfelelő ellátmányról is! Ezzel szemben kérésünk feléd: be kell illesz-

kedned a becsületes emberek sorába! Különben egy örömhírrel is szolgálhatunk: milliomos barátod lánye, aki nem szégyellte egy rablógyilkossal egy szobában tölteni napjait, néhány nappal ezelőtt két kis ikerfiúnak adott életet és üdvözletét küldi neked Judit professzornő által, teljes gyógyulást kívánva!

- Szépen köszönöm - válaszolt a rab - bár jobban örülnék, ha...!

- Minek örülnél jobban? - kérdezte Judit, a meglepődés kirajzolódott arcára -!

- Nem nehéz kitalálni Asszonyom - válaszolt a rab -, ha én lennék az apjuk! Örömmel vállalnám az ikreket anyjukkal együtt, és ha komolyan gondolja professzornő - Katinkához - és visszakapom szabadságomat, első dolgom lesz tiszteletemet tenni a kedves hölgy és családja előtt!

- Tolmácsolni fogjuk köszönetedet - de ezt már Katinka - jobban teszed azonban, ha messze elkerülöd őket, mert egy egész delfincsapat vigyázza biztonságukat, és már messziről megérzik, ha valaki rossz szándékkal közeledik..., de térjünk csak vissza a problémádhoz: tehát mindenképp ragaszkodsz ahhoz, hogy egy nőt biztosítsunk számodra?!

- Igen! És mennél előbb, annál jobb!

- Van akadálya annak - kérdezte Judit -, hogy beengedjünk hozzá egy prostituáltat?

- Természetesen nincs - válaszolt Katinka -, de prostit nyilván nem fogad, finnyás a fiatalúr!

- Nem vagyok finnyás, professzorasszony, csak ha már kigyógyultam halálos betegségemből, nem szeretnék egy másikat kapni!

- Az AIDS-re céloz? Érthető - ismét Judit szólt közbe -, de még feltételeznie sem szabad, hogy a professzor, aki kigyógyítja halálos betegségéből, hagyná, hogy megfertőzzék! Csak szűrővizsgálaton átesett nő jöhet számításba, azt pedig nem tudhatja, hogy az illető prosti, vagy sem!? Meg kell bízzon az orvosában!

- Jó...! Ne húzzuk az időt! Rajtad kívül még sokan várnak ránk - zárta le a vitát Katinka - még a mai napon beküldök hozzád egy lányt, csak aztán vigyázz, ne halljak panaszt, mert abban az esetben nem fog megismétlődni! Olyat küldök, aki a jövőd szempontjából sem lesz számodra közömbös: segíteni fog, hogy felkészülj a tetszhalálra! Szabadságodat ugyanis csak úgy tudom visszaadni, ha előbb elszámolok a testeddel! Te nem fogsz tudni semmiről, látszólag élettelen testedet megmutatjuk a börtön megbízottjának, utána egy marék hamuval töltött urnával megörvendeztetjük a börtönigazgatóságát: egy rablógyilkostól megszabadult az emberiség! Az az úr pedig, aki halottaiból feltámad, mire a börtönparancsnokságra megérkezik az urnád, már az általa kiválasztott ország szállodájában várja utasításainkat! Ennél többet az anyád sem tenne, Fiam! Most pedig gyűjtsd az erőt, nehogy az áhított nő a másvilágra lovagoltasson!

- Előre is hálásan köszönöm, drága Professzorasszony! Bocsánatot kérek izgágaságom miatt is...!

- Rendben van, Fiam! Nem haragudtam érte! Beteg voltál és a betegnek többet meg kell engedni, mint az egészségesnek!

- Miért hagytad egyedül Káint, Anyuka? - fordult kérdéssel Judit Katinkához, miután elhagyták a „beteg"szobát - az ilyen embernek semmi sem szent, a beígért szabadság pedig jelentheti a halált is! Ő is gondolkodik..., ha pl.: a börtönigazgatóság nem engedélyezi a tetem klinikán belüli elhamvasztását...?

- Abban az esetben átmaszkírozunk egy másik hullát nekik! Nem probléma!

- Nem tudom mi jót tett életében ez a szegény ördög, hogy a Te gondoskodásodat élvezheti?!

- Valamit bizonyára, hisz az írás szerint Jézus baloldalán is rablógyilkos volt oszlophoz kötözve, s végül is..., a paradicsomban élvezheti a jóknak kijáró örömöket! Nála inkább Méri papája volt az irgalmas szamaritánus, én csak végrendelkezésének eszköze vagyok!

- Ne szerénykedj, Anyuka! Legalábbis ne előttem, aki születésemen kívül szinte mindent Neked köszönhetek!

- Ne halljam még egyszer tőled, Kislányom! Nem érdektelen volt a segítségem! Tudtam, hogy Te több leszel nálam!

- Akkor arra felelj: miért hagytad egyedül a betegszobában?

- Az is a kísérlet része, Lányom! Mielőtt visszaadnánk az emberiségnek, át kell esnie azokon a stresszhatásokon, amelyek künn a világban minden pillanatban érhetik az embert!

- Bocsáss meg, de féltelek tőle! Nem tudnám megbocsátani magamnak, ha távollétemben történne veled valami szörnyű dolog! Nem minden rablógyilkost lehet a bal latorral egy kalap alá venni! Megbeszéljük édesapával, és inkább melletted maradok, amíg nyélbe nem ütjük a szabadulását!

- Feleslegesen aggódsz, Kislányom, de ha nem okoz problémát maradásod, akkor boldogan fogadom! Most úgyis értekeznünk kellene naponta eddigi eredményeink közreadása előtt. Itt maradásod azonban nemcsak édesapától függ! Mit szólna hozzá a fiad...? Mert itt azért más a levegőtől kezdve minden! Ismeretségi köre csak rád, és Augusztára szűkülne!

- Elegendő lenne számára csupán Auguszta is! Nem tudom anyjának vagy apjának természetét örökölte-e, de szinte csordulásig telve van szeretettel ez a kislány, vagyis - már asszony! Nem valami hóbort folytán várt rá Csaba! Mennyi is a korkülönbség köztük?

- Tudomásom szerint 15 év! Csaba három éves volt ’61-ben, megismerkedésük évében! Édes volt: Amálkához és Viktória mamájához jobban kötődött, mint szülőanyjához, Margitkához! Viktória 33, Amálka 32 éve halottak!

- Ne beszéljünk erről, Anyuka! Elszorul a szívem, valahányszor rájuk gondolok!

- Ki tudhatná, Kislányom: a sorsnak ők vagy mi vagyunk-e a kegyeltjei? De igazad van, haladjunk tovább, vagy tán beszéljük meg előbb a többiekkel, hogy mit határoztunk?

- Úgy gondolom, jobb, ha mielőbb túl leszünk rajta! Édesapa holnap reggelnél tovább úgysem maradna! Nagyon felbőszítette a püspök rendelkezése a plébános felfüggesztésével kapcsolatban és szeretné, ha a püspök visszavonná a rendelkezést! Nem értem, miért ez a huzakodás az egyházi főméltóságok részéről? A hívek szertik papjukat! Nem hinném, hogy Isten előtt kedvesebb lenne egy melankóliában szenvedő pap, mint egy boldog házasságban élő, de hát ők tudják..., én mindenesetre többre becsülöm a családot, és ha úgy vesszük, Isten fia maga is családban született!

- Egyezik véleményünk, Kislányom! Bár én azt vallom, hogy a vallás, bármelyiket vesszük is górcső alá, nem annyira a morál, sokkal inkább a babonás hiszékenység fellegvára! Véleményem szerint bizonyítható, tudományos alapja kellene legyen a hitnek is, nem ködös fogalmak! Jó, tudom - azzal vágnak vissza, hogy ami bizonyítható, ahhoz nem kell hit! Én viszont azt mondom: miért hinnék abban, ami soha nem lesz bizonyítható?! Az ember cselekedetei szerint értékelendő az általa létrehozott közösség is! Épp ma hallottam a rádióban, hogy az ír katolikusok és protestánsok közötti háborúskodás talán-talán véget ér! Az IRA, a katolikusok félkatonai titkos szervezete fegyverszünetet ajánlott fel az angol kormánynak, amely az észak-ír területek felett dominál! A több évtizede folyó háborúskodásnak több ezer halottja és még több sebesültje van! Felmerül önkéntelenül is a kérdés: ma, amikor milliárdokat költünk arra, hogy gyógyíthatatlannak tartott betegségeket száműzzünk az emberiség

életéből, megengedhető-e elvont fogalmakkal magyarázni mészárlásnak is beillő gyilkosságokat? Én, Te nagyon jól tudod, ateista vagyok: a természetet tartom mindenekfelett lévőnek, de ha tévednék és van egy Mindenható, személyes Isten, senki ne akarja bebeszélni nekem, hogy ő örömét leli ezekben a gyilkosságokban csak azért, mert katolikusként, vagy protestánsként nyilvánítják tiszteletüket egyes inkább csak: félrevezetett vallási csoportosulások! Azokat, akik hasonló gyilkosságokra buzdítják híveiket, utolsóbbnak tartom a rablógyilkosoknál is! Ha a társadalom egyes rétegei megvetnének hitetlenségemért, csak azzal válaszolhatok, hogy a mi Káinunk, aki rászorultságában ölt, rabolt, becsületesebb az Istennel takaródzó szemforgatóknál! Bármilyen földi méltóságot viseljenek is! Egyszer kezembe került a „Zsidó háborúk" című könyved - bocsáss meg, ha nem egyezik a véleményünk, de én a zsidóság háborúját sem tartom Istentől valónak! Amíg azonban a zsidók hazájukat védték az idegen betolakodókkal szemben, az ír katolikusok vagy protestánsok erre nem hivatkozhatnak! Nem tehetek róla, de én a vallásalapítókat olyan kóklereknek tartom, akik magasabb képzettségüket saját céljaik érdekében használták fel az egyszerű nép tudatlanságával szemben!

- Köszönöm Neked, drága - Judit átölelte Katinkát -, hogy soha egyetlen szóval sem sértetted meg hitemet a Mindenható Jahvéban, aki azonban szerintem is távol áll minden emberi közönségességtől, gyalázatos intrikáktól, aminek tartom a plébánosunk ellenei támadást is! Nem veszít semmit, hisz családunk tagja, de mégsem mindegy neki, hívő kereszténynek, hogy egyik napról a másikra eltiltják hívei lelki gondozásától! Minden idegszálammal édesapa mellett vagyok: plébánosunk állásába való visszahelyezése a célunk! Ha pedig sehogy sem sikerülne, mindet el fogok követni, hogy emlékeztessem az excellenciás urakat: mekkora baklövést követtek el! Na persze: betegekkel szemben én is elnézőbb leszek, mint ahogy Te is Káinnal szemben...! Most akkor, ha javasolhatom: indulunk vissza a mieinkhez, tisztázzuk itt maradásomat, s majd utána, akár éjszaka, vagy nappal rendelkezésedre állok! Tulajdonképpen mi is fanatikusok vagyunk, de a jó szolgálatában!

- Ahogy mondod, Kedvesem! A plébánossal kapcsolatban pedig lenne egy indítványom: itt most halálozás folytán megüresedett a katolikus lelkészi állás, s mivel az otthon plébános tökéletesen beszéli a németet, hozzuk át ide családjával együtt, persze csak abban az esetben, ha nem sikerül a püspököt jobb belátásra bírni! Itt akár betegként is teljesítheti hivatásbéli kötelességét, de szükség esetén az itteni püspökség engedélyét is meg tudom szerezni! Aztán, hogy feleségként vagy házvezetőnőként él-e mellette Zsóka, azt itt már a kutya sem nézi! Nem értem, miért csinálnak otthon ügyet az ilyesmiből, amikor majd mindenik fittyet hány a nőtlenségi fogadalomra!

- Én sem nagyon értem, hogy miért ragaszkodnak egy középkori dekrétumhoz, de ez az ő dolguk! Biztos vagyok afelől, hogy nem is olyan hosszú időn belül a szükség fogja feloldani ezt az immár sokat vitatott kérdést! A paphiány már eddig is katasztrofális, s a cölibátus feloldása lökést adhat a fiataloknak az egyházi hivatás felé! Rohanó világunkban fontos tudománnyá lett a pszichológia, a papoknak tulajdonképpen képzett pszichológusoknak kellene lenniük! Hogy aztán nősek vagy nőtlenek...?! Egy családos ember bizonyára mélyebbre hatolhat felebarátainak lelkivilágába, mint a nőtlen! Ez azonban csak az én véleményem, mert Jézus, akinek tanítása az emberi elme legcsodálatosabb termékei közé tartozik, ha igaz a legenda, maga is nőtlen ember volt! Belőle azonban csak egy volt! Én sem zsidóként, sem a tudomány egyik ágának művelőjeként nem vallom minden tételét, de elismerem, hogy a maga korában és sok tekintetben ma is, tanítása egyedülálló! De, hogy épp neked mondom, aki a szülésen kívül minden tekintetben anyám voltál, most pedig... - de tudod jól, hogy minden tekintetben második énemnek tartalak!

- Hagyd, Kicsim! Egyesek tanítják, de nem gyakorolják a felebaráti szeretetet! Mi sem magunktól vagyunk a felebaráti szeretet mintapéldányai! Csak remélhetjük, hogy azok is tuda-

tára ébrednek tévedéseiknek, akik az apostolok utódainak vallják magukat! Az emberséget nem azzal mérik, hogy valaki nős, vagy nőtlen és szerintem a mi plébánosunk abban különbözik a többitől, hogy ő nemcsak tanítja, gyakorolja is a felebaráti szeretetet! Bízzuk azonban ezt a témát a pszichológusokra, nekünk elegendő fejtörést okoz még ma is az anatómia, sőt - soha nem fogjuk eléggé megismerni az élőszervezetek mechanizmusát, legalábbis magunktól...!

Ez a beszélgetés a folyosón, hozzánk jövet zajlott le a két professzor között! Nekem feleségem: Judit mondta el később, lefekvés előtti fürdőzés közben. Ahhoz, hogy feleségem egy ideig ott maradjon, hogy segítsen Katinkában a kísérletek kiértékelésében, persze magyarázkodás nélkül hozzájárultam, s még örültem is, mert a kicsivel való foglalatoskodás legalább leköti Auguszta lányom gondolatait, ugyanis úgy határoztunk, hogy Csaba másnap reggel Viktóriával és velem hazaindul Magyarországra! Van azonban még valami, ami ide kívánkozik! Kicsit sikamlós, lehetséges azonban, hogy a kísérletsorozat szempontjából nem közömbös, bár az is lehet, hogy csupán a kíváncsiság volt az indíték:

Katinka professzor azzal vált el tőlünk - feleségemtől és tőlem - hogy ne akarja zavarni jelenlétével pihenésünket, rászolgáltunk a hosszú úton, ezenkívül pedig: van néhány betege az intenzív osztályon, akiknek az állapota különleges figyelmet érdemel! Kissé zavart, figyelmetlen volt, mikor távozott, de ismerve őt, nem tulajdonítottunk magatartásának különösebb jelentőséget. Csak akkor értettük meg, mikor a fürdőmedence peremén ülve a napi eseményeket vitattuk, s Juditnak az az ötlete támadt, hogy nézzük meg, mit csinál a mi „foglyunk” a Katinka által beígért nővel?! Mivel a professzornő „állandó” jellegű inspekciós helyiségébe szállásoltuk be magunkat - a váltás miatt - nem okozott nehézséget a megfigyelés, csak át kellett mennünk a műszerezett helyiségbe - mellesleg az éjszakai pihenésre szolgáló fekvőhely is abban a helyiségben van - működésbe kellett hozni a kívánt helyiség monitorát és máris láttunk, hallottunk mindent, ami a helyiségben történt, ráadásul mintha időzítve lett volna:

- Ideje, hogy jössz - szólt Káin mogorván az éppen belépő, lefátyolozott nőre - már kezdtem azt hinni, hogy bolondját járatják velem azok a női tudorok! Nem akarod levenni a fátyolt?! Nem baj, az első menet így is jó lesz! Legalább nem megy el tőled az étvágyam, ha csúf vagy! Fordulj meg, hadd nézzelek háttal is! Tudod mozgatni a farod? Na-ná, ugye! Melyik sarokról szedtek fel? De hagyjuk, majd később megbeszéljük, reggelig úgy sem engedlek ki innét! Gyerünk! Mellesleg elég jó az alakod, és jól is vagy öltözve! Dobd le magad, aztán kezdjük! Olyan rég voltam már nővel, már nem is emlékszem: fekve vagy bakolva jobb?!

A nő tartásán, csípőjén látszott, hogy olyan középkorú lehet, kezével gesztikulálva mutatta, hogy csak feküdjön le és majd ő...!

Káin letolta a pizsama alsó részét és végignyújtózott a vastag habszivaccsal bélelt ágybetéten, de azért még megjegyezte:

- Nem tudom, mire értette a professzorasszony, hogy jövőm szempontjából sem leszel számomra közömbös?! Mit kezdhetnék egy némával szabadságom visszanyerése után? De ez most nem fontos, idenézz! - Végighúzta tenyerét a meredeken ágaskodó péniszén - remélem, nem marad utánam hiányérzeted!?

A nő nem vette le magáról a könnyű, selyem kimonóját, de már fel volt készülve a feladatra, mert amint elhelyezkedett a férfi felett, mindjárt bele is ült a vértől duzzadt, kemény hogyishívjákra és azonnal elkezdődött a ..., nem is tudom, minek lehetne nevezni, olyan vad vágta volt! Amikor pedig kezdtek lazulni izmaik, Káin anélkül, hogy akarta volna, belekapott a fátyolba, s a mögüle előtűnő arc láttán szinte hörögte:

- Professzorasszony?! Most mi lesz velem? Én marha, sejthettem volna, hisz egy prosti mért tenne arca elé fátyolt?!

- Most ne a szádat járasd, ha maradt még benned szufla, fiacskám - válaszolt Katinka az ijedtségtől lebénuló Káinnak - ha jó voltam, akkor gyerünk tovább! Mint mondottad: reggelig nincs megállás! Most, hogy leleplezтél, már csinálhatjuk fordítva is! Te mondtad, hogy nekem sem ártana egy kis olajozás, hát rajta, ne kímélj!

- Bocsánat, kis türelem, kedves Professzorasszony! Engedje, hogy felocsúdjak, mert igaz, pofáztam, de erre gondolni sem mertem volna...!

- Emlékszel, mit mondtam Judit professzorasszony jelenlétében?

- Hogyne! Hogy akivel találkozni fogok, jövőm szempontjából sem lesz közömbös!

- Nos, már akkor eldöntöttem, hogy erőnlétedet a kísérlet eredményességével kapcsolatban magam fogom ellenőrizni! Különben Te hívtad fel rá figyelmemet! Tekintsük tehát az egészet úgy, hogy az injekciót most te adod!

- Azt hiszem, eleget láttunk - lökött oldalba Judit - nehogy felcsigázd magad Édesapa, nekem is elég volt a hosszú útból, Neked pedig...! Előbb ki kell pihenned magad, addig szóba sem jöhet a látottakhoz hasonló, de magam sem kívánom!

- Legyen akaratod szerint, Kedves - mondtam - nem irigylem Katinkától, amit kapott és bocsáss meg, nem akarlak megsérteni, de a látottak ideje alatt arra gondoltam, nem venném zokon, ha Te is kedvet kapnál hozzá! Én már nem tudnálak hasonlóképpen megpörgetni... -

- Nekem nincs is arra szükségem, Édesapa! Nekem tökéletesen elegendő vagy Te! Ami pedig a megpörgetést illeti..., véleményem szerint Katinka is a kísérlet eredményességét ellenőrizte! Hogy aztán belemerült -, hát Istenem - neki ritkábban adódik! Váljék egészségére! És most aludni, Kedvesem! - Átöleltük egymást - majd mindig abban a pózban aludtunk el, s majd - valamikor éjfél után lehetett, hogy felébredtem! Judit mélyen aludt! Kíváncsiságból újból működésbe hoztam a monitort, de egészen lehalkítottam, hogy fel ne ébresszem feleségemet... -

Katinka és Káin egymás mellett ücsörögtek a betegágyon, halkan beszélgettek, de kicsit felerősítve, minden szavukat kivehettem anélkül, hogy feleségemet felébresztettem volna:

- Mit akarhatnék mást tőled, kisfiam - mondta Katinka - nekem már nem lehet gyermekem, Te pedig egyébként sem maradhatsz a városban!

- Nekem nem a gyermek miatt kellesz! Kettőnk miatt! Nélküled én már nem lennék és remélem, mostantól részemről is megkaphatod, ami eddig hiányzott az életedből! Ha befolyásolhatnám az emberiséget, leállítanám a születéseket egészen addig, míg helyére nem billen a mérleg nyelve, vagyis: mindenféle szempontból nem érvényesül az egyenlőség! Mert azért szülni és nevelni milliókat, hogy eltartsanak, kiszolgáljanak néhány ezer herét, értelmetlen! Az oktalan méhcsaládok is praktikusabban oldják meg ezt a kérdést: midőn a herék elvégzik feladatukat, megölik őket! Az ember el kell jusson annak a felismeréséig, hogy az egyenlő jogok, egyenlő kötelezettségek csak egyenlő vagyoni bázis mellett lehetségesek...! Már többször megfordult a fejemben, hogy Luciferék is azért lázadtak fel Isten ellen, mert ő is az egyenlőtlenség híve, s hogy így van, azt igazolja a természet, s benne az élőlények hierarchikus rangsorolása! De - ne merüljünk el filozófiai fejtegetésekben /elzüllött filozófiatanár volt Káin/, arra felelj: más névvel, más arccal - plasztikai műtétre gondolok - mért ne maradhatnék itt veled?! Mivel hajadon vagy, még csak fel sem tűnne senkinek!

- Itt semmi szín alatt nem maradhatsz, még akkor sem, ha az nekem kedvemre lenne! Ellenben - van családunknak Brazíliában egy szép, nagy háza, természetesen parkkal, halastóval, oda foglak szállítani, ha akarsz, megnősülsz, Te még fiatal vagy, aztán majd meglátjuk,

idővel...! Ha normáinknak megfelelően viseled magad, a család is befogad! Többet most nem mondhatok, aludj és álmodj felőlem! Feküdj oldalt, csak bolhacsípésnyit érzel, s néhány pillanat múlva a mennyben leszel az általad egyenlőtlen élősdiek között! Amikor pedig felébredsz, már eltemettek! Hamvaid a klinika gyűjteményébe kerültek, s ha belenézel a tükörbe, egy eladdig ismeretlen arc néz szembe veled... - mondta-mondta Katinka a magáét, de hogy mit, már nem értettem, inkább csak az ajak mozgásából következtethettem volna, közben persze nem tétlenkedett, hogy honnét-honnét nem került elő, bizonyára előre készenlétbe helyezte, beledöfte az injekciós tűt az oldalára fordult Káin fenekébe, majd midőn kirántotta, kezével, ujjaival simogatni kezdte a tűszúrás helyét! Talán altatódalt is dúdolt melléje, de azt már sem én, sem Káin nem hallhatta, mert én kikapcsoltam a műszert, Káin pedig már a tetszhalál állapotában az angyalokkal viaskodott! Nehéz követni a női lélek mozgását: a kéj mámorából egyik pillanatról a másikra képes a legtisztább anyai szerepbe illeszkedni...!

A két hónapra tervezett nyaralásból több lett, de persze nem minden úgy sikeredett, ahogy beterveztük: az első boldog hetek után szomorú, majd ismét boldog napok következtek és bár északon kívántuk az egész időt eltölteni - mondhatom nyugodtan: második hazámban, hisz az utazásokat leszámítva több mint harminc évet töltöttem el félig viking feleségem /Gittus/ őseinek otthonában! Méri papájának halálát követően vissza kellett térnünk Svájcba, onnét Floridába, majd ismét Svájc, s csak azt követőleg indulhattunk haza, Magyarországra!

Mikor megpillantottam az alattunk kéken csillogó Balatont, mintha átlényegültem volna: a szívem gyorsabban kezdett verni, vérem valósággal vágtába kezdett ereimben, legszívesebben fentről egyenesen ugrottam volna, hogy mielőbb magamba szívhassam az édes anyaföld semmihez sem hasonlítható leheletét, illatát...! Csaba, aki hasonló érzésekkel telítődött, s szemben ült velem, látván rajtam a hirtelen változást - persze, hogy kivetődött arcomra is - megfogta kezem és nyugalomra intett:

- Ne izgulj, Apuka, már csak másodpercek és otthon leszünk! Előre figyelmeztetlek: ne lepődj meg, ugyanis elkészült a kastély egyik szárnya, s már be is rendeztük számotokra! Azt hiszem, meg lesztek elégedve, mert a berendezést Auguszta és Xénia állították össze! Persze magunkra is gondoltunk, vagyis nemcsak magunkra, a szűkebb család valamennyi tagjára, mert ha szükségből szét is szóródunk a világban, igazi és állandó otthonunk melletted van!

- Köszönöm, Fiam! Nem kellett volna annyira sietni vele! Még egy telet kihúztunk volna az ideiglenes táborban is, jövő ilyenkorra pedig remélhetőleg már az egész kastély régi pompájában fénylik!

- Ez így is van, Apuka, de sok szempontból fontos lehet, hogy a kastélyban lakva közelebb leszünk az épülő városközponthoz! A tó melletti ideiglenes szállást fogadóképes állapotban hagytuk, a rendelőt azonban összes felszerelésével, a majdani kórház ugyancsak elkészült oldalszárnyában helyeztük el. Linda és Simon már ott fogadják a betegeket! Ami pedig még fontosabb: teljes egészében elkészültek, és már tanítanak is az általános és középfokú iskoláinkban! Sajnos a jelentkezőknek csak kis hányadát tudtuk felvenni és elhelyezni, mostantól kezdve pedig majd az igényeknek megfelelően további épületekkel gyarapítjuk az iskolaközpontot!

- Készüljetek a leszámoláshoz - szólt hátra Viktória - mint látom, sokan várnak bennünket! Néhány év alatt valósággal összeforrt velünk ez a vidék, pedig első jövetelünkkor még a harangokat is megkongatták, hogy elhárítsák az általunk közelgő veszedelmet! Emlékszel, Apuci, milyen ellenszenvvel fogadott a plébános is az évenkénti pénzküldemények ellenére?! De most inkább hallgassatok, nehogy elharapjátok a nyelveket! Még egy kör, aztán ereszkedünk!

- Milyen simán siklik ez a gép - csodálkozott Csaba - sajnálhatja Méri!

- Nem hiszem, hogy sajnálja - jegyeztem meg - kapott helyette két, ragyogó kisfiút, amikorra pedig ismét repülhet, már ennél is tökéletesebb gépek lesznek!

Még mondtam volna a magamét, de alig érezhető zökkenéssel földet értünk, amikor pedig kiléptem a gépből, egy darabig szóhoz sem jutottam, vagy százan is nyújtották felém a kezünket! Amíg bírtam, fogadtam és viszonoztam az öleléseket, végül, hogy szabaduljak:

- Bocsássatok meg, Kedveseim - mondtam -, de ha nem hagyjátok abba, kénytelen leszek visszaülni a gépre, mert már a térdeim remegnek!

- Nem úgy, Pajtikám - Pisti akkor ért mellém - én még hátra vagyok, a vásott gyerekeknél! - persze azért ő sem hagyta ki, hogy hozzám ne dörzsölje felpumpált kebleit -!

- Mitől vagy így kihízva - kérdeztem rácsodálkozva - az arca majd kicsattant és a feneke is duplájára dagadt -!

- A sok állati fehérjétől, Kedvesem - válaszolta - egyébként is piros-pozsgás arca volt, akkor azonban mintha minden vére az ajkában sűrűsödött volna - még mindig jóltart ez a dromedár, a baj csak az, hogy elviselhetetlenségig féltékeny!

- Ne panaszkodj - morogta Pisti - anyád hasában sem volt jobb dolgod, mint mellettem, de most aztán fel a kocsira és indulunk az újszállásra! Megbocsáss, de nekem melletted a helyem, ugyanis a mi kis-Amerikánkban - persze csak az újgazdagok részére az, már akkora biztonság sincs, mint a nagyban!

- Ez így kicsit túlzás - igazította helyre Melinda, aki unokáinktól körülvéve várakozott sorára - inkább a közép és dél-amerikai államok szegénysége jellemző ránk! A szegénység pedig mindig a bűnözés melegágya volt! A mi családunk persze a kivételezettek közé tartozik, de tényleg induljunk, s majd otthon folytatjuk! Gyerünk, kis csibéim! - A kis csibéket azonban szinte egyenként kellett lehántani a drága nagypapiról, akit mind a négy oldalról cibáltak!

- Rendben van - mondtam nekik, ha egyiktek sem akar engedni, induljunk egyszerre a buszhoz, arra valamennyien felférünk!

- Nem úgy, Apucika! És én...? Hagyd őket nekem, ti pedig - Viktória valószínűleg akkor pillantotta meg a plébánosékat, akik kissé távolabb vártak a találkozásra - menjetek a személygépkocsival, előbb azonban üdvözöld a plébánosunkat! Nézz csak oda, olyan bánatosak szegénykék! Még jó, hogy Tomika nem tud semmiről! Gyertek, csöppségeim - a gyerekekhez - megmutatom nektek az új repülőgépemet!

Vikim magához karolta a gyerekeket, persze, hogy mentek vele, melyik gyereket ne érdekelnék a gépek, s ha még bele is ülhetnek!? Én pedig Melinda és Pisti, valamint Xénia társaságában elindultam a papék felé -, menet közben kérdeztem Xéniától, hogy mért nincs itt Anna...?

- Anna, kedvesem, a háziasszonyi szerepet tölti be! Ő otthon sürög-forog, de..., inkább nem mondok semmit, majd meglátod magad, hogy mi sem loptuk a napot távollétetek idején! - Tovább, ha akarta volna, sem folytathatja, mert a papék látván, hogy megyünk feléjük, ők is elindultak felénk! A találkozás lehet, hogy másoknak hétköznapinak tűnt, számomra azonban nagyon is megrázó volt:

- Ne búsulj, testvér - mondtam egyszerre átölelve mindkettejüket - az írás szerint: ne ítélj, hogy el ne ítéltessél! Te emelt fővel járhatsz! Már gondolkodtam azon, mihez is kezdhetünk, amennyiben engem is elutasítana a főnököd?! Valamivel több munkád lenne, mint eddig, de nem fog fenyegetni felfüggesztés...! Mindkét iskolánkban tanítod a német nyelvet és az erkölcstant, pedagógiai munkád mellett pedig az ökumenikus templom és a családi kápolna is

rendelkezésedre áll! Úgy tudom: a törvény szerint egyszáz követővel már alakíthatsz egy felekezeti közösséget, de ha ezerre emelnék az engedélyezhető felekezet létszámát, akkor sem esünk kétségbe, családunk valamennyi tagját bejegyeztetheted! Időszámításunk óta sok ilyen közösség született már és tudomásom szerint mind megél: egyik adakozásból, a másik munkából, mi az utóbbit választjuk!

- Benneteket, kedves barátom, valóban a Gondviselés ajándékozott ennek a vidéknek - mondta a pap, miközben szorongatta a kezem - s ha szükségessé válna, Te lennél a gyülekezet pátriárkája, mert Te tetteiddel kiérdemelted ezt a címet! Nekem egyetlen egy dolog fontos: hogy szolgálhassam Teremtőmet! Aztán, hogy hol, miféle gyülekezetben, az másodrendű kérdés!

- Kedves barátom - válaszoltam - Pál és a többi apostol levelei nélkül Jézust is a feledés homálya fedné! A mi családunkat nektek kell beépíteni a történelembe, de úgy, hogy az eddig szállóigeként hangoztatott „egy akol, egy pásztor" vérévé váljon az emberiségnek! Hiába valók a különböző elméletek, ha nem teszik, vagy rosszul teszik gyakorlattá: közömbössé válnak, vagy egyenesen romboló hatást váltanak ki!

- Ne fanyalogjatok - szólalt meg Pisti - nem férfiakhoz méltó dolog! Cselekedni kell! Nem vagyunk mi senkinek a lába-kapcája, főképp azoknak nem, akik általunk létezhetnek! Oda kell állni, aztán vagy, vagy...!? Nyíltan és érthetően kell beszélni, hogy fent is, lent is érthető legyen! Lám - a süllyesztőből előlépő Hofi Géza nem lacafacázott, kereken kimondta első fellépésén, hogy azért törték meg Horn Gyula gerincét, mert csak neki volt gerince! A többiek, az akarnokokat értem, a gerinctelenek családjába tartoznak! Széljárás szerint csúsznak, másznak! Ma már tudjuk, hogy Mózes mannája sem az égből hullott alá /ehető sivatagi növény/, az erkölcsöt sem a félelemre kell alapozni, hanem a műveltségre, s annak kapuja legyen minden ember számára nyitva! Nem a véletlen műve, hogy a mi plébánosunkkal kezdték: számukra ő volt a legkönnyebben támadható személy - mert ne gondoljátok ám, hogy mindenkinek tetszik, ami itt történik, ha ugyanis az emberek zöme akkora műveltségre tesz szert, hogy nem lehet többé moslékkal etetni, megszűnik a létjogosultsága mindenfajta ideologizálásnak, az emberiség főerőit a természettudományok felé fordíthatja, mert azon kívül minden más csak áltudomány! Ezt a célt szolgálja majd a mi iskolapolitikánk és a hozzánk legközelebb álló Horn-féle - akarattal nem nevezem szocialistának - politika, és, hogy az emberek többsége már ma sem táncoltatható sípszóra, hogy nem ájuldozik egy kacagányos, zsinóros mundérba bújtatott bohóc láttán, azt semmi nem bizonyíthatná jobban a tavaszi választásoknál! Amii pedig ma történik polarizálódó társadalmunkban, azt semmi nem világíthatná meg jobban, mint a nyugdíjakkal való kötélhúzás: akik eddig visszafelé húzták, most, hogy meggyőződhettek arról, hogy az az általuk már leírt nyugdíj társadalompolitikát is tud csinálni, vagyis: képes arra, hogy dönthet, de emelhet is! Már húznák előre a kötelet, de persze elszakadhat és akkor egyik oldalon hasra esnek!

Időközben persze beültünk a ránk várakozó kocsiba, de Pisti pillanatra sem hallgatott el, csak mondta-mondta a magáét: a köztisztviselőkről az előző parlament sem feledkezett meg, gyorsan megszavaztatták a tizenharmadik havi illetményt! Na nem mintha nem lennének rászorulva - bár felét nyugodtan le lehetne építeni -, de ha őket megilleti a tizenharmadik havi, akkor a munkásokat is megilletné, a visszamenőleges nyugdíj kétszerre történő kifizetése pedig egyenesen szégyen lenne! - Felemelte hangját: de az Istenét - kik építették fel romjaiból a háború utáni Magyarországot?! S most - a zugügyvédek, a spekulánsok, és a mindenkivel lepaktáló köztisztviselő réteg ellenében, a csak tömegnek nevezett, a többségi bázishoz tartozó, sok esetben már magatehetetlen nyugdíjasok húzzák a rövidebbet!?

- Kedves Pajtikám - mondtam - ne húzd fel magad! A Te korodban ez már veszélyes lehet! Minden úgy igaz, ahogy mondottad, de ne feledd, azt se, hogy mi egy ütőképes, nagy család

vagyunk! Ránk, ha nem akarnának, akkor is oda kell figyelni, mert akkora ipari és kereskedelmi potenciál vagyunk, hogy egymagunk is képesek lennénk dönteni, vagy emelni! Ha a mostani, s majd a soron következő kormányzatok a felső- és középosztályok ellenében magukra hagynák az alacsony szinten tengődőket, nagyapa végakarata szerint fogunk eljárni: nem igénylünk semmit az államtól, de nem is adunk semmit neki! Mi magunk korszerűsítjük vállalatainkat, gondoskodunk terményeink exportjáról, gondoskodunk családtagjaink jólétéről, amíg tehetsége szerint hozzájárul a családi vagyon gyarapodásához, de azután is, ha már képtelen lesz ellátni feladatát! Nem igénylünk központi nyugellátást, de nem is fizetünk semmiféle biztosítást! Műszaki és egészségügyi magániskoláink, egyetemeink biztosítani fogják az előbbre jutáshoz szükséges szürkeállományt! Választhatnak tehát: vagy velünk, vagy ellenünk, de akkor viselniük kell az ódiumát kicsinyes, kizárólagos politikájuknak! Az általam elmondottak persze nemcsak hazánkra érvényesek: mindenütt, ahol megvetjük lábunkat! - Melinda, az ügyvédnő hallgatott mellettem, de megszólalt Zsóka, a pap „élettársa”:

- Ugyan már - hagyjátok...! Mi, együtt a nagy család is csak kis sziget vagyunk az országhoz képest, a világhoz pedig...?! Kompromisszumra kell törekedni, mert anarchiával is csak az izmusokat szaporítjuk! Magyarnak a magyarral meg kell értenie egymást, de ugyanúgy a többi nemzettel is! A béke így egymás között, de a népek között is csak kompromisszumokkal érhető el, mert két egyforma, ugyanúgy gondolkodó ember sincs! Úgy kell lavíroznunk nekünk is, hogy abból mindenkinek haszna származzék!

- Hát, Kedvesem - ezt azonban már Melinda mondta - az én diplomámat Te érdemelted volna! Gondolkodás nélkül aláírom minden szavad, s ha tehetném: javallanám számodra a társadalomtudományok díszdoktora címet!

- Azt inkább hagyjuk meg másoknak, Kedves! Nekem az kell, hogy hátralévő életemet magam tervezhessem mindenfajta elkötelezettség nélkül! Na - persze, tudom, hogy családon belül is kell legyen központi irányítás, de azt a szeretet motiválja!

- A kisebb zökkenőket leszámítva eddig - még a tragédiákkal együtt is - úgy volt, Kedvesem - mondtam - tudom, hogy a létszámmal együtt növekedni fognak a gondok is, de jóakarattal minden megoldható! Helyesen mondtad, Kedves: a központi irányítás a családban sem nélkülözhető, az azonban nem mindegy, hogy diktatórikusan, azaz: erőszakkal, vagy demokratikusan, azaz megegyezéses alapon gyakoroljuk! Az erőszak már eleve szüli az ellenállást, míg a kompromisszumos megoldások kicsiben is, nagyban is, mindig előbbre vitték a társadalmakat!

- Talán a kompromisszum hiánya emészti az egyházi hierarchiát is - a plébános nyilván saját helyzetéből adódóan vélekedett így - itt élni és úgy szolgálni az urat, azt hagynák törvényesen megnősülni, aki pedig nem, az az eddigi gyakorlat szerint...! De az abszolutizmus az egyházi hierarchiákban érvényesül legkeményebben, s ha a modern kor részéről ellenállást tapasztalunk, vagy falakba ütközünk, az azt bizonyítja, hogy a demokrácia hangoztatása csak porhintés!

- Nem kell a dolgot túldramatizálni - mondtam - meglásd: elrendeződik szépen minden! Régebben ugyan azt tanácsoltam, hogy vetkőzz ki és kössetek törvényesen házasságot, most azonban, hogy mindhárman a család tagjai vagytok, már nem tartom olyan fontosnak, hogy együttélésetek papíron is rögzítve legyen! A fiad az én fiam is, s ha bárki miatta téged sarokba kívánna szorítani, magamra vállalom még a nemzését is! Bocsáss meg, nem szeretném, ha félreértenél, de ez a kis füllentés megoldana mindent, ami körülötted kialakult!

- De - Kedves, atyai barátom - a plébános belepirult - nem szégyellem én a fiamat megvallani, a püspök úrnak is megmondtam nyíltan, hogy tisztes családként élünk és...!

- És-és-és...! - Melinda felkacagott - tökéletes alibi barátaim! Elmehetnek a jó fenébe, akik Tomika miatt neheztelnek rátok! Ez idáig úgyis Zsóka nevén szerepelt, most Jóska magáénak vallja, nevére íratja, s hogy Te miért vállaltad - a plébános felé - azért, hogy megvédd Zsóka becsületét! Tudjátok, hogy az én lányaimnak is Jóska a nemzőjük! Konrád, a férjem tudott róla, sőt - majdhogynem úgy erőszakolta ránk a másodikat, de ettől függetlenül sajátjaként nevelte és szerette őket! Probléma csak Tomikánál jelentkezhetne, egyelőre azonban - ha jól tudom - nem jön haza, addig pedig -, a Föld is visszafelé foroghat!

- Bravó, Pajtikám - Pisti vállon veregetett - ennél jobb ötlet ki sem pattanhatott volna az agyadból! Te pedig, testvérem - a plébános mindkét vállára rátenyerelt - ne akadékoskodj! Zsóka bemegy Jóskával a püspökhöz, és mindent elsimítanak! Arra pedig még csak gondolnod sem szabad, hogy a hátad mögött megcsalnak, mert már az eddigiek is csak púpok barátunk hátán!

- És én mi vagyok a hátadon, Te dromedárnak is csúf öreg - a kérdést Xénia tette fel Pistinek - mert, ha én is csak púp vagyok, azon gyorsan segíthetünk!

- Te egy ragyogó, aranytojást tojó tyúk vagy, Kedvesem, olyan, aki csak nekem tojik, de az én Pajtikám körül annyi tyúk kotkodál, hogy tojózni sem futja idejéből!

A plébános nyilatkozni akart, valószínűleg azzal kapcsolatban, hogy elfogadja-e az ajánlatot, de megérkeztünk a kastélyhoz, ahol vártak rá a püspöki helynök és egy egészen fiatal pap, akit a plébános helyettesítésére rendeltek a helységbe...! A kész helyzet elé állított plébános szóhoz sem tudott jutni, amikorra pedig felocsúdott meglepetéséből, én rögtönzéssel „tisztáztam” az ellene felhozott „vád” alól, s csak ronthatott volna helyzetén, ha megpróbál magyarázkodni. Maga köré nézett, s mivel mindannyiunk szeméből biztatást kapott - mellette álltam - átölelt, majd:

- Köszönöm, atyai barátom - mondta - különös megérzésem volt, hogy az utolsó pillanatban nyilatkozni fogsz, és kimentesz az ördögi körből!

- Kötelességem volt, Barátom - mondtam - nem engedhettem, hogy az én -, nem is tudom, minek nevezhetném, de bűnnek semmiképp, mert olya szeretetreméltó a mi Zsókánk...! Egészen röviden: nem hagyhatom, hogy miattam más húzza a rövidet...! Van azonban itt egy magánjogi kérdés is, ami miatt be akartam menni a püspökségre, jó lenne, ha azt is tisztázhatnánk most és mindenkorra! Ezt azonban már ügyvédem jelenlétében, hatszemközt szeretném tisztázni a helynök úrral, ha nincs akadálya?!

- Bizonyára nincs, Uram - mondta a helynök - megrázta ő is a kezem - boldog vagyok, hogy egyik legjobban működő plébánosunk, ily módon mentesül az ellene elrendel szankció alól, ezen túlmenően pedig, most módomban áll megköszönni Önnek és kedves családjának, amit e helység, és az egész környék lelki felemelkedéséért tettek!

Anna, aki időközben kijött az épületből, és a háttérből hallgatta elbeszélésemet, odajött hozzám és nyakamba csimpaszkodva ujjával megfenyegetett:

- Te rakoncátlan nagy gyerek! De elég a szóból! Tálalva van! Örömmel vesszük, ha megtisztel minket, excellenciás Uram - a püspöki helynök felé - ebéd közben is megbeszélhetik, ami még tisztázatlan!

- Köszönettel elfogadjuk kedves marasztalását, Asszonyom - mondta a helynök - legalább alkalmam lesz közelebbről megismerni ezt a, ma még ritkaság számba menő családi közösséget - felém pedig - a professzorasszonnyal már módomban volt találkozni! A neve különben is ismert országhatáron kívül is, és nem kevésbé Xénia művésznőé! Ugye nem haragszik meg rám, művésznő, ha nevén nevezem, mi ugyanis már találkoztunk, ha egyáltalán emlékszik a párizsi kiállítótermében tett látogatásomra...?

- Ó - igen! Hogyne emlékeznék, excellenciás Uram! Nagyon is megtisztelve éreztem magam!

- Ha kérhetem, ne szólítsanak excellenciásnak! Jobb szeretem, ha csak páter vagy atya megnevezéssel illetnek! - Felém pedig - megköszönném, ha elmondaná: hogyan sikerült összehozni ezt a csodálatos garnitúrát! Ha jól vagyok informálva: magyar gyökérről nőtte ki magát immár világviszonylatban is nagy befolyással bíró családja?!

- Ismeri a közmondást, Atyám - mondtam - pénz szüli a pénzt! A tudás pedig a tudást! De ne várakoztassuk a mi kedves Annánkat, ha kérhetem, s majd bent folytatjuk!

Azt most elhagyom - esetleg - egy későbbi időpontra, hogy mekkora meglepetésben volt részem belépve a kastély már elkészült szárnyába, ahol a direkt étkezési célra szolgáló teremben terítve volt az ebédhez! Anna előre úgy rendezte, hogy a püspöki helynök mellém kerüljön, s azon nyomban, hogy helyünket elfoglaltuk, elkezdtem történetünket...!

- Sajnálom, Uram, hogy plébánosunk ilyen kellemetlen helyzetbe került miattam! Már régebben tisztázni akartam ezt az eléggé bonyolult kérdést, de nem volt szívem megbontani azt a harmóniát, ami a paplakban kialakult! Az általam már elmondottak révén, gondolom érthető, hogy miért támogattam az egyházközösséget, az pedig még inkább, hogy hazajövetelünk után a fiút a tőle két évvel fiatalabb lányommal együtt taníttattam! Jelenleg ugyancsak együtt Pekingben folytatják középiskolai tanulmányaikat! Mivel mindhárman: a plébános, Zsóka és hát a fiú is csatlakoztak családunkhoz, ha úgy tetszik - nevemet is használhatják! És most jön, amit ügyvédem jelenlétében akarok kinyilvánítani - probléma nincs, mert itt ül mellettem - figyelj, Kedvesem, szóltam Melindához - aki közelhajolt, hogy jobban hallja miről beszélgetünk:

- Mint tudja, Uram - folytattam - ez a térség úgyszólván egész terjedelmében a Ligeti grófság birodalma volt! A templomkápolna, amelyet első feleségem nagyapja építetett az alatta lévő kriptával a valamikori, s most újratelepített - bizonyára feltűnt a parkosítás - parkban emelkedik. Én, a kastélyt, a kápolnát, a parkot, a család emlékére, eredeti állapotba kívánom visszaállítani, kizárólag a család szolgálatára! Tekintettel a bizonytalan közbiztonsági helyzetre, megfelelő óvintézkedéseket kívánok hozni, főképpen a kápolna alagsorában elhelyezett szeretteink maradványainak védelmére! E célból gyorsítani fogom az ökumenikus templom építését, amelyben helyet kap minden vallási felekezet - mint bizonyára értesült arról is, hogy családunkban a keresztény felekezetek mellett zsidó, mohamedán, buddhista és ki tudja még miféle szekta is létezik! Ez a sokféleség azonban egyáltalán nem zavarja a család egységét: mindegyikünk a maga módján imádkozik, a maga módján róhatja el tiszteletét Teremtője előtt! Visszakanyarodva a látogatás eredeti céljához: én a magam részéről megkövetem plébános testvérünket, hajlandó vagyok megfelelő elégtételt szolgáltatni az eddigieken felül az egyházmegyének is, de van egy kikötésem, illetve kettő: plébánosunkat nevezzék ki kanonokká, a munkája és meghurcoltatása miatt duplán is kiérdemelte, mint a család tagja továbbiakban az alsó és középiskoláinkban az erkölcstan mellett a német nyelvet fogja tanítani, az egyetem megnyitása után pedig ott is, tudásához mérten bekapcsolódik a jövő nemzedékének kialakításába, természetesen figyelemmel a kor változásaira: gondolom, az Önök szempontjából sem mindegy, hogy magániskoláinkban milyen szellem válik uralkodóvá! Nos - és most következik a második kikötésem, de inkább kérésem: a fiatal papot hagyják itt! Lesz számára is bőséggel munka, elsősorban a hívek lelki gondozása, mert plébánosunk, a remélhetőleg későbbi kanonok, más elfoglaltságai révén nagyon is le lesz kötve! Ezenkívül a fiatal papnak is biztosítjuk a lehetőséget, hogy a teológia tudománya mellé, a számára legmegfelelőbb humán tárgyból is diplomázzon, ugyanis szűkebb családunk valamennyi tagja több tárgyból is diplomázott! Távolabbi célunk pedig: minden hozzánk csatlakozónak nemcsak lehetőséget biztosítani, de meg is követelni tőlük az egyetemi végzettséget! Amíg

ugyanis a kultúra csak egyes csoportokra korlátozódik, addig az emberre deklarált jogok - kötelességek csak írott malasztok lesznek!

- Mindkét kikötése jogos, Uram - válaszolt a helynök - a magam részéről már előre biztosíthatom támogatásomat, de bocsásson meg kíváncsiságomért, szeretnék én is feltenni egy szerény kérdést!?

- Parancsoljon - mondtam - ha tudok, minden további nélkül válaszolok!

- Nos - a szociális kiadásokat is számításba véve, nyilván nagyon magas fenntartási költségeik! Honnan ez a mérhetetlen vagyon!?

- A felhalmozás évszázadokra nyúlik vissza, Uram - mondtam - a mi érdemünk, hogy a ránk hagyott vagyonnal ésszerűen sáfárkodtunk! Nemcsak költöttünk, szereztünk is! Továbbá - a családban nincsenek paraziták! A lehetőségeihez mérten mindegyikőnk kamatoztatja tudását! Csak egyetlen példa: legkisebb fiam édesanyja, aki jelenleg törvényes feleségem, svájci magánklinikánkon, a család egy idősebb tagjával - mellesleg mindketten az onkológia professzorai - jó eredménnyel kísérleteznek egy rák ellen szérummal! A klinika jövedelme egymagában elegendő lenne az itteni beruházások fedezésére, de ugyanott még néhány gyógyszeripai konzorcium is a család kezelésében van! Ez csak egy a jövedelemforrásaink közül! Gondolom, hallott már magyarországi beruházásainkról, nagyságukat tekintve ezek elenyészők a már más országokban profitot termelő üzemeinkhez képest! Valamennyi gazdasági egységünket saját bankhálózatunk finanszírozza! A földbirtokokat, a különböző helyeken üzemelő szállodaláncunkat nem sorolom, úgy hirtelen nem is tudnám! Legidősebb fiam a koordinátora az egész gazdasági komplexumnak, természetesen ott vannak mellette fiaim, lányaim! Részben vérszerintiek, részben fogadottak, de ha igaz az a tétel, hogy Ádámtól és Évától származik az egész emberiség, akkor valamennyien vérszerinti testvérek vagyunk!

- Azt hiszem, tökéletesen értem, Uram, és hozzátehetem, hogy ügyvéd nélkül is jól ki fogunk jönni egymással!

Már a harmadik fogásnál tartottunk, midőn akarva-akaratlan fel kellett figyelnünk az asztal másik felén számunkra is érdekessé váló vitára Pisti és plébánosunk között:

- Én sem hiszem, hogy annyira buta lenne a huszadik század végének embere - ezt Pisti mondta erős basszus hangján -, hogy felüljön olyan marhaságoknak, hogy vannak emberek, akiket Isten, népének vezetésére predesztinál! Ha igaz lenne ez a Für Lajos által hangoztatott kijelentés - még a párt kongresszusának első napján elnökké választása alkalmával tette - miszerint ő Isten által van predesztinálva népe vezetésére, akkor joggal felmerülhet a kérdés: Hitlert, Sztálint, Mussolinit, Maót, vagy visszatérve a régmúltba csak pl.: Nérót, Kaligulát, s hogy miféle diktátorok voltak még..., szintén Isten predesztinálta népe vezetésére? Ismerjük a volt kormányzó pártok főerejének nacionalista beállítottságát, s ezt ma ellenzékben főképp a kisgazda és a parlamenten kívüli igazság párt korifeusai vallják, de - hogyan közeledhetünk mi a nacionalizmus kiélezésével az Egyesül Európa felé...? Nem bűn-e élezni a határvitákat az egyesülési szándék kinyilvánítása után? Akkor, amikor - legalábbis egyelőre - a határok átjárhatósága a cél, szítani a nacionalista érzéseket a felvidék, Erdély, a vajdaság magyarságában...!? Aki a trianoni békét igazságosnak tartja, és mellette magyarnak vallja magát, az hazaáruló, de az is hazaáruló, aki népünket a konszolidálódó Európa helyett véres, nacionalista háborúk felé irritálja! Sajnos sokan vannak ilyenek mind az itthoni, mind a külhoni magyarság közt! De - ha egyesek háborúsdik akarnak játszani, fegyvert kell adni a kezükbe, hadd lőjék egymást, ne az egyszerű nép vérének feláldozásával akarjanak nagyok lenni! Na - persze nincs szükségünk arra, hogy egy-két nacionalista csavargó kedvéért szétveressük az országot, mint teszik Boszniában!

- De milyen okosan beszél! Ez a bozontos öregúr is a családhoz tartozik? - kérdezte felém fordulva a püspöki helynök -!

- A család biztonsági szolgálatának a vezetője - mondtam - ismertessem nacionáléját?

- Esetleg később? Most hallgassuk őt, érdekel, amit mond!

És Pisti mondta-mondta, még a levegővételről is megfeledkezve:

- Az ellenzék időhúzásra játszik parlamenti felszólalásaiban, és ha a többséget képviselő koalíciós pártok, vagyis a koalíciós kormányzat nem állítja le, akkor törvényalkotás helyett cirkuszi arénává változtatják a parlamentet! Nem tudom, mit képzelnek magukról a képviselőnek megválasztott úrhölgyek, urak, hisz a tavaszi választások megmutatták, hogy az oktalan baromnak tartott kétkezi munkások, de azok is, akik koruknál fogva már nyugalomba vonultak, nagyon is odafigyelnek arra, ami fönn történik! Na - persze, azok, akik a négy év alatt - az előző kurzus - és már előtte is megtömték zsebeiket, váltig hangoztatják, hogy piacgazdaság áldozat nélkül nem alakulhat ki, de miféle piacgazdaság az, amelyikben egyre-másra csak a fogyasztó húzza a rövidebbet?! Lehet másképp is: tanuljanak tőlünk, nem törvényszerű, hogy a vállalkozó magasabb életszínvonalon éljen, mint munkása!

- Más kifejezésekkel élve, de mintha a pápa is hasonló társadalmi kiegyenlítődést hirdetett volna meg - jegyezte meg a helynök, majd mivel Viktória szinte egyazon pillanatban lépett be az ebédlőbe gyerekektől körülvéve - nos - folytatta - íme, ha kedves lánya, az Újszövetség pártjának elnöke nem lép vissza az utolsó pillanatban a megmérettetés elől, bizonyára más összetételű lett volna a képviselőtestület! Bemutatna kedves lányának? Sokat emlegetik őt, de még nem volt szerencsém találkozni vele!

- Gyere csak, Vikim - szóltam lányom után - hadd mutassalak be a püspöki helynök úrnak!

- Azonnal, Apucika! Előbb hadd rendezzem el a kisebbeket! - A rendezkedés persze nem tartott sokáig, mert mindenik gyerek tudta a helyét, ők ugyanis már távollétünk alatt is a kastély ebédlőjében étkeztek, iskolai tanulmányaikat már a közeli magániskolánkban folytatták, és mindent egybevetve: nálam sokkal otthonosabban mozogtak az épületben -!

- Ó, én már régtől ismerem Önt - mondta lányom mellénk lépve, s mosolyával elbűvölte a többi asztalnál ülőt is - személyesen igaz nem volt szerencsém, Önhöz, de tudom, hogy az egyházmegye legpragmatikusabb papi méltósága!

- Hogy érti ezt, kedves Asszonyom? De ugye nem sérti, ha így szólítom, ugyanis amennyiben jól tájékoztattak Ön felől: tudom, hogy a Sorbonne-on végzett, öt-hat nyelvet beszélő nagyon okos asszony!

- Ne tessék megszégyeníteni, excellenciás uram! Én egy nagyon is egyszerű, háromgyerekes anya vagyok! A rendkívüli talán az bennem, hogy nagyon szeretem az embereket, és most, hogy kérdésére is feleljek: azért tartom legpragmatikusabbnak, mert a legcélratörőbb!

- Mondjuk inkább úgy, kedves, hogy: célszerűségre törekvőbb! És én ezt nem is tagadom, de annyi mindent kellene korrigálni az anyaszentegyházban is, hogy tanítása egálban legyen az eddig megismert természeti törvényszerűségekkel -, azt hiszem, itt nyugodtan kimondhatom: senki nem mer belevágni, nehogy az egészet elsöpörje a modernizálásra hivatkozók tábora!

Anna, aki a helynök jobboldalán ült, felállt:

- Gyere, lányom - szólt Viktóriához - foglald el a helyem, az enyém most a konyhában van! Majd a társalgóban találkozunk! - De ezt már felém fordulva mondta!

- Ebben az esetben, miben higgyünk - tette fel a kérdést Viktória, miután letelepedett a püspöki helynök mellé - mert ugye kell legyen egy mindenek felett álló lény, aki uralja, kezében tartja mérhetetlen világunkat!

- Jól mondod, lányom: kell legyen! És van is! De - hogy személyes vagy személytelen, arra azt hiszem, mi hiába keressük a választ! Az emberi tudás, bármily magasságokba jusson is, véges! Talán ezért is ragaszkodik a bíborosi testület a hagyományos normákhoz! Persze vannak dolgok, amelyek mára oka fogyottá váltak és mindenképp változtatásra várnak!

- Gondolom azért is, hogy ne fordulhassanak elő a mi plébánosunkéhoz hasonló sérelmeket előidéző - legalábbis előttünk érthetetlen kikötések! De kicsit furcsállom is, hogy majd húsz év után vonják felelősségre egyébként nagyon is tisztességes életvitele miatt!

- Ez az ügy már lefutott, Kislányom - szóltam közbe - én tisztáztam plébánosunkat és hiszem, hogy a történtek után nem úgy fognak tekinteni rá, mint egy eltévedt bárányra, ellenkezőleg - mint olyanra, aki ártatlanul hurcoltatott meg!

- Bocsáss meg, Apucika, ha illetéktelenül beleszóltam a...!

- Semmi baj, Kislányom - mondtam - majd családon belül tisztázzuk a dolgokat! Eddig különböző okok visszatartottak, de a helynök úr intézkedését megelőzendő, rögtönöznöm kellett!

- Igen - egészített ki a helynök - édesapja magára vállalta, hogy tőle származott Zsóka asszony Tamás fia, s csak azért nem nyilatkozott eddig, mert nem akarta megzavarni a parókián kialakult harmóniát! De bármint történt is, mi az egyház részéről hálásak vagyunk édesapjának, plébánosunknak pedig megfelelő elégtételt fogunk nyújtani! Most pedig arra válaszolok, hogy mért éppen most került előtérbe ez az általunk is már lezártnak tekintett ügy: vannak, kedves, a kereszténységre hivatkozó, sőt keresztény jelzővel is ellátott pártok, amelyeknek a vezetői arra hivatkoznak, hogy: nyilván semmibe veszi a lakosság a papság kívánságait, mikor egyes papjai vadházasságban élnek! Nos édesapja, nyilatkozatával tökéletes alibit biztosít a plébánosnak, az egyházi méltóság csorbítása nélkül! Mint a volt és remélhetőleg újra szerveződő Újszövetség pártjának elnökét biztosíthatom, hogy az egyházi vezetésnek is jó példa volt a tavaszi országgyűlési választások eredménye, és át fogja értékelni a politikai szervezetekhez fűződő eddigi magatartását!

- A jelenlegi parlamenti ellenzék egyre nagyobb mértékben veszíti el a nép bizalmát, ugyanakkor a jelenlegi kormány szociális érzékenysége egyre nyilvánvalóbb! Ha az önkormányzati választások is hasonló eredménnyel végződnek, mint az országos, és ha lassan is, de - a szociális érzékenységet nem tévesztve szem elől - elindulnak a gazdasági fellendülés irányába - azért fejezem így ki magam, mert tudom, hogy kezdetben alig lesz észrevehető az életszínvonal emelkedése - ebben az esetben nem hiszem, hogy új pártot kellene szervezni. - Viktória - lehet, hogy készakarva - fejtegetéséből kihagyta az állam és az egyház - különböző vallási felekezetek - közötti viszony alakulását és ez a tény felkeltette a helynök figyelmét:

- Egy nagyon fontos momentumról megfeledkezett, Kedves!

- És pedig? - kérdezett vissza lányom.

- Megfeledkezett volna arról, hogy a jelenlegi vezetők között több az ateista, mint a hithű egyén?! Lát-e valami biztosítékot arra vonatkozólag, hogy nem fogják ismét visszaszorítani, karanténba zárni az egyházakat, mint fél évszázaddal ezelőtt? Nemcsak a magam véleményét mondom, amikor arra hivatkozom, hogy a magyar kereszténység egy újraszerveződő újszövetségi pártban látná a vallásszabadságnak biztosítékát!

- Bocsásson meg, excellenciás uram, de nem osztom véleményét! Én ugyanis azt látom, hogy a jelenlegi állami szervek direkt számítanak az egyházak segítségére ebben a nagy, demokratikus átalakulásban! A régi, államilag elismert, támogatott egyházaknak azonban ki kell lépniük a kényelmes babaházból, fel kell venniük a harcot az egyre-másra szaporodó szektákkal, mert a hívők abba az akolba fognak menni, amelyikben észrevehetően törődnek velük! A papságnak ki kell terjeszteni tevékenységét a templomon kívülre is! És főképp oda...! Közvetlen és állandó kapcsolatot kell teremteniük híveikkel, mert különben a fiatal, energikus szekták és nem az állami - materialista gondolkodás fogják a szélre sodorni! A karóba húzás, az élve elégetés stb., nagyobb fájdalommal jár, mint a keresztre feszítés és a megfeszítettre, az útszéli pléhkeresztekre hivatkozás mára elveszítette varázsát! Mélyebb értelemben kell az isteni-szellem jelenlétét megvilágítani, de hogy még világosabban fejezzem ki magam: a lelkipásztornak együtt kell élni híveivel, mint ahogy a mi plébánosunk is teszi! Más biztosítékra ne is várjanak, atyám, de - ha az általam felsoroltak szerint járnak el, a keresztény vallás, Krisztus Urunk egyháza ismét visszakapja régi fényét! Ha Önök nem lépnek, mert félnek egy esetleges vihartól, lépni fognak mások! A vihar a jelenben is kavarog, csak nem akarják észrevenni! Én és családunk tagjai többségében katolikusok vagyunk! Tartok attól, hogy már későn kezdünk megkapaszkodni, pedig épp a materialista gondolkodásmód térnyerése kellett volna ráébressze az egyébként entellektüel papságot begyöpösödött, régimódi gyakorlatának megváltoztatására!

- Leányom - mondta a helynök válaszában - Ön tisztábban, világosabban látja egyházunk helyzetét, mint papjaink többsége! Ezért is kívánatos lenne egy szellemiségében egységes politikai párt, izmusok és különféle jelzők nélkül! Az „Újszövetségben” tulajdonképpen benne foglaltatik minden, amire az emberiség vágyódik, ami kivezeti a jelen zsákutcájából! Kérem, vegye fontolóra kérésünket!

- Megígérem, Atyám, hogy amennyiben úgy látjuk, hogy az egyenlőséget hirdető pártok ismét csak egyenlőtlenséget szülnek, újból porondra lépünk, de előre megmondhatom, hogy mi csupán emberiességre fogunk hivatkozni, amit sztoikus hűséggel fogunk mi is betartani! Tisztelet a kivételnek, mert azért olyan is van, de legtöbben azok közül, akik ma a kereszténységre hivatkozva politizálnak, egyszerűen csak pojácáknak nevezhetők, olyanoknak, akik a kölcsönvett jelszavakkal csak saját egzisztenciájukat erősítették! Jézus és apostolai a szeretetre építették fel az anyaszentegyházat, a négy vagy öt évvel ezelőtt megalakult pártok - felesleges lenne felsorolnom őket - immár állami, tehát a lakosságtól elvont pénzen a ki tudja mióta felgyülemlett ellentétes, legtöbb esetben gyalázkodó érzelmeket fordították egymás ellen! A parlamenti ellenzék ma is ezt teszi alkotó, értelmes munka helyett! Minden szalmaszálba belekapaszkodva akadályozza a kormányzat konszolidációra törekvő, nagyon is átgondolt munkáját! Mi támogatjuk és támogatni is fogjuk mindaddig, amíg szavaik, valamint cselekedeteik nem ütik egymást!

- Köszönöm, leányom! Szükség esetén emlékeztetni fogom mostani szavaira!

- Nekünk, Atyám, a pénzpolitika állandó szemmel tartása mellett, minden, a rendestől eltérő mozzanatra, ami a lakosság életére kihatással lehet, oda kell figyelnünk! A bankhálózat az állam testében vérerekként bonyolítja a pénzforgalmat, és ha másképp nem, kényszerből, minden életfunkciót felügyel! A politikusok úgyszólván semmit sem tehetnek tudtunk nélkül, éppen ezért előre felkészülhetünk az esetleges váltásra! Ezt csak megnyugtatásul mondom, de különben jó néven vennénk, ha egy Önöknek is, nekünk is megfelelő személy - értem alatta elsősorban a megbízhatóságot - állandó kapcsolatot tartana az egyházmegye és családunk között! A magam részéről Zsóka asszonyra gondolok, aki, bár tudtomon kívül - vér szerint is családunkhoz tartozott!

- Jelen pillanatban semmivel sem tudott volna megörvendeztetni leányom, mint ezzel az ajánlatával, és vegyék úgy - ezt már felém is - mintha máris működne ez a forródrót! Különben, ha nem előz meg, magam is őt ajánlottam volna! Ily módon némileg kárpótolhatjuk eddigi hátrányos helyzete miatt, de szeretném, ha engem érne az a megtiszteltetés, hogy közöljem vele elhatározásunkat!?

- Ennek igazán semmi akadálya, Atyám - majdnem egyszerre mondtam lányommal, de akkor moment folytatása nem volt, mert Anna jelent meg az ajtóban és intett, hogy amennyiben végeztünk az ebéddel, vonuljunk át a kastély fogadótermébe, s folytassuk inkább a kávé mellett kényelmesebben elhelyezkedve...!

Mivel ellenvetés nem volt, felálltam, engem követve, a gyerekeken kívül, a többiek is és átmentünk a közvetlenül csatlakozó terembe, ahol - és most visszatérek a már jelzett meglepetéshez, amelyet szeretteim készítettek elő: a falon időrendi sorrendben, ismeretlen és festmények után - helyezkedtek el - félszemmel már láttam, de mintha észre sem vettem volna, akkor azonban, a püspöki helynök kérésére, kénytelen voltam magyarázatot fűzni a képeken megjelenített személyeket illetően: Doberdó szikláinál hősi halált halt dédnagypapával kezdtem, aki a kápolnát is építette! Róla, de a dédnagymamáról is csak keveset tudtam mondani, viszont annál többet anyósomról, az idősebb grófnőről, továbbá apósomról, akit feleségem soha meg sem ismerhetett, mert a háború - második világháború - következtében egy másik férfit kellett apjának szólítania, itt, a képen azonban már a számára méltó helyen foglal helyet, közvetlenül mellette első fiam, tulajdonképpen vele halt ki a grófi család, mert ő volt utolsó sarja! A magyar grófi családot az észak-svédországi követte a sorban: elsőnek Nellike, a magyar származású anyósom, mellette Margaréta, a feleségem, aki a kis Magdolna grófnő fiának, kisJózsinak repülőgép katasztrófája alkalmával vele együtt, továbbá két legkisebb gyermekünkkel, Jörg nagyapával, annak szintén magyar származású feleségével, velük együtt a fiam felesége és fia egyszerre tűntek el egyik norvégiai fjord tajtékzó hullámai között! Nem feledkeztem meg Eszterkéről és Ákos fiamról sem, akik féltestvérekként mindhalálig szerelemmel kötődtek egymáshoz! Első kislányom: Judit kimaradt a sorból, s ugyancsak Eszterke férje: Dávid is! Az ő bűnéül rótták fel a két testvér öngyilkosságát! Viki lányom mamája, Viktória következett, mellette közvetlenül Amália bárónő, akit akkor vettem nőül, amikor már nem lehetett rajta segíteni, de ki kell jelentenem, hogy nem vagyonáért vettem nőül, hiszen akkor már kisJózsi nevén szerepelt összes vagyona, ami aztán még Amália végakarata folytán megalapozta a nagy család bázisát, a többi vagyonrész később került a család tulajdonába! Házasságomat Amáliával nem követhette gyermekáldás, s hogy miért...?! Elég, ha mi tudjuk, nem szükséges a papnak sem tudni! A bűn és bűnhődés csak ránk és Istenre tartozik, mert az ember viseljen bármilyen méltóságot, hajlamosabb a kárörömre, mint az együttérzésre! De haladjunk tovább: Szilvia és Betti képei egymás mellett, mindketten bokáig érő fehér száriban - a többi csak mellkép volt - a két kép előtt a püspöki helynök hosszan eltöprengett, majd:

- Ha jól tájékoztattak, nemde ők vonultak kolostorba? - kérdezte - melyik volt a felesége, mert olyan egyformák, mint két tojás!

- Ikrek voltak - mondtam - mikor mellém feküdtek, legtöbb esetben magam sem tudtam, hogy melyik, melyik?!

- Sajnálom őket - mondta a főpap -, de egyben csodálom is! Az ő esetük bizonyítja, hogy más világvallás is nevel az emberiség részére szentéletű egyéneket! Biztosak abban, hogy meghaltak?

- A mi részünkre igen, Atyám! Szilvia, feleségem kívánságára törvényesen elváltunk! Különben két lányomnak édesanyja, egyik jelenben Stockholmban egyetemi tanár, a másik Tamás fiammal Kínában középiskolai tanulmányait folytatja! Már volt róluk szó!

- És ők...?! Ők is a családhoz tartoznak, illetve tartoztak?! - Franz és felesége, a svájci bankár család képei előtt álltunk meg - a férfi olyan ismerősnek tűnik!

- Nem lehetetlen, hogy találkoztak, Atyám! Ő ugyanis a svájci bankhálózat kiemelkedő egyénisége volt, az asszony pedig a felesége! Barátom magyar származású zsidó volt, ugyancsak Magdaléna grófnő édesapja: Römer báró is, ő azonban német zsidó volt! Abban egyeztek, hogy mindketten pénzemberek voltak, mindketten hatalmas vagyonnal rendelkeztek, amely vagyon aztán örökség folytán a családunk vagyonának részét képezi!

- Ők tehát a megboldogultak! A család élő tajgainak kisebb csoportjával pedig volt szerencsém imént találkozni, azaz többen itt is jelen vannak!

- Folytathatnám még, Atyám, de sok időt venne igénybe, inkább talán üljünk a többiek közé, kortyolgassuk a kávénkat, és majd közben, amire még kíváncsi és válaszolhatok, szívesen teszem!

- Igen...! Magam is elfáradtam kissé - volt a válasz -, de engedje meg előbb, hogy egy mondattal köszönetet mondjak elsősorban Önnek, mert meg kell mondjam: egyetlen pillanatig sem hittem, hogy a fiú Öntől származik! Első pillanattól tudtam, hogy csupán kegyes csalás volt az Ön részéről a fiú vállalása! Azonban, amit tett, azzal nemcsak ennek a három embernek a becsületét mosta tisztára, az egyházét is, és mi nem leszünk hálátlanok!

- Atyám - válaszoltam - minden egyes szavamért vállalom a felelősséget! Ilyen nagy családnál különben sem számít, ha kettővel-hárommal többen ülnek az asztalhoz!

- Igen! Magam is azt hiszem! És most bocsásson meg, de velük szeretném elrendezni a dolgainkat, aztán indulnom kell vissza! Már eddig is több időt töltöttem itt, mint szándékomban volt! A fiatal pap természetesen itt marad, és a közösség rendelkezésére fog állni! Még egyet azonban, ha kérhetem, áruljon el nekem!

- Parancsoljon, Atyám!

- Ebben a nagy családban, ha jól vagyok tájékoztatva, teljes egyenlőség van!

- Jól tájékoztatták, Atyám! A felosztható nyereség létszámra, és nem a munka mibenlétére van megállapítva! De elképzelhető-e ez másképp egy tisztes családban? Különben - mi nem kötjük sablonokhoz magunkat: mindenki élheti az általa megszokott életét, de csakis a személyekre kiutalt összeg erejéig! A tékozló fiúkkal szemben nem a példabeszédbeli apa módszerét alkalmazzuk! Mindenkinek le kell tennie az asztalra, ami tőle elvárható!

- Ez természetes, azonban ehhez még éretlen a mi társadalmunk!

- Mi egyelőre megelégszünk a jóindulattal, atyám, később pedig..., nem hobbyból fordítunk olyan nagy összegeket az iskolákra! Az ember-anyagot nekünk kell olybá gyúrni, hogy a jövő század végére egy szupertársadalom alakuljon ki! Ha a felhalmozott tőkét nem háborúskodásokra fordítjuk, ha a gyűlölet helyett a szeretet, a másság tisztelete válik uralkodóvá, akkor nem lesz akadálya...!

- Igen, kedves barátom...! De jó is lenne, ha így lenne! Persze akkorra mi már nem leszünk - a püspöki helynök savanykásan mosolygott, majd így folytatta: amit itt látok, tapasztalok, elegendő biztosítéknak tartom, mert, ha a sok kis család olyan nagy családdá egyesül, mint az Önöké, és az Önök által már gyakorlatba vett normák általánossá válnak, akkor kétségkívül sikerülni fog! Adja Isten, hogy úgy legyen!

Leültünk, elfogyasztottuk a már felmelegített kávét, s mivel úgy tapasztaltam, hogy a főpapnak elege van mindabból, amit látott, hallott, nem erőltettem a beszélgetést, majd nem sokkal később el is búcsúzott, hátrahagyva a káplánt! De nemcsak neki, nekem is elegem volt - a hosszú repülőút, utána pedig szinte minden szavamra vigyázni, hogy véletlenül se szóljam el

magam, pedig egyáltalán nem volt ínyemre való a fogadtatás, persze nem az enyéimre gondolok! Bár - mielőtt lepihentem volna, s miután előbb megköszöntem elhunyt szeretteink - egyeseket közülük nem is ismertünk - fényképek után készített, nagyított képmásait, egyúttal meg is róttam őket:

- Hol van Konrád, Dávid, Fannika tanárnő, Izabella és a kis Judit? Őt tegyék Izabella mellé! Nem ő szülte, de ő szenvedett vele együtt legtöbbet! - Szavaimat inkább csak Melindához és Csabához intéztem - aztán Méri papájának is ott a helye! Édesanyjáról sajnos nincs képünk, de mihelyt beszélek velük, megsürgetem! Te pedig - a plébánoshoz - gondoskodj arra, hogy elődöd, akinek teteme szintén a kriptában van elhelyezve, fölkerüljön a többi mellé! Aranyos, megértő ember volt, az egyetlen, aki a kis grófnő és köztem kötendő házasságomat megáldotta annak idején! Hogy tragédiával végződött, arról mi nem tehetünk, sem ő, sem én! Szeretném őt is az enyéim között látni!

- A legrövidebb időn belül gondoskodunk arról, hogy minden a kívánságod szerint legyen, Apuka! - Ezt Csaba mondta, Melinda pedig a vállamra borult és hangosan zokogni kezdett...!

- Gyere, Kedves - mondtam és átfogva derekát majdhogynem úgy vittem a hálószobába - ezt kettőnk között kell elintézni!

Na ne gondoljon senki arra, ami általában ilyenkor történni szokott, mi megelégedetünk - és főképp Melinda - azzal, ha egymást átölelve tarthattuk! Egy régi szerelem felmelegítve, sokszor édesebb az újnál...!

Késő este volt, vagy már benne voltunk az éjszakában, midőn arra ébredtem, hogy ráncigálják rólam felső ruházatomat - Melindával együtt csak úgy ruhástul dőltünk végig a pihenésre is, alvásra is, s még sorolni lehetne, mi másra is használható, Xénia által tervezett alkalmatosságra -! Szólni akartam, de Anna, szája elé téve kezét, figyelmeztetett, hogy hallgassak, nehogy felébresszem Melindát, aki felébredt ugyan az éjszakai ruhaváltásnál, de a már szokásos altató újból elringatta! Mint később kiderült: azt sem tudta, hogy hol fekszik - Anna készítette fel az alváshoz őt is!

- Így múlik el a világ dicsősége is, Kedvesem - súgta fülembe miután maga is elkészült és odabújt mellém - milyen szép volt ez az asszony - Melindára értette - fekete haj, hamvas rózsaszín arc, habfehér keblek - manöken alak...! És íme!

- A világéval együtt az ember dicsősége is elmúlik, Kedvesem! Ő már megtette duplán is a magáét! Az igazság az, hogy lassan a mi fényképünk is oda kerül a többi mellé a falra!

- Neked még sokáig velünk kell maradnod, Kedves! Rád mindannyiunknak szüksége van, és ne feledd, hogy két kiskorú is van köztünk! Hogy jutott eszedbe az az ötlet ahogy, vagy amivel kihúztad Zsókáékat a pácból?

- Erre igazán nem tudnék válaszolni! De nem mindegy, hogy ki csinálta? A mi fiunk és kész! Gondoljanak, amit akarnak! Okos, intelligens fiú, még sokra viheti, ha a szorgalom nem csappan! A plébánosunkat ki fogják nevezni kanonokká, Zsóka pedig, mint eddig is tette, bemelegíti az ágyát! Nagyon is emberi dolgok ezek, Kedvesem! A butaság és az irigység csinálnak belőle ügyet!

- Tudod, mire gondolok - folytatta Anna, miközben egyre közelebb húzódott - nagyon szeretnék veled menni, mint ahogy terveztük is: Judittal együtt, de ő néhány hétig most Bázelben marad, én pedig, bár nem kis önmegtagadással, de Melinda javára lemondok az útról! Vidd magaddal őt, Kedves! Az utóbbi időben nagyon leromlott az idegállapota, gyakran emlegeti elhunyt férjét, Konrádot -, hátha melletted megnyugszik és visszakapja életkedvét! Mehetnék én is, de tudod milyen szemérmes -, más fából faragták, mint bennünket! Nagy-

műveltségű asszony, de vérében hordja a monogámia kizárólagosságát, ha Konrád nem lett volna impotens, soha nem fekszik le veled!

- Lehet, hogy igazad van, de majd visszatérünk még a témához! Most alszunk, vagy akarsz valamit?

- Vagy...? Nem is tudom -, megfordulok, s ha felgerjed anélkül, hogy erőltetnéd, én kész vagyok fogadni...!

- Szegénykém - mondtam - mindig Te húzod a rövidebbet, pedig, hogy őszinte legyek hozzád, Amálkán kívül egyik sem tudott olyan kielégülést nyújtani, mint Te!

- Ennek igazán örülök - válaszolt és már nyomta is gömbölyded fenekét az ölembe -!

Anna kicsi volt, de ötvennégy évesen is tűzrőlpattant...! Alig érintkezett bőrünk, pezsegni kezdett a vérem, a többi már inkább az ő dolga volt! Arra nem is emlékszem, hogy s mint aludtam el, az álom azonban nem sokáig tarthatott, mert Anna még ébren volt, midőn jelzett a rádiótelefon és bár nem szívesen, de Judit kérésére felkeltett:

- Előbb is hívhattátok volna - mondta a készülékbe, mielőtt átadta volna...!

- Bocsáss meg, Édesapa, de annyira le voltunk kötve egész nap, hogy még egymás közt is csak kevés szót válthattunk! - Ezek voltak Judit első szavai, majd: örülök, hogy szerencsésen hazaérkeztetek és, hogy - Anna szavaival élve: erőnléted a harminc-egynéhány évvel előttire emlékezteti! Nagyon sajnálom, hogy itt kell maradjak még magam sem tudom meddig, de nem hagyhatom Katinkát magára éppen most, amikor sokéves munkánk eredménnyel kecsegtet! Persze nem minden úgy sikerül, ahogy szeretnénk, de hát - rizikó nélkül úgyszólván semmi sincs! Ma történt egy sajnálatos eset, erről azonban majd Katinka beszámol, ő is itt áll mellettem, előbb azonban - Anna mondta, hogy milyen frappánsan kimentetted Zsókáékat abból a kínos helyzetből - még mielőtt elbúcsúztunk volna, nekem is megfordult a fejemben hasonló megoldás, de nem mertem szóbahozni előtted. Gondolom, a főpapnak is fennakadt a szeme egy pillanatra, de nekik sem árt, ha néha visszafelé sül el az a bizonyos kiátkozás! Jól tetted, Drágám! Ezért, ha hazamegyek, külön is megajándékozlak! Dávidka jól van! Auguszta még nekem is csak arra a bizonyos szoptatási időre engedi át! Tudod, Édesapa - szeretnék szülni én is neked egy ilyen csodás teremtést, mint Auguszta lányunk! Ha hazamegyek, megpróbáljuk...? Én örömmel megszülöm, ha Te is benne vagy! Ők különben már alszanak, olyan édesek, látnod kellene! Majd holnap -, vagy még ma van? Nem is tudom, mert a munka miatt szinte egybefolyik a nappal az éjszakával! Csókollak benneteket, édes, álmodj szépeket! Most átadom anyukának - Katinka - itt toporog mellettem, pedig ő is hallja, amit beszélünk!

- Csók, Drága - szólt a készülékbe Katinka - csodállak, de mást nem is várhattunk volna tőled!

- Semmiség, ami történt - mondtam - nem az első Tamás, akit fiammá fogadtam, de hogy viseli magát a nagy ho-horgász...?

- Miféle horgász? - Nem láttam, de bizonyára elképedhetett, mert hangja kissé bizonytalanul csengett -!

- Hát - a védenced, a rab kísérleti példány! Úgy tudom rendbejött, vagy mégsem...?

- De igen! Sajnos azonban súlyos hiba csúszott számításomba, de bővebben majd Judit informál, ha hazamegy!

- Sajnálod?! Egy filozófus veszett oda, de akárhogy csűrjük-csavarjuk: rablógyilkos volt az illető! Ki tudhatná, hogyan végződhetett volna, ha...!

- Hová akarsz kilyukadni? Ami történt, megtörtént! S hogy miért...? Juditot mindenről tájékoztattam, s ha hazamegy, bizonyára el fogja mondani Neked!

- Nem akarok tudni semmiről, de vigyázzatok, hogy hasonló gikszerek ne csúszhassanak be! Vele kapcsolatban még csak bizonyítani sem tudok semmit! Ne vonjatok be több rabot a kísérletekbe, mert ha sikerülne kigyógyítani, sajnálni fogjuk visszaadni az igazságszolgáltatásnak, ha nem, mint jelen esetben sem, akkor pedig...!

- Azt hiszem, igazad van! Volt időd végignézni az építkezést? Beköltözhető lesz jövőre a klinika? Nem tudom, hogy fogjuk megoldani, de mint kettős állampolgároknak, úgy becsületes, ha megosztjuk szabadalmunkat Svájc és Magyarország között! Minden remény megvan ahhoz, hogy a klinikai kísérletek eredményesen fejeződnek be, és elkezdődhet a szérum szériagyártása! Ez azt is jelenti, hogy otthon is nagyobb erőket tudunk bevonni az alapanyag termelésbe! Pisti problémája a gilisztatermelők érdekében, mint hallom, rövidesen megoldódik - később pedig, amíg szintetikus úton nem lesz előállítható, mindig több munkaerőre lesz szükség, de ezt már - gondolom - családon belül oldjuk meg! - Anna közbeszólt - hallgatózott ő is -

- Fejezzétek be! Melinda is itt fekszik mellettünk, idegileg nagyon ki van, de apukának is pihennie kell! Elege lehetett a mai napból!

- Jó-jó! Akkor, majd holnap hívunk! Csók, Drága! - Valószínűleg még Judit is a készülék közelében volt és hallotta Anna figyelmeztetését, mert ő is beleszólt: csók, drága Édesapa, és Neked is, kedves Anna!

- Valami nem tiszta előttem - mondtam Annának -, de mindjárt másnap megkaptam rá a választ Judittól, közölte ugyanis velem, hogy Katinka sürgős ügyre hivatkozva Brazíliába utazott! Senki más, de mi mindketten tudtuk, hogy a rabot sikerült kimenekítenie és utána ment, hogy elrendezze az anyagiakat, nehogy újabb gyilkosságra vetemedjen. A titkot persze megőriztük magunknak, anélkül is elegendő bizonyíték volt már kezünkben a klinikai kísérletek eredményességét illetőleg. - Visszatérve még az éjszakához: a bázeli hívást követőleg épphogy lehunytuk szemünket, Gréta jelentkezett Tiencsinből:

- Képzeld, Apuka - újságolta örömmel - itt járt a Magyar Köztársaság Elnöke, és bár kissé távolról, de volt szerencsénk látni is őt! Úgy jár-kel itt, a sárgák távoli országában, mint otthon, midőn idegen államfők oldalán a díszszázad előtt. A nagy kínai császárnak sem lehetett büszkébb tartása, amikor a mostani agyaghadsereg még élő-valóság volt! Mikor ficánkoló paripával a feneke alatt, a hadsereg élén újabb tartományok meghódítására indult! Lehet, hogy a mi Elnökünk is hódítani jött?! Persze nem tartományokat, hanem piacokat! Ugye nem mondok bolondságot?! Beszélgettünk kínai barátainkkal, és ők is úgy tartják: itt, távol-keleten kelendőbb lenne a magyar áru, mint akár Európában, vagy az amerikai földrészen!

- Nagyon is jól látjátok, Kislányom a jelenlegi piaci viszonyokat: nyugaton majd mindenből felesleg van, míg keleten - annak ellenére, hogy az utóbbi években szinte minden területen megugrott a termelés, még van mit keresnünk nekünk is! De most inkább magatokról szeretnék hallani valamit, aztán van nekem is részetekre kisebb meglepetés, előbb azonban...!

- Azt ugye tudod, Apukám, hogy sikerült az itteni átmenet - úgy értem az iskolai! Jó gondolat volt részedről, hogy már otthon kezdjük el a felkészülést! Te és Csia is, azt állítják, hogy már alig észrevehető beszédünkben az idegenség, ami pedig az itteni szokásokat illeti -, már szinte őshonosok vagyunk! De van ám nekem is meglepetésem számodra, mondjam, vagy majd személyesen?! Anyukával és Betti nénémmel van kapcsolatban!

- Rád bízom, Kislányom! Döntsd el magad, de ha nem telefontéma, akkor inkább halaszd későbbre, ugyanis benneteket is meglátogatlak!

- Nem tudom eldönteni: Ők lettek volna, vagy akiknek kiadták magukat?! Külsőben igen, beszédjük azonban olybá hangzott, mintha nem is evilági lények lennének, de az is lehet, hogy átprogramozták őket rég elhunyt személyek megjelenítésére! Aki pedig kíséretükben volt, az egyszerűen nonszensz...! Jézus, mint bibliai személy hihető, de hogy ma is élő-valóságként itt járjon a Földön és, hogy épp én lennék, akivel a közeli katasztrófák bekövetkezését tudassák? Én nem vagyok, Apukám, sem túl jó, sem túl rossz, valahogy a kettő között, ami koromat tekintve talán érthető is! A természet törvényeit tekintem irányadónak és ezért a tulajdonságomért a piarista páter is dicsérettel halmozott el, Te és Csia szerint is természethű hajlamaimnak köszönhetem, hogy ilyen rövid idő alatt be tudtam illeszkedni az itteni környezetbe. A jelenés óta történtek mindenesetre arról győztek meg, hogy nem képzelgés volt a velük való találkozás - különben Irmácska is mellettem volt, látott, hallott mindent -, a szökőár Kínában és a Fülöp-szigeteken bekövetkezett, Kaliforniában földrengés -, kolera, pestis, rég elfeledett járványok lépnek fel stb., stb., de majd személyesen többet!

- Nem tudom, Kislányom, hogy mit is mondhatnék látomásoddal kapcsolatban - egyet biztosan tudok: aki erre a Földre született, az, az űrhajósokat kivéve, soha, semmilyen módon el nem hagyhatta eddig! Az elhunytak, mint pl. Jézus is, ha valamilyen csoda folytán újra születnek - gondolj a lélekvándorlás hitére - csakis Földünkön kezdhetnek új életet! Amit effektive bizonyítani nem tudunk, Kislányom, azt lehetségesnek kell elfogadnunk! Hogy a különböző hitbéli dolgok mennyiben állják meg helyüket - csak azt mondhatom, hogy az emberek a mindenkori fejlettségi foknak megfelelően igyekeztek magyarázni a lét mibenlétét, s hogy Teremtőjét meg tudják szólítani, meg kellett őt személyesíteni! De bármint légyen is - nyugodtan leborulhatunk eléje, mert az időről-időre megújuló természet csodáját senki nem kisebbítheti! Én ehhez tartom magam, és neked sem árthat, ha követed példámat! Hogy anyukád és Betti néned helyesen cselekedtek-e midőn eltávoztak körünkből, arra hivatkozván, hogy csupán spirituális énjüket kívánják szolgálni, egyáltalán élnek-e még, s ha igen, miféle küldetésben vannak? Azt tanácsolom, hogy ne foglalkozz velük! Én itt vagyok! Továbbá testvéreid közül is bármelyikhez bizalommal fordulhatsz! Egyelőre az a dolgod, hogy meghódítsd a „mennyei" birodalmat - Kínát, és ha megelégszel véleményemmel: büszke vagyok Rád! És most - itt éjfél körül, ott dél van?! Búcsúzzunk, Kicsim! Rövidesen meglátogatlak benneteket! Pontosan nem tudom, hogy mikor érkezünk, de mindenképp megyünk, amit egyébként meglepetésnek szántam, továbbá azt is, hogy a mai naptól féltestvéredként szeretheted Tamást, ugyanis, hogy mamáját és papáját megóvjam a különböző intrikáktól, vér szerinti fiammá fogadtam! Erről egyelőre csak ennyit, majd személyesen többet! Csókolunk benneteket! Azt ugye nem kell ismételnem, hogy mennyire szeretlek és azt sem, hogy mit vár tőletek a család, persze - mint ahogy Te is mondtad: természetes tulajdonságaitokból egy jottányit sem szabad feladni!

- Csókollak drága, Apuka, és mivel Tamás nincs a közelben, helyette is! Mielőbb siess hozzánk...!

- Mennyivel másabb a mi kis Grétánk itthoni fiataljainknál, de bármelyiket veszem a mi „gyerekeink" közül, mindenik emberséges és kötelességtudó! - Anna tette ezt a megjegyzést, de hogy mit mondott még...? Szavai nem juthattak el tudatomig, mert Gréta búcsúszavai után szinte azonnal elaludtam! Másnap reggel a rádióból hallottam, miszerint a fiatal demokraták megkérdőjelezték: vajon helyes volt-e köztársasági elnökünk kínai útja, vagy egyáltalán időszerű volt-e? Akaratlanul is az éjszakai beszélgetésre emlékeztettek, s mivel már jókor reggel felzavart a plébános, valamint élettársa, együttesen firtattuk tovább a Grétától és a rádióból hallottakat:

- Az emberi jogokat - mondta többek között a plébános, előtte azonban megismételték köszönetüket a majd két évtizedes kirekesztettségük frappáns megoldásáért - nem szabad

sablonosan alkalmazni minden állam, minden nép tekintetében és ezt a tényt figyelembe kell venni köztársasági elnökünk kínai útjának bírálata kapcsán! De az időpontoktól is nagyban függ a politikai hatalom agresszív fellépése a renitenskedőkkel szemben! Egy évvel ezelőtt pl. nálunk is másképp léptek volna fel, mint ma! Különben érdekes - mintha a mai kormányzat lazábbra engedné a gyeplőt?! Lehet ez hatalmi túlsúlyának következménye, vagy egyszerűen azért, mert maguk a hatalmon lévők is rühellették már a beskatulyázottságot?! Azok, akik közvetlenül a rendszerváltást követően ültek nyeregbe, gyorsan és nagyot haraptak, nem az egész állam, csak egyes érdekcsoportok javát szolgálták! Ezért is alakult ki az a fura helyzet, hogy míg a marxi, lenini ideológiához szívósan ragaszkodó Kínában egyre emelkednek a gazdasági mutatók, nálunk, a demokráciára, az alkotmányosságra való hivalkodás mellett egyre csökkennek! Ha nem lép keményebben a kormányzat, a spekulatív elemek politikai és gazdasági összefonódásuk kapcsán megállíthatják azt a kicsi emelkedő tendenciát is, ami az utóbbi hónapokban mutatkozott! Elég példa erre az élelmiszer exportunkat akadályozó paprika és a vele-hozzá kapcsolódó élelmiszerek mérgezése, mert ne mondja nekem senki, hogy a paprika- vagy hústermelő paraszt tenné-teszi élvezhetetlenné verítékkel előállított exportcikkeit!

- Hogy ne felejtse szavát - szólt közbe Melinda, aki reggelre úgy nagyjából rendbejött, főképp mivel közöltük vele, hogy kívánságom szerint egyedül ő fog elkísérni kínai, egyszersmind dél-koreai utamra - köztársasági elnökünk jól érzékeli a nálunk mutatkozó visszásságot, és az egész ország érdekében cselekszik, midőn a gazdaságot mindenek elé helyezve, ideológiákra való tekintet nélkül keres bebocsátást mindenüvé!

- Valóban - ezt azonban már Viktória tette hozzá, aki a kelepelő helikopterből lépett vissza a papék érkeztekor - a sztálinisták által halálraítélt, majd nemzetközi tiltakozásra szabadon bocsátott elnököt csak rosszindulattal lehetne a kommunista rendszerekkel való szimpátiával vádolni! Ha - tegyük fel - a fiatal demokraták nyerik a tavaszi választásokat, és az ország, nem pedig egymás érdekeit tartanák szem előtt, ők is hasonlóképp cselekednének!

- Nem igen érthető, bár - talán nagyon is kilátszik a lóláb, hogy miért ragaszkodtak olyan nagyon a hatalmi pozícióban maradáshoz az előbbi kormány tagjai - szólaltam meg, hogy én is mondjak valamit - akadékoskodásukkal a jelenlegi hatalmi struktúrát akarják lejáratni, holott az egész nemzetet taszítják a szakadék felé! Az ellenzékbe szorult pártok egy évvel ezelőtt ügyködhettek volna úgyis, hogy őket válassza az ország népe! Most mindenre rálicitálnak - értem alatta a szociális kiadásokat is -, de ha továbbra is csak azokat az osztályokat tartják nemzetfenntartó erőknek, amelyeket eddig - gondolok az általuk emlegetett középosztályra, a spekulációk által gyors gazdagodásnak indult szűk réteget is számításba véve -, akkor sokáig ülhetnek a szamárpadban, nem kapják vissza a kormányrudat, amíg ki nem egyenlítődnek az életviszonyok állampolgár és állampolgár között!

Miközben mondtam a magamét, lépett a helyiségbe Ádám fiam, aki, mint tudjuk, családi vagyonunk koordinátora. Figyelmesen végighallgatott, majd ő is szót kért:

- A minapi miniszterelnöki expozé nagyon is visszafogott volt - mondta - az ellenzék durva, acsarkodó magatartásával ellentétben! Azt hiszem, jól látja, bátyám - a plébános felé fordulva - egyes képviselők valósággal kisajátítják a parlamentet vég nélküli, de kevés értelemről tanúskodó hozzászólásaikkal. Ha a koalíciós pártok képviselői - frakciói nem tesznek ellene, akkor megkérdőjelezhető - vajon egyáltalán szükség van-e rájuk is? Az adófizetők pénzén, hasznos munkavégzés nélkül, szócsépléssel tölteni a drága időt...!? Tudatában vannak-e ezek az urak, hogy a nép miért küldte őket az ország házába? A közösség érdekeit szolgáló törvényeket alkotni, vagy egymás személyes dolgait vitatni esetleg ott is?! Nem akarom durván kifejezni magam, de nagyon kikívánkozik belőlem...!

- Nem helyeslem ezt az egész huzavonát, amit az ország vezetésével megbízott urak folytatnak - szólt közbe ismét Viktória -, de ez még mindig jobb, mint ami a délszlávoknál történik: testvérháború! Persze itt is akadnak nem kevesen, akik nacionalista buzgalmukban román, szerb, szlovák és egyéb ágyúcsövek elé hajtanák a már eddig is kifacsart lakosságot! Inkább a Horn-féle visszafogott, de céltudatos politika, mintsem egymás torkának ugrani közvetlen szomszédaink örömére! Elismeréssel adózom Horn úrnak, amiért nyaka törötten is vállalta, hogy kivezeti a népet a dzsentri ivadékok okozta káoszból! Visszakanyarodván köztársasági elnökünk kapunyitásnak is tekinthető kínai útjához, a bírálatokkal ellentétben: jelenlegi kormányunk eddigi lépései közül egyike volt a legfontosabbaknak, a legbátrabbaknak, csakúgy, mint az ez évre kiírt egyfordulós önkormányzati választások! Gondoljunk csak vissza az egy évvel ezelőtti parlamenti szavazásokra - milyen egybehangzó, egyöntetű volt az akkori kormánykoalíció képviselőinek igen vagy nem szavazata attól függően, hogy a miniszter, vagy az őt helyettesítő államtitkár milyen válaszadásra hívta fel figyelmüket! Most természetszerűleg kapaszkodnának a cérnaszálba is, de mint apucika is mondta: módjuk és lehetőségük lett volna a népet szolgálni - a szolgálni-ra ugyan számtalanszor hivatkoztak, a nép helyett azonban önmagukat szolgálták! Mostani rühelődésük: a mindenben és mindenre hivatkozó gáncsoskodás is azt a célt szolgálja, hogy - ha nem tudnák megakadályozni egyik-másik piszkos ügyletük felszínre kerülését, annak kivizsgálása áthúzódjon a következő parlamenti padsorokban...! Mostani szereplésük után nem sok reményük lehet erre, de persze - a vízbefúló is kapaszkodik, ha csak magát a vizet vagy a levegőt markolja is! Visszatérve apucika megállapításához, én is azt tartom: amíg az életet teremtő munkás - szellemi is - csak harmad-, negyedrangú állampolgár marad számukra, addig a szocialista irányzatot, még ha több áldozatot kíván is, mert a külföldi hitelezők húzódoznak a befektetésektől, futva sem érik utol! Mi pedig - addig most már nem lépünk, míg a szociálliberális kormányzat az általunk is jónak tartott úton halad!

- Jól mondod, Aranyoskám! - Lehel, aki megunt Viktóriára várni, bejött utána, hogy megsürgesse - a fiatal liberálisok, zömében jogász, közgazdász sürgette leginkább a piacgazdaságot, hát most itt van...! De tudniuk kellene azt is, hogy a piacgazdaságban - legalábbis ma még - farkastörvények uralkodnak! Néha félre kell nézni, ha a partnernek véres a torka! A mai nehéz helyzetben a kormányzat és az ellenzék viszonyára persze nagyon is ráillik a régi mondás: kibicnek semmi sem drága!

- Te is jól mondod, Fiam - szóltam - arra azonban nagyon vigyázzatok, nehogy a mi torkunk is bevéreződjön! Balga módra nem szabad osztogatni, de gyarapítani sem úgy, hogy a másik közben elvérezzen!

Künn hideg szél borzolta a kastély körül ültetett platánokat - még tavasszal lett parkosítva, hogy mire az épület elkészül, a fák is beálljanak - a folyosón Melani közeledett, fázósan behúzta nyakát a svédmintás gyapjú kardigánba - Stockholmban az egyetemen tanított, itt egyelőre a többszintes középiskolában, a magyar mellett németül és angolul tanítunk már az általánostól kezdve... -

- Tegnap nem láttalak, Kedvesem - mondtam nyakamban csüngő menyemnek /lányomnak/ Ádám fiam és felesége, Melani, mint tudjuk: féltestvérek, ezt azonban rajtam kívül csak Melinda tudja! - Hogy van - kérdeztem tovább - az én kis germán istenkém - a fiuk: Wotan - az unokám és anyuka - Tilda, Ádám fiam édesanyja -?

- Tegnap későn végeztünk és már nem akartunk zavarni, Apuka! A kicsi és anyuka pedig Pesten, azaz Budán maradtak egyelőre! Anyuka szerint előbb itt nyugodtan be kell dolgozzam magam, s majd alkalmas időben utánunk jönnek ők is! Aztán jobban is ért ő a kicsihez, és mint mondja: ne fosszuk meg őt tőle is!

- Akartam mondani, Apuka - Ádám szólt közbe - anyuka mostanában nem valami jó színben van, beteges, vagy nem is tudom, de valami nincs nála rendjén! Jót tenne neki bizonyára, ha meglátogatnád!

- Még ma meglátogatom Tilda mamát - mondtam - még mielőtt Kínába indulnék, néhány napot nála kívánok tölteni! Ti úgyis rám untok már, ő pedig lassan meg sem ismer!

- Ez nem egészen így van, Apucika - Vikim rám tromfolt - nem hinném, hogy bármelyikünknek is módjában lenne rád unni, de helyesen teszed, ha Tilda mamára is áldozol kevés szabadidődből, hisz tudjuk: ha tíz felé szakadnál, sem tudnál valamennyiünknél eleget tenni! Mi most azonnal indulunk férjemmel, mert már így is késésben vagyunk, de miután kiteszem őt, visszajövök érted, addig pedig nézz körül, hisz még arra sem volt időd! Ne kelljen füllentened Katinkának, tudom, mennyire várja az építkezések jelenlegi állapotára vonatkozó hívásodat! Szereti Svájcot, második hazáját, de, mint mondta nekem: életének hátralévő részében itthon, Magyarországon kívánja tökéletesíteni az onkológiában elért eredményeit!

Vikim állítására Judit még aznap rácáfolt, Katinkát ugyanis már beszélgetésünk idején más gondolatok foglalkoztatták, előbb azonban tényleg nézzünk körül az építkezéseknél:

Anna, aki már jókor reggel, még a munka megkezdése előtt Csabával, vejemmel az építkezés területén tevékenykedett, éppen a tél, vagyis a hideg beállta előtti sürgős munkákat vitatták, midőn összefutottam velük! Mivel a két iskolaépület kivételével, melyekben már rendszeres tanítás folyik, majd mindenütt félkész épületek emelkedtek - a kastély is közéjük tartozott - volt mit megtárgyalniuk, de mint láttam, nem voltak munkaerő híján: úgyszólván valamennyi épületen szorgos munkáskezek tettek-vettek, s már rövid ott tartózkodásom idején észrevehető volt az előrehaladás: ott, ahol szemlénk elején még csak félkész tető meredezett, befelé menet már le volt fedve - nemcsak a tégla, a cserép is a család tulajdonában lévő gyárban készül és a közelség miatt a szállítás is gyorsan megoldható -! - Áldottam is érte Annát, akinek indítványa volt az agyagos dűlőben olyan gyárkomplexum felépítése - készen vásároltuk - amely a falazó téglától a hidegpadló előállításáig igényen felül termel -!

- Szükséges lenne - mondta többek között Anna - egy cement- és egy asztalos-ipari gyár is! Sok a restancia - várakozás - miattuk! Már szóltam Xéniának, hogy nézzen körül, hátha akad a privatizálandó vállalatok közül olyan, amelynek a modernizálása nem igényelne hosszabb átfutási időt! Ha sikerülne tervünk, mert Csaba is hasonlóképp gondolkodik, sőt Auguszta is, aki svéd magánvagyonát akarja idehozni, hogy azzal is lökést adjon az itteni építőiparnak -, abban az esetben nemcsak több embernek adhatnánk itt tisztes megélhetést, erősödne a család és az építkezés ideje felére csökkenne!

- Nos, Ádám fiam - természetesen velem tartott Ádám is - van valamilyen elképzelésed? Te jobban belelátsz a jelenlegi privatizációs ügyletekbe! Érdemes velük üzletet kötni?

- Ha eddig vártunk vele, Apuka, akkor most már várjuk meg az önkormányzati választásokat, és majd utána, de persze, ha közben egy nekünk megfelelő kerülne kalapács alá...! Aztán a cement- és mészégető üzem, csak ott kifizetődő, ahol az alapanyag közel és megfelelő mennyiségben áll rendelkezésre! Véleményem szerint kifizetődőbb egy teljesen új, korszerű üzemet vásárolni, mint egy idejétmúltat, felújítandó régit! A hely azonban fontos nemcsak az alapanyag miatt, a munkaerő adottsága miatt is! Továbbá az sem mindegy, hogy milyen beállítottságú az önkormányzat vezető garnitúrája - ezért is gondolom: jobb lesz megvárni a választásokat, természetesen az önkormányzatira gondolok!

- De érdemes lesz-e várni, Bátyám - Csaba tette fel a kérdést - biztos, hogy decemberben lesznek az önkormányzati választások? Az ellenzéki pártok még most, a kiírása után is reménykednek, hogy sikerül valamilyen módon átvinni a következő évre. Hallottad bizonyára, hogy mire hivatkozik az MDF elnöke: a szeretet ünnepére való felkészülés, az ádvent - az

ezüstvasárnapi vásárlásokkal kezdődik - semmiképp sem ildomos ezen a napon másra terelni a lakosság figyelmét!

- Ez nevetséges kifogás - vette át a szót ismét Ádám - s ha hozzátesszük, hogy egy történész vetette fel...!?

- Az még nem is lenne baj, Fiam, ha egy történész hagyománybarát - egészítette ki Ádámot a plébános, aki Zsókával most már feszélyezettség nélkül velünk tarthatott - a baj abban van, hogy az állampolgárok többségének nincs miből vásárolnia ezüstvasárnap! Ez a tény legalább figyelmeztető lesz számukra, hogy fontolóra vegyék: hová is tegyék azt az x-et, melyik az a párt, amelyik figyelemmel az ország érdekeire is, érzékenyebb az állampolgárok többségének szociális problémáira. Mert hisz szép dolog az szeretet ünnepére való készülődés, de csupán szavak nem segítenek azokon, akiknek napi gondjuk a betevő falat megszerzése, sőt - ha a közterületen kívül talpalatnyi hely sincs, ahová pihenni térhetnénk a szeretet éjszakáján...! Nos - ezek a dolgok, amelyek miatt nem szabad halogatni a választást, s ha esze lesz a népnek, akkor oda voksol, ahol legalább a milliós tömegeket is felkarolják! Mit sem ér az ország az erős középosztállyal, amelyre olyan előszeretettel hivatkozik az ellenzék, ha a lakosság többsége éhezik, máról holnapra itt a tél - fázik!

- Nagyon igazad van Barátom - mondtam - véleményem szerint is több az éhező ember ebben az országban, mint ahányan tudják, mit is jelent az ádvent...!? Már tegnap megfordult a fejemben, hogy nem kanonokká, püspökké kellene téged kineveztetni, de ne térjünk el a tárgytól: Anna és Csaba felvetése nagyon is célszerű, de míg egy faipari konszern elképzelhető svéd-magyar felállásban, a cement- és mészégető tekintetében helyeslem Ádám javaslatát: várjuk ki, hol, milyen összetételű lesz az önkormányzat és majd a számunkra kedvezőbb feltételeket ajánló körzetben egy készen vásárolt komplexumot szerelünk fel! Tudom, hogy egy modern üzem kevesebb munkaerőt foglalkoztat, de megfelelő átcsoportosításokkal megoldható a munkanélküliség is!

A kis kápolnát is magába foglaló ökumenikus templomhoz érkeztünk, midőn arra lettünk figyelmesek, hogy a parókiáról kilépő káplán két kézzel integet felénk... -

- Bocsássanak meg - szólt mellénk érve - a püspök úr telefonhoz kéreti a plébános urat!

- Rossz vagy jó hír? - a plébános előbb Zsókára, majd felém tekintett - na mindegy, most úgyis betértek a kápolnába szeretteinkhez, majd utánatok jövök!

Elsietett a fiatal pappal a nyomában, mi pedig, mint ahogy mondta, betértünk a kápolnába! Nem tudnám megmondani, hogy a többiek szívesen jöttek-e utánam, az azonban igaz, hogy én többször betértem csak ezért is, hogy elbeszélgessek szeretteimmel! Azt tartják: a holtak a holtaké, az élők pedig az élőké, én azonban úgy vélem: amíg mi élünk, ők is bennünk, általunk léteznek és jólesik meghányni-vetni velük ügyes-bajos dolgainkat, ha az élet terheit megosztjuk velük...! Akkor éppen az járt az eszemben, hogy a fiatalon elhunyt dédmama mellé, aki kerek negyven évig egyedül volt kénytelen elszenvedni a kripta magányát, harmincöt év alatt pontosan egy tucat közeli hozzátartozónkat temettem! Persze közülük hatuknak csak elhamvasztott porhüvelyéből több-kevesebbet! De - ha az élet egyetlen sejttel indult, a feltámadáshoz is elegendő lesz egy marokkal! Elmélkedésem nem tarthatott sokáig, mert hátrahagyva a káplánt, visszajött közénk a plébános és - nem tudnám megmondani az örömtől-e, vagy csak a meghatottságtól, mert még nem emésztette meg magában a hallottakat, de valamennyiünket átölelt, mondván:

- Képzeljétek, a püspök úr címzetes kanonokká nevezett ki! A mai naptól a nagy család, továbbá az üzemek, iskolák lelkipásztora lettem! A káplánt megtarthatom magam mellett, de ebben az esetben még három faluban el kell lássuk a lelkipásztori teendőket!

- Hát ez gyorsan ment, barátom, már csak melegen kell tartsuk a vasat, és rövidesen püspök leszel! Családunk létszámát tekintve máris kinevezhetne a szentszék, de csak langsam..., ne siessük el! Az idő mindent megold! Ha nem sértődsz meg, teszek egy ajánlatot - nekünk a kastély már eddig is nagynak tűnik, egyik szárnyát foglaljátok el! Egy családhoz tartozunk, senkinek nem tartozunk számadással, s mint családunk lelkipásztorára, mindenki tisztelettel kell felnézzen Rád! A parókia úgyis kicsi és ki tudhatná - a káplánnak is biztosítani kell a magánélet lehetőségét!

- Nem tudom, mivel érdemeltem ki ekkora jóságot részetekről - ismételten átölelt, majd: bocsássatok meg, de kis időre lemaradok, szeretném megköszönni Teremtőmnek is határtalan jóságát!

- Ez egészen természetes - mondtam -, ha egyelőre nem találkoznánk, nyugodtan költözzetek át hozzánk! A bebútorozást bízzátok ti is belsőépítészünkre, Xéniára! Továbbiakat megbeszéljük, ha visszaérkeztem a fővárosból!

A templom bejáratánál összefutottunk Viktória kislányával, Melani, aki nem jött velünk, a körsétára küldte utánunk, ugyanis Judit keresett és meghagyta, hogy a föld alól is kerítsenek elő, mert fontos közölnivalója van számomra... -

- Nagyapuci gyere gyorsan - mondta a kislány, szintén Viktória, lányom huszonöt évesen szülte, most nyolc éves múlott, ugyanolyan bogárfekete szemei vannak, mint fiatalon elhunyt, gyilkosság áldozatául esett nagymamájának, vagy mint édesmamájának - Judit nagyi akar sürgősen beszélni veled, meghagyta, hogy hívd vissza!

- Megyek veled, kislányom - mondtam - ti is jöttök, vagy maradtok még? Én ugyanis bent megvárom a helikoptert és miután lebeszéltem Judittal, azonnal indulok!

- Én veled megyek, Apuka, egészen Pestig - szólalt meg Ádám, majd őt követően Melinda is hasonlóképp nyilatkozott, akit azonban Anna leállított, mondván:

- Ha nem veszed rossz néven, Kedves, szeretnélek arra kérni, hogy maradj velünk! Te elég sokáig együtt lehetsz majd apukával, Tilda mamának pedig csak ritkán adódik alkalma, hogy rövid időre együtt legyen fiával és a papájával!

- Köszönöm, drága Mamika - Ádám és a többi gyerekem is csak mamikának szólította Annát, persze nem volt titok előttünk kettőnk szoros kapcsolata...!

- Jó, induljatok, Kedves - hagyta helyben Melinda -, amíg Pesten lesztek, én megpróbálom áttekinteni a dél-koreai-kínai ottlévőségeinket, de gondolom, maga a repülőgépgyár is eleendő munkát ad! /Méri papájának hagyatéka/ Nem árt, ha nagyjából tisztában leszünk a tennivalókkal még elindulásunk előtt!

- Köszönöm, Kedvesem - mondtam - nagyon okosan teszed! - Egy csók mindegyikünknek, aztán a kislány és Ádám kíséretében a félig kész kastély felé indultam -!

Judit már másodszor hívott és épp el akart köszönni Melanitól, midőn megjelentünk a folyosón...!

- Várj kicsit, Anyuka, éppen itt jönnek! - Melani egyidős volt Judittal, a kor azonban nem gátolta abban, hogy többi gyerekemhez hasonlóan anyukának szólítsa -!

Már említettem, hogy feleségem közölte velem, miszerint Katinka Brazíliába repült! Hogy miért? Mi ketten azt is tudtuk, azt azonban nem, hogy ott mi történt vagy történik! Ezért kettőnk beszélgetését mellőzve itt mindjárt áttérek a Rio de Janeirói szállodában történtekre:

Katinkában természetesen volt megfelelő nagyságú magántőkéje is, nem esett volna nehezére kitartani egy szeretőt, amennyiben szexuális érintkezése tartós kapcsolatot eredményez a

Svájcból kiszöktetett rabbal, az eset azonban sokkal bonyolultabbá vált, semmint előre gondolhatta volna. A májrákból kigyógyított gyilkos nem elégedett meg azzal, hogy visszakapta egészségét, azzal sem, hogy Katinka beígérte: rendszeres apanázst biztosít számára! Ő, nem tudni miket mondhatott neki Méri papája, azonkívül még, hogy Katinkára bízott örökségből számára is rendszeres életjáradékot kell juttatni, mivel vele senki nem közölte, hogy időközben a multimilliomos papa megváltoztatta végakaratát! /Kirunában még halála előtt/ A teljes örökséget akarta, amit Katinkának módjában sem állt volna teljesíteni. Erre persze hiába hivatkozott ott a szállodaszobában mindenkitől elzárva az oly okos professzorasszony. A hirtelen kapott szabadságtól megrészegült ember - ha ugyan lehet annak nevezni - csak azt hitte, amit saját fülével hallott még a gyógyulás kezdete előtt, vagyis inkább csak olvashatta a beszélni sem tudó multimilliomos sorait az örökséggel kapcsolatban... -

- Álmomban sem mertem volna hinni - mondta neki az asszony -, hogy egy diplomás férfi ennyire híjával legyen minden jóérzésnek, de ha mindenképpen akarod az igazságot tudni, hát ne mástól, a lányától tudd meg, miképpen változtatta meg apja az örökségről végrendelkezését! Vele talán jobban tudsz kommunikálni, hisz hetekig egy szobában is aludtatok, s mint filozófus, bele kellett láss a lelkivilágába annak a ragyogó, szinte semmiből sem szűkölködő asszonynak, hisz olyan átlátszó, mint az üveg, a legtisztábbat értem!

- Ne próbáld húzni az időt! Mérire nincs szükség a végrendelet megváltoztatásához, rá ugyanis egy fityinget sem hagyott az öreg! Intézzük el gyorsan, aztán menj az utadra! Ha eszedbe jutna szorult helyzetedre hivatkozni valaha is, ne feledd, másodszorra már könnyebben megy átvágni egy asszony nyakát és ez abban az esetben is bekövetkezhet, ha engem rács mögé dugnak, mielőtt végrehajtanám! A diplomások jóérzésére hivatkozni pedig a legnagyobb tájékozatlanságra vall! Illene tudnod, hogy az igazi tömeggyilkosok a diplomások soraiból kerülnek ki -, vagy tán analfabéták találják fel a háborús tömegmészárlásra alkalmas eszközöket?

- Azt hiszem, ez egyszer igazat mondasz, de van még valami, ami miatt meg kellene fontold, hogy végrehajtsd-e galád tettedet...!

- És pedig...?

- Ha nem kapod rendszeresen a védő szérumot, ismét aktivizálódnak a lekötött rákos sejtek és ebben az esetben mit sem érsz vele, bármekkora is legyen vagyonod! Gondolj jóhiszemű pártfogód sorsára!

- Ha jól hallottam, rövidesen szériában gyártjátok a rákos sejtek leblokkolását előidéző oltóanyagot, s milliomosként nehézség nélkül hozzájuthatok! Élni akarok, érted? Élni...! Mit képzeltél magadról - egy ilyen kimustrált nő, mint Te - ki tudnád elégíteni majd egy évtizedes szexuális hiányomat? A klinikádon persze jó voltál, a kutyád seggére is felágaskodott volna, itt azonban..., egyébként köszönöm, hogy idehoztál, mindig is szerettem a kreol tündéreket! Most pedig elég a magyarázkodásból, induljunk a közjegyzőhöz, már bizonyára várnak ránk!

Ami ezután következett, pillanatok műve volt: valószínűleg Katinka is felkészült arra az eshetőségre is, hogy pártfogoltja fogadkozása, miszerint egész hátralévő életét neki fogja szentelni, az élet csillogása láttán megváltozik, s elegendő volt a szökött rab félfordulata ahhoz, hogy blúza zsebéből előkapjon egy mini injekciós fecskendőt, mely azonnal ölő méreggel volt feltöltve, a férfi megérezte, hogy készül valamire az asszony, de arra már nem jutott ideje, hogy megakadályozza a méreg testébe lövését. A méreg persze azonnal hatott, a hálátlan úgy múlt ki, mint egy feleslegessé vált vagy kiöregedett kutya! Az ugye nem kell elmondjam, hogy a sebészprofesszornak - Katinka eredetileg gyermeksebésznek készült - nem okozott gondot felismerhetetlenné tenni a férfi arcát, utána pedig inkognitóban, mint érkezett, angolosan távozott, természetesen saját arcát is átmaszkírozva!

A gyilkosságot lehozták ugyan a lapok, mivel azonban nem sikerült megállapítani a halott kilétét - iratait Katinka magához vette - a szállodának pedig érdekében állt, hogy ne rontsa hírnevét a felderítetlen gyilkosság, s még fizetett is ott, ahol kellett!

Az általam leírtak Katinka önvallomását tartalmazzák, melyet Brazíliából egyenesen Budapestre jövet, a régi házunkban, annak is oly sok emléket felidéző fürdőmedencéjében, azt követően pedig - Grétáék távozása után egyre ritkábban használt tükörszobában tett! Katinka nagyon is egyszerű, tudása ellenére nagyon szerény nő...! Akkor azonban anyaszült mezítelenül beleállt a több négyzetméteres faltükörbe és illegette, méricskélte magát, majd:

- Mondd meg nekem, de egészen őszintén Kedves, látsz rajtam valamit, ami taszítaná mellőlem a férfi nemet?! Nem vagyok már jó arra, hogy kielégülést nyújtsak?!

- Ki mondott Neked ekkora hülyeséget? Tűzbe tudnál-e hozni engem, ha nem lennél még mindig -, sőt kívánatosabb, mint fiatalkorodban! Azon kívül, amit a kísérleteknél felhasználhattok, felejts el mindent, ami rá emlékeztetne! Egy kísérleti eszköz, ha úgy tetszik: anyag volt! Az ilyen embernél többre lehet becsülni azokat az oktalan állatokat, amelyek százezer számra hamvadnak el, miután elvégezték rajtuk a szükséges kísérleteket.

Katinka érkezése miatt meg kellett szakítanom a Tildának szánt időt! Nem tudom, mennyit közölt Xéniával, ugyanis ő szólított el Tilda mellől a bunkerparadicsom balettkarának előadásáról! Még jó, hogy Melani és Ádám is velünk voltak, nem kellett neki egyedül hazakutyagolnia, de így is csak nehezen tudtam megbékíteni...!

- Tudom - mondta Tilda - én arra már egy idősödő férfinak sem vagyok túl kívánatos, de talán van bennem némi érték, ami ellensúlyozza a test gerjedelmet keltő domborulatait! Nem kell mentegetned magad: nem vagyok kíváncsi sem az igazságra, sem a hazugságra! Megelégszem azzal a természetes vonzalommal, amelyet két szülő érez egymás iránt, közös gyermekükre való tekintettel!

- Miket hordasz itt össze - mondtam neki, megfogtam két vállát és magam elé állítottam - tudnod, vagy legalábbis érezned kellene, hogy engem sosem a test domborulatai érdekeltek elsősorban, de azt sem mondhatná senki, hogy anyagias voltam! Szinte mindent úgy fogadtam el, a szerelmet is, ahogy a természet és a körülmények adták! Különben Te, ahogy most kinézel - persze, hogy melankóliáját elűzzem, némi feltéttel fűszereztem szavaimat - kívánatosabb vagy, mint harmincöt évvel ezelőtt! Megmondom őszintén: Te nekem akkor is tetszettél, midőn Emi jóvoltából először találkoztunk ebben a szobában, s hogy nem mondok bolondságot, nagyon is szép, erős és okos gyermeket hoztunk össze! - Melani, Ádám és a kis Wotan a szomszéd szobában már aludtak! - Miért ez a búskomorság? Igazán nincs okod rá! Senkinek sem teljesülhet minden vágya, s ha azokra gondolsz, akik utánad jöttek és már nincsenek köztünk, még hálát is adhatsz Istennek! Egyébként - véleményem szerint hatvan éven túl, a nő lett-légyen is bármilyen fiatalkorában, megszépül!

- Igaz lenne ez? Neked nem szokásod ámítani másokat - elmosolyogta magát, majd - na gyere - mondta - próbálkozzunk meg vele! Ha nem sikerülne, az sem lenne baj! - Megcsókolt, s kezdte kibogozni magát a hálóingből, de harminchét évvel előtte sem pirult el jobban, ami arról tanúskodott, hogy bizony nem sokszor adatott meg számára a vetkőzés és vetkőztetés misztériuma férfi társaságában. Pedig - ha arra gondolunk, hogy manapság a szórakoztatóiparban tízezer szám vetkőznek a hölgyek, hogy izgalomba hozzák a férfinépség libidóját - bizony nagyot fordult a világ kereke aránylag rövid idő elteltével...!

Kérésemre Te, valamint Csia a sikeres diploma átvétele után is Gréta és Tamás mellett maradtak. Abban egyeztünk meg, hogy amíg meg nem állnak a maguk lábán - már a két fiatal - addig nem néznek más állás után. Csia külön is kihangsúlyozta - a beszélgetés rádiótelefon

útján zajlott le - hogy ő amennyiben befogadjuk, szívesen marad a család szolgálatában, Te azonban - még egy időre vissza szándékozott menni Fanni lányomhoz Stockholmba, hogy mellette tökéletesítse tudását. Hogy későbbiekben, hogy, s mint lesz...? Egyelőre, mint mondta: kár törni rajta a fejét! Ő persze tisztában volt önmagával, Gréta lányom iránti szerelme egyre erősebb lett, de hogy a tizenhét éves lányé is tartós lesz-e...? Azt nem tudhatta! A jelennek éltek, az pedig az instruáláson kívül nem is volt megvetnivaló!

Fatima, aki tudott kapcsolatukról, esküt vett tőlük, mely szerint a szerelmi viszony nem hátráltathatja őket a fejlődésben - értve alatta: a testivel együtt a szellemit is! Ha azt venné észre, hogy bármiben visszaveti őket - mondta nekik - akkor nem őrzi tovább titkukat. Ők persze mindenre esküdtek, ami szent, és hogy be is tartották, azt bizonyította, hogy nehézség nélkül vették a vizsgákkal járó különböző akadályokat. Ezen túlmenően, rávették Fatimát is, hogy iratkozzon be az egyetemre, kínai irodalom szakra, s hazatérve majd mint Kínában végzett tanár, kamatoztathatja tudását! Én egészen véletlen folytán szereztem tudomást titkos társaságukról, de erről majd később, előbb el kell jussunk a mennyei birodalomba!

Az alkalom adva volt: a KOKIJA, Dél-Koreával, Kínával, valamint Japánnal közös repülőgépgyártó komplexumunk üzembe helyezése! Ádámnak és távol-keleti megbízottunknak sikeres tárgyalásai folytán Méri papájának dél-koreai repülőgépgyárát úgy vittük át Kínába, hogy megosztottuk a tulajdonjogot: Dél-Korea, továbbá - Kína és Japán ösztönzésre már közös vállalkozásban, Pekingtől kb. ötszáz kilométerre egy egészen modern repülőgépgyártó komplexum felépítésébe kezdtünk, s ennek egyik, már kész üzemrészét avattuk fel, vagyis annak felavatására mentünk a „mennyei-birodalomba”! Mivel elég hosszú az út - Lehel vitt bennünket a Méritől „örökölt” gépen - volt időnk meghányni-vetni a dolgokat, így került szóba a két kínai mérnök, akik miután tudomást szereztek az építkezések célját illetően, megkeresték megbízottunkat, s felvázolták előtte egy egészen új, eddig legfeljebb egy sci-fi-irodalomban létező űrszerkezet mechanizmusát! Ő, mármint megbízottunk, még nem döntötte el csatlakozik-e családunkhoz - úgy értve családtagként - közölte Ádámmal kérésüket és nagyjából azt is, hogy tulajdonképpen miről is lenne szó: a két mérnöknek - mint nagyjából elmondták - furdalta oldalukat a kíváncsiság a sok ufóval kapcsolatos mende-mondáról: ha egyáltalán léteznek, mi módon közlekednek az űrben? Vannak-e nagyságra, összetételre különböző objektumok között a tömegvonzáson kívül pl. speciális célokra is alkalmas erővonalak, s ha igen, felderíteni azok törvényszerűségeit! Sokáig a legrafináltabb számítasokkal próbálkoztak, s végül egy egészen egyszerű képlet vezette rá őket a megoldásra /mint tudjuk Archimédesz előtt is hajóztak már, de ő volt, aki meghatározta a vízbe merülés törvényszerűségét/. Az üstökösök galaxison belüli mozgása révén jutottak el a felismerésig, miszerint bizonyos erővonalak függetlenek az egyes naprendszerek tömegvonzásától, s közvetlenül az „ősközeg” tömegével vannak kapcsolatban!

- Az általad elmondottak szerint, a találmányra nem vonatkoznának a szabadesés és a Föld mágnesességének törvényei?! Elképzelni is nehéz - szúrtam közbe - már az űrszerkezet egyes darabjainak elkészítése is nehézségekbe ütközik...!

- Bővebb információkkal nem szolgáltak - magyarázta tovább Ádám - a titkot nem tárták fel - úgymond: az világraszóló bonyodalmat okozna, de amennyiben rendelkezésükre bocsátjuk üzemeinket, hogy elkészíthessék az űrszerkezet prototípusát, egészen természetes, hogy velünk kötnek szerződést esetleges szériagyártásukra vonatkozólag!

- Én közgazdász és bankár vagyok - szólt közbe Lehel, aki a gép irányítása mellett azért a beszélgetésünkre is odafigyelt - nem sokat törtem a fejem földön kívüli világokon, de lehetségesnek tartom, hogy a nagy „vonulás” kivételével, bizonyos erők lokalizálhatók! Nagy vonulásnak a galaxis mozgását nevezem az úgynevezett „feketelyuk” irányába! A feketelyuknak nevezett valami véleményem szerint sem lehet más, mint az átláthatatlan „ősközeg”,

amelyből egykoron kirobbant az egész természet. Hogy az üstökösök nem tartoznak a galaxis egyik naprendszerébe sem, az majdnem bizonyosra vehető!

- Szerinted tehát az üstökösök nem tartoznának a galaxis csillagtáborába? - Ádám a fejét ingatta -!

- De igen - válaszolt Lehel -, de egészen más erővonalak határozzák meg mozgásterületüket és valószínűleg alkotó anyagjuk is különbözik a naprendszerek alkotóelemeitől! Lehetséges, hogy az üstökösök a sereghajtók, s utolsóként csatlakoznak az ősközeghez, mely csatlakozás megbontja az egyensúlyt, s egyben az újabb robbanás előidézője lesz!

- Örülök, hogy Te is megszólaltál, Fiam - mondtam -, de ne inkább a nagyon is földi dolgokkal foglalkozzunk? Mint közgazdász-bankárnak mi a véleményed a magyarországi gazdasági szakemberek különcködő magatartásáról? Ha annyira tudják miben hibázott a kormányzat eddig, s mit kellene tenni a bajok orvoslására, akkor miért huzakodnak a kormányzat mellé állni, hisz csak a bolond nem látja, hogy az a nyomorult Horn mindent elkövet, hogy az országot kedvezőbb helyzetbe hozza!

- Tudod, Apuka - egyesek sértődöttségből, mivel kiestek a kosárból, szívesebben látnák a kormány bukását! Nálunk az egyéni önzés, gőg föléje kerekedik a nemzet iránti kötelezettségnek! Mások viszont párt, vagy vallási másságukra hivatkozva nézik ölbe tett kézzel: miként vergődik a szerencsétlen kormány a ráhagyott régi és új örökség mocskában, mert amit elődeik hátrahagytak az leginkább disznólegelőhöz hasonlítható!

- Tudod, mit tennék, ha módomban állna - mondtam válaszul - a nép pénzén kiiskolázott urakat, úrhölgyeket kipatronálnám az egyetemekről, a magas, nagy jövedelmű állásokból! Hadd fürödnének ők is a disznók által hátrahagyott pocsolyákban egy ideig, hogy rádöbbenjenek mekkora bűnt követnek el a nemzettel szemben! Egyes tudósok megnyilvánulásait hallván, olvasván, nem csodálkozom azon, ha a „mennyei birodalomban” még ma is előfordulnak nyilvános nyakazások a piactereken! Tudom - ilyet kimondani is szörnyűség, de a nemzet pénzén vett tudást a nemzet ellen fordítani, vagy parlagon hagyni egyenlő a hazaárulással! Jó lenne, ha akadna valaki, aki felhívná figyelmüket az érdekelteknek mindkét oldalon!

- Tudod, Apuka - szólalt meg Ádám - mi mindent elkövetünk, hogy kimozdítsuk az országot a kátyúból, de sajnos, ha minden vagyonunkat Magyarországon fektetnénk be, az is csak részben fedezné a hiányt! Bizonyára sokat segítenek beruházásaink, a külkereskedelemben sem utolsó a mi besegítésünk, hisz exportcikkeink a mi emblémánkkal keresettek a világpiacon, azonban mi bármekkora és bármilyen anyagilag erős család vagyunk, kevesen vagyunk egy nagy fordulathoz! Talán, ha a távol-keleti keresletet szinkronba tudjuk hozni a hazai termeléssel, akkor elindul fölfelé a grafikon! Különben... -

- Sajnos, Kedveseim - Melinda, aki órákig hallgatagon ült mellettem szinte összegezve mondott véleményt a tőlünk hallottakról - amíg Ti itt nem kétséges, jóindulatú kezdeményezésekről tesztek tanúságot, a világ átcsúszik a ló túloldalára! Csak kevesek veszik észre, hogy az egész emberi társadalom átalakulóban van! A szabadpiacra esküdő tőkés világ, megszabadulván a vörös mumustól, igyekszik berendezkedni egy hosszabb terminusra, pedig már a sarkában van egy másik, a vörösnél is veszedelmesebb, a fekete veszedelem, amely torkolhat általános katasztrófába is! De torkolhat egy általános, mindenkit magába foglaló jóléti társadalomba is! A tervgazdálkodásra építkező diktatórikus berendezkedés éppúgy kitermelte önpusztító forradalmát, mint előtte a nagyburzsoáziára, a nagybirtokos főnemességre-főpapságra támaszkodó monarchikus berendezkedés, a piacgazdaság azonban mindegyiknél kegyetlenebb, az általa termelődő forradalom is kegyetlenebb lesz az eddigieknél! Az emberi társadalom már a századelőn darabjaira hullott! Az egymástól való elidegenedés egyre

nagyobb méreteket ölt, ha a terrorizmus hívei beépülnek a felső régiókba a pokol lesz úrrá a Földön, s ha még az általatok említett űrszerkezetet is hatalmukba ejtenék - senki és semmi nem állíthatná meg egy modern eszközökkel rendelkező, szív és lélek nélküli rémuralom kialakulását! A másik irányzat, amelynek mi vagyunk a hívei, ugyancsak forradalmi, de az előbbinek az ellentéte, s a jóléti társadalomba visz, ha az egyéni érvényesülés mellett az emberek szánnak némi időt a gondolkodásra is! Az előbbi mögött hullahegyek, az utóbbi mögött - a napjainkban széthullóban lévő emberi társadalmat felváltó boldog, családi közösségek! Vagy..., a csupasz Föld és rajta a nagy semmi!

- Valahol mintha már én is hasonlóképp nyilatkoztam volna - egészítettem ki, vagy inkább erősítettem meg a Melinda által elmondottakat, majd - nem a véletlenek egybeesése visz bennünket Kínába sem - folytattam - mára már bizonyossá vált, hogy a marxi-lenini ideológia nem fogja kifordítani a Földet sarkából, mégis azt kell mondanom, hogy a Föld legnépesebb állama, ahol hivatalosan még a marxi ideológia az irányadó, biztonságosabb, nyugodtabb, mint a nyugati félteke államai! Engem különösebben nem érdekelnek a különböző ideológiai-politikai eszmeáramlatok, az egymás iránti szoros baráti kötelék annál inkább! Kissé gunyoros állandóan felhánytorgatni a sajnálatos Tienanmen-téri véres eseményeket, ugyanakkor inkább szítani, mint oltani az emberiség egyik leggyalázatosabb polgárháborúját - a boszniai tömegmészárlásokat! Nem akarom megismételni a fiatal demokraták magyarázat kérését a köztársasági elnökünk felé... -

- Ne is, Apuka! Vannak, akik csak azért nyitják ki szájukat, hogy el ne feledjenek beszélni - ezt így ismét Lehel - engem, aki valamicskét értek az aviatikához, jobban érdekelne a két mérnök problémája! Pl.: mi módon hatástalanítanák a Földön ható erőket, mert az elmondottak szerint az űrszerkezetre kizárólag az ősközeg számokkal ki sem fejezhető ereje hatna! Mivel sebessége szinte a gondolat sebességével lenne egyenlő, előttem - legalábbis - megoldhatatlannak tűnik az anyag előállítása, az irányítás és a fékezés! De - persze elképzelhető, hogy az üstökösök mindhárom felvetésre gyakorlati példával szolgálnak!

- A természetbeni mindenre megvan a megfelelő válasz, Fiam - mondtam - csak meg kell találni! Nem kell különösebb bizonyítási eljárás ahhoz, hogy felfogjuk: az emberi ész éppolyan határtalan, mint a természet, hisz része annak, s tudjuk, miszerint egyetlen sejtben megtalálható minden, ami a természetben létezik, csak a mechanizmusa ismeretlen előttünk addig-ameddig...!? Ha nem pusztítja ki önmagát az ember, előbb vagy utóbb, de mindenre rá fog jönni!

- Jó nektek - ismét Melinda - eleddig ismeretlen dolgokról vitatkoztok, ha ugyan annak lehet nevezni, ami itt folyik, de arról egy szó sem esik köztetek, hogy a pesti utcákon éhségtől gyötört emberek fordulnak fel, s nem sok kell ahhoz sem, hogy a nélkülöző magyar körzetekben is felüsse fejét a kolera, pestis, hisz mindkettő ott leskelődik a határainkon! Ti égbeszökkenő űrhajókról ábrándoztok?! - Ádám felé fordulva - meg kell előbb vizsgáltatni elmeorvosokkal, Fiam, azt a két mérnököt, nem az őrület sugallta-e merész gondolataikat!

- De Anyuka...?! - Ádám is anyukának szólította Melindát - ha mi nem pártfogoljuk az ügyet, akkor pártfogolni fogják azok a hatalmak, amelyek egyébként is pénzelik a terrorizmust! Nincs sok választásunk!

- Bocsáss meg, Fiam, én másképp látom - legyintett lemondóan Melinda - már csak arra szeretnék kimerítő választ kapni, miért is létezik a terrorizmusnak nevezett, kegyetlenségéről ismert, senki által meg nem határozott - legalábbis legális szövegezésben - ideológia?! Az indítékait szeretném világosan látni, mert hogy voltak, illetve vannak, az szinte bizonyos! Ok nélkül nincs semmiféle kezdeményezés! Ha az egyes államokra nehezedő megszorító intézkedésekre gondolok, nem tudom -, de valamikor a jövőben nem úgy emlegetik-e a New York-i üvegpalotát, mint a gyilkosok házát?! Olyan ez az ENSZ is, mint az egyházi

hierarchia: előbbi az emberi jogokra, utóbbi az Istenre hivatkozva hizlalja saját apparátusát, miközben olcsó, propagandisztikus anyaggal igyekszik csillapítani az igazságot kereső „hőzöngők" által felkavart indulatokat! Mindenre esküszöm, ami szent, hogy nem tartom tisztességesnek, célravezetőnek a terroristák cselekményeit, de az Istenért... az arra illetékesek elgondolkodtak-e már azon, hogy vajon miért a gyilkos ösztönöket szolgáló igazságtevés?! A terrorizmusra hivatkoztok ti is: ha mi nem, akkor ők! Hát jól figyeljetek: könnyen meg lehetne számolni azokat a terroristákat, akik nem végeztek valamilyen egyetemet, vagy főiskolát! Nem hiszem, hogy más eszközökkel ne lehetne levezetni ezeknek a jól képzett, sok esetben túlkvalifikált személyekből álló „gyilkos" szervezeteknek az elégedetlenségét! Ebben a túldimenzionált mai világban egyáltalán nem szükségszerű, hogy két vagy több, akár kicsi, akár nagyhatalom állítsa szembe egymással fegyvereseit! Szinte mindenütt megtalálhatóak a mai társadalom felállásának ellenzői és - ha már a derekukon, hasukon csempészve adják-veszik a tömegpusztításra alkalmas hasadó anyagot, miért ne robbanthatnának külön-külön, vagy akár egyszerre is „saját" otthonunkban?! Nem a különböző országok népei gyűlölik egymást - a különböző országokban létező struktúrák, s azok irányítói akadályozzák a népek egymásra találását! A megoldás szerintem az ideológiák, vallások, határok nélküli világ lenne, amelyben kizárólagosan a felebaráti szeretetre épülne minden, aki pedig az ellen vétene, azt egyszer s mindenkorra kiiktatni a társadalom kötelékéből! Tudom, mi a válasz az általam elmondottakra, rá van írva az arcotokra: illúzió, ábránd, lehetetlen...! De ha úgy van, akkor ne hazudjuk bele se a vallást, se a jogegyenlőséget mindennapi életünkbe, akkor nyugodjunk bele, hogy a rossz, mindig is jelen volt és mindig is jelen lesz, hogy soha nem lesznek konszolidált állapotok Földünkön, míg nem sikerül majd kiirtanunk egymást! Én nem vagyok keresztény, zsidó vagyok! Ennek ellenére, hiszek abban, hogy előbb-utóbb rákényszerül az ember, hogy megfogja egymás kezét és az a felebaráti szeretet, melyet Jézus - általam csak, mint ember - hirdetett, úrrá lesz földünkön! Hogy megtaláljuk Istent, előbb egymást kell megtalálnunk!

- Hát - nem mondom - jól feladtad a leckét nekünk most, Kedvesem - magamhoz szorítottam és megcsókoltam - akár eligazításnak is nevezhetném kínai tárgyalásaink előtt!

- Csak érzéseimet öntöttem szavakba, Kedvesem - válaszolt és visszacsókolt - valahogy annyira a realitásoktól eltérő intézkedéseket tapasztalok ma is otthon, hogy semmi kapaszkodót nem látok, amire ha felágaskodva is, de láthatnánk valamiféle jövő perspektívát...! Nem tudom például, hogy a mai kormányzat is miért biztosította a közalkalmazottak 13. havi bérét, ugyanakkor húzódozott a nyugdíjak visszamenőleges emelésétől, s már előre egyezkedik a reálkeresetek szinten tartására...! Jó - tudom: minket nem érint, de mért kell ismét választfalakat húzni a lakosság különböző rétegei közé? Vagy mindegyiknek, vagy egyiknek se! Vagy az egyszerű munkások, a nyugdíjasok által hatalomra juttatott kormányzatnak is csupán a középosztály és a felső elit felé hajlik a keze?! Mennyivel különbek azok, vagy érdemelnek többet, akik nyáron a hűvösben, télen a fűtött helyiségekben íróasztalok mellett dolgoznak, mint azok, akik nyáron verítékben ázva, télen pedig a hidegtől fázva, dideregve termelik az életet...? Én egyenlőség jelet tennék a kétkézi munkás és a szellemi munkás közé, nem hagynám a különbözőségek miatti egymásra mutogatás kialakulását! Félek, hogy a ciklus végét sem éli meg a kormányzat, aztán jön a harmadik, a negyedik, a sokadik, s végül ismét a barikádok...! Nos - ha mindezt végig gondoljuk, akkor lehetséges, hogy eljutunk a terrorizmus miértjéhez! Ugye kicsit furcsa, hogy éppen én mondom ezeket a mondatokat, én, akinek Tel-Avivi testvérei közül ma robbantottak harmincnál is többet a túlvilágra! Tisztelet illeti mind a zsidó állam, mind a palesztinok vezetőit, amiért nem engedik, hogy ismét a gyűlölség lépjen a béke helyébe! Áztassák bár a siratófal köveit a könnyek, más út nincs, amely elvezethet a két nép, „vérrokonok" kiegyezéséhez! Tanulhatnának a magyar vezetők is tőlük!

- Átléptük a kínai határt - jelezte Lehel - tudnak rólunk, és figyelemmel kísérik utunkat! Készüljetek fel, Apuka, az iparügyi miniszter fogad bennünket, de valószínű, hogy sokan lesznek ott a legkülönfélébb vállalatoktól is!

- Nem fogunk meglepődni, Fiam - mondtam - mi egyelőre hozunk ide is és remélem szívesen látott vendégek leszünk! Mivel pedig van még éppen elegendő időnk itt fenn, a levegőben, térjünk vissza egy-két mondat erejéig a Tel-Avivi merénylethez! Ha úgy van, hogy a terroristák a diplomások gyülekezete, akkor háromszorosan, vagy annál is többszörösen kell megtorolni bűncselekményeiket, hogy rádöbbenjenek arra, mennyire ostoba, gyáva cselekedet ártatlanokat ölni! Bátraknak akkor lehetne nevezni őket, ha azok ellen fordítanák fegyvereiket, akik az adott helyzetekért felelősek!

- Ezt persze magam is aláírom - egészített ki Melinda - ebben az esetben a miértre is mindjárt feleletet kapnánk!

- Együtt érzek a szerencsétlen áldozatok hozzátartozóival és osztom a terrorizmusról alkotott véleményeteket is - szólalt meg Ádám -, de még mielőtt megérkeznénk, gondoljuk át még egyszer, helyesen cselekszünk-e, amikor a dél-koreai repülőgépgyárat a kommunista Észak-Korea elől az ugyancsak kommunista Kínába telepítjük át?! Még időben lenne visszakozni, hisz a szupertitkos üzemrészek még odaát - Dél-Koreában - üzemelnek! Az eredményes amerikai- észak-koreai tárgyalások pedig nullára csökkentik az atomveszélyt!

- Édes Fiam - mondtam - itt nem a kapitalista, vagy a kommunista berendezkedésen van most a hangsúly - már említettem, hogy a nemzeti államokra szakadozó Európa, de még a vele szövetséges Amerika is előbb lesz háborús tűzfészek, ha a jelenlegi folyamat tovább tart, mint a távol-kelet! Mi, családi struktúránkat tekintve kb. egyforma távolságban vagyunk mindenkihez: vagyonkoncentráció szempontjából kapitalisták vagyunk, az elosztás szempontjából viszont kommunistábbak vagyunk minden valaha volt vagy mai kommunista közösségnél! Nekünk a Kínai Népköztársaság nem ellenségünk, s különben sem az ideológiai alapon van a hangsúly, arra már rég rájöttek ők is, hogy ideológiából nem szelhetnek kenyeret!

- Bravó, Apuka - szólt hátra Lehel - a biztonság és a szorgalom a fontos! Jelenleg itt egyikből sincs hiány! Egyetértek minden szavaddal! Ami pedig az atombombagyártást illeti: semmi biztosíték nincs arra vonatkozólag, hogy máris rendelkeznek néhánnyal, abból pedig egy is elegendő egy világháború kirobbanásához! Nem vagyok pesszimista, de nem osztom Ádám optimizmusát sem! A kínai nép ereje a családok összetartásában van! Itt még nem hullott szét a hagyományos családi struktúra, mint a nyugati félteke nagyobb részén. Nem tudom, Ádám - gondolom nem frocliból tette még hozzá - még mindig dívik itt az a régi szokás, hogy az elhunyt családfő helyét a legidősebb fiú veszi át a feleséggel szembeni kötelezettség tekintetében...?

- Miféle kötelezettségre érted, mert abból van többféle - kérdezett vissza Ádám -?!

- Hát - Lehel kis ideig hallgatott, majd elkuncogta magát - mindenre, bátyám!

- Sajnos, kevés időt töltöttem itt ahhoz, hogy kimerítő választ adhatnék, de ha megelégszel vele: itt ritkábban fordul elő, hogy a gyerek hátat fordít idős szülőjének, az pedig, hogy szégyellené elmaradottsága miatt - talán soha!

- Látod, Fiam - szóltam közbe - pontosan ez a tény az, ami ide vonzott, az atombombától pedig az egész földkerekségen tarthatnak az emberek! Megmondanád, mennyi időnk van még itt a levegőben? - Lehelhez.

- Nemsokára megérkezünk, Apuka!

- Köszönöm, Fiam! Nem ereszkedhetnél közelebb a fölfelszínhez? Szeretném látni a vidéket, még erre nem jártam!

- Máris ereszkedem, Apuka! Figyeljetek, kicsit megdöntöm a gépet!

- Ej-na - szóltam el magam - majdnem olyan sárga a föld, a levegő és minden más, mint az emberek!

- Itt a nap más szögben éri a földet, mint nyugati felén, Kedvesem! - Melinda szavai voltak ezek, majd nyomban utána a kezével is mutatta: odanézzetek, nem is sárga, inkább, mint a vörös belű narancs! Milyen távolságra vagyunk Budapesttől?

- Kb. nyolcezer kilométerre! - Ádám már többször megjárta ezt az utat, és ő adott felvilágosítást: az irkutszki megszakítással együtt nyolc órája repülünk! Átbeszéltük a szibériai éjszakát!

- Kár - mondtam - jó lett volna ott is körülnézni! A japánok nem véletlenül kacsintgatnak a szibériai nyersanyagforrások felé!

- Nem sokat láttunk volna, Apuka, de bizonyára módodban áll majd ott is körülnézni! Esetleg visszafelé jövetre kérhetünk egy kísérőt Moszkvától, biztos nem tagadnák meg tőlünk, hisz jó irányban haladnak tárgyalásaink velük is! Tavasszal persze többet láthatunk belőle, de ha sikerülne a két kínainak összehozni a csillagközi űrjáratot, akkor inkább végigsziguldanánk az égi folyosón /tejút/!

- Bocsáss meg tesóm, de épp ésszel ez teljességgel lehetetlen felfogni! - Lehel igyekezett volna lebeszélni Ádámot a kínaiakkal kötendő egyezségről, de nem sikerült neki, oly nagy volt a tét, hogy magam is inkább Ádámot támogattam:

- Ha nem sikerülne - mondtam -, akkor sem veszítenénk, mert az anyag, amellyel égbe akarnánk szökkenni, minden bizonnyal korszakalkotó lesz!

- Várjatok! Jönnek elénk! - ismételten Lehel szólt hátra - három hasonló típusú gép közeledik! Nehogy megijedjetek, valószínűleg berepülőpilótáink! Igen-igen! Üdvözölnek bennünket! Lassítok, hogy utánunk kerülhessenek...!

Alig fejezte be Lehel a mondatot, hallottuk, hogy a gépek elhúznak felettünk, majd egy félkört írva felsorakoztak...! Itt meg kell jegyezzem, hogy Méri, miután letette a különböző vizsgákat aviatikából, egy ideig inkognitóban berepülőpilótaként dolgozott apja dél-koreai gyárában. Ez nyilván előnyére volt a filmszakmában is, de mondhatom nyugodtan, hogy multimilliomos lány létére mindenütt és mindenben helytállt: a kantárt éppoly jól kezelte, mint az autó vagy a repülőgép kormányszerkezetét!

- Erre nem gondolhattunk ugye, Kedvesem, harmincnégy, harmincöt évvel ezelőtt - Melinda közel hajolt hozzám és úgy suttogta fülembe tovább - akkor kiebrudaltak saját szülőhazánkból is, most pedig díszkísérettel repülünk a világ legnépesebb országában épülő gyárunkba!

- Valóban, Kedvesem...! Nem tudom, mi szándéka lehet velünk a Gondviselésnek, hogy így kiemelt úgyszólván a semmiből, hisz 36 évvel ezelőtt segédmunkásnak is csak lopva vettek fel, előtte pedig a börtön...! Nem hivatkozom az ’56-os kiállásomra, mert akkor nem csináltam semmit, összes bűnöm annyi volt, hogy útjában voltam néhány törtetőnek, akik bizonyára volt takargatnivalójuk is! Én mindenesetre hálás vagyok a sorsnak az akkori megaláztatásokért, mert ha nem hurcolnak meg, nem ismerkedem meg veletek, s ma is az a senki lennék, aki előtte voltam!

- Már előtte elrendeltetett a sorsod, Kedves, akkor, midőn a kis Magdaléna grófnőt felkaroltad! Az anyától, apától elszakított, kivetett sorsú kislány alapozta meg szerencsédet, mert ha ő

nincs, akkor valóban nem találkozol sem Gittával, sem Amálkával, sem velem...! Én persze csak sokadrendű vagyok a sorban, mert csak kaptam tőled, általad lettem anya és... -

- Készülődhettek - szólt hátra megint Lehel -, de inkább csak a fogadáshoz! Azt mondja az egyik pilóta, hogy nagy a felhajtás, sokat vár a kínai vezetés tőlünk! Lehetséges, hogy hallottak arról a szupergyors, szupertitkos űrszerkezetről?! Mi semmiképp ne tegyünk róla említést, és ha ők hozakodnának elő vele, tegyünk úgy, mintha komolytalannak tartanánk!

- Bízzad ránk, Fiam - mondtam - Te inkább az üzemben nézz alaposan körül, ugyanis útközben arra az elhatározásra jutottam, hogy Rád, valamint Viktóriára bízom a gyár további sorsát! Ti ketten vagytok a családban, akik legjobban megfeleltek erre a posztra. Nem hiszem, hogy akadna a családban, aki ellenezné!

- Majd lent, Apuka...! Ereszkedünk!

Észrevettem, hogy Ádám is, Melinda is nagyon meglepődtek elhatározásomon, de már nem volt idejük arra, hogy véleményt nyilvánítsanak, mert a gép földet ért, s majdnem hangtalan zúgás közepett, az elénk küldött gépek is, közrefogva a miénket, mellénk ereszkedtek, s együttesen gurultunk a várakozók elé. Nem nagy gépek, a tervezésnél kizárólag a sebesség és a lavírozó készség volt a cél! Persze a tervezésnél még kizárólag Méri apjának az elképzeléseit valósították meg, s mivel a le-, illetve a felszállás szinte minden terepen lehetséges volt velük, a be- és kiszállási lehetőséget is előbbi adottságaikhoz konstruálták! Eme előnyös tulajdonságainak köszönhetően a lecövekeléssel szinte egy időben nyílt a gép ajtaja és csak néhány lépcsőfok, továbbá néhány lépés után, szembetaláltuk magunkat a várakozókkal!

Valóban sokan vártak ránk: az iparügyi miniszter, s mellette a kínai tartományok majd mindenikéből a nagyobb ipari létesítmények vezetői. A fogadtatás valóban szívélyes volt! Nem sok kínaival volt dolgom addig, de Te, valamint Csia, gyermekeink oktatóinak magatartása azt sugallta, hogy magam is rövid idő alatt megkedvelem őket. Ádámnak már többükkel volt dolga, ő mutatott be bennünket, s külön öröm volt, azt hiszem nemcsak nekem, Melindának is, hogy őt anyukájaként mutatta be! Kicsit meglepett a miniszter kérdése - megjegyzem: választékosabb, tisztább angolsággal beszélt, mint jómagam, hiába voltak számomra a különórák, kiejtésem idegen maradt!

- Ha nem sértem meg, uram - mondta - szeretném tudni, hogy miért éppen a mi országunkat választotta e nagyberuházás telephelyéül, mivel tudván-tudja, hogy sokan vannak, akik szeretnének elszigetelni minket a határainkon kívüli világtól?

- Uram - válaszoltam - mi sem könnyebb, mint a kérdésére adandó válasz - először is, hiába volt a nagyfal, időközönként - a történelemből tudom - Önök is kitörtek különböző szándékkal, továbbá Önökhöz is betörtek, volt úgy, hogy sikerrel! Egy ekkora országot sem kívülről, sem belülről nem lehet elzárni, és főképp manapság, a műholdas technika korában nem! Nem egyedül határoztam a gyár áttelepítéséről, hanem a családom! Bizonyára leköröztek bennünket, mielőtt engedélyezték az áttelepítést, ismerik tehát gazdasági potenciánkat!

- Igen! Igen! Valóban a legapróbb részletekig ismerni akartuk előbb, hogy tulajdonképpen kik is Önök?! Honnét jöttek, és merre tartanak?! De - egyelőre csak annyit mondhatok, hogy az Önök családi struktúrája, a családtagok közötti egyenlőség, minden tekintetben megnyerte tetszésünket, és csak bámulni tudjuk mi is Önöket, mi, akik a szocializmus ideológiáját valljuk!

- Ez a szó, hogy ideológia, távol áll tőlünk, Uram! Mi egyetlen szóval helyettesítjük: szeretet! Gondolom Önöknél sem ismeretlen szó, s ha másban még nem, ebben hasonlítunk egymáshoz! De - hogy választ adjak kérdésére: miért éppen Önöknél...? Hát - csak röviden: már a távolabbi jövőkép itt, távol-keleten kezd kirajzolódni legszimpatikusabb formában! Ezt a

tényt többször és alaposan megtárgyaltuk, most, utoljára a gépen is! Az eredmény egyértelmű: innét indult az első népvándorlás - értem alatta: keletről, továbbá: a népek tömörülése is itt kell elkezdődjön! A mi családunk ebben a történelmi átalakulásban akar élen járni! Vállaljuk a kockázatot, hogy Önökkel vállvetve sikerülni fog!

- Uram - válaszolt a miniszter - az Ön szavai annyira lenyűgöztek, hogy egymagamban választ sem merek adni rájuk. Biztosítom azonban, hogy nagyon rövid idő alatt kormányunk kimerítő választ fog adni a felvetett kérdésekre és Önök meg lesznek velünk elégedve!

E rövid bevezető után végigmentünk a várakozók sorfala előtt - száznál is többen voltak - s már a bemutatkozások, üdvözlések vége felé jártunk, midőn a fejünk felett elkezdett körözni egy, a miénkhez hasonló gép, majd két-három kör után mintegy bemérve a távolságot, leereszkedett mellénk... -

Nem vagyok szívbajos, mégis majd seggre ültem, midőn az újonnan érkezett repülőgép ajtajában megpillantottam legkisebb lányomat: Grétát! Természetes, hogy valamennyien feléje fordultunk, mi is és a fogadásunkra megjelentek is! Meglepődésemet csak fokozta a már utolsó stádiumában lévő /terhesség/ Irmácska, aki Grétát követve nyomakodott előre, őt követte Csia, a kínai lány, majd Tamás, Te és végül Janzen. Gréta nem sokáig tétovázott, amint megpillantott, egyenesen hozzám startolt:

- Apuka drága...! - átölelt, s ahogy szokta, nem nézte, hol csókol, ahol éppen ért, majd a vállam mögött végignézve a sorfalon, kínai nyelven kért bocsánatot:

- Elnézésüket kérem, Hölgyeim, Uraim, de oly rég láttam apukámat, egyszerűen nem tudtam parancsolni érzéseimnek -, hozzám pedig: ne haragudj rám, Apuka drága, mindenképp itt akartam lenni melletted, ha szükséges, akár tolmácsként, ily módon alkalmad lesz meggyőződni arról, hogy nem hiába költöd ránk a pénzed, a család pénzét!

- Te kis butus - mondtam - én jól tudtam már előre is, hogy nem lesz kidobott pénz, amit rátok költünk, de jó, hogy jöttetek, nemcsak örömet okoztál vele, de mint mondtad: hasznossá tehetitek magatokat a tárgyalások közepett, főképp Csiára, mint nemzetközi jogászra számítunk Melinda anyuka munkatársaként!

Irmácska nem volt olyan gyors, mint Gréta, de meg sem várva, hogy Gréta keze közül kiszabaduljak, elkapott a másik oldalamon:

- Olyan boldog vagyok, Apuka - mondta ő is - most már addig nem engedünk vissza, amíg meg nem születik a kicsink!

Átöleltem őt is, szorosan Gréta mellé, majd Csiát kértem, hogy tolmácsolja, miszerint őket is beleértve: valamennyien családunk tagjai, azért jöttek, hogy részt vehessenek az üzem átadásán! Elnézésüket kértem én is az időkiesésért! - Csiához külön pedig - legalább kamatoztathatod lányom friss diplomádat! - őt is magamhoz öleltem, és megcsókoltam, mint két kislányomat, utána pedig persze sorra jöttek a többiek, utolsóként Janzen, aki nélkül nem jöhetett volna létre a váratlan találkozás... -

Az átadásra érkezett kínai vezetők nem kis meglepődéssel vették tudomásul felkészültségünket, annak pedig külön örültek, hogy Janzen vejemként, mint a svéd követség tanácsosa szintén jelen lesz az átadáson.

Az üzem munkásai - szellemi, fizikai - vegyesen: dél-koreai, kínai, japán, magyar -, üdvözöltek bennünket az üzem kapujában, s mint a konszern elnökét, felkértek a bejáratot elzáró szalag átvágására.

- Mi történne, ha kivételesen nem a legöregebb, hanem a legfiatalabb vágná el a szalagot - tettem fel a kérdést, majd kíváncsian néztem magam köré, vajon a mamut államban mernek-e komoly feladatokat bízni a fiatal generációra?! - Kérdésemre nagy tapssal válaszoltak, sőt a miniszter meg is jegyezte:

- Külön öröm számunkra, uram, hogy a fiatalságot előre tolja! Nálunk is a fiatalításon van a hangsúly...!

Gréta persze kitörő örömmel teljesítette felkérésemet, s miután átvágta a szalagot, a tőle megszokott szangvinikus mozdulattal előre mutatott:

- Parancsoljanak Uraim, Hölgyeim, a Nagyfal íme leomlott, elkezdődhet a menetelés az emberiség egyesülése felé!

- A számból vetted ki a szavakat, Kislányom - mondtam, majd intettem én is, hogy elkezdődhet az átadási ceremónia!

Elindultunk tehát befelé - a befelé úgy értendő, hogy egy kisebb város nagyságú területre - ahol egyelőre még csak a gépek összeszerelése folyt, szinte minden automatizálva, az automata gépsorok mellett a legalacsonyabb képzettségű munkás is mérnöki oklevéllel rendelkezett! Mellettem Melinda és Csia haladtak, Csia első sorban a tolmács szerepében, de mint a kínai jog ismerője tanácsadóként is! A szakkérdésekre adandó válaszok miatt, persze egy dél-koreai mérnök is rendelkezésemre állt! A miniszter mellett pedig vagy egy tucat tanácsadó sürgött-forgott, de oly harmonikus összhang alakult ki köztünk már az első fél órában, hogy - nyilván csak angol nyelven - tolmács nélkül folytattuk az eszmecserét!

- Nos kedves, Barátom - kezdtem a négyszemköztinek is nevezhető beszélgetést -, ha érdekli, folytathatom a miért éppen ide kérdésére abbamaradt válaszomat... -

- De mennyire, hogy érdekel, Uram, hisz amint látom, Önök mindenre számítva, felkészültek egy hosszú időre szóló berendezkedéshez!

- Úgy igaz, Uram, hosszú időre! Ilyen nagy beruházást nem szabad rövidtávra elkezdeni, de mint látni fogjuk, ez csak a kezdet: a rendelkezésünkre bocsátott területen olyan gyárkomplexumot hozunk össze, amely a legkisebb csavartól a késztermékig mindent maga állít elő! Ehhez a gyárhoz Dél-Korea, hazánkhoz, Magyarországhoz hasonlóan kicsi lett volna! De a japán szigetek sem lettek volna alkalmasak - itt meg kell jegyezzem, hogy Japán részről is jelen volt néhány magas állású személyiség, a miniszter azonban sürgős elintéznivalóira hivatkozva kimentette magát -, gondolom a határok átjárhatósága nem okoz számunkra problémát, szeretném, ha családunk beleolvadhatna a ma élő emberiség legnagyobb családjának testébe, ezért is határoztam úgy, hogy családunk műszakilag, s ugyancsak közgazdaságilag is legképzettebb személyiségeit állítjuk az itt létesített, s folyamatosan bővítendő gyáróriás élére! - Észrevettem Csia kérdő tekintetét, de vele egy időben a japán főmegbízott is kíváncsian fordult felém - a vejem, valamint a lányom, mindketten első osztályú pilóták - folytattam - több nyelven beszélnek, közgazdasági végzettségűek, természetesen az Önök közreműködésével fogják betölteni, kihangsúlyozom - egyelőre: az elnöki és a vezérigazgatói tisztet! Azért ketten, hogy egyikük távollétében a másik teljes felhatalmazás birtokában dönthessen! Különben férj-feleség, tehát könnyen kommunikálhatnak egymással, csak a család felé tartoznak elszámolással, a család pedig a kínai, japán, dél-koreai kormányok felé Ádám fiam, a család koordinátora, valamint távol-keleti érdekeltségeink!

Lehel, aki a szalag átvágása után kivált a csoportból, magányosan indult felderítő útra! Már a bejárás vége felé tartottunk, a központi irodaépületet vettük célba, hogy a még tisztázatlan kérdéseket rögzítsük, midőn két fegyveres őr által közrefogva igyekezett felénk, hogy tisztázza kilétét! Önkéntelenül elmosolyogtam magam, de láttam, hogy Ádám is nevetőgörccsel

kínlódik, Gréta azonban nem vette viccnek a dolgot, kivált a csoportból és eléjük futott, kézzel-lábbal hadonászva magyarázta az őröknek, hogy Lehel hozzánk tartozik! Az egyik őr azonban elkapta őt is, és a kémgyanús Lehel mellé lódította! Ezt azonban már én is megsokalltam, és szóltam Csiának, menjen elibük és szabadítsa ki az újdonsült vezérigazgatót „martalócai" kezéből! A lány láthatólag meglepődött, de azonnal indult, hogy teljesítse kérésemet! Valószínűleg csak miután elindult, otthagyott minket, kapcsolt, hogy Lehel, valamint Viktória lesznek a konszern felsővezetői és erélyesen, de kissé komikusan figyelmeztette az őröket:

- Szerencsétlenek, hát nektek éppen a konszern új vezérigazgatóját kellett elfognotok?! - Csia kínai nyelven szólította az őröket, miért is Lehel nem érthette és angolul próbálta magyarázni, hogy kis is ő! Csia - igaz ő is csak fényképről ismerte, mert még nem volt módjuk találkozni, nem úgy, mint Viktóriával, megnyugtatta:

- Nem kell magyarázkodnia, Uram, előttem nem ismeretlen! - Grétához pedig - mondd meg sógorodnak, hogy ki vagyok! - A két őr azonban nem tágított - Csiával kínaiul próbálták megértetni, hogy ők a Magasságbélit is lefogják, ha engedély nélkül kószál a gyár területén!

Megismételték fenyegetéseiket, s most már ötödmagukkal igyekeztek felénk!

Ádám és Zoli, távol-keleti megbízottunk összesúgtak, majd a gyár ideiglenesen megbízott dél-koreai igazgatójával, aki velük egy csoportban haladva ismertette a legújabb technológiai megoldásokat, elindultak a vitatkozva közeledők felé... -

- Eredményesebben nem is kezdhetted volna vezérigazgatói megbízatásodat, Sógorkám - mondta Ádám - majd miután a megbízott igazgató félreküldte az őröket, átölelte és elsőként gratulált Lehelnek - Apuka tényleg a legrátermettebbeket választotta, de kérdés, hogy Viktória hogyan fogadja...!?

- Tudhatod, hogy Viktória számára apuka szava szent, mint ahogy számomra is! - Miután pedig igazgatóval kölcsönösen bemutatkoztak egymásnak - Zolit már ismerte a vállalkozói ünnepségről, az operaházi bálról - elismerését fejezte ki az őrség óvatossága és fegyelmezett magatartása miatt, de nem érte be ezzel - az igazgatót - még elfogása előtti tapasztaltakra hivatkozva, ott az udvaron megerősítette állásában, míg a két őrt személyes biztonságának szolgálatára rendelte!

- Hogy őszinte legyek - folytatta most már sokadmagával közeledve felénk - felborzolódott hátamon a szőr a két fenyegető puskacső láttán, de egyúttal örömmel töltött el, hogy távol hazánktól ilyen lelkiismeretesen őrzik a család vagyonát. A gyár egész területén uralkodó rend, az üzemekben dolgozók munkamorálja, messze felülmúlja az otthoni állapotokat! Apuka okosan határozott úgy, hogy biztonsági szempontból telepítsük át ide a gyárat! Csak azt nem tudom felfogni, hogy Méri, aki épp olyan bolondja a repülésnek, mint jómagam és a feleségem, miért nem ragaszkodott ehhez a csodálatos birodalomhoz, mert itt maga a gyártelep egy külön kis birodalom!

- Méri még apja halála előtt elkötelezte magát a delfinfarm mellett - adta meg a választ Ádám -, de kérdezhetted volna azt is, hogy Ferenc öcsénk mért nem maradt a bank élén, miért foglalkozik inkább természettudománnyal? Jól van ez így, Sógorkám! Szerencsénkre van elegendő utánpótlás minden posztra -, ha megunnátok, itt van Gréta! Meglátásom szerint nincs az életnek olyan területe, ahol kishúgunk ne tudna majd helytállni! Ugye így van...?! - Gréta, aki Kirunából való elköltözése óta, 17 évesen felnőtt lánnyá érett, csak nézett hol az egyikre, hol a másikra. Meglepte Lehel és Viktória Kínába költözése! Viktóriát nagyon szerette, de tartott is tőle, ezért amíg az egyik szeme nevetett, a másik szeme sírt, arra gondolván, hogy nővére közelsége véget vethet a négyük között kialakult szerelmi idillnek. Ádám kérdésére röviden és bizonytalanul válaszolt:

- Nem tu-dom...!

- Nem tudod? Te nem tudod? Hát erre nem számítottam! Bármilyen választ elfogadnék tőled, de ez..., mi történt veled, kishúgom?! Még majd visszakérdezlek, most azonban... -

- Rendben - mondta a lány keményen szemébe nézve Ádámnak - nem lennék lány, ha nem állnék bármikor rendelkezésére egy ilyen jóképű fiatalembernek...!

- Ádám viszont - válaszára akkor legalábbis már nem volt alkalom, mert beértek minket és gratulációk közepett - akkorra végigfutott a csoportokra tagolódott vendégseregen a hír, hogy az őrség lefogta a frissiben kinevezett vezérigazgatót - talán aznap már nem is találkoztak! Az irodaházban nem sok dolgunk akadt! Melinda Csia közreműködésével rendben találta a különböző szerződéseket, persze voltak bizonyos megszorítások, azok rendezését azonban az átadási ünnepségek végére halasztottuk!

Az aláírások után én Melindával a fiatalok társaságában, Janzen gépén Pekingbe indultam, míg Lehel, Ádám, és távol-keleti megbízottunk - rá szükség volt a nyelv miatt - a helyszínen maradtak! Az utolsó mondatok, melyeket a kínai miniszterrel váltottam, még ide kívánkoznak:

- A koreai háború után az Ön násza, Uram, még nem bízott bennünk, de jobb híján, a magas amerikai adózás elől Dél-Koreába telepítette gyárát! Tette ezt az olcsó dél-koreai munkaerő miatt is - azt ugye nem kell mondjam, hogy az itteni népszaporulat többszöröse az európainak, vagy az amerikainak! Mint tapasztalhatják, negyven év alatt sokszoros milliárdos lett belőle, míg, ha otthonában marad - talán nem lesz szegényebb, de gazdagabb sem! A „virágozzon száz virág” Mao tézist valljuk mi is, de nem abban az értelemben, amit 25-30 évvel előttünk skandáltak! Az itteni változások mögött nincs semmiféle titok, mint egyesek hiszik: az élet diktálja az iramot! Amíg Európában és Amerikában az embertelen versenyszellem kipusztítja a lakosságot, nálunk a cseresznyevirágok gyümölcsöt hoznak! Bármint mondjanak is rólunk, a selyemhernyó gubójából is mi csináltunk először selymet, és mi leszünk, akik túl fogjuk élni az izgága fehér és feketefajta poklát! Kívánok Önöknek sok szerencsét, és csak azt mondhatom: jól választottak!

- Köszönöm, Uram - mondtam válaszul - biztosíthatom arról, hogy családunktól távol áll az embertelen versenyszellem! Szeretném, mint már mondottam volt, hogy az Önök nagy családjával együtt építhetnénk a közel, s a távol jövőt!

- Úgy legyen - válaszolta a miniszter - úgy érzem egész népem nevében mondhatom: mi nemcsak biztos, hűséges partner leszünk!

Hogy azonban ez a fejezet is teljes legyen, nem feledkezhetünk meg a két kínai mérnök, Lehel által abszurdnak nevezett találmányáról sem:

- Ha jelentkezne a két csodagyerek - súgtam vejem fülébe búcsúzáskor - el ne zavard őket! Adj meg minden lehetőséget számukra! Tudhatod, hogy a zsenik kicsit őrültek is! Az sem baj azonban, ha nagyon nagyot alkotnak!

Mivel az alkonnyal együtt érkeztünk Pekingbe, s mint Janzen mondta: az orvos szerint csak napok, de az is lehet, hogy órái vannak hátra Irmácska szüléséig, a repülőtéren elváltunk Gréta lányoméktól, ők Tiencsinbe indultak a szálláshelyükre, mi pedig a pekingi diplomata negyedben lévő, építészeti ékszernek is nevezhető „Janzen” villába! Irmácska oly esengve kért, hogy várjuk meg míg, megszüli gyermeküket, egyszerűen nem tudtuk megtagadni. Megérkezésünk után még sokáig beszélgettünk többek között az itthoni állapotokról is! Janzen nem sokat tudott addig Méri papájának hagyatékáról, és mint mondta: lebénított a kolosszális építkezés! Fentről át lehet tekinteni az egészet, a reptérrel együtt olybá tűnik, mint egy futó-

szalagon közlekedő, szinte állandó mozgásban lévő város! Az egészben az a feltűnő, hogy embert csak itt-ott látni, ellenben gép-gép hátán...! A köröket azért tettem, mert látni akartam, amint a végtermék legördül a futószalagról!

- Átjöhetnél velem Dél-Koreába is - mondtam neki - szeretném, ha mennél többen lennénk ott a családból, nem vagyok ugyanis biztos abban, hogy a sokmilliárdos hagyaték felbecsülésénél a konszern és a hatóság által megbízott személyek a valóságnak megfelelő adatokkal szolgálnak!

- Részemről nincs akadálya, Apuka - válaszolta - most minden a szülésen múlik! Anyuka - Janzen mamája: Diana - arra kér minket, hogy vigyük haza gyermeküket! Addig, amíg iskolába nem kell járnia, ott megerősödne -, aztán ki tudja, merre helyeznek innét, vagy maradok-e a diplomata pályán? Otthon ott van Jörg - Therese lányom férje - én esetleg mehetek oda, ahol a családnak nagyobb szüksége lesz rám!

- Örömmel hallom minden szavad, Fiam - mondtam neki - gondoltál-e már arra, hogy magánegyetemünkön tanári állás vállalj? Jól beszéled a magyart, és négy diplomád közül bármelyik alkalmassá tesz arra, hogy egy tanszéket irányíts! Lehel és Viktória helye otthon üresen marad, nem tudom, hogy s mint lesz még, de érzésem szerint itt nagyobb szükség lesz rájuk! Tudom neked is hobbid az aviatika, Irmácska miatt azonban jobb, ha néhány évig még a diplomata pályán maradsz! Hadd fejezze ő is be az egyetemet, aztán majd meglátjuk...! Egy évvel ezelőtt még sejtelmünk sem lehetett arról, ami Méri apjának halálával a nyakunkba szakadt, ha előre tudjuk, bizonyára másképp szortírozzuk a rendelkezésünkre álló garnitúrát! A magam részéről támogatom anyukád kérését, ő még javakorabeli asszony, és esély van arra, hogy unokájából - remélem nem lesz egyke - hozzád hasonló derék embert neveljen! Aztán ott vannak Jörgék is - az ő gyermekeikkel együtt...! Ti tehermentesítve lennétek, s ebben az esetben nagyobb hasznára lennétek a családnak otthon, Magyarországon! Mindenesetre a történtek után jobban, körültekintőben kell szellemi kapacitásunkat kezelnünk! Csak azért vázoltam előbbieket, hogy megbarátkozzatok a gondolattal, s ha hazaszólítana a család, ne érjen készületlenül benneteket! Nem tudom miért, de nagyon kellemetlen érzésem támad, valahányszor a hazai, magyarországi viszonyokra gondolok: nagyon labilis otthon a gazdasági helyzet és sajnos kezdem elveszíteni a hazatérésünk utáni optimizmusomat! Mi kevesen vagyunk ahhoz, hogy elindítsuk népünket a felemelkedés felé, a nyugati, úgynevezett: nyitott országok pedig - legalábbis a látszat ezt mutatja - csak a kommunista „fenevad” megszelídítéséig voltak adakozók, ami persze arra is kevés volt, hogy a „szabadság” lázában égő nép már lecsúszott rétegeit ingyen konyhákon lássák el élelemmel! Ma, amikor a rettegett szovjethatalom helyén a hazánkénál is ziláltabb állapotok uralkodnak, még a fenevadénál is keményebb feltételeket szabnak, ha hitelkérelemmel fordulnak hozzájuk. A szabadpiac maga árai léptek a csepegtető, maximált áras rendszer helyébe, s ma a néhány százezer vállalkozó vagy magas állású közhivatalnok kivételével a lakosság rosszabb körülmények között él, mint közvetlenül a második világháborút követő években. Vajon nem képmutatás-e a bukott szovjethatalom zártságáról beszélni, ha majdhogynem lehetetlenné teszik a szovjet iga alól felszabadult népeknek, hogy csatlakozhassanak a közös piac országaihoz és az atlanti szövetséghez?! Éppenséggel nem a munka tette sem a nyugat-európai államokat, sem Amerikát - az északi részre gondolok - gazdaggá! Nem szabad megfeledkeznünk a gyarmatok évszázados kirablásáról...!

- Egyet értek veled, Apuka - mondta Janzen - talán ez alól kivételt képeznek a skandináv államok, a Skandináv-félsziget népei, de mihez kezdene a maga jólétét oly annyira féltő nyugat, ha az a 400-500 milliónyi kelet-európai embertömeg fogná magát, s mint annak idején a kínaiak, hosszú menetelése elindul a húsosfazék felé? Az éhező ember veszedelmesebb az éhező vadállatnál! Bevethetné az atomot, ámde abból az ellenkező oldalon is van bőséggel,

és a végeredmény általános pusztulás lenne! Nem lenne jobb még idejében megfelelő kompenzációkkal azt megakadályozni? Elibe menni a legrosszabbnak?!

- Valami hasonlót mondott nekem az itteni iparügyi miniszter is! Kb. úgy értendő, hogy a nyugati államok felértek a hegygerincre és onnét már csak zuhanni lehet, de lefelé! Míg nyugaton a lakosság egyre csökken, keleten egyre nő! Eljön az idő, és úgy lehet nem is sokára, amidőn a sárgafajta átveszi a stafétabotot, a fehér pedig, bár ő a feketét is mellé sorolta - egyszerűen elkopik! Én nem merném cáfolni ezt a kétség kívül merész következtetést, már csak azért sem, mert azt hiszem, nem tévedünk, ha azt mondjuk, hogy ez a nagy tömegű nép zártságában is nyitott! Az a sokat emlegetett sárga veszedelem, valószínűleg ebben a formájában értendő!

- Ha megengeditek, közbeszúrnék egy-két mondatot - Melinda szavai voltak ezek, aki Irmácskával a hálószobát készítette elő - bizony-bizony nagyot csalódtunk - folytatta -, de talán érthetőbb, ha kimondom azt, ami már régóta szorongatja a torkom: becsapott minket a nyugati civilizáció! Úgy fizetett jó szolgálatainkért, mint a második világháború előtt a németek - azok akkor játékokkal, csecsebecsékkel egyenlítették számláikat a tőlünk elszállított bauxitért, élelemért, míg a nyugati államok - Amerikát is közéjük számítva - a maffia, a cosa-nostra bérgyilkosait küldte nyakunkra! Jó lenne, ha a piff-puff filmek, ponyva irodalom mellé körítésnek valami kis pénzt is adnának, vagy elengednének abból, amivel a gulyáskommunizmust támogatták! De - az egy Soroson kívül az én hitbélieimtől is csak csurran-cseppen, pedig a rendszerváltás előtt másképp beszéltek! Akkor hajlandóaknak mutatkoztak összes adósságaink kifizetésére, ha a zsidóságot nemzetépítő kisebbségként kezeljük! Na persze ehhez még más is jött volna! De - hol érezheti otthonosabban magát egy zsidó, mint Magyarországon?! Felesleges volt ajánlatunk, hisz már addig is zsidó országként tartottak számon bennünket! És ez nem üres szóbeszéd volt, és ma sem az! Most, hogy zsidóság elhurcolásának ötven éves évfordulója volt, egészen más húrokat pengettek illetékesek a zsidóság kárpótlásával kapcsolatban...! De - kérdem én..., mit akarnak, mit követelnek ettől a szerencsétlen néptől?! Itt a nép, amit csak tudott, mindent elkövetett a zsidók érdekében! Aztán - hogy voltak köztünk gyilkosok fent is lent is..! Persze, hogy voltak, de az nem a magyar nép volt! A nyugati államokban - bármelyiket vehetjük - sokkal többen vannak, akik a zsidóság kiirtására voksolnának! Soha nem mondta senki az én lányaimnak, hogy zsidó, pedig..., előttetek, nem kell bizonyítsam! Mondjátok - meg lehetne-e bármennyivel is fizetni azt a szeretetet, gondoskodást, amit elhurcolt, majd meggyilkolt szüleimtől kaphattam volna, vagy nekik én adhattam volna?! Mi a magyar néptől ’45 után megkaptuk a kárpótlást becsületben, szeretetben, és aki ennek az ellenkezőjét állítja, az maga is gazember vagy provokátor! Jó lenne, ha inkább sokan követnék Soros Györgyöt és a mi családunk példáját! Mennyivel könnyebb lenne a mostani kormány dolga, ha legalább még tíz-tizenöt Soros és hozzánk hasonló a segítségére lenne a gazdaság átalakításában...! Eddig azonban csak pofáztak..., hát rajta, mutassátok meg hazámból elszakadt hitsorsosaim, hogy mit tudtok, ha akartok is! Itt van pl. az érdekegyeztető tanács: kormány, munkaadók, munkavállalók huzavonája...! Hát honnét, miből adna a szerencsétlen kormány többet, ha nincs miből? Hát adjatok neki, hogy legyen miből! Hogy megmutathassa jó szándékát! Az ellenzék természetesen mindent elkövet, hogy lejárassa, még mielőtt a saját bűneire fény derülne: azt is szemére vetik, amit nekik kellett volna meglépniük már a rendszerváltás utáni első évben! Én osztom a Te álláspontodat: amennyiben a lakosság többsége, hallgatva a szószátyárokra, az önkormányzati választások alkalmával az ellenzékre adná voksát, Horn helyében lemondanék! Hát tessék, csináljátok ti, ha olyan nagyon tudjátok, hogy mit kellene tenni! Az ország lakosságának az a része, amelyik mérlegelni is tud, persze nem hagyja magát félrevezetni, nagyon is tudja, hogy a most ellenzékbe szorult politikusok azért igyekeznének mindenáron vissza a hatalomba, hogy a sok, általuk elkövetett disznóságot ez a kormányzat ne hozhassa nyilvánosságra!

Kérdés azonban, hogy az össztűzben, melyet minden oldalról ráirányítanak, mennyire csappant meg Horn vehemenciája?! Nagyon fontos lenne, ha zavarodottságában nem egy új elit összeverbuválásához kezdene, hanem a többségi népet hozná lépéselőnybe, mert hiába a beáramló tőke, ha nem termelődik újra! Ha a munkás elveszíti bizalmát és megveti lábát! Sem Isten, sem a tőkéjét befektető vagyonos polgár - legyen külföldi, vagy belföldi - nem fogja működtetni a gépeket! Emlékszem a háborút közvetlenül követő évek lelkesedésére, de hol van az már...?! És csoda-e, ha a nemzet nem szavaz kivárási időre? Miért fél ez a kormányzat is a munkás kollektíváknak adni a tulajdonjogot? Miért annyira fontos és kinek, kiknek fontos, hogy egy tőkés, vagy tőkés csoport kezébe menjen a tulajdon, hisz tőke a munkás kéz is, tőkét képeznek azok a gépek is, amelyeken 1990-ig folyt a termelés...! Mit gondoltok: kik és milyen gépekkel termelik a mai magyar export legalább 70 százalékát? Megmondom, mert ti honnét is tudnátok? A magyar szakmunkásgárda színe-java, akik már a hetvenes évek elején kezdték felvásárolni a kiselejtezett gépeket, többségében ma is a már akkor korszerűtlen gépekkel termelik az annyira „kényes" nyugati exportunkat is! Miért akkor a tőkéstulajdonos? Megfelelő hitelgaranciákkal adják a gyárakat, földeket az abban vagy rajta dolgozó munkás kollektívák tulajdonába, majd ők megmutatják, hogy képesek csodákra is, ha nem tapos rajtuk sem a párttitkár, sem a disznófejű nagyúr, aki a profitot nem beruházza, hanem kiviszi az országból...! Az általam említett is egyfajta családi tulajdon lenne! Legfeljebb az a tíz százalék maradhatna az állam kezében, amivel kiszúrják, vagy akarják kiszúrni a munkások szemét! Egyáltalán nem létfontosságú, hogy a nemzet vagyonát eleddig általunk ismeretlen tőkések birtokolják... -

Melinda nagyon belelendült, és ki tudja, miket hord össze még, ha Irmácska, aki addig szótlanul hallgatott bennünket, hirtelen fel nem sikít:

- Ja-a-a-aj! Allah segíts! - Nem volt bigott, de inkább életétől vált volna meg, mint hitétől - Anyuka, azt hiszem elkezdődött...! Mi lesz most? Elöntött a víz!

- Ne félj, Kislányom - mondta neki Melinda, majd felállt és két keze közé fogta a fiatalasszony fejét - sokan átestünk ezen már, és mint láthatod, kibírtuk! - Hónalja alá nyúlt, majd utasította Janzent, aki már mellettük görnyedezett:

- Segíts, Fiam, tegyük az ágyra! Én felkészítem, Te pedig telefonálj a klinikára, hogy várjanak bennünket! Merre van Irmácska holmija?

- Minden egy helyen van, Anyuka! Kijárok a kocsival! Velünk tartotok?

- Hogy kérdezhetsz ilyet, Fiam - szóltam - tedd, amit anyuka mond, én segítek nekik!

Janzen lerohant a garázsba, onnét hívta fel a szülészetet is, én pedig, miután megfelelő helyzetbe fektettük Irmácskát, átmentem a teázóba és ott vártam be, amíg Melinda elkészül a kismamával, de az egész folyamat tényleg csak néhány percig tarthatott, s máris robogtunk a direkt diplomaták, valamint hozzátartozóik számára létesített intézmény felé! Irmácska nyögött, időközönként felsikított: Allah-ját szólította...! Istenem - gondoltam - bárhogy nevezzen is az ember, csak hozzád kiált bajában!

- Ezek már a toló fájdalmak, Fiacskám - a férjhez - igyekezz, de ne annyira, hogy valamelyik fán kössünk ki a klinika helyett! Hoztunk magunkkal lepedőt is, ha netán a kisgróf vagy kisasszony nem tudná kivárni, míg odaérünk!

- Ne féljetek - válaszolt Janzen - biztos kezem van, de már itt is vagyunk! - Az itt is vagyunkkal szinte egyszerre Irmácska velőkig ható sikolya hallatszott, s azzal egy időben a lepedőre csusszant a kis sikamlós test hangos ó-a-zással...! Így történhetett, hogy a klinika előtt ránk várakozó alkalmazottak Irmácskát már a lepedőben nyöszörgő, de még köldökzsinóron csüngő újszülöttjével egyenesen a szülőszobába vitték! Arra vonatkozólag, hogy fiú vagy

lány-e az újszülött - a nagy kavarodásban eszünkbe sem jutott megbizonyosodni, még Melindának sem, pedig az ő kezébe pottyant az apró emberke!

Tekintve, hogy a tulajdonképpeni szülés már az autóban megtörtént, az orvosnak nem sok dolga akadt, a mellékes műveleteket a beosztott nővér végezte el, az orvos pedig kijött hozzánk, hogy közölje az eredményt:

- Kislánya született, Uram - Janzennek mondta, akivel már a terhesség ideje alatt összeismerkedtek - nem kell elkeseredni, mindketten egészségesek, és a következő lehet fiú!

- Nekem tökéletesen mindegy - válaszolt Janzen, majd bemutatott minket, mint nagyszülőket!

- Mi légyen az újszülött neve? - folytatta az orvos - a kismama Önre bízza a név kiválasztását! - Janzen bizonytalan volt, nem merte bevallani, hogy ő bizony fiút várt, s tőlünk kérdezte:

- Ti milyen nevet adnátok? - Láttam, hogy Melinda is bizonytalan, ezért gondolkodás nélkül döntöttem:

- Add neki, Fiam, anyukád nevét! Legyen az újszülött neve Diana! - Janzen szeme felragyogott - köszönöm, Apuka - mondta - én is rá gondoltam, csak nem mertem hangosan kimondani, hátha Te is! - Itt tarthattam, midőn nyílt a szülőszoba ajtaja, egy nővér karján a már lefürdetett, beöltöztetett kislányt hozta, egy másik nővér pedig Irmácskát tolta maga előtt... -

- Íme - szólalt meg ismét az orvos - átveheti, de egyelőre csak azért, hogy üdvözölje kislányát! Néhány napig itt tartom őket, aztán hazaviheti, és ha igényli, javaslok egy nővért is, amíg a kismama hozzá nem szokik, vagy - mivel látom, hogy baj lesz az anyatejjel, pótmamát is ajánlhatok, most azonban el kell búcsúzniuk, anyukának pihennie kell néhány órát!

- Megvárjuk, míg felébred - szóltam közbe - első feleségem szülés utáni álmában vérzett el! Csak abban az esetben vagyunk hajlandóak távozni, ha egyetlen pillanatra sem hagyják magára! Természetesen különdíjazással honoráljuk! - Amíg én beszéltem, Irmácska kinyújtotta kezét férje felé:

- Nem haragszol, hogy csak kislányt sikerült világra hoznom? Én olyan boldog vagyok!

- Hogy mondhatsz ilyet, Aranyom - válaszolt a férj miközben egy pillanatra odahelyezte kislányát anyja mellé, hogy ő is magához ölelhesse - hát nem mindegy, hogy mije van? A miénk! Belőlünk van! Boldog vagyok és köszönöm Neked!

Ki tudja, meddig maradnak egymás karjaiban anya, apa és a kicsi, ha az orvos nem figyelmezteti őket:

- Búcsúzzanak el, Kedves! Most legkisebb izgalom is kellemetlen következménnyel járhat! - felém pedig - nyugodjon meg, Uram! Egy nővér ott fog ülni a kismama ágya mellett egészen ébredéséig, de utána is kizárólag az ő rendelkezésére fog állni! A honoráriumot halasszuk későbbre! Most pedig kérem: bízzák ránk szeretteiket! Én magam garantálom, hogy egészségesen juttatom vissza őket a családhoz! Dadát vagy csak nővért kér, Uram? - Janzenhez.

- Önre bízom - mondta a férj - hallotta apukát, de különben is az életével fizetne értük! - Az orvos elmosolyodott, tipikusan kínai mosoly volt:

- Még nem fordult elő nálam hasonló eset, de figyelemmel a rendkívüli körülményekre, magam állok őrt a kismama mellett! Reggel jöhetnek és amennyiben komplikációmentes -, a többit majd akkor megbeszéljük!

Elköszöntünk és indultunk kifelé -, már elfoglaltuk helyünket a kocsiban, midőn Janzen elmélázva, kissé vontatottan megszólalt:

- Olyan boldog vagyok! Ha nem lennétek fáradtak, belerohannék veletek a pekingi éjszakába, mert én szinte határtalan erőt érzek magamban, le kellene vezetnem valamilyen módon!

- Tudod mit, Fiam - szóltam - ha annyira kedved van a rohanáshoz, lepjük meg Grétáékat a dzsunkán, azt a kis időt még mi is kibírjuk! - Melindához pedig - beleegyezel, Kedves?

- Ami Neked jó, az bizonyára nekem is - hozzám dőlt, Janzenhez pedig - szedd a lábad, Fiam, de nem szeretném, ha valamelyik őrszobában kötnénk ki!

Már bent jártunk az éjszakában, annak is a második felében midőn lassított a kocsi. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a klinikától csak keveset láthattunk a városból... -

- Megérkeztünk, Apuka - szólt hátra Janzen - bár ez itt még csak az irodaház és a raktárépületek telepe, Pali birodalma, ő bizonyára már az igazak álmát alussza a dzsukán. Ha el akarunk jutni hozzájuk, itt le kell tegyük a kocsit, s majd a cég egyik kocsija levisz bennünket a csónakházig, onnét pedig már csak néhány perc, persze motorcsónakkal!

- Vezess minket, Fiam, de ne sokat időzzünk, mert ha úgy lenne, inkább elfekszünk itt a kocsiban!

- Jól is néznénk ki - Te, ennek a hatalmas ipari birodalomnak a feje, kocsiban töltenéd az éjszakát...?!

Beálltunk egy garázsba, a portás már ismerte Janzent, ezért akadálytalanul jutottunk tovább, azaz - csak néhány lépést tehettünk, máris olyan meglepetésben volt részünk, hogy az álom, amely szorongatott bennünket, egyszeriben elszállt:

- Egy fél órával ezelőtt járt itt a főnök, a feleségét vitte a szülészetre - fogadott bennünket egy barátságos tekintetű, idősebb kínai férfi, az éppen inspekciós raktárfőnök - meghagyta azonban, hogy ha nem érkezne vissza, mikorra Önök érkeznek, mindenben legyünk segítségükre!

- Nem tudja mikorra várható a kicsi és melyik szülészetre mentek - Melinda tette fel a kérdést -, ha ugyanis tájékoztatni tudna minket, nyomban utánuk indulhatunk!

- Sajnálom - volt a válasz - ennyire nem avattak be személyes dolgaikba!

- Nincs más választásunk - szólt közbe Janzen - vitessen minket a csónakházhoz, ugyanis itt hagyjuk a kocsit, a parton nincs biztonságban. Majd a visszaútról sógorom gondoskodik. Ha pedig közbejönne valami nem várt fordulat, jelentkezni fogunk!

Röviddel a nem kis meglepetést okozó információ után idegenvezetőnkkel a tengerparti sétányon robogtunk a csónakház felé. Olybá tűnt: mintha a csillagos ég egy darabja sziporkázott volna a Sárgafolyó által táplált sárga tenger habjai felett, vagy inkább - mintha két ég között robogtunk volna a végtelenbe vesző csillagtábor közepett. Már nem voltam álmos, a káprázat a két mérnök találmányát juttatta eszembe: valóban csodával határos lenne úrrá lenni a gravitáció felett, végigságuldani a „tejúton” egészen a feketelyuknak tartott ősközegig és ott beletekinteni a Teremtő fortyogó katlanába! Badarság, lehet azonban, hogy mégse az: világunkban mindennek megvan az ellentéte, van, amit ismerünk, de sokkal többet nem, ez azonban nem azt jelenti, hogy nem is fogjuk megismerni! A tüzet bizonyára egy, a légkörben végbement kisülés /elektromos/ hozta a Földre, egész lényünkben, de egyes sejtjeinkben is szinte állandó viharok dúlnak, egy villanásnak, elektromos kisülésnek köszönhető valamennyi felismerésünk, miért ne éppen a két kínai mérnök révén juthatnánk el egy eleddig ismeretlen felismerésig?! Apropó: felismerés... -

- Mit beszélsz? - Melinda hangja visszarántott a jelenbe - tarts ki, kedvesem, rövidesen megérkezünk, s majd a hajóágy elringat minket is!

- Beszéltem volna - mondtam - lehetséges, hogy hangosan gondolkodtam?!

- Valami felismerést említettél, Kedvesem! Bizonyára egy pillanatra elszundítottál!

- Megérkeztünk - szólt hátra Janzen - még néhány perc és a hajón vagyunk! Grétáék meg fognak lepődni, hogy ebben a szokatlan időben jövünk, de hát a mai és a tegnapi nap mérföldkőnek tekinthető életünkben, lehet, hogy a család, de az is lehet, hogy... - a kocsi fékezett, néhány méterre voltunk a csillogó víztől. Janzen borravalót nyomott a sofőr kezébe, az látható megelégedéssel vigyorgott, majd kiugrott és kitárta a kocsi ajtaját:

- Parancsoljon, madám! Uram! - Nagyot néztem, majd:

- Ért magyarul? - kérdeztem - hol, kitől tanulta nyelvünket? - Janzen válaszolt a sofőr helyett:

- Itt minden alkalmazott érti a legfontosabb szavakat, Apuka! Pali meg sem tűrné őket másképp...!

- Értem, Fiam! Helyesen cselekszik! Ők tanuljanak magyarul, mi pedig tanulunk kínaiul!

Elköszöntünk a kínai sofőrtől, majd lementünk a vízre épített csónakházhoz. Az őr nagyokat horkantva vigyázta a telepet, Janzen elkötött egy csónakot - tengerészcsomóra volt kötve - valószínűleg Pali erősítette sebtében oda, elhelyezkedtünk benne, majd Janzen elindította a motort, és mint a nyíl, repültük a kivilágított, de éjszaka lévén - csendes vízi sikátorok között...!

A vízi út tényleg csak néhány percig tartott, vagy addig se, mert úgyszólván szót sem válthattunk, s máris a helyszínre érkeztünk: egy hajónak is, palotának is feltűnően szép építményhez, oldalán messze világító betűkkel: Fatima! A dzsunka, mint tudjuk, a család ajándéka volt a két száműzött részére - egyikük, a volt tengerésztiszt, saját lelkiismerete elől menekült, a másikat, Fatimát, az emberbőrbe bújt vadállatok űzték el otthonából, miután férjét meggyilkolták. A véletlen hozta-e, vagy nevezhetjük gondviselésnek, a Balatonon ringatózó „Magdalénán” találtak egymásra, én pedig lányommá, fiammá fogadtam őket, s most itt, kelet Velencéjének „Dozse” palotájában képviselik a családot. Gréta lányom kis csapatával vendégként lakta a dzsunkát, azonban, mint majd tapasztalni fogjuk, a gazdánál is otthonosabban mozogtak a fényűzően berendezett kabinokban. De ne húzzuk az időt, vágjunk a közepébe:

- Én megyek előre, Apuka, mert a két dán dogtól, ha szabadon vannak, idegen nem léphet a fedélzetre! Engem már ismernek! - Figyeljetek! - Janzen hosszan füttyentett, ám végére sem jutott, mikorra a két kutya megjelent a felfelé kapaszkodók előtt, s haragosan villogtatták szemüket, nem ugattak, csak vicsorították fogaikat felénk...!

- Én ugyan nem megyek, amíg szabadon vannak ezek a dögök - szólalt meg Melinda -, hisz a sátánnál is veszedelmesebbnek látszanak... -

- Csak azon részére, akik valami rosszban törik a fejüket - nyugtatott bennünket Janzen - figyeljetek! Cézár, Plútó /a két kutya neve/! A kutyák már a hangjáról felismerték, és amint felért a lépcsőn, nyüszítve dörzsölődtek hozzá! - Jó kis kutyusok, gyertek hátrébb kicsit, engedjétek anyukát, apukát! - Közben én is felértem, Melinda húzódozott, de végül ő is megemberelte magát, és utánam indult. Ott álltunk a hajó korlátjánál, a lépcső tetején, tovább lépni azonban nem mertem még én sem, amíg meg nem győződtem arról, hogy Janzen uralkodni tud felettük. Az ismerkedés persze csak nekünk tűnt hosszúnak, a kutyák magatartása abban a pillanatban megváltozott, amint megszagolták, majd megnyalták feléjük nyújtott kezünket.

- Láthatjátok, milyen barátságosak - folytatta Janzen - nyugodtan megsimogathatjátok őket és legközelebb már nem lesz rám szükség!

Követtük tanácsát, azt követőleg pedig már a két, farkát csóváló eb kíséretében a bejárat felé indultunk, de tényleg csak indultunk, mert néhány lépés után egyszerűen lebénultunk, ugyanis

az éppen nyíló ajtóban megjelenő két asszonyban Szilviát, volt feleségemet, Gréta édesanyját, valamint ikertestvérét Bettit véltem felismerni, de persze nemcsak én láttam őket, Melinda és Janzen is, aki meg is jegyezte:

- Érthetetlen, hogy őket nem támadják a kutyák! A jó múltkorában is itt jártak, de csak Gréta és Irmácska látta őket, pedig akkor sokan tartózkodtak a hajón!

Nem fűztünk megjegyzést Janzen szavaihoz, megálltunk és mintegy farkasszemet néztünk a két eltűntnek hitt jövevénnyel. Végül is ők indultak felénk:

- Jókor jöttetek, Kedvesem - szólított meg Szilvia - legalább magad is meggyőződhetsz arról, hogy mit művel a mi kislányunk a barátaival, pedig neki jó példával kellene az emberek előtt járnia!

- Miért éppen neki - mondtam - és különben is - mi dolgotok vele? Akkor hagytátok magára, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rátok! Nincs többé jogotok bírálni őt, s ha igaz - mint mondta - élvezi Buddha, vagy ki tudja kinek, de nem földi halandónak a bizalmát, akkor cselekedetei nem vethetők össze az átlagemberével!

- Rendben van -, ebben az esetben ítéld meg magad - e szavakkal egy időben elállt az útból, Bettihez pedig - távozzunk, húgom, tévedtünk, midőn lányomat beajánlottuk Buddhának!

- Nem úgy ám! Egyszer hagytalak benneteket megszökni - mondtam, s utána kaptam, de csak a levegőt markoltam! Ott álltak előttem abban a külsőben - mit sem változván -, mint mikor elváltunk, amerikai útjuk előtt, de fizikai létük nélkül -, akárha a televízió képernyőjét néztem volna..! - Fogjatok meg - megfordultam kísérőimhez - álmodom, vagy...?

- Nem álmodsz - szólt ismét Szilvia, s ámulatomra Melinda is megerősítette szavait - a lélek, a test halála előtti formációjában jelentkezhet, de csak sugalmazhat, akadályozni nem tudja cselekedeteinket! - A mondat utolsó részét Melinda hangsúlyozta ki, majd hozzátette még: igen, kedvesem, a halottak velünk élnek, ha akarjuk, ha nem! Mi nem tudjuk őket befolyásolni, meg kell barátkozzunk a gondolattal, hogy lelki szemeik állandóan rajtunk, cselekedeteinket nem titkolhatjuk előttük!

- Ebben az esetben is velünk kell jönnötök - mondtam - vezessetek!

- Hát jó - szólt Szilvia - kövessetek! - Megfordultak és elindultak a szűk hajófolyosón, mi pedig utánuk...! Az ötödik vagy hatodik kabin előtt megálltak, s velük egy időben mi is! - Mi így is látunk - mondta Szilvia - Ti azonban..., nyisd rájuk az ajtót és lásd...! Ilyen perverz disznóságokat mi soha nem csináltunk, legfeljebb a Te imádott Amáliád a kupiban! De, ha mint mondád: Grétában az ő lelke költözött vissza a Földre, a fizikai létbe, akkor nem is csodálkozhatunk...!

Valami vagy valaki azt súgta, hogy várjak, ne siessem el, ne törjek rájuk, ezért inkább folytattam a Szilvia által megkezdett témát:

- Ti talán különbek voltatok az ő korában!? Miért jártak Edina „makulátlan” növendékei /balett/ telefonos légyottokra? Ha jól emlékszem, első találkozásunk alkalmával sem hagytad ki! - Betti - arcáról eltűntek a buddhista tüntetés alkalmával szerzett égési nyomok, a hátsó fertályáról származó bőr teljesen beépült - mellém húzódott és fülembe súgta: de ugye nem bántad, hogy magunkra hagyott? - Rámosolyogtam, a következő pillanatban pedig a karjaimba hullt! A hullt kihangsúlyozottan mondom, mert valóságos fizikai fájdalmat éreztem - súlyosnak és nehéznek találtam - pedig akkor már tudtam, hogy az egész csak álomszerű látomás...!

- Te szemérmetlen teremtés - ezt bizonyára Bettire vonatkoztatta Szilvia, felém pedig - mi bűnbánatot tartottunk és elköteleztük magunkat, hogy következő életünkben csak a jót szolgáljuk!

- Amálka bűnbánata pedig mi vagyunk - mondtam -, ha megannyi bűnt követett volna is el, csak elenyésző lenne a sok jócselekedethez, melyet hátrahagyott vagyonával megalapozott! Nélküle nem lenne a nagy család, vagy, ha lenne is, kevesebb érzelemmel, segítőkészséggel viseltetne az emberi nyomorúsággal szemben!

- Tudtam, éreztem, hogy akkor is rágondoltál, midőn lányaink fogamzása történt, ezért van az, hogy egyik a tudomány prostituáltja, a másik az anyagi lété, a minden gyalázatra kész emberi testé! Íme...!

Az ajtó kitárult, hogy Szilvia mennyiben segítette elő, vagy csupán az izgalomtól remegő kezem - a kilincsen tartottam - műve volt-e...?

A kabinban lévők szétugrottak! Két lány, két fiatalember anyaszült mezítelenül, feneküket fordítván felénk, bűntudattal simultak a kabin oldalához! Meglátszott rajtuk, hogy a ki tudja hányadszori erekció pillanatában ugrottak szét, midőn rájuk nyitottuk az ajtót! Azt azonban, hogy melyik melyikük párja volt, nem lehetett megállapítani, mert a két lány, s ugyancsak a fiúk is egymás mellett álltak!

- Ejnye-ejnye, Kislányom...! - Nem mintha szokatlan lett volna számomra a jelenet, de a pillanat és a szituáció..., hatására kissé összezavarodtam, nem találtam magyarázatot sem arra, hogy őket kimentsem, sem alkalmatlankodásunkra... -

- Ne gondoljatok rosszra, Apuka - szólalt meg lányom fejével felénk oldalazva - a gyakorlattal együtt tanuljuk a nyelvet és hát -, a szokásokat is! - Svéd nyelven mondta, hogy csak közvetlen hozzátartozói értsük!

- A látottak csak a jóra emlékeztetnek, Kislányom - mondtam - a baj csak az, hogy következményei vannak, vagy legalábbis lehetnek! A gyerek még nem is lenne baj, de az már igen, hogy lemaradtok a tanulásban, és én nagyon nem szeretem a fél embereket! Most behajtom az ajtót, szedjétek kicsit össze magatokat, különben részemről nincs harag, abban a korban vagytok, amelyben a test nedvei bőrön át is kicsordulnának...! Majd reggel folytatjuk, most mi is lepihenünk! Készüljetek fel Irmácska és a kis Diana meglátogatására, ugyanis megszületett kishúgotok, a pekingi klinikán vannak!

Gréta egy hirtelen mozdulattal maga köré csavarta a már előre kikészített törülközőt, s a következő pillanatban a nyakamban csüngött:

- Te drága-drága...! Éreztem, hogy Te nem fogsz megbotránkozni, hisz emberi dolog ez is, csak egyesek, mint anyuka is, fetisizálják a szüzességet!

- Ne beszéljünk erről többet! Inkább arról: miért nem kísértétek le Fatimát? Legalább Te kislányom! Tudtok egyáltalán arról, hogy őt is bevitte férje a szülészetre? Azóta úgy lehet, már ő is megszülte kistestvéreteket! De hol van Aladdin, Fatima kisfia?

- Aladdin a nörsz felügyelete mellett bizonyára alszik, Apuka! De hogy Fatimáék nem szóltak? Bizonyára okuk volt rá! Szégyellem magam, hogy nem fordítottam nagyobb figyelmet nővéremre! Öltözünk, apuka és megyünk utánuk, ti pedig helyezzétek magatokat kényelembe! Majd Janzen kalauzol benneteket, ő tudja mit hol találtok meg! Most pedig megbocsáss - egy puszi jobbról, egy balról, majd magukra zárta az ajtót -! Suttogás, lázas mozgolódás jelezte, hogy komolyan vették megrovásomat Fatimával kapcsolatban és készülődnek a városba! Magam elé nézve arra gondoltam, hogy anyukájára figyelmet sem szentelt lányunk, vagy tán nem is látta őket?! Oldalt fordultam, kerestem Szilvia tekintetét, vajon

hogyan fogadta lánya elidegenedését, de sem őt, sem Bettit nem találtam előbbi helyükön, csak Melinda és Janzen álltak mögöttem, szemükben bizonytalan kifejezéssel...! Az nem lehet - futott át agyamon -, hogy mindhárman szuggesztió hatása alá kerültünk!?

- Őszintén mondom nektek - szóltam - semmivel sem tudom magyarázni a történteket! Vezess bennünket, fiam, a vendégek részére fenntartott kabinokhoz, ki kell pihennünk magunkat, mielőtt véleményt alkotnánk a különös jelenségről! Úgy érzem, valaki vagy valakik médiumként próbálnak igénybe venni! De - hogy minden úgy összevág, intim dolgainkat is beleértve...?

- Ne csodálkozz ezen - szólalt meg Melinda - már mondtam, hogy a halottak velünk élnek! Gyakran én is úgy érzem, hogy volt férjem ott áll mellettem, figyel, beszél hozzám, tanácsokkal lát el...! Nem lehet csupán szemfényvesztéssel magyarázni az imént történteket sem! Mindhárman ismertük őket életükben - ha meghaltak volna már, mert ha nem, akkor feltételezhető, hogy mégis áldozatai vagyunk! Ha az első verzió igaz, abban az esetben a testtől függetlenül is létező lélek jóindulatú megnyilatkozásának voltunk tanúi!

- A magam részéről nem vonom kétségbe a történteket, hisz nem is olyan rég jártak itt anyukáék - Szilviát nevezte anyukának - és akkor is a két szememmel láttam őket, csak akkor hárman voltak - nyilatkozott Janzen - miközben beszélt, előttünk haladt a majd szállást nyújtó kabinok felé - Gréta, Irmácska és Tamás is tudják, ti azonban nem, hogy én a négy diplomám ellenére áldozok az ősi viking Istennek, Odinnak! Véleményem szerint nem szükséges meghalni ahhoz, hogy lelkünk képes legyen bizonyos, meghatározott időre elhagyni fizikai létünket és akár több ezer kilométer távolságot megtéve, pillanat töredéke alatt képes a kommunikálásra! Ilyetén Szilvia és Betti bármelyik távoli buddhista kolostorból figyelemmel kísérhetik szeretteik sorsát, és szükség esetén figyelmeztethetik őket a sorsukat esetleg rossz irányban befolyásoló cselekményekre. Szerintem nem ok nélkül aggódik Szilvia lánya viselkedése miatt, és nem ártana megszívlelni a figyelmeztetést!

- Lehet valami igazság abban, amit mondtál, Fiam - próbáltam megerősíteni Janzen véleményét - sőt, ha hisszük, hogy az ember lelke az isteninek egy-egy szikrája, akkor nem is lehet másképp, az anyag nem minden esetben jelenthet számára akadályt, azzal együtt a távolság sem! De most már tényleg térjünk pihenőre, mert leragadnak a szemeim! Különben még ma szétrebbentem ezt a szerelmi négy-, vagy ki tudja hány szöget, és az a kérésem felétek: törjétek ti is a fejeteket egy ésszerű megoldáson, hogy ne maradjon bennük se tövis!

- Külön kabint kértek, vagy...? - Janzen végignézett rajtunk -, de nehogy bizalmaskodásnak fogjátok fel kérésem, inkább csak figyelmességnek!

- Szamár vagy, Fiacskám - mondtam - tán tekintetbe véve két közös gyermekünket, nem sértünk morált, ha egy kabinban térünk nyugovóra!

- Ebben az esetben máris helyben vagyunk, Apuka! Itt egymás mellett három, vendégek részére fenntartott kabin van, remélem rendben találjátok őket, és kedvetek szerint elhelyezkedhettek! Én a fiatalokkal visszamegyek a városba! Ha más nem is, a nörsz bizonyára tudja, hogy melyik klinikára mentek Fatimáék! Pihenjétek ki magatokat, mert a mai nap számotokra is forgalmas lesz! Cézár és Plútó /a kutyák/ vigyázzák álmotokat!

Janzen még be sem fejezte, nyílott a Grétáék által lakott kabin ajtaja, s a négy fiatal útra készen - nem sokat bíbelődtek az öltözködéssel - integetett felénk:

- Majd jövünk, Apuka - kiáltott át hozzánk Gréta - ne siessétek el az ébredést, mert átmegyünk Irmácskához is! Szép álmokat!

- Cseresznyevirágosat - tette hozzá Csia -!

- Várjatok! Veletek megyek én is - kiáltott Janzen is - felénk pedig - bocsássatok meg! A nörsz bizonyára gondoskodni fog rólatok is, ha előbb ébrednétek...!

Miután magunkra hagyott minket, benyitottunk a kabinba! Mindent a megfelelő helyen találtunk, sőt - fekvéshez előkészítve, a hálófülke mellett zuhanyzó, ott is minden mintha csak ránk várt volna, fáradt, megkopott, öreg csontokra! Mi sem sokat bíbelődtünk, lehajigáltuk magunkról a ruhaneműt, egy gyors zuhany, aztán végignyújtóztunk a kényelmes, testhez simuló fekhelyen... -

- Míg meg nem feledkezem róla, mondanék valamit, kedvesem, de előbb add szavad, hogy nem haragszol meg őszinteségemért - Melinda arcomat fürkészve fordult szembe velem -!

- Mindent mondhatsz, Szívem, csak szexre ne ösztökélj, mert arra jelen pillanatban képtelen lennék!

- Bolond vagy! Azt hiszed, én is mindig azon töröm a fejem, mint pl. Anna?! Van köze a szexhez, de egészen más oldalról: nem mernék esküdni arra, hogy valami kevés is van belőled Grétában! A szőkesége, temperamentumos természete, ami inkább a délszaki népekre jellemző, ha jól meggondolom, még Szilviára sem hasonlít szinte semmiben, s talán azért is volt köztük az a bizonyos távolságtartás! Nem kizárt, hogy nem Te vagy az apja - úgy értve: természetes apja, de az sem, hogy nem is Szilvia szülte..., elcserélhették a kórházban is! Gondolj Fannikára, Szilvia első lányára -, mennyire más! Rajta kimutathatóak mindkettőtök formai és szellemi adottságai, aztán ott van Linda, le sem tagadhatnád apai mivoltodat, Eszterkénk pedig még nála is jobban rád ütött!

- Ez mind elhanyagolható, Kedvesem, ha arra gondolunk, hogy Grétával Amálka költözött vissza közénk! Mert mind igaz, amit felsoroltál, de az is, hogy még mozdulataiban is Amálkát tükrözi vissza! Igaz, hogy a vére lobog, mint a tüzes kancáé, de az esze is vág, mint a borotva, szívébe pedig mindenki belefér! Mit számít az, hogy ki volt az apa, avagy ki szülte? Egyedül ő számít! Lehet, hogy mi már nem leszünk, de szinte biztos vagyok abban, hogy nem is olyan sokára ő lesz a család feje! Tudom, tehetségesek a többiek is, ő azonban túltesz mindegyiken! Kevés ember beszél 17 éves korában öt-hat nyelvet, de a nyelveken kívül szinte mindenre kiterjed érdeklődése. Ha elnéző vagyok vele szemben, az részben azért van, részben pedig, mert ő a legfiatalabb Judit előtti házasságaimból! Arra ugye nem akarok kitérni, mi lett volna, ha mi ketten még Konráddal való megismerkedésed előtt találkozunk...! Úgy jó minden, ahogy van, Kedvesem, próbáljunk aludni, mert mint látom, Japán felől már pirkad! Nézd csak..., milyen érdekes!

- Nem véletlenül sárgák itt az emberek! A klíma - mondta befejezésül Melinda - nehogy besárguljunk mi is...!

Melinda már régtől fújta a kását, nekem azonban nem jött álom a szememre! A Grétával kapcsolatban felvetett gondolatok, valamint Szilvia és Betti jelenése foglalkoztattak. Merengésemből a rádiótelefon rezzentett fel, és még örültem is, legalább letörölte agytekervényemről a filmszerűen pergő képeket, melyeknek úgyszólván semmi közük nem volt a reális elképzelésekhez... -

- Ki vagy, mit akarhatsz ebben a kora hajnali órában?! - Hangosan gondolkodtam, a válasz azonban megnyugtatott:

- Viktória vagyok, Apucika! Bocsáss meg, megfeledkeztem arról, hogy ott most hajnal van, és ágyban vagytok! Nem is zavarlak tovább, aludj, Drága...!

- Te sosem zavarsz, Kislányom - mondtam - még egyébként sem aludtam, és magam is kerestelek volna rövidesen, ha nem hívsz! Beszéltél férjeddel?! Nem neheztelsz rám? Vagy

igen?! Tudom, otthon is nélkülözni fognak, de rátok most itt lesz szükség, nem tudnálak egyelőre senkivel sem pótolni benneteket!

- De Apucika, hallgass meg legalább...! Azért jöttünk haza, hogy segítsük rendbe hozni az itthoni zilált állapotokat! Most még katasztrofálisabb a helyzet, mint mikor hazajöttünk! Az egyszerű emberek már senkiben sem bíznak! Megrendült bizalmuk a szocialista többségű Horn-kormányban is! Családi Rt.-ink kivételével elbizonytalanodott az egész magyar gazdaság! Úgy néz ki, hogy azoknak lesz igazuk, akik kezdettől ellenezték a nyugat felé fordulást! Csak addig voltunk fontosak - már Magyarországot értem - amíg... -

- Tudom-tudom, Kislányom, ne folytasd: amíg szét nem vertük a bolsevizmust! Most azonban azt a pénzt is behajtják könyörtelenül, amit a szétveréshez adtak, és a mi kormányunk még büszke is arra, hogy, bár egyre nagyobb megszorítások árán, de törleszti a diktatúra puhítását szolgáló kölcsönöket!

- Valahogy így, Apucika! És hogy mennyire közömbösek a nyugati államok, mi sem bizonyíthatná jobban, mint az a tény, hogy szinte foghegyről sercentették vissza a gazdaság rentabilitását célzó kétmilliárd ECÜ-s segélykérést! Ott halmozódik a tőke, itt egyre kopaszabbak lesznek az emberek, de úgy tűnik, a munkásvezérek is inkább tarisznyájukat tartják oda, mintsem a végrehajtó hatalom elé állnának: addig és ne tovább! Ezért sem szívesen megyek, bár tudom, hogy Te még sohasem tévedtél a helyzet felmérésében!

- Drága Kislányom! Mint tudod, azt is megbántuk, hogy kisség megmártóztunk a politika mocskában! Mi tegyük csak azt, amit eddig: mennél nagyobbá, és mennél gazdagabbá családunkat! Persze valamennyi családi Rt-ket értem alatta! Mi nem politizálunk! Tapasztalhattad, hogy az emberek zöme már a kiátkozástól sem riad vissza, egyedül üdvözítő számunkra a biztonságos élet! Amelyik politikai csoportosulás azt biztosítani tudja, felsorakoznak mögötte, de ha az adott szó csak ígéret marad..., mert vagy csak blöff volt, vagy nincs ereje a kormányzatnak hozzá...! A kiábrándulás hamar bekövetkezik és akkor...! Légy nyugodt, Kislányom: a családra jellemző egyenlőség, együtt gazdasági hatalmunkkal, rövidesen nagyobb hullámokat fog vetni, mint a múlt századi rabszolga felszabadító mozgalmak! A tőke igájában nyűglődő munkásra nagyobb, súlyosabb terhek nehezednek, mint a hajdani rabszolgákra! Már említettem volt, hogy mit sem ér a szabadság kapaszkodók nélkül, már pedig nem véletlenül emlegetik a gazdag és szegény államok között húzandó újbóli vasfüggönyt, de anélkül is simára csiszolták nyugati barátaink pénzügyminiszterei a válaszfalat! Nehezen tudom elhinni, hogy a nyugati hatalmi struktúrák vezetői megfeledkeznének arról, hogy a függöny felhúzásával egy időben visszafordíthatók az atomrakéták is! Mi lenne célszerűbb: megosztani a javakat, vagy együtt pusztulni azokkal, akik bevégezvén a faltörő kos szerepét, szükségtelenné váltak!? A bolsevizmus alól felszabadult népek nacionalizmusát a kapitalista államok szítják, hogy amíg emezek az álszabadságtól „megrészegülve” halomra gyilkolják egymást, ők békében gyarapodhatnak! Nyílt titok az amerikaiak közel és közép-keleti politikája: semmi sem drága számukra - az emberélet sem - amíg olcsón felvásárolhatják az olajat! De mit sem érnek a hazai tartalékokkal, ha nem lesz majd, aki azokat felhasználja! A háború, az ellenségeskedés visszafelé is elsülhet: a ma még egymást gyilkoló kis népek ráébrednek arra, hogy tulajdonképpen barátaikat, sorstársaikat öldösik halomra és akkor majd együttes erővel fordulnak a nagy hazardírozóval szembe!

- Azt hiszem, most is fején találtad a szöget! Tegnap szinte fültövön ütött az egyik washingtoni újság cikke, mi szerint a magyar kormánykörök keresik kelet felé a kiutat...! Hát hol, merre keresnék, ha egyszer a nyugat elutasító magatartást tanúsít? Ugyanakkor az egyik befolyásos londoni lap arról cikkez, hogy a magyaroknak még összébb kell húzni a nadrágszíjat, meg kell kurtítani a szociális kiadásokat és egyebet, ha azt akarjuk, hogy Nyugat-Európa tetszését elnyerjük...! Nem tudom, min lehetne még kurtítani, de - persze lehet, csak

vagy leromlik annyira a lakosság erőnléte, hogy már semmire sem mennek vele, vagy..., na, ne is folytassuk! A kárpótlási jegyek, és a privatizáció során alkalmazott egyéb tranzakciók már egyébként is helyrehozhatatlan károkat okoztak, és semmi olyat nem tapasztalok, ami az előző kormányzat gyakorlatán változtatna...! Nem tudom, mennyivel lesz jobb a bérmunkásnak, ha az államot felváltja a profitot hajszoló magántőkés...?

- Ezt majd módodban lesz itt újfajta munkás, tőkés kapcsolattá fejleszteni, ha nem alkalmazhatnánk az otthoni sémát! A kelet felé nyitás Méri öröksége nélkül is hasznos volt részünkről, azzal pedig felgyorsul beépülésünk kelet ipari centrumaiba! Okosan teszi otthoni kormányzatunk is, ha két vasat tart a tűzben! A mindenáron való csatlakozás a nyugati piacgazdasághoz gyarmattá teszi hazánkat! Nem a régi, de modern értelemben! Mi be fogjuk bizonyítani, hogy kelet felé is lehet nyugathoz felzárkózni, avagy - egyszerre mindkét felől!

- Értelek, Apucika és számíthatsz rám, de mi légyen a gyerekeinkkel? Ők ezt az évet már itt kell befejezzék!?

- Ez ne okozzon gondot nektek, Kislányom: elsősorban ott leszek én és Judit! Aztán - rajtunk kívül: Margitka anyátok - nem hiszem, hogy sokáig marad Miamiban Franzéknál, de ott vannak még: Anna, Melani, nemsokára Auguszta és Melinda is! Iskolaév után pedig utánatok jönnek és a következő évet, már itt folytatják...! De, hogy nekik is könnyebb legyen az átállás, Csia, akit melléd rendelek, s mint friss diplomával rendelkező nemzetközi jogász lesz segítségetekre, fog szerződtetni számunkra egy kínai tanárnőt, aki majd otthon előkészíti a gyerekeket, miként ők tették Grétáékkal.

- Tilda mamáról megfeledkeztél, Apucika?

- Nem feledkeztem meg róla sem ,Kislányom, őt azonban most leköti Ádám és Melani kisfia: Wotan! A pogány istenhez méltó nevelést kíván biztosítani unokája számára, továbbá: panaszkodik egészségére is! Kímélnünk kell őt! Eleget bajlódott Grétáékkal!

- Rendben van, Apucika! Elrendezem legsürgősebb dolgainkat, és indulok! Távollétünkben Anna és Zsóka fogják reprezentálni a családot. Különben érzésem szerint itthon minden a legjobb kezekben van, nem kell aggódnod! Pisti bá, Csaba, és az ifjabb Buda - zürichi bankunk elnökének fia - mindenen rajta tartják kezüket, de nélkülük is - Ádám koordinációs irodája - tökéletesen működik! Ha megengeded, felhasználom az alkalmat és teszek egy javaslatot: amennyiben Grétánknak nincs ellene kifogása: menedzseléssel együtt nemzetközi jogot kellene tanulnia, nyelvkészsége mindenki másnál alkalmasabbá teszi őt!

- Rád bízom, Kislányom! Gréta nagyon okos és önálló teremtés, de azért nem árt, ha a szemed rajta lesz! Szexuális vonatkozásban mintha egy kicsit „odébb” ment volna a kelleténél, s bár eléggé érett hozzá, nem szeretném, ha jóvátehetetlen hibát követne el! Rád jobban hallgat, mint az anyukájára hallgatott! Arra gondoltam, veszünk egy nagyobb lakást Pekingben és Grétáékat is odaköltöztetem! De most már tényleg fejezzük be, Kislányom, mert itt lassan felfelé halad a napkorong, és én le sem hunytam a szemem hazulról való távozásunk óta. Majd itt mindent részletesen átbeszélünk! Csókollak, Drágám, jóéjszakát, Kislányom!

- Neked is, drága Apucika, bár ott már nappal van! Vigyázz nagyon magadra! Még csak annyit: milyen ott a napkelte?

- Narancssárga! Lehet azonban, hogy az ablaküveg torzít!

- Nem fogunk mi is besárgulni?

- Te semmiképpen, kislányom, mert már eddig is bronz-arany vagy!

- Köszönöm, Drága, és most csók-csók! A holnapi viszontlátásra! Lehet, hogy ott már holnapután lesz!

Előbbi fejezetekből két jövőkép olvasható ki: az óceánok állatvilágával szorosabb kapcsolatteremtés, vagy - a csillagos ég távoli objektumainak feltárása és a lehetőségekhez képest lakhatóvá tétele! Ez utóbbit szolgálja, ha szolgálja majd az üstökösökhöz szabott égi jármű, előbbit pedig máris láthatjuk, tapasztalhatjuk gyakorlatban is a floridai delfinfarmon!

Ragyogó napsütésben az anyuka: Méri, s a delfinmamák: Ilonka és Klárika felügyelete mellett ficánkolnak a három hónapos gyermekek, Méri és Franz fiai: Hurrikán és Napsugár, valamint velük majdnem egy időben született négy kis delfinfióka az öböl meleg vizében. Az épület erkélyéről Margitka, a nagyi és Franz, az apuka figyeli a bébik játékát, a vízben pedig, némi távolságból a delfinpapa és néhány különböző nemű, de ugyancsak a családhoz tartozó jószág, tartják szemmel a játékban elmerült kicsiket. A delfin bébik persze ügyesebben mozognak, de Hurrikán és Napsugár, az ember bébik is fenn tudják tartani magukat már segítség nélkül a víz felszínén, néha alá is merülnek, de csakhamar felbukkannak ismét, nem kelnek versenyre hasonlókorú, de alkatuknál fogva természetes közegükben utánozhatatlan „rokonaikkal". Ha azt mondom ‚rokon, talán nem is tévedek, hisz azon kívül, hogy a több millió éves más-más közeghez tartozás-alkalmazkodás miatt külső, belső szerveik-végtagjaik nem azonos módon fejlődtek, a központi idegrendszerük által vezényelt érzésviláguk nagyon gyorsan azonosul a miénkkel! Hogy mennyire és milyen közel tud egymáshoz kerülni a két észlény, jól példázza Margitka, a nagymama esete: a kis ikrek nagyija kezdetben valósággal irtózott a sikamlós bőrű, ám formára igencsak megnyerő, áramvonalas testű Napsugártól, ma pedig a korra már nem fiatal, ám ereje teljében lévő hím húzódozik a barátságát kereső, de szemlátomást idősödő Margitkától. Napsugár olyannyira hűséges szerelméhez, a szőke Mérihez, hogy rajta kívül más nőnemű személyt /a delfinek kivételek/ csak az ő jelenlétében enged a közelébe. Jelenlétében azonban valóságos gentlemanként viselkedik, tartózkodó, de Méri egyetlen pillantására hajlandó lenne mindenre, hogy kedvében járjon! Azzal a ténnyel persze tisztában volt Napsugár, hogy Margitka a szőke tündér közvetlen környezetéhez tartozik és a Méri szülését követő hetekben, ha az órákig tartó türelmes várakozását csak Margitka jutalmazta megjelenésével, hagyta, hogy felüljön hátára és elszáguldott vele..., sokszor órákig voltak távol, hogy hol, és mit csináltak, csak úszkáltak, vagy Margitka is kényszerhelyzetbe hozta a legalább másfélszer terjedelmesebb hímet, arról csak annyit, hogy a kiruccanást követő napokban mindketten türelmesebbek voltak környezettükkel szemben. A szülést követő második hónap végétől azonban a fiatalasszony gyermekeivel együtt rendszeresen lejárt övéi közé, s Napsugár, bár Méri elhárította közeledését, amíg a vízben voltak, nem tágított mellőlük, hiába is csábította volna Margitka. A nőstényeken: Ilonkán és Klárikán kívül senkit és semmit nem volt hajlandó a közelükbe engedni. Szemmel láthatóan gyönyörködött háremének játékában, a tragédia pillanatában is. Talán éppen érzelmi túlhevültsége volt az oka figyelmetlenségének - nem vette észre időben a mélyről közeledő veszedelmes ragadozót.

A gyilkos mészárlás szinte csak pillanatokig tartott: Méri a vizet taposva tolta maga előtt fiait, az alulról támadó cápa elkapta jobb lábát és húzta lefelé, Napsugár, Franz és Margitka szinte egyszerre termettek mellettük, de akkora már vértől piroslott a víz. A cápa elengedte Mérit, lábfeje azonban eltűnt a ragadozó szájában. Franz, Margitka karjai közé helyezte az ikreket, maga pedig feleségét ölelve igyekezett az épület felé. Margitka előbb érkezett fel az erkélyre, átadta a kicsiket a nagy csapkodásra, kiabálásra elősiető dadának, maga pedig fia, Franz segítségére sietett!

- Még jó, hogy börtönparancsnok feleségeként az orvos mellett ápolónősködtem - mondta Margitka, miközben egyik, kötélen száradó ruháról leszakított fodorral elkötötte a vérző lábszárat. Franz látván, hogy a vízszintesen elfektetett Mérit édesanyja maga is el tudja látni, a mindig magával hordott borotvaéles tőrkéssel a kezében visszaugrott a vízbe, hogy Napsugár

segítségére legyen. Szerencséjére a fenevad éppen hátára fordulva, szájában Napsugár fejével viaskodott, nyakánál belemártotta a tőrkést és végighúzta majdnem farokuszonyig!

- Hála Istennek! - Csak ennyit mondott, aztán fel az erkélyre, ahol a vásárlásból hazaérkező gondnok és Margitka éppen felemelték Mérit, hogy a helikopterhez vigyék. Átvette anyjától a drága terhet, de Margitka sem tágított mellőlük, vizesen, azon mód, ahogy voltak, a még üzemállapotban lévő gépbe emelték - a gondnok már a levegőből látta, hogy valami nagy baj van, így történhetett, hogy a tragédiától számított húsz percen belül Méri már a kórház műtőjében feküdt - abba a kórházban, ahol évekkel előtte ugyancsak cápaharapás következményeként Franzot is műtötték -!

- Jól nézünk ki, Fiacskám - szólította meg Franzot anyja, a folyosón várakoztak az orvosra - mihez kezdünk most?

- Egyelőre semmi sem fontosabb annál, hogy a feleségem rendbe jöjjön - volt a válasz - minden mással ráérünk később is törődni!

- Unokáimon kívül minden mással ráérünk - folytatta Margitka - ők azonban azonnali gyámolításra szorulnak! A feleséged ki tudja, nem foglalkozhat velük! Alkalmaznunk kell egy szoptatós dadát is!

- Van Ilonkának, de Klárikának is elegendő teje, majd ők ellátják a fiaimat!

- Bolond vagy, Fiacskám! Hogy szoptatnák ők a mi kicsinyeinket?

- Majd fejem tőlük, vagy megtanítom fiaimat arra, amire a kisdelfinek maguktól rájönnek, de ne foglalkozzunk most velük, majd Méri dadusa tudni fogja, hogy mihez kezdjen!

A mellettük rohangáló orvosok, ápolók, akik nem voltak jelen érkezésükkor, megbámulták őket. Volt, aki felismerte Franzot és nem tellett bele sok idő - Méri még a műtőben volt - megjelentek a rádió-televízió riporterei, hogy első kézből tudósíthassák az államok lakosságát a híres filmsztár, a milliárdos feleség, s a jövő Évájaként is ismertté vált szőke nimfa tragédiájáról. Franz, azaz Ferenc megpróbálta ugyan lerázni őket, de sehogy sem sikerült, ezért inkább megadva magát sorsának, válaszolgatott a feltett kérdésekre. Margitka azonban semmiképp nem akart a bulvársajtó címoldalára kerülni, s még a videokamerák csattogása előtt a gondnok oldalán útnak indult, hogy a szükséges ruhaneműről gondoskodjon, mert hisz előre nem tudhatták, hogy meddig kell a kórházban tartózkodniuk...!

- Miért nem vették észre delfinjeik a ragadozó közeledését, hisz, ha jól tudom 200 kilométer távolságból is észlelik a különböző jeleket? Tán az ember biztonságot nyújtó környezetében veszítenek ez irányú képességeikből? - Egy tv-riporter kérdezte, miközben társa filmezte Franzot, akinek rövidnadrágjából még mindig csepegett a víz -!

- Talán mivel teljes figyelmükkel a kicsik játékára összpontosítottak! Különben sincsenek elrekesztve, naponta érkeznek az óceán felől látogatóba rokonaik! Ragadozó ilyen közelségbe még csak egyszer merészkedett, íme...! - Franz feléjük fordította farát, melyből a szörnyeteg jókora darabot kiharapott, hosszú sebészeti bravúrral ugyan nagyjából rendbe hozták, a helyét azonban élete végéig viselni fogja! - Ferenc maga is csak ekkor vette észre nadrágján a vérfoltot és az övében lógó tőr markolata is a cápa alvadt vérétől volt szennyezett - bocsánat - mondta - eddig nem is figyeltem magamra, de hát feleségem miatti aggodalom mindent háttérbe szorított...!

- Igen! Ez természetes - volt a válasz, a következő kérdés pedig: Ha nem vagyok indiszkrét, mekkora kárt tett a művésznőben a ragadozó? - ezt a kérdést azonban már egy fiatal újságírónő tette fel.

- Bokától lefelé a lábfej! Talán a sípcsontot nem érte!

- És a vér a nadrágján feleségétől származik? - kíváncsiskodott a hölgy.

- Nem hiszem! Inkább a cápától! Én ugyanis, miután kimentettük feleségemet, visszamentem a vízbe, hogy segítsek a cápára támadó delfinnek! Felhasítottam a cápa hasát, de hogy mi lett az összecsapás vége, már nem várhattam meg, így azt sem tudhatom, hogy mi lett a kísérletek egyik főszereplőjének, a hős hímnek, Napsugárnak a sorsa... -

- Kevés magához hasonló bátor ember létezik ma a nap alatt - válaszolt a kérdező -, ha felépül a művésznő, folytatják tovább a kísérleteket, vagy...?

- Egészen biztos, hogy folytatjuk! Mi az életünket erre tettük fel!

- És ha, mint mondotta: a kísérletek delfin főszereplője az életével fizetett, van utánpótlás?

- Egyelőre nincs, de bizonyosra vehető, hogy amikorra ismét elkezdhetjük, érkezik egy megfelelő példány, amely képes a párzásra!

- Ha nem veszi tolakodásnak, professzor, amennyiben előbb érkezne az a bizonyos alkalmas példány, vagy Napsugárnak nevezett hím, amely életben maradása esetén is bizonyára súlyos sérüléseket szenvedett, előbb felgyógyulna, mint a művésznő, megtiszteltetésnek venném, ha helyébe léphetnék, legalábbis a kritikus időre!

- Ajánlata megtisztelő számomra, Kedves, nem szabad azonban felednie, hogy rövid idő alatt a második feleségem is majdnem áldozatául esett a kísérleteknek, magamat nem sorolom az áldozatok közé, továbbá ott vannak három hónapos fiaim, elsősorban róluk kell gondoskodnom!

- Nem riaszt vissza, professzor: a veszedelmek ellenére vállalnám, megosztanám a gondjait, s jelenben a művésznőnek is hasznára válna! Engedelmével: ha már túl lesz a krízisen, megpróbálkozom vele is kapcsolatba lépni!

- Annak semmi akadályát nem látom, Kedves! Addig azonban mindenfajta interjút megtiltok, és kérem, hogy távozzanak, mielőtt feleségemet kihoznák a műtőből!

- Megértem, professzor - válaszolt a fiatal újságírónő -, fiatal, karcsú, természetes szőke, mint Méri, tipikus skandináv szépség -, ha nem haragszik, máris a segítségére leszek! - A kattogó kamerák elé állt és erélyes hangon kiáltotta: vegyétek észre magatokat! Nem látjátok, hogy teljességgel alkalmatlan az időpont?! Képzeljétek bele magatokat a professzor fájdalmába és hordjátok el magatokat!

A segítség jókor jött, mert a folyosó műtőfelőli oldalánál megjelent a műtést végző sebész főorvos, s míg Franz feléje indult, az újságírónő feltartóztatta az egyébként „szemtelen”, helyesebben: szemfüles riportereket... -

- Szerencse a szerencsétlenségben, Uram - mondta az orvos - a sípcsont nem sérült meg! A lábfej helyét egyelőre bestoppoltuk, két-három hónapon belül talpra fog állni a kedves neje! Egy ideig sajnos vendégünk lesz, természetesen különszobát biztosítunk számára, és nincs akadálya annak, hogy valamelyik hozzátartozója is vele maradjon! Most pedig vegye kérem magára ezt a köpenyt, addig ez is megteszi, amíg nem hoznak maga után tiszta ruhaneműt - lekanyarintotta válláról a köpenyét, majd Franz vállára helyezte - így ni - mondta - és most kövessen, mert egy emelettel följebb helyezzük el a művésznőt! Bocsásson meg, de első hollywoodi szerepléseitől kezdve nagy tisztelője vagyok! Mindent el fogok követni, hogy a szükséges művégtagnak ne legyen hátrányos következményei! - Miközben beszélt, a lift felé kalauzolta Franzot, s már bent álltak, midőn az újságírónő trappolva beérte őket:

- Bocsásson meg...! Engedelmével - nagyon szeretném látni őt! - A kérést természetesen Franzhoz intézte, és oly ártatlan kíváncsiság sugárzott arcáról, hogy lehetetlen lett volna visszautasítani... -

- Jó - nem bánom, jöjjön, de kötelezettség nélkül - mondta a férj -!

- Rendben - volt a válasz - mindenben alávetem magam akaratának!

- Rokonok - kérdezte a főorvos - mert különben?!

- Unokatestvérek vagyunk - válaszolt Franz, a nő pedig:

- Először találkoztam unokabátyámmal és milyen körülmények között!

- Nagyon sajnálatos eset - mondta az orvos -, de hát - ki a tűzzel játszik, az előbb vagy utóbb megégeti magát! Itt is vagyunk, a 308-as szobában helyezzük el! - Megállította a liftet, kiléptek, az orvos nyomában elindultak a jelzett szoba felé... -

- Köszönöm - hajolt közel Franzhoz a nő - remélni sem mertem volna!

- Ne bízza el magát - válaszolt a férfi ugyancsak közel hajolva -, ha kijön hozzánk, feldaráltatom a cápáknak!

- Ez felhívás keringőre - nézett vissza rácsodálkozva a nő - ebben az esetben kész vagyok cápaeledelként is követni!

Az orvos megállt a 308-as szoba előtt, majd figyelmeztette kísérőit, hogy ne riasszák fel a beteget. Itt - mondta - sopánkodásnak már nincs helye! - Kinyitotta az ajtót, maga elé engedte a „hozzátartozókat", majd:

- Néhány percre magukra hagyom az őrizetet - mondta - gondoskodnom kell egy megfelelő nővérről, aki állandóan mellette lesz! Ha felébredne, bizonyára első kérdése lesz a kisfiúk hogyléte. Nyugtassák meg, hogy nekik nem esett semmi bajuk! Nem bánnám, ha behoznák őket! Az ikrek jelenléte elősegítené a gyógyulást, de persze a kicsik miatt egy felnőtt hozzátartozónak is állandóan itt kell maradnia!

- Majd anyám itt marad addig is, amíg én otthon rendbe teszem a dolgokat - mondta Franz - természetesen még ma behozom a fiaimat is hozzá, aztán majd meglátjuk, mi lesz számára jobb. Rettenetesen bánt, ami történt!

- Nyugodjon meg, Uram! Nézze, kedves neje hogy mosolyog még „álmában" is! Persze ő még fel sem fogta, hogy mi történt vele! Igyekezni fogok vissza, a felügyeletet magam fogom gyakorolni!

Az orvos eltávozott, az újságírónő közelebb lépett az alvó Mérihez:

- Már régtől csodáltam őt, közelebbről azonban most látom először! Nagyon szép asszony -, de én inkább csak csodáltam, hogy multimilliomos létére a tudomány szolgálatára áldozza életét, ha nem vagyok indiszkrét: testét!

- Ön is hajlandó lenne?! Szavaiból legalábbis arra következtethettem! - Franz úgy nézett a nőre, mintha át akarná világítani az agyát, ugyan mit forgathat a fejében, mert hogy nem hobbiból akaszkodott a nyakába, az már biztos...!?

- Én...?! Bocsánat, professzor, de még be sem mutatkoztam: Vanda a keresztnevem, minden vagyonom, ami rajtam van és persze a fejemben! Ha engem megöl egy cápa, vagy, mint mondotta: feldaráltat a cápáknak, legfeljebb a kiadóm fog hiányolni, megsiratni senki! Tehát alkalmas médium vagyok, vagy sem? De most már kénytelenek leszünk folytatni a hazudozást, és el kell fogadnia unokahúgának, különben tekintélyvesztés nélkül nem ússzuk meg! Azt azonban előre megígérhetem, hogy nem leszek terhére!

- Jó! Ne ígérjen semmit! Tud svédül?

- Harmadik generációbeli svéd vagyok - mondta a lány - még hajadon, de ez ne legyen akadály, nem fogom elszeretni Önt!

- Nem is tudna! De most inkább abban egyezzünk meg, hogy Ön a kirunai Jörg bácsi Amerikában szakadt egyik családtagjának a leszármazottja, de sokat nem tud róluk, mert apja is már itt született - ha volt egyáltalán -! Ami pedig Méri milliomosságát illeti, neki jelen pillanatban annyija sincs, mint Önnek! Apjától egy fityinget sem örökölt, csak az volt neki is, amiért maga megdolgozott! Most pedig, ami a családé, az az övé is!

- Bocsásson meg, de úgy tudtam, hogy már multimilliomosnak született...!

- Az lehet, hogy annak született, később azonban..., de majd később, mert mint hallom, jönnek! Anyukámnak is úgy fogom bemutatni, mint az orvosnak!

Tovább, ha akarják, sem folytathatják, mert berontott Margitka és első szava volt, hogy miért kellett az aranyomat ilyen magasra hozni...?

- De Anyuka - válaszolt Franz - van lift, és nem kell tennie egy lépést sem lépcsőn fel- vagy lefelé! Meg aztán jobb is így, mert nem lenne nyugta egy percre sem a makacs riporterektől. Mint láthatod, ide is felmerészkedett egy, de szerencsére ő a család rokona!

A dédpapája és Jörg bácsi testvérek voltak!

- Igazán...? És bizonyítani is tudja?

- Ugyan Anyuka - válaszolt Franz - miféle bizonyítékot akarnál még: svéd, elődei Kirunából származtak, beszéli a nyelvet és nézd meg jobban...! Tán nem hasonlít Therese féltesómhoz?!

- Valóban! Eszerint Te is grófkisasszony lennél?!

- Dehogy vagyok én grófkisasszony, Anyuka, csak egy egyszerű újságíró! Dédapámat valami oknál fogva kitagadták a családból és itt, Amerikában telepedett le! Itt pedig egyébként sem használják az efféle címeket!

- Jól van, Kislányom! Örülök, hogy találkoztunk, de most hagyjuk a fiamat felöltözni, mert így nem hagyhatja el a kórházat! Vissza kell ugyanis mennie a farmra, mert azt sem tudjuk, hogy valójában mi történt még menyem balesetén kívül...!? - Letette a ruhacsomagot az asztalra, és kifelé kezdte tolni Vandát -!

- Két perc - mondta Franz - a gondnok...?

- A helikopternél várakozik rád, Fiam! Én természetesen maradok! Hozzad magaddal az unokáimat is!

Amíg kint várakoztak, visszaérkezett a főorvos is egy ápolónővel:

- Felébredt már? - kérdezte - ha nem, akkor ideje felébreszteni!

- Még nem ébredt fel - válaszolta Margitka -, de várják meg, míg a fiam felöltözik, addig ne menjenek be!

- Megegyeztek a fiával, Asszonyom? Ön itt marad a menyével?!

- Igen, főorvos úr!

- Akkor íme, bemutatom a nővért, aki állandóra van beosztva a művésznő mellé, és mindenben segítségére lesz!

- Köszönöm, főorvos úr! - E pillanatban nyitotta Franz az ajtót:

- Készen vagyok, anyám! Akkor megegyeztünk?!

- Igen, Fiam, de nem bánnám, ha unokanővéred veled tartana! Ne bízzuk kis unokáimat egészen Méri dadájára! Nem tehetek róla, de ezek a spanyolok... -

- Ugyan, Anyuka, nagyon rendes asszony Méri dadusa, de hogy megnyugodj, nem bánom, ha velem tart Vanda! Valakinek úgyis ott kell maradnia közülünk!

- Beszéltem Judittal - mondta Margitka - nagyon lesújtotta a hír! A legközelebbi géppel iderepül, és majd ahogy ő rendelkezik! Ő a család tulajdonképpeni matrónája, és ha úgy döntene, hogy Bázelbe, saját klinikánkra viszi a drágánkat, senki nem akadályozhatja meg ebben!

- De Asszonyom - szólt közbe az orvos - egyelőre nem ajánlatos a beteg szállítása, és itt is rendelkezésünkre áll minden szükséges!

- Tudom, Kedves - Margitka végigsimított az orvos karján - csodákra is képes ez a kéz, hisz itt a fiam élő bizonyítékul, de Judit szintén orvos, az onkológia sebészprofesszora, bízzuk rá a döntést! Én mindenesetre támogatom, hogy itt kezeljék továbbra is! A kis Hurrikánt és Napsugárt, unokáimat nem lenne okos dolog elszakítani delfin testvérkéik mellől! Most pedig induljatok, Fiam! Jobb, ha csak magam maradok -, ne találjon itt benneteket ébredésekor! Én jobban értem mit-hogyan kell ilyen esetekben a beteggel közölni!

Franz és az unokanővér összekapták magukat, és távoztak, magára hagyták Margitkát a főorvossal és az ápolónővel, s már a helikopter közelében jártak, midőn Vanda újabb kérdéssel lepte meg a férfit:

- Önnek tehát még egy anyukája is létezik?! De ha tabu, akkor ne válaszoljon!

- Judit - szólalt meg Franz elmélázva - nem tudom hányadik felesége apukának, meg kell azonban elégednie ennyivel, mert amennyire én ismerem életét, az is több kötetre rúgna... -

- Rendben, akkor majd ha magától akar közölni velem valamit, állok rendelkezésére, de nem lenne jobb, ha tegeződnénk!? Utóvégre is unokatestvérek vagyunk?!

- Nem bánom! Ha egyszer belementem a játékba, legyen!

- Belementél! Te kezdted, kedves unokabátyám! Én pedig örömmel fogadtam!

A helikopterhez érkezvén Franz bemutatta Vandát a gondnoknak, majd percet sem késve - Franz ült a kormány mögé - felemelkedtek, hogy visszatérjenek a tragédia színhelyére...!

Fentről lenézve még mindig zavaros volt a víz az építmény körül. A cápa testét partra tolták a delfinek, de hozzá sem nyúltak. Szerencsére a cápának nem jutott ideje arra, hogy végezzen Napsugárral, csak megroppantotta a fej elülső részét, majd miután Franz felhasította a hasát, fájdalmában elengedte, s a helikopter visszaérkezésének idején a bátor társai által a víz felszínén lebegtetve gyógyítgatta sebeit.

A helikopter leereszkedése után Franz-Ferenc egyenesen a vízbe vetette magát delfinjei közé, s a következő pillanatokban emberek között is ritkaságszámba menő szeretettel ölelte egymást a két hős - méltán nevezhetjük Napsugárt is hősnek, hisz nélküle valamennyiükkel is végezhetett volna a védett övezetbe bemerészkedő ragadozó. Ez az elragadtatott ölelkezés azonban csak pillanatokig tarthatott, mert Ferenc - mintha az őrület vett volna rajta erőt, elengedve megmentőjüket, villámként - mintha négy keze, négy lába lett volna úszott a partra „gurított” cápatetemhez, s a kórházba már fertőtlenített tőrrel, vigyázva, nehogy megsértse, kiemelte a gyomorig sem jutott lábfejet.

- Indítsa be a gépet - kiáltott az ámulatból-bámulatba eső gondnokra, ő pedig a kimentett lábfejjel együtt az épülethez úszott, ott egyenesen a laboratóriumba rohant, sterilizálta a drága kincset - ő maga is foglalkozott szervátültetéssel - elhelyezte egy ugyancsak sterilizált doboz-

ban, s nem tellett bele tíz perc, ismét a levegőbe emelkedett, ekkor azonban már a gondnok kezelte a gépet, Ferenc egy hasonló nagyságú aranynál is jobban vigyázta a számára felbecsülhetetlen értékű csonkot, mert úgy, abban az állapotban nem tekinthette másnak!

De az sem tekinthető mindennapi eseménynek, ami kórházba érkezésük után történt: egy, már a cápa emésztőrendszeréből kimentett lábfej életre keltése, rendeltetésszerű visszahelyezése, a huszadik század végén is szinte csak csodaszámba megy, ezért a riporterek, akik, ki tudja, ki által ismét értesültek a váratlan fordulatról fehér köpenybe bújva, húzódtak a folyosó pálmái közé, hogy elsőként röpíthessék világgá a szenzációs hírt. Persze hiába volt igyekezetük, mert akkorra Vanda, aki szemmel kísérhette a delfinfarmon történteket, már letelexezte kiadójának, és már dolgoztak a különkiadáson! Amikorra pedig kb. három órás műtét után Mérit visszaszállították szobájába, már az utcákon, egymás kezéből kapkodták a frissen nyomott lapot! A riporterek dühösek voltak, hogy megelőzték őket, de azt persze nem is sejtették, hogy Vanda a delfinfarmról küldi szinte sorozatban információit, még arról is, ami a kórházban történt, mert Ferenc örömét rádiótelefon közbeiktatásával megosztotta vele is!

- Uram - mondta a műtétet végző orvos a folyosón várakozó Ferencnek, természetesen ott volt mellette Margitka is, akinek gondja volt arra, hogy a hosszú várakozási idő alatt ismételten felöltöztesse fiát - varrtam már vissza leszakított végtagokat, de olyat, mint ma, még soha és tudomásom szerint senki! - Ferenc megragadta az orvos kezét:

- Kedves professzor Úr, ha feleségem lába felépül, és ismét táncra perdülhet, én mindent elkövetek, hogy Önt szentté avassák, mert az valóságos csoda lesz!

- Kedves Uram - volt a válasz - az Ön hozzájárulása semmivel sem kisebb! Mindketten tudjuk, hogy nem csodáról van itt szó, csupán a körülmények alakultak úgy, hogy reménykedhetünk a művésznő egészségének visszanyerésében! Kérésem csupán annyi, hogy felgyógyulás után első táncát én vezethessem!

- Erről biztosítom! Tanúként itt van mellettem szülőanyám!

- Úgy bizony, Fiam: anyuka éppoly hálás, mint a fia, de kissé korai még az öröm, ami persze nem kisebbíti a professzor Úr iránti tiszteletünket, és hálánkat, sikertelenség esetére sem! Ön megtett mindent! - Az orvos keze után nyúlt ő is, majd a szíve fölé helyezte - esküszöm, hogy bármiért fordul hozzánk, meghallgatásra talál!

Azonközben, hogy ez a beszélgetés zajlott, kitolták a már ismételten műtött Mérit a folyosóra, s mivel előttük haladtak el, Margitka elköszönt:

- Engedelmével, professzor Úr, én menyemmel tartok, majd fent még folytatjuk, Te pedig, Fiam, igyekezz vissza a farmra, nehogy tudatlanságból valami jóvátehetetlent kövessenek el unokahúgod és a dada. Majd én innét megkeresem apukádékat, és közlöm velük a történteket. Valószínűleg most Dél-Koreában vannak a repülőgépgyár áttelepítésével kapcsolatban. Velük van már Viktória is, ha megtudják, mi történt Mérivel, tudom, otthagynak csapot-papot, legalábbis Viki és apuka, hogy a krízises időszakot együtt vészeljük át!

Margitka távozása után Ferenc is elköszönt:

- Valahogy nagy-nagy megkönnyebbülést érzek, Uram - mondta - úgy érzem, siker fogja koronázni művét!

- Adja Isten, hogy úgy legyen - válaszolt a megszólított - most pedig tényleg ideje, hogy körülnézzen otthon! Itt, biztosíthatom, hogy minden rendelkezésünkre álló eszközzel és tudással azon leszünk, hogy eddigi munkánk ne vesszen kárba!

Miután Mérit visszahelyezték ágyára, Margitka leült melléje, s felhasználva a beteg nyugalmi állapotát - természetesen másodízben is elaltatták - kutatni kezdett utánam. Valóban együtt

voltunk már, úgy értem: az érdekeltek valamennyien Dél-Koreában! Mivel a rádiótelefont a repülőgépen hagytam, Margitka csak a tárgyalások végeztével tudott kapcsolatba lépni velem. Azaz, elsőként Viktóriával, mert ő figyelt fel az ismétlődő jelzésekre, midőn elfoglalta helyét a vezetőfülkében - odafele Janzen vezetett, neki nagyobb helyismerete volt már, visszafelé azonban Viktória magának tartotta fenn a jogot, Ádám és Lehel ugyanis még Dél-Koreában maradtak az eldöntetlen kérdések rendezésére -!

- Apucika-apucika - kiáltott lányom, nála szokatlan hangnemben - nem Pekingbe megyünk, hanem egyenesen Floridába! Borzalmas dolog történt Mérivel, gyere gyorsan, anyuka van a telefonnál, a kórházból hívott!

- Bármi történt is - mondtam - Janzent vissza kell vigyük Pekingbe, Kislányom!

- Nem szükséges, vagyis az attól függ, hogy ott mi történt - szólt a mellettem álló Janzen - mehetek a rendszeres járattal is! Irmácska jó kezekben van, mikorra pedig visszaérkeztek, lesz időm megfelelő lakásról gondoskodni, lehetőleg hozzánk közel!

- Köszönöm, Fiam - mondtam -, de elindulhatunk mi ketten erre a hosszú útra, tudomásom szerint elég sűrű a járat arrafelé!

- Vikivel a világ végére is elindulhatsz, Apuka!

- Rendben van, akkor halljuk! - Átvettem Viktória kezéből a készüléket, s miután meghallgattam Margitkát, magam is úgy döntöttem, jobb, ha azonnal Floridába indulunk! Elköszöntünk vejemtől, aki előbb persze segített Vikimnek az átrepülési engedélyek megszerzésében, majd azt követően San Francisco-ban csak annyi időre álltunk meg, míg feltöltötték üzemanyaggal a gépet, a szerelők átvilágították a gép fontosabb alkatrészeit, aztán indultunk tovább! Lányom, Viktória iránti csodálatom addig is kivételes volt, amikor pedig szerencsésen leereszkedtünk a farm közelében, az öböl melletti kifutóra, az elérzékenyüléstől egyszerűen nem jött szó az ajkamra, csak átöleltem őt és úgy vártuk be Ferencet, és az eladdig számunkra ismeretlen „unokahúgot”, mivel hogy Vanda, aki gyorsan beleszokott a rokonságba, fiammal együtt sietett elénk!

- Apuka - kezdte volna Ferenc, de közbeszóltam:

- Ne mondj semmit, Fiam! Anyukád mindenről tájékoztatott! Nagyon sajnáljuk, ami történt a mi kis Mérinkkel, de reméljük, hogy minden jóra fordul!

- Bocsássatok meg - szólt ismét Ferenc -, de mindenekelőtt hadd mutatom be unokanővérünket! Jörg bácsi papája és az ő nagyapja voltak testvérek! Kirunában még egy család volt, azonban valami oknál fogva Vanda ősét kitagadták a családból, és itt Amerikában telepedett le, de persze Vanda már a második itt született generációhoz tartozik, és mit sem tud az előzményekről, svédül azonban tökéletesen beszél, és Apuka jobban teszi, ha anyanyelvén szólítja!

- Örülök, Kislányom - mondtam a kölcsönös bemutatkozások után -, hogy találkoztunk! Amit őseid vétettek ellened is, mert gondolom sokkal nehezebb körülmények között éltetek itt, mint otthon élhettek volna! Mi igyekezni fogunk kárpótolni! Légy nyugodt, amilyen szeretettel ölellek én magamhoz, ugyanolyan szeretettel fogad immár nagy családunk! Most pedig induljunk befelé, hosszú volt az út, és Vikink nem adott pihenésre alkalmat! Anyuka mondta, hogy a kicsik fel sem vették, ami körülöttük történt...!

- Kicsik ők még, bácsikám - ezt már Vanda - ők Ilonkát, a delfinmamát, vagy tegyük fel - engem is elfogadnának mamájuknak, de nem mondok többet előre, mert azt látni kell...!

- Ne is...! - Ferenc rosszallólag intett az unokanővér felé - majd, ha eljön az ideje!

Alig értünk az épületig, Méri dadája hajolt ki az ablakon, és Ferencet hívta:

- Úrnak jönni! Anyuka, kórház...! A dadus, mint tudjuk, spanyol nő volt Mexikóból, vagy ki tudja, és hosszú amerikai tartózkodása alatt sem volt képes többre, csak törte az angolt, mint jómagam is - érkezett Svájcból professzor Judit!

- Majd én megyek, Fiam - mondtam - egy kis meglepetés...! - Besiettem a készülékhez és: halló-halló, Kedvesem, sejted-e, honnét beszélek? Csókollak mindhármatokat, a kis betegünket külön is! Megnézte már Judit? Van remény...?

- Várj kicsit, Kedvesem! - persze Margitka volt a vonal végénél -!

- Ölellek drága, Apuka! Megismered a hangomat? - Margitka átadta Mérinek a készüléket - még örülnöm is kellene, hogy az a dög belém harapott, különben egyhamar nem láttalak volna viszont benneteket... -

- Ne mondj ilyet, Kicsim! Apukád távol-keleti ügyeinek rendbetétele után mindenképp ti lettetek volna az elsők között, akiket felkeresünk! Különben biztos vagyok afelől, hogy rövidesen csak mint egy rossz álomra emlékszel vissza erre a sajnálatos balesetre! Hallod a fiaidat...? Itt gőgicsélnek mellettem Viktória karján! Ketten jöttünk! Szinte azonnal indultunk anyuka rádiótelefonja után! Ferenc is itt van mellettem, azt mondja, hogy már a megmentőd, Napsugár is lábadozik, tehát fel a fejjel! Semmi sincs veszve, Kicsim! Később átugrunk hozzátok, előbb azonban lepihenek! Már napok óta csak repülőgépen vagy autóban szundítok egyet-egyet...!

- Pihend ki magad drága, Apuka! Itt van mellettem most már Judit anyuka is! Ketten, sőt - a kórháziakkal együtt négyen vigyáznak rám! Kedvességük többet jelent a gyógyszerezésnél! Várj egy pillanatig, adom Judit anyukát és addig is, míg találkozunk, millió csók valamennyiteknek!

- Szervusz, Édesapa - köszönt rám feleségem - hallom fáradt vagy! Végy be, édes, egy nyugtatót és pihenj le, de nehogy becsapd magad...! Méri mellett eddig is Amerika egyik legjobb sebésze állt, ezután pedig - Katinka professzor anyánk lelkére kötötte, hogy..., de nem is mondom tovább, majd megbeszéljük, ha bejöttök! Úgyis tudom, hogy nem maradsz nyugton, amíg magad meg nem győződsz Méri hogylétéről, de addig is biztosítlak: a legjobb úton halad a gyógyulás felé! Még átadom Mérinek, Vikivel akar szót váltani! Csókollak, Édes!

Hogy mit mondott Méri Viktóriának, nem kérdeztem tőle, ezért csak azt mondhatom, amit ő válaszolt:

- Aranyoskám, tényleg a világvégéről is rohantam volna hozzád, és semmi sem tarthatott volna vissza! Tudom, hogy Te több ízben is átrepülted már a Csendes óceánt, most megtettem én is, sőt visszafelé egyedül, mert apukát egyelőre itt hagyom nálatok. Sok volt számára az utóbbi idők lótás-futása! Most búcsúzom, megyünk, Édes, és visszük hozzád ezeket a gyönyörűségeket is! Köszöntsétek anyucit - a karján ülő kisfiúkhoz, mire ők: ci-ci-ke! Ci-ci-ke...! Majd éktelen sírásba kezdtek - bocsáss meg édes, ezt inkább ne...! Csókollak! Megyünk!

Ahogy a feleségem tanácsolta, bevettem egy nyugtatót, és lepihentem, de valószínűleg Viktória is, mert azért csak hosszú az az út, Dél-Koreától Floridáig, és ha én közbe-közbe, úgy értem: el is szunnyadtam, neki tartania kellett magát, mert bár azt tartják: a levegőben biztonságosabb, mint a földön, azért ott sem csak szúnyogok röpködnek, s egy nagyobb madár is okozhat katasztrófát. Ébredéskor kicsit zúgott a fejem, a levegőváltozásnak és a nyugtatónak tudtam be, még nyújtózkodtam volna, de mivel kintről hangokat hallottam, kiugrottam az ágyból, hogy megmártózzam én is az öböl sós vizében! A nap állásából ítélve kora reggel volt, úszom egyet, gondoltam, s majd utána jöhet a szauna - Ferenc direkt svéd rokonai részére, a vihar utáni átépítéskor, szaunáról is gondoskodott. Magamra terítettem a

hálókabátot és indultam kifelé, az erkélynél tovább azonban nem jutottam, mert az elém táruló látványt annyira visszataszítónak találtam, hogy magamból kikelve kiáltottam Ferencre, aki az erkélyről, szigonyfegyverrel a kezében vigyázta fiai étkeztetését: Viktória és Vanda, a hátán egyensúlyozó Ilonka emlőihez nyomkodták az ikrek szájacskáját, a fiúk húzódoztak előbb, de látván, hogy delfin testvérkéjük elkapta a másik csecsbimbót, előbb csak ügyetlenül, később azonban szájjal, marokkal kapaszkodtak bele ők is! S hogy bizonyára ízlett is nekik az édes mostoha teje, azt bizonyította cuppogásuk, kapaszkodásuk még a „testvérkéjük" fejébe is, hogy erősebben szívhassák! Éhesek voltak már szegénykék, hiányolták az édes-anyatejet! Méri felkapott színésznő létére nem sajnálta gyermekeitől a mellét!

- Hogy engedheted ezt, Fiam? Hát nincs más, amivel a kicsiket etethetnétek?

- Drága Apukám - válaszolt Ferenc, szemét azonban egy pillanatra sem vette le a vízről, sőt a nagyobb delfinek is hol alámerültek, majd hol a közelükben, hol kissé távolabb felszínre jöttek, mintegy őrséget tartva! Napsugár, a sebesült hím az általuk ismert jelrendszerrel irányította őket, s bizonyára az is az ő javára írható, hogy a sűrű mozgás ellenére a víz szinte tükör-tiszta volt, átlátszó -, de folytassuk Ferenccel - ez is a kísérlethez tartozik, és nem kell féltened unokáidat, mert néhány napos koruktól együtt ficánkolna a kis delfinekkel! Különben, hogy szoknának hozzá a vízi élethez?! Nem erőltetjük, csak addig hagyjuk őket a vízben, amíg maguktól nem kéredzkednek ki! Persze ezt még nekünk kell észlelnünk! Vanda már egyedül is érti a dolgát, de szemmel tartom én is őket! Már megrendeltem egy vízi radarrendszert, mert mint tapasztalhattuk: egészen nem bízhatjuk magunkat ezekre a játékos -, készakarva nem neveztem őket állatoknak!

- Ha így van -, nem szeretnélek befolyásolni, fiam! Tudom, hogy az emberi társadalom érdekében semmi sem drága, de azért vigyázzunk, a legdrágábbat ne dobjuk oda prédául! Nem tudom, mit szólnának Irmácska, valamint Fatima, ha újszülötteiket fel kellene ajánlani a kísérletekhez...?!

- Apuka kedves, Méri nem vethető össze velük! Neki a művészetben is az istenek közt a helye, és az ő státusza meghatározza gyermekeiét is! Lehetséges, hogy nem én, hanem a fiaim lesznek egy új faj ősei, vagy csak az ő fiaik! A fajok kialakulása évmilliók alatt meg végbe! Lehetséges azonban, hogy két, már mindenféle szempontból kifejlett faj kereszteződése szuper gyorsasággal is bekövetkezhet!

- Nem tudom, Fiam! A Te lelked rajta, de hozzátok már fel őket - a lányokhoz - nézni sem tudom szegénykéimnek az erőlködését! - A kisfiúk persze nem erőlködtek, de miután teleszívták magukat, ölbe kéredzkedtek. Viktória karjai közé kapta egyiket, Vanda a másikat aztán ki a vízből, a vízben maradó Ilonka - delfinmama pedig hasmánt fordult, fiókája azonban nem elégedett meg annyival, mint az emberpalánták és tovább kapaszkodott emlőjébe!

- Mi lesz ezekből a gyerekekből, ha a delfin emlőjén nevelődnek, idejük nagyobb részét a vízben töltik, és bizonyára lassan kommunikálni is megtanulnak velük - gondolkodtam hangosan - azt azért a kísérlet kedvéért sem engedhetjük, hogy étkezési szokásaikat is átvegyék! Ők, akármint vesszük is, még nem lesznek kétéltűek!

- De célom pontosan a kétéltű ember kialakítása, Apuka! A magasabb rendűség eldöntéséhez egyáltalán nem mérvadó, hogy nyersen vagy főzve kerül a táplálék szervezetünkbe! A deszkán hányódó hajótörötteknek nincs módjukban megsütni vagy főzni a szerencse folytán elfogott halat, vagy a hosszú repüléstől fáradt, s mellette megpihenni akaró madarat pikkelyestől, tollastól tépi szét, majd nyeli le, s az még úgyis jobb, mint a gépolajban puhított bakancstalp, pedig olyat is ettek - inkább csak rágtak a már mindenükből kifogyott vándorok! A kétéltű ember, vagy ki tudja, hogy fogják majd nevezni, magasabbrendűsége abban mutatkozik meg, hogy szárazon és vízen egyaránt megél! Akárhogy vesszük is - bolygónk két-

harmadát víz alkotja, és a víz jelentheti az ember, azaz - az ember és a delfin keresztezéséből származó észlény fennmaradását az Armageddon utáni időkben! Mert - nem kell ahhoz hívőnek lenni, hogy az ember észrevegye: ellentétben a szaporodással, a szárazföld egyre alkalmatlanabbá válik a magasabb rendű élőlények fennmaradásához! A technika megkönnyíti az ember életét, de felszínre hozza, vagy érthetőbben: olyan kémiai folyamatokat indít el, amelyek mind a növény-, mind az állatvilágra halálos veszedelmet hoznak! Ebből azonban egyelőre ennyi elegendő - Viktóriához és Vandához - vigyétek a kicsiket a dadushoz, hadd pihenjenek egyet, s ha felébrednek, bevisszük őket is Mérihez!

- Nem tudom, kinek a természetét örökölted, Fiam - mondtam, miután a lányok bementek az épületbe, hogy lefektessék az ikreket - fanatizmusod szinte ijesztő a jövő perspektíváit illetően!

- Véleményem szerint a Te biológiai készségedet, Apuka! Csak amíg Te a biológiát felcserélted a tőzsde spekulációkkal, átnyergeltél a banki szférába, én, bár bankárnak képeztek ki, a biológiát tartom életem céljának! De most bocsáss meg, magadra kell hagyjalak, Napsugárnak kell adnom egy injekciót, hogy enyhítsem fájdalmát!

Miután Ferenc bement, hogy előkészítsen egy injekciót, én becsúsztam - nem ugrottam - a vízbe és fel-le úszkáltam, körülöttem állati rokonaimmal. Egyszerre azonban csobbant a víz mellettem, s Vanda, az új rokonlány nézett szembe velem! Egy ideig szótlanul haladtunk egymás mellett, majd félénken megszólított:

- Nem kellemetlen a maga részére megjelenésem, bácsikám...? Mert ha igen, akkor továbbállok még mielőtt... -

- Már hogy mondhatsz ilyet, Kislányom? Egész éjjel - legalábbis ébrenlétem alatt - azon törtem a fejem, hogy miképp tehetnénk jóvá őseid bizonyára elhamarkodott kiközösítését?!

- És jutott valamire?

- Igen! Jutottam, Kislányom, és pedig arra, hogy alkalmas személy híján, eddig nem volt családunknak sajtóorgánuma, s most, hogy így egymásra találtunk, itt az alkalom oda is behatolni! A média maga is nagyhatalom! Azon keresztül sok mindent befolyásolni tudunk, még az amerikai kongresszusra is hatást gyakorolhatunk, s erre legjobb alkalom kínálkozik most, hogy a demokrata párt elveszítette többségét mind a képviselőházban, mind a szenátusban! Az elnököt meg lehetne kicsit szorongatni, hogy ne csak az amerikaiak érdekeit tartsa szem előtt, amikor a világ különböző pontjain fellobbanó háborús tűzfészkek kioltására vállalkozik! A Boszniában dúló testvérháborúnak már vége lenne, ha ott is olaj után kutató fúrótornyokból állna az erdő! Ez azonban csak egy példa -, ha a szovjeturalom alól felszabadult területeken újólag kialakult államok gazdasági lefelé csúszását nem állítjuk meg, és az évtizedekig állami irányítás alatt lévő „gazdaság” az állam tulajdonából átmegy a munkások érdekeire érzéketlen harácsolók kezébe, előbb vagy utóbb végigseper az egész Földön egy bizonytalan kimenetelű, éppen ezért nem is tudom minek nevezhető, de nagyon véres, a balkániánál is kegyetlenebb „testvérháború”! Ennek felismerését segítené elő a mi sajtóorgánumunk, amelynek vezetésével Téged bíznánk meg! Természetesen máris a családom tagjának tekintelek, és minden szükséges rendelkezésedre áll, amennyiben tartod magad családunk alapelvéhez: mindenki egyért, egy mindenkiért!

- El sem kell fogadjam, Bácsikám, mert magam is ezt vallom! Ez a mottója újságírói hitvallásomnak!

- Ebben az esetben nézz ki magadnak, lányom, egy befolyásos lapot, amelyik egyébként fennmaradásáért küzd, mint tudjuk: neves sajtóorgánumok cserélnek gazdát egyik napról a másikra tőkehiány vagy politikai döntés következtében, a többi jogászaink, bankáraink dolga

lesz! Neked csupán újságírói hitvallásodat kell követned és természetesen szerkesztőidnek is! Nem feltétlen szükséges, hogy a lap amerikai legyen, lehet európai is! A fontos az, hogy reális képet adjon a világban végbemenő dolgokról! Vállalod?

- Fiatal vagyok ehhez, Bácsikám!

- Én pedig már elég idős, és vannak még néhányan hozzám hasonló korúak a családban, akik rendelkezésedre állunk, ha szükségeled! Szüleid? Testvéreid...?

- Csak anyám él! Testvéreim nincsenek!

- Akkor gondolkozz rajta, Kislányom! Azonban mielőtt döntenél tudnod kell, hogy a Föld jelenleg legnagyobb családi vállalkozása áll mögötted! Természetesen teljes erkölcsi az anyagi bázisunkat értem...!

- Ebben az esetben nemcsak vállalom, kötelességemnek tartom a család érdekében is vállalni!

- Akkor megegyeztünk, Kislányom, de ezt meg is kell pecsételni! - Vanda, aki addig fürkészőn tekintgetve rám, előttem taposta a vizet, egészen közel hajolt, és két karjával vállamba kapaszkodva mindkét oldalról megcsókolt. Természetesen részemről sem maradt viszonzatlan és éppen akkor, midőn Viktória lányom kilépett az erkélyre:

- Nem lesz túl korai, Apucika? - kiáltott felénk - ilyen meghitt puszit már rég kaptam tőled!

- Ez más, Kislányom, de kaphatsz Te is, ha irigyelnéd! Ugorj mellénk, én lányommá fogadtam Vandát, Te fogadd testvéreddé! Szeretném, ha jól érezné magát a mi közösségünkben!

- Ezen nem múlik, Apucika - Viktória lányom talán akarva sem tudott volna másképp szólítani -, s másodperccel később már ott karolt mindkettőnket - igazán örömmel tölt el - mondotta még -, hogy a sors egymás mellé sodort bennünket és így módunkban lesz jóvátenni a múlt hibáit. Boldog lennék, ha elkísérhetnél a visszautamon Kínába! Egyedül kicsit hosszú az út, ezen kívül első lennél, aki egészen közelről betekinthetnél egyik legnagyobb vállalkozásunkba - természetesen újságíróként értem! Egyébként férjemmel megosztva viseljük a Dél-Korea, Kína, Japán részvétellel Kínában felépített repülőgépgyártó nagyvállalat elnök-vezérigazgatói tisztet! Bizonyára nagyot léphetnél előbbre interjúiddal az újságírói pályán!

- Az már a múlté, Kislányom - szóltam közbe - nem ellenzem a kínai utat, mert az mindkettőtök számára ígéretes és hasznos, előtanulmányként is sok, új felfedezéssel jár, de Vandának egy, az egész Földet behálózó sajtóorgánumot szánok, mely által maradandó írott betűkkel is terjeszthetjük társaságaink gyakorlatát!

- Csoda, hogy eddig nem gondoltál erre, Apucika - Vikim elgondolkodva tekintett rám - tetszik az ötlet, támogatom!

- A szűkebb családnak éppen elege volt e nélkül is, Kislányom - mondtam - most azonban, hogy terebélyesedünk, akkor sem nélkülözhetnénk, ha Vandának más irányú elkötelezettsége lenne, vagy nem futunk vele össze! Így pedig - magától adódik a megoldás, annál is inkább, mivel Vanda erkölcsi és társadalmi felfogása egyezik a miénkkel! Bizonyára hasznos lesz hosszú együttlétetek a kínai úton...! - Úgy mondtam, mintha Vanda már beleegyezését adta volna, pedig... -

- Magam is boldogan mennék, Bácsikám, de ide ígérkeztem Ferenc mellé, amíg Méri távol lesz!

- Azon igazán nem múlik, Kicsim! Judit anyuka egyedül is elegendő lesz Méri mellett, Ferenc anyukája, Margitka visszajön a farmra, és majd együtt igyekezni fogunk pótolni Téged!

- Láthatod, Kedves - Viktória Vandához - ezért is jó a nagy család: mindenkit egyből be tudunk helyettesíteni, ha szükségessé válik! Tehát jössz, vagy...?

- Boldogan! Legalább körülnézek Ázsiában, visszafelé pedig Európában és amennyiben ráakadnék egy megfelelő, de anyagi nehézségekkel küzdő lapra, jelezni fogom bácsikámnak!

- Szólíts csak Te is apukának, Kislányom, meglátod, nem leszek rosszabb, mint az édes!

- Köszönöm, Drága...! Hirtelen nem jött ajkára az: apuka - jó ember volt az édesapám, de szegény! Egyáltalán nem mutatta semmi jelét annak, hogy gazdag viking grófok leszármazottja! Hajlott hátával inkább favágókra emlékeztetett! Egyébként tisztes szakmája volt: automata gépsoron dolgozott szerelőként! Ott is halt meg baleset folytán tizenkét éves koromban! Utána anyám éjt-nappallá téve dolgozott, hogy befejezhessem tanulmányaimat! Ő Bostonban él. Nem is tudom, hogyan hozzam tudomására, hogy találkoztam apám ősi családfájának ma élő tagjaival! Bocsássatok meg, rosszul fejeztem ki magam, de nem is tudom, mi lenne a legméltóbb kifejezés jóságotok aposztrofálására!

- Korai még jóságról beszélni, Kislányom! A tulajdonba még mi is foggal, körömmel kapaszkodunk, de remélem, eljön az az idő, amikor minden mindenkié lesz -, vagy senkié! Mert vagy lesz min marakodni, vagy azok sem, akik jelenleg még kanál vízben is megfojtanák egymás...!

- Mit szólsz ahhoz, Apucikám, hogy holnap reggel elmennék Vandával Bostonba az anyukájáért, s ha hajlandó lenne velünk jönni ide, vagy egyenesen Kínába, akkor onnét egyenesen oda mennénk! Visszafelé pedig bizonyára nem ártana az anyukának sem egy kis körbenézegetés Vandával Ázsiában, Európában!

- De - Vanda tiltakozni próbált - ilyen rövid ismeretség után, hogy fogadhatnék el tőletek ekkora áldozatot? És ha arról győződnétek meg, hogy szélhámos vagyok...?

- Mi már nagyobb csalódáson is átestünk, Kislányom - mondtam - egyáltalán nem orrolnánk meg rád! Akárhogy vesszük is a dolgokat: Éva anyánk után rokonok vagyunk! Most pedig - Viktóriához - ha véleményemet akarod hallani: helyeslem elhatározásodat az úttal kapcsolatban!

A párbeszédnek Ferenc vetett véget, aki kezében az injekciós tűvel közeledett felénk:

- Gyerünk, lányok, segítsetek - mondta - Te pedig, Apuka, ha nem sértelek, készülődj! Nekünk nem sok időt vesz igénybe a felkészülés, s ha végzünk itt, perceken belül indulhatunk! A kicsiket nem szükséges felébreszteni sem, mire a kórházhoz érünk, ők is felrázódnak!

- Jól van, Fiam! De - ha segíthetek, maradhatok én is! Nem kell lefogni?

- Ó, Apuka..., ha nem lenne olyan szelíd, hármunkat is lerázna! A lányokra azért van szükség, hogy amíg ők becézik, simogatják, én beadom neki a fájdalomcsillapítót!

Ezután már gyorsan peregtek az események: dadus és a gondnok otthon maradtak az állatokkal, mi pedig a még alvó kisfiukkal Miamiba repültünk! Mivel a helikopter az udvaron parkolt, a harmadik emeletről jól láthattak bennünket és Margitka elénk sietett, hogy kalauzoljon! Na - persze nélküle is feljutunk, de hát az illem...!

Az emeletre felérve Juditot pillantottam meg elsőnek -, nem tudta kivárni bent a szobában találkozásunkat, a folyosón sietett elénk! Majd egy hónapja már távol voltunk egymástól, és a viszontlátás örömétől, vagy az adott helyzettől, de könny csillant meg szemünkben! Judit tökéletes feleség volt: még mindig szoptatta Dávidkát, de tökéletes orvos is, mert képes volt fiát másokra bízni, hogy a hatezer kilométerrel távolabb esetleg szükséget szenvedő Méri segítségére siessen! Neki már a folyosón bemutattuk Vandát, Méri pedig már tudott róla Margitka által és nem érte meglepetés az új rokon megjelenésével! Fel akart ülni, de Judit visszatartotta, s csak karjait tárhatta felénk:

- Drágák vagytok - mondta elérzékenyülve - nem hittem volna, hogy valaha is ekkora szeretetben lesz részem! - Miután pedig valamennyien részeltettünk boldogságot sugárzó ajkának csókjában, Viktória elhelyezte két oldalt mellette az ikreket, akik akkor kezdtek nyújtózkodni, ébredezni... -

- Édes bogárkáim...! - Nem szólt többet, csak magához szorította őket!

- Nem éhesek - szólalt meg Vanda, hogy megtörje a csendet - jóllakattuk őket! De - hogy mivel...?!

- Csak nem Ilonka vagy Klárika...?!

- De igen - Ferenc adta meg a választ - megegyeztünk, vagy nem gondoltad komolyan?

- Édes vagy! És ízlett nekik a mostoha tejcije?

- De még mennyire - ezt már Viktória - nyugodtan elapaszthatod a tejet, drága!

- Ugye nem haragszotok meg, ha kicsit magatokra hagyunk benneteket - szólalt meg Judit Méri felé sandítva, felénk pedig: gyertek, kedveseim, csak zavarólag hatnánk ezekben a pillanatokban!

Mi kifelé indultunk és valószínűleg az ápolónővér is megértette: egyelőre jobban teszi, ha távozik!

- Azonnal indultok a telepre érkezésünk után, vagy vártok még? - kérdeztem Viktóriától.

- Istennek hála, Apucikám, de úgy tapasztalom, hogy ott nagyobb szükség van ránk, mint itt!

- Rendben van - mondtam -, de nagyon vigyázzatok magatokra és hát anyukádra is - Vandához - visszaúton mindenképpen álljatok meg Magyarországon és nézzetek körül ott is! Majd felhívom innét Xéniát és Pistit, hogy legyenek segítségedre! Nem ártana otthon is egy kicsit megforgatni a politikusokat, mert mint tapasztalom, nagyon elszaladt velük a ló! Túl sok jogot vindikálnak maguknak, a nép pedig csak addig érdekes számukra, amíg megválasztják őket, utána - utánam a vízözön, gondolják, és elsőrendű feladatuknak tartják megtömni a zsebeiket! Egy választási ciklus elegendő arra, hogy egy ideig nagyobb gond nélkül élhessenek, a nép pedig nyeldesse nyálát, harapja a levegőt! Ha egy politikusnak tartott valaki arra hivatkozik, hogy a legközelebbi választásokon azért fognak győzni, mert őket még nem próbálták ki, akkor gondolhatod, hogy milyen nálunk a politikai „kultúra”! Ha egy ország vezetői hat, nyolc fogás közül válogathatnak, künn az utcán pedig tízezreknek csorog a nyála a teli kirakatok előtt, mert a zsebek üresek...! Nem mondom tovább, újságíró vagy, a többi a Te dolgod lesz, s mivel született amerikai vagy, tálcán fogják felkínálni magukat az egyes lapok kiadói -, majd menet közben aztán megbeszéljük, hogy hol mennyi só kell még bele! Most éppen jókor lesz leckét adni nekik, legalább az önkormányzati választásokon meggondolják, hogy melyik lóra tegyenek! Ez vonatkozik a választópolgárokra éppúgy, mint az egymást lökdöső jelöltekre! A Te lapod nem lesz rászorulva egyik párt segítségére sem, kizárólag a realitások és az általunk már bevett gyakorlat szabhat utat!

- De, Édesapa - szólt közbe Judit - még jóformán szót sem váltottunk és Te politikával tömöd a bendőnket?!

- Ők elmennek még ma, a látogatás után, Szívem! Kell, hogy megfelelő információ birtokában legyenek, mielőtt munkához látnak! Tudom, hogy Viktória nem hagyja unatkozni Vandát, de szükségesnek tartottam, hogy magam is rávilágítsak az otthoni dolgokra! Persze ebből ennyi elegendő, a többit majd, mint mondtam: menet közben...!

- Bejöhettek - szólt ki Ferenc -, de ki sem kellett volna mennetek, hisz előttetek nincs titkunk, hacsak - Vandára tekintett - riporterünk ki nem teregeti a világ elé?!

- Remélem nem sértésnek szántad, bátyám - Vanda szeme, mint a vadmacskáé tapadt Ferencre -, de Te persze még nem tudhatod, hogy egyelőre nem foglalkozom az amerikaiak ügyes-bajos dolgaival, Viktóriával tartok - egyelőre Kínába, aztán majd apuka útmutatásai szerint...!

- Igen, Fiam - szóltam közbe - a készülődés közepett megfeledkeztünk közölni veled, hogy Vanda nem marad itt, elkíséri Vikit, közben körülnézeget, és akár már visszaérkezése előtt megvesz egy-két lapot, hogy végre saját sajtóorgánumunk terjessze, ismertesse a világgal, hogy izmusok nélkül, csupán tradicionális család keretében is lehet, sőt kell boldogulnia a világnak! Ha békében akarunk élni, le kell mondanunk az egyéni önzésről, s legyünk bár a legfejlettebb technika birtokában, fel kell melegítsük az ősi-családi tűzhelyet, mert ha nem ezt tesszük, akkor bele kell nyugodnunk abba, hogy az ember legfeljebb kulturált, civilizált ragadozóként fog beíródni a Föld történetébe!

- Ha többet nem mondasz, útravalónak már ez is sok! - Vanda átölelt és megcsókolt, majd maga köré nézve: boldogok lehettek, hogy ilyen apa mellett élhettek!

- Mi mindnyájan tudjuk ezt, Kedves - szólalt meg Judit - és készséggel osztjuk meg veled boldogságunkat!

Ami ez után következett, arról csak annyit, hogy a szeretet a legnagyobb kincs, amiért érdemes mindent föláldozni!

A Mérinél tett látogatás után visszaérkezvén az öbölbe - csak Judit maradt Méri mellett - Viktória és Vanda készülődni kezdtek, hogy még szürkület előtt Bostonba érkezzenek! Ferenc kellemetlenül érezte magát Vanda miatt és szóvá is tette előtte, midőn néhány pillanatra magukra maradtak az épület alá süllyesztett, plexiből készült laborban:

- Nem így szólt az egyezségünk - mondta Ferenc - láthatólag nem tetszett neki, hogy Vanda, akarata ellenére végképp beépült a családba, aztán, ha engedékenysége folytán sikerült is a lánynak közel férkőznie övéihez, legalább maradna vele Méri felépüléséig! Tetszett neki a lány magabiztos fellépése, s már beleélte magát előre abba, hogy Vanda, Méri akadályoztatása esetén, vállalja a médium szerepét -, hogy fogsz majd eleget tenni itt is, s majd a sajtó kiadójaként is kötelezettségednek, mert ugye nem pillanatnyi szeszélyből jöttél velem a farmra?!

- Megnyugtatlak - válaszolta a lány - eleget fogok tenni, sőt többre is hajlandó lennék, de csak abban az esetben, ha nyitott házasságban élnél Mérivel. A látottak után azonban azt hiszem, ezt a témát kiiktathatjuk! Judit szerint a visszavarrt lábfejben normális a vérkeringés és minden remény megvan a teljes felépüléséhez, hozzá képest pedig én csak egy kis szürke veréb vagyok! Az ő tudta és beleegyezése nélkül nem is próbálkoznék közeledni hozzád! Egyelőre tehát jobb, ha elmegyek, és minden egyéb maradjon függőben! Az eredmények közlésére persze, úgyis, mint a család sajtófelelőse, elsőként tartok igényt! Különben biztosítlak arról, hogy egy sajtóorgánum vezetőjeként is örömmel csatlakozom kísérleteidhez!

- Igyekezz, Vanda! Felőlem már indulhatunk! - Viktória kiáltott át hozzájuk -!

- Menj! Nem tartalak vissza - Ferenc kifelé figyelt, orrukat a plexi üvegéhez dörzsölő delfinekre -, ha idejében meg tudom apuka szándékát, másképp sül el a dolog, de majd megoldjuk! Most már csak arra vigyázz, hogy el ne áruld magad!

- Ha sejtem, hogy hiányozni fogok, dehogy utazom Kínába! Kedves vagy, és köszönöm! - Vanda egészen közel hajolt Ferenchez és szájon csókolta, majd szinte menekülésszerűen igyekezett a feljáróhoz...!

Mivel Vandának a videokamerán kívül úgyszólván semmi holmija nem volt, gyorsan felkészülhettek az útra, s fél órán belül, túl az érzékeny búcsúzáson, partközelben repültek a keleti part legészakibb nagyvárosa felé! Kellemes, szélcsendes idő volt. Vanda kérésére Viktória időközönként egészen alacsonyra ereszkedett, hogy felvételeket készíthessen az érdekesebb objektumokról. Nem először repült ezen az útvonalon, de mindig akadt valami új, amiért érdemesnek tartotta kihajolni! Vanda vérbeli újságíró volt, mégis inkább az eszét, mint az erejét használta, ha be akart cserkészni valamit!

Már túl voltak a fele úton, mikor Viktória alkalmasnak találta az időpontot, hogy megkockáztasson egy intim kérdést:

- Kérdezhetek valamit tőled, húgocskám? Kissé bizarrnak tűnhet számodra, de úgy gondolom, itt a magasban levethetjük magunkról a burkot!

- Bármit kérdezhetsz kedves, őszintén válaszolok!

- Volt valami közted és Franz között?

- Nem jutottunk el odáig!

- De eljuttok, ha nem jövünk, vagy most nem megyünk!?

- Rajtam bizonyára nem múlott volna! Franz kissé savanykás, mogorva, de fiatal, gazdag, jóképű, na - és ami a gazdagokra nem nagyon jellemző: felsorolt tulajdonságai mellett még okos is! Nem tartom magamat szépnek, de talán felveszem a versenyt Ilonkával vagy Klárikával - a két fiatal nőstény delfin -, de csakis a szex területén! Kísérleti szempontból azok nyilván értékesebbek nálam, én csak Napsugár, vagy egy másik hím partnereként jöhetnék számításba, mert Méri mindenféle szempontból messze felettem áll!

- Én másképp látom! Te nagyon is szép vagy, újságíróként pedig fölöttébb szép! Megérkezésünk első pillanatában észrevettem, hogy nem vagytok közömbösek egymásnak, de azt hiszem Mérivel kapcsolatban tökéletesen igazad van! Ő előttem is több, mint ember, de persze - ha ő megosztaná veled akár férjét, akár delfinjeit, senki közülünk nem akadályozná! Várjuk meg azonban felgyógyulását, hogy ő dönthessen! Ne állítsuk kész tények elé! Ezért is gondoltam: jobb, ha magammal viszlek! De, hogy elégtételt is szolgáltassak a lemondásodért, elviszlek dédapád ősi fészkébe, addig legalábbis ott állt, amíg ki nem tagadták, hogy miért, az számunkra már közömbös. Mi apucikát ismételve: testvérként fogadunk benneteket családunkba, és ezentúl már veletek együtt, egyenlő mértékkel osztva vesszük ki részünket jóból is, rosszból is! Csak előrebocsátva: van egy vérszerinti unokanővéred, és egy unokahúgod! Therese, az idősebb, Kirunában az ősi kastélyban lakik családjával, a fiatalabb Augusztának magyar férje van, Magyarországon is lakik, de jelenleg Bázelben gyógykezelik! Férje és az én férjem édestestvérek! Különben - az élet viszontagságai folytán nagyon keveredett család vagyunk...!

- Keveset említett már erről Franz! Véleményem csak annyi erről, hogy egészséges keveredésekből életerősebb utódok származnak! Hogy így igaz, mutatja az is, hogy a család eddig általam megismert tagjai valamennyien több nyelven beszélnek és magasan iskolázottak! Azt hiszem, vagy legalábbis remélem, hogy jól meg fogjuk egymás érteni!

- Ebben szinte biztos vagyok! - Viktória miután így kinyilvánította teljes bizalmát az új rokonnal szemben, visszakanyarodott az általam Vandának szánt sajtóorgánum alapításához - bizonyára észrevetted - folytatta - az én apucimnak nem tetszik a jelenlegi amerikai kormányzat politikája! Szerinted lehet úgy befelé erősíteni, szilárdabbá tenni az államot, hogy figyelmen kívül hagyjuk, vagy csupán békéltető szólamokkal igyekszünk jobb belátásra bírni a körülöttünk testvérháborúkba bonyolódó népeket? Szerintem ez egyenlő a fából vaskarika utópiájával! Az amerikai vezetés vagy hajlandó lesz áldozatokra is a határain kívül fellobbanó

tűzfészkek eloltására, vagy a nem is olyan távoli időben már határain belül kell szembenéznie a pusztító lángokkal! Nem szabad feledni, hogy Amerika a legvegyesebb lakosságú világhatalom és a decentralizáció elve rá is érvényes! Mit gondolsz, melyik hatalom erősebb ma földi értelemben: a nép által választott, demokratikus úton szerzett, vagy az erőszak által, becstelen módon szerzett, vagyis a dollár milliárdok felett rendelkező nemzetközi bűnszövetkezetek?!

- Ha az olasz példából indulunk ki, akkor fel kell tenni magunknak a kérdést: van-e egyáltalán olyan kormányzat a világon, amelyiknek valamilyen módon ne lenne köze a bűnszövetkezetekhez?!

- Na - látod...! Amikor apucika a sajtóorgánum felvásárlását elhatározta, bizonyára nem gondolt arra, hogy milyen veszedelmes, inkább kalandba, mintsem játékba sodorna téged, mert van-e egyetlen média a világon, amelybe a nemzetközi bűnszövetkezetek kupoláinak a keze ne piszkálhatna bele? Ugye nincs! Mert hiába vagy Te becsületes, egyedül nem tudod minden híranyagon átrágni magad, a munkatársak között pedig, ha több nem is, egy áruló mindig akad! A média: televízió, rádió, vagy az írott sajtó nagyon is kétélű fegyver: előre is, meg hátrafelé is lehet alkalmazni, az egyszerű emberek pedig még mindig a behízelgő, csalafinta szavak prédái! Eddig szinte észrevétlenül erősödött befolyásunk a tömegekre, de mihelyt akár az írott, akár az elektronikus hírközlő szervek útján lekezdjük propagálni az ősi családi gyakorlathoz való visszatérést, nemcsak a demokratikusan választott hatalmi apparátus fog ellenünk fordulni, hanem a bűnszövetségek is! A hatalmi csoportosulások soha nem nézték jó szemmel az egyenlősdi alternatíváit, ezért is buktak el eddig az egyszerű nép által kezdeményezett forradalmak. Ha mi győzelemre akarjuk vinni az emberi társadalom egyetlen nagy családdá való átszerveződésének perspektíváját, akkor nekünk a csalafintaságot a hatalmi struktúrákkal szemben kell alkalmazni!

- Látom, jól ismered a társadalom törésvonalait - mondta Vanda - jó lenne, ha együtt dolgozhatnánk!

- Ennek semmi akadálya - Viktória gondolkodás nélkül azonnal válaszolt - van egy titkosított hívószámunk, amely lehetővé teszi, hogy a nap bármely órájában, bárhonnét hívhatsz és egyeztethetjük gondolatainkat!

- Ennek igazán örülnék! A Te ismeretanyagod nagy segítségemre lesz, mert ugye azzal tisztában vagy, hogy senki és semmi nem tud annyira megfélemlíteni, hogy visszalépjek apukának tett ígéretemtől, hogy vállalom a sajtóorgánum vezetését! Amerikai vagyok, ismerem a gengszterizmus játékszabályait, s a cél érdekében hajlandó vagyok akár „velük” is szövetségre lépni! Gondolom, töviről-hegyire ismered a balkáni háborút! Hát nem az általam jelzett szövetség jegyében cselekszik kormányzatunk, amikor hagyja, hogy a gyilkos bandák tömeges mészárlásait háborús cselekményként értékeljék?! Ami ott történt és a jelenben is történik, egyáltalán nem nevezhető reguláris hadseregek háborújának, sokkal inkább hasonlítható a nálunk gyakorta ismétlődő klánok /családok/ egymásközti leszámolásához, amelyben minden megengedett! Ha - mint nemzetvédelmi miniszterünk ma mondotta: nem kérdőjelezhető meg a szerbek hódítása, akkor - bár szégyellem kijelenteni, de egyértelműen a terrorizmus, a banditizmus oldalára álltunk! Ha ezt egy szuperhatalom vezetői tehetik, akkor nekünk sem szabad lelkiismereti kérdést csinálni semmiből, a végső cél elérése érdekében!

- Azt hiszem értelek! A lelkiismereti kérdés kivételével egy véleményen vagyok veled! Az eszközök kiválasztásánál azonban feltétlenül hallgatnunk kell lelkiismeretünkre: elsősorban az ész és csak ha már minden intellektuális eszköz kudarcot vallott, szabad erőt alkalmazni! De az sem lehet életek kioltása! Ha minden igaz, Isten olyan fegyvert ad kezünkbe, amely minden eddigit felülmúl! Szinte a gondolat sebességgel tudnunk operálni, bárhol keletkezne Földünkön konfliktus! Két szuper-titkos találmány tökéletesítésén dolgoznak dél-koreai,

japán, valamint kínai üzemeinkben, mivel közelebbit nem tudok róluk, ezért csak nagy általánosságban vázolhatom egyiket is, másikat is, de talán reményteljesebb az általam csak délibábnak nevezett képi megjelenítés, vagyis egy direkt erre a célra fellőtt műhold közbeiktatásával egész hadseregeket lehet egyik pillanatról a másikra képileg ott megjeleníteni, ahol beavatkozás válna szükségessé! Egy erős támadó hadsereg megjelenése minden bizonnyal visszariasztja majd az agresszorokat! A másik, amely hihetetlenebbnek tűnik előttem, a gravitáció erővonalainak átprogramozása úgy, hogy a csillagközi járatokra alkalmas űrszerkezetre kizárólag annak az űrben lévő objektumnak az erővonalai hassanak, amelyik felé indulni készül, vagy amelyikből az egész csillagrendszer kirobbant! Hogy miképp lokalizálható a több száz méter átmérőjűre is tervezhető űrszerkezetre ható nehézségi erő, arról fogalmam sincs egyelőre, de későbbiekben is hétpecsétes titok lesz! Annyit elmondhatok még, hogy a feltalálók szerint már csak az irányíthatóság és a fékezhetőség okoz gondot! Mindenesetre bármelyik találmányt sikerülne az emberiség szolgálatába állítani, korszakalkotó lenne!

- Persze - azonban ne feledjük, hogy hasonlóan a hasadó anyagok hasznosításához, ezek az anyagok is felhasználhatóak lennének a haladás, de a rombolás szolgálatára is!

- Bizonyára így van, de amíg a mi birtokunkban lennének, senki emberfia nem kerülhetne a közelébe büntetlenül!

- A természetnek nem titkai vannak, csak általunk ismeretlen területei, de az ismertek törvényszerűségeinek is csak kis hányadát fejtettük meg eddig! Az elmúlt két évszázad folyamán - mondhatom, mert már a mostaninak is a végén vagyunk - az eleddig ismeretekbe nagyon mélyre hatolt az ember és nem kétséges, hogy egyre gyorsul a felismerés, ha valamilyen katasztrófa útját nem állja! Olyan korban élünk, amelyben semmire sem mondhatjuk azt, hogy na ez már biztos, ezen már semmi sem változtathat! De nemcsak mesterségesen előidézett katasztrófákra gondolok, a természet is előidézheti azokat, például: oly nagymérvű a Föld kérgében felhalmozódott ásványok kiaknázása, továbbá az egyes ásványok általunk való felhasználása, hogy nemcsak a kéregmozgások erősödésétől kell tartanunk, azzal együtt a légkör megbomlásától is, megváltozhat a föld felszíne: a szárazföldek és tengerek elhelyezkedése, stb...!

Úgy belemerültek a bonyolult elméletekbe, hogy az út végén már sajnálták, hogy abba kell hagyniuk, de persze ilyen hosszan még Viktóriának sem állt módjában végigrepülni Amerika keleti partja mentén és a változatos beszédtéma mellett az amerikai földrész gazdagsága is elkápráztatta. Leszállás után, mivel ismét egy jóval hosszabb út előtt álltak, Viktória a gép tüzetes átvizsgálását rendelte meg, majd taxiba ültek és Vanda mamájának lakására hajtattak!

Jenett, Vanda mamája a város peremén, egy harmadik emeleti lakásban éldegélt és kissé meg is lepődött, mert lánya általában előre szokta jelezni érkezését. Az pedig, hogy egy számukra eleddig ismeretlen rokonnal együtt, annak magángépén csak azért jöttek, hogy őt is magukkal vigyék egy világkörüli útra, még inkább meglepte, a grófi rokonság - a dédapa kitagadása az ősi viking grófok családjából - pedig egyenesen megnevettette:

- Valami tévedés lehet ez, Kislányom - mondta Vandának - az szinte biztos, hogy dédszüleink a skandináv félsziget északi részéről származtak, egyszerre indultak el az újhazába, egy egész hajórakomány, de nem grófok voltak, hanem favágók! Hogy a nyelvet tökéletesen beszéljük, annak tudható be, hogy a csoport tagjai ideérkezésük alkalmával fogadalmat tettek, hogy fenntartják egymással a kapcsolatot, megőrzik nyelvüket - anyanyelvüket - és lehetőség szerint egymás közt házasodnak! Ennél többet nem hiszem, hogy bárki is tudna ma élő itteni rokonaink közül az akkori időkből... -

- Bocsásson meg, Kedves - sietett Viktória Vanda segítségére -, de szinte bizonyos, hogy a kitagadott úrfi nem ősi nevét használta már az újhazába indulás előtt sem, ezért kár lenne időt

pazarolni arra, hogy nevek és régebbi iratok kutatásába kezdjünk! Én megmondom őszintén, abban az esetben is örülnék ennek a rokonságnak, ha csak Vanda, vagy az öcsém Franz, vagy közösen találták volna ki a rokonságról szóló történetet. A mi családunkat egyébként sem csupán a vérrokonság köti össze, sokkal inkább a fajta jellege és az egymásrautaltság! Mit számít az ma már, hogy benned esetleg kék-vér folyik, bennem pedig ténylegesen is cigány vér!? De még az állampolgárság sem: családunknak vannak amerikai - délt is beleértve - európai - Európa majd minden országából - ázsiai állampolgárai és eddig legalábbis a legnagyobb egyetértésben, szeretetben éltünk! Nem hinném, hogy veletek békétlenség költözne a családba!

- Hát az bizonyára nem, Kislányom, vagy hogy is nevezhetlek az általad elmondottak után?

- Jobban szeretem, ha csak a nevemen kedves, anyuka, mert ugye én is nevezhetlek anyukának?!

- Sőt, ha úgy van, ahogy előadtátok, bár én kétlem - megtisztelve érzem magam! De hogy az általad elmondottakra is válaszoljak: mi mindig nagyon békés család voltunk boldogul férjem életében is! Nagy kár, hogy olyan korán itt hagyott bennünket, mert egyszerű szerelő létére igazi gentleman volt! Amióta pedig Vanda újságíróként járja az országot, többnyire egyedül vagyok! Még jó, hogy hébe-hóba benéznek hozzám svéd-amerikai ismerőseink, különben a nyelvet is elfeledném!

- Mire való az újság és a könyv, Anyuka? Ha rendszeresen olvasol, nemcsak nyelvismereted marad meg a mindenkori változásokat is figyelembe véve frissen, hanem volt anyaországunk kulturális problémái is! Tudod pl., hogy az otthoni népszavazás az európai unióhoz való csatlakozás mellett döntött?!

- De még mennyire, hogy tudom, azt is, hogy a norvégok viszont elutasították a csatlakozást...!

- No, jól van, Anyuka drága - Vanda átölelte mamáját - én akarlak oktatni, amikor magam is tőled örököltem anyanyelvünk ismeretét!? Most azonban ne töltsük hiábavalóságokkal az időt, mert reggel indulunk tovább, s holnap alkonyatkor - Viktória legalábbis úgy számol - leereszkedünk a déd- vagy ükapuka sasfészkének kifutójára -, onnét pedig tovább...! Hogy hol állapodtunk meg és mennyi időre, nem tudhatjuk előre. Viktória elvisz minket Kínába, mert ő oda tart, onnét pedig kettesben indulunk tovább! Eleget voltál egyedül, most azon kell lenned, hogy mennél többet pótolj az elmulasztottakból!

- Hát - lányaim...! Ez olyan most nekem, mint Máriának az angyali üdvözlet! Mondjátok: mit rendeljek az útra és miattam akár ma is indulhatunk! Ott most bizonyára nagyon hidegek vannak, takarókról is gondoskodni kell!

- Ugyan, Anyuka - Viktória elkacagta magát - nem megyünk az északi sarkra! A gépen különben is légkondicionált hőmérséklet van! Voltál már odaát - Európára értem?

- Még Washingtonban sem, drága Lányom! De úgyszólván sehol, városunkon kívül!

- Akkor itt az ideje, hogy kiröppenj! Vandára egy nagyon fontos feladat vár, előbb azonban körbe kell utazgatnia a Földet! Alaposan meg kell ismernie a népeket foglalkoztató problémákat, mielőtt megalapítaná a család saját sajtóorgánumát!

- Hisz, jól tudom - mondta az anya - lányom újságírónak nagyon is jó! Magam is szívesen olvasom cikkeit, de ahhoz rengeteg pénz kell!

- A pénzre nektek ne legyen gondotok! Majd én még mielőtt útra kelnénk, lehívok zürichi bankközpontunktól egy bizonyos összeget, amellyel gazdálkodhattok, ha pedig menet közben megfelelő ajánlatot kapna Vanda, akkor ő tudja, kihez forduljon! Sok ruhával ne terheljétek a

gépet, de élelemmel se, majd útközben, ami éppen divatos, vagy megtetszik! Itt kitérek mindjárt arra is, hogy a családban ismeretlen a hálálkodás, amivel Isten megajándékozott minket - mondhatjuk úgyis: aminek a kezelését ránk bízta, azt mi jó szívvel igyekszünk felhasználni, mostantól pedig ti is! Ilyen egyszerű! Ami családon kívül legtöbbünknek elérhetetlen lenne, az a családon belül szinte felkínálkozik! Ti pedig - akár gróf, vagy éppenséggel favágó volt a dédapa, mostantól egy családot alkottok velünk!

- Értelek, Kislányom! De hát - csak illik megköszönni még abban az esetben is, ha Isten akaratából történt ez a találkozás...?!

- Majd az én apucikámmal intézzétek a többit! Most pedig hajrá! Előre...!

E rövid eszmecsere után Jenett többé nem kérette magát: Isten adta, ha akarja, el is veheti! Éljünk a lehetőségekkel - mondta többek közt és pakolni kezdett... -

Az éjszakát úgyszólván átbeszélték, s csak reggel felé aludtak el, ezért is történt, hogy valamivel később indultak, mint szerették volna, de mint Viktória megjegyezte:

- Majd behozzuk útközben, csak az időjárás legyen kedvező! Óránként ezer kilométer terhelés nélkül -, alkonyatra odaérünk!

Mivel a csúcsforgalom már lebonyolódott - kilenc után néhány perccel ültek taxiba, s akadály nélkül haladhattak egészen a reptérig! Ott sem időztek sokat, a gépet átvilágították, s a felelős megnyugtatta őket, hogy jobban bízhatnak a motorokban, mint a gyárból való kikerülésük után, az időjárásról azonban már nem nyilatkozott annyira biztosan:

- Ebben az időszakban - mondta - óráról-órára változhat a légáramlás, és ilyen hosszú útra nem lehet előre kiszámítani! Itt most süt a nap, de Grönland vagy Izland felett, vagy azonközben és hol van még attól is Kiruna, az úticél?!

- Svédország északi részén, valamint a norvég tenger felett tanultam a repülést - nyugtatta meg a tisztet Viktória - volt már részem komoly megpróbáltatásokban! Ezen kívül nem vagyok újonc, már évek óta repülök!

- Elhiszem, Asszonyom - válaszolt a tiszt - már a megjelenése is bizalomgerjesztő, de kisgéppel, ilyen hosszú útra, ebben az időszakban jobb, ha mindenre felkészülünk! Előre is sok szerencsét, jó utat kívánok! - E szavakat követően félrevonult, Viktóriáék pedig beszálltak a gépbe, aztán fel...!

- Isten segítsen minket, lányaim - szólalt meg az anya, mikor már a magasban voltak és Viktória a célállomás felé fordította a gépet -!

- Ha váratlan fordulat nem következik be az időjárásban, Anyuka, akkor az estebédet az ősi kastélyban esszük! Fel is hívom a húgomat, hogy legyen idejük a felkészüléshez! Nagy bonyodalmat nem okozunk, mert nem is egy szarvascsordánk - gondolom, most inkább csak kaparja a fagyott föld zuzmóit - arra felé ilyentájt mást nem igen találnak, de a rénszarvas nem kényes, megrág úgyszólván mindent, ugyanakkor egyik fő tápláléka az ott lakó népeknek! Még a zsigerei is hasznosíthatóak! - Miközben beszélt, felhívta Kirunát, a kastélyban Therese tartózkodott, Jörg, a férje az északi erdőségekben az állatok etetését ellenőrizte, de mint Therese mondta: az idő kedvező! Persze némileg csodálkozott, hogy új rokonok tűntek fel, de mint mondta ő is: kettővel több vagy kevesebb, már igazán nem számít, csak szerencsésen megérkezzenek!

- Mit készítsünk a vendégek tiszteletére? - kérdezte, majd - de hisz tulajdonképpen ők nem is vendégek, azért persze kiteszünk magunkért...!

- Ha van otthon gerinc, akkor azt - mondta Viktória - spékelve, de bizonyára van szárnyasból is, halból is...! Mi különben sem vagyunk finnyásak!

- Meg lesztek elégedve, Viki! Majd kivilágítjuk a leszállópályát - de különben Te nem először jössz ilyentájt és akkorra Jörg is hazaérkezik! Nagyon kíváncsi vagyok az unokahúgomra, mint mondod, hasonlítunk egymásra?!

- Meglepően hasonlítotok, de most abbahagyjuk, mert minden idegszálamra szükség lesz Grönland felett! Ilyentájt gyakran havazik! Szeretnék időben átrepülni a veszélyes terület felett! Szia!

- Szia, Nővérkém! Vigyázz..., de, ha Isten ments, baj adódna, azonnal jelezd!

E rövid bejelentkezés után Viki, bár szabadkozott, Vanda unszolására elmondta, hogyan pusztult el a család fele egy repülőgép-katasztrófa alkalmával, a norvég partok mentén, egy hirtelen támadt viharban. Mi már ismerjük a történetet, ezért csak annyit, hogy miután Viktória befejezte, Vanda feltette neki a kérdést:

- És mégis - mivel magyaráznád, hogy a család, természetesen a szűkebb családot értem - majd mindegyik fiatal tagja aktív repülő?!

- Talán a vérünkben van a repülés szenvedélye, és a lehetőségünk is megvolt, hogy megismerjük és megszeressük! A magasban egyébként sokkal kevesebb katasztrófa fordul elő, mint a szárazföldön, és ha már begyakoroltuk a műszerek kezelését, sokkal kevesebb odafigyelés szükséges, mint pl. az autóknál! A mi gépünkön a radar már nagy távolságból jelzi még a nagyobb madarakat is, és automatikusan kikerüli, de persze, mint minden más, ez is meghibásodhat és az emberi figyelem nem nélkülözhető! Ez idáig még az emberi agy a legpontosabb műszer, ha egészséges! Hozzá kell még tennem, hogy egyúttal a legsérülékenyebb, és ha meghibásodik, nem cserélhető újra!

- Igaz! - hagyta helyben Vanda, majd: anyuka elaludt, szokatlan számára a légkondicionált levegő! Már több mint négy órája repültünk, ha jól saccolom, rövidesen Izland fölé érünk!

- Igen - válaszolta Viktória -, de a radar nem sok jót ígér! Izland felett, azt hiszem, hóvihar tombol..., de ne ijedj meg! Most kicsit belehúzok, hogy - ha le is kell szállnunk, legalább szárazra...!

A gép megremegett, de a következő pillanatban, mint a nyíl, simábban szelte a levegőt, mint addig, sebessége szinte megduplázódott!

- Nehogy felrobbanjunk, Viki! - kiáltotta Vanda ijedten, mire Viktória:

- Nem tudom kikerülni a hóvihart, megpróbálok a radar segítségével leereszkedni! - Kissé később pedig - ez nem is hó! Gőzölgő mocsár felett vagyunk! Túlmegyünk rajta, különben...! Nyugalom, a mocsár túlfelén leereszkedünk, és megvárjuk, amíg a vihar elül! Nézd meg anyukát, elég szoros-e a biztosító heveder?! Ereszkedünk - mindegy, hogy hová, mert feljebb nem emelkedhetünk, előttünk egészen közel sötét kúp, természetesen a radaron -!

A gép egészen lassan lefelé siklott, majd kis zökkenés és néhány méternyi csúszás után megállt! A felszín közelben csendesebb volt a vihar, a hó ugyan egészen sűrű gomolyokban kavargott, a gép azonban - hála a radarnak és a szakavatott vezetőnek - szilárd, sásos-sima jégen akadt meg! Szabad szemmel persze majdnem semmit sem lehetett látni, a radaron azonban az újabb felszálláshoz elégséges sima jégfelület, előtte füstfelhőbe burkolódzó tűzhányó! A gép mögött pedig csupán néhány méter távolságra fortyogó hőforrások...!

- Hála neked, Uram - fohászkodott Viktória - ’61-ben katolikusnak keresztelték, nem volt templomjáró, de tiszteletben tartotta saját hitével együtt mások hitét is, és inkább cselekedeteiben nyilvánult meg Isten- és emberszeretete...!

- Most mihez kezdhetünk? - Vanda és a rázkódás következtében felébredt anyja, mi tagadás, kissé rémült tekintettel fordultak szembe Viktóriával - van elegendő üzemanyag, hogy meg ne fagyjunk?

- Van, persze, hogy van! - Viktória igyekezett megnyugtatni őket -, jókedvet mutatni - akár fürödhetünk is, hisz itt van közvetlenül mögöttünk a gőzfürdő, előbb azonban megpróbálok kapcsolatot teremteni férjemmel, meghatározom letáborozásunk koordinátáit, hogy szükség esetén ránk találhassanak, aztán mehetünk is!

Lehel Pekingben tartózkodott! Új lakásukat rendezték éppen, s együtt voltak a távol-keletre szakadt családtagok valamennyien! Nem kell mondjam, mennyire meglepődött vejem, mikor azonban a táborhely leírása után Viktória kacagva közölte vele, hogy megmártóznak a termálhőforrásban, némileg megnyugodott... -

- Várjatok, szerelmem - mondta - ne veszítsétek el fejeteket, segíteni fogunk! Máris indulok és intézkedek! A többiek is akarnának beszélni veled, de majd később...!

- Várunk, Drágám! De Te se nyugtalankodj! Ha most működne az az izé - láthatnád is, hogy vetkőzöm és perceken belül nyakig mártózom a melegvízben! - Mivel a túloldalon elhallgattak, Viki Vandához fordult - nem jössz? Én már voltam hasonló helyzetben, de akkor egyedül!

- Nehogy megpróbáljatok levetkőzni - siránkozott Jenett, s kezdett kibújni a hevederből - ki tudja, milyen hideg van künn? Még megfagynátok!?

- Ugyan, Anyuka - kacagott fel Viktória - mi fönn, északon hozzászoktunk a hideghez - itt a levegő pótolja a hidegvizet - szaunázunk kicsit! Ha sokáig fog még esni, újra kezdjük, aztán majd csak alakul valamerre!

Mivel Vanda is vetkőzni kezdett Jenett még erőteljesebben igyekezett volna visszatartani, ő azonban nem hagyta magát, s félrehajítván utolsóként levetett ruhadarabját - ha ugyan annak lehet nevezni - Viktória mellé állt, aki már sellőként várakozott, hogy instrukciókkal lássa el az „unokahúgot” mielőtt kilépnének a kellemes-meleg belső térből:

- Majd én megyek elsőként a vízbe, és ha nem találnék szilárd talajt a lábam alatt, figyelmeztetlek! Akkor is fürdünk egyet, de csak taposva -, aztán gyorsan ki, majd vissza be..., néhányszor megismételjük, jót tesz az idegeknek is, de pillanatra sem megállni, állandóan mozogni kell!

Még a vízben volt a két sellő: egy sötétbarna és egy szalmaszőke, midőn fejük felett megpillantották a napkorong nagyságú fényes gömböt! A gömb lassan ereszkedni kezdett, majd szétterült, szétnyílt, midőn pedig már csak néhány méter választotta el a géptől és a fürdőzőktől - valósággal beterítette a jeges, sásos terepet és egyik pillanatról a másikra a Kína északi részén telepített repülőgépgyár tárult szemük elé, épületekkel, gépekkel, emberekkel, teljes üzemeltetést imitálva!

- Istenem...! Te Vanda - szólalt meg Viktória remegő hangon, nem rejtve csodálkozását - hisz ez nem is délibáb - tökéletes képátvitel! Ezek szerint sikerült az egyik... -

- De még mennyire, hogy sikerült, tündéreim! A koordinátákat még Pekingből közöltem itteni mérnökeinkkel, s mire a helyszínre érkeztem, már felkészítették a benneteket fogva tartó környezetet a képek adás-vételére! Most itt vagyok, és ahogy ti engem, én is látlak benneteket, hallom a hangotokat...!

- Legalább addig fordulj el - mondta a képen megjelenő Lehelnek Viktória -, amíg kimegyünk a vízből és húzunk magunkra valamit. Különben nagyon kellemesen töltöttük a kényszerű várakozást!

- Rendben! Elfordulok, de igyekezzetek, mert rengeteg energiát fogyasztunk, és előttetek akarok menni egészen Kirunáig! Itt megkerüljük ezt a füstölgő krátert, mögötte már csendesebb a légáramlás! Én most eltűnök és velem együtt az odavetített kép is! Felszállásnál ne sajnáld a motorokat, mert kicsit bizonyára a jéghez tapadtak a kerekek! Kövessétek a fénylő gömböt, ha megérkeztek, hívjál vissza!

- Lehel még be sem fejezte, a kép kezdett fogyni, s mire visszatérve a gép belsejébe - nagyjából magukra rángatták ruháikat, a gömb ismét összezárult, amikor pedig, elszakadván a jeges sástól, felemelkedtek, elindult előttük, csupán a füstölgő kráter mellett elhaladván tett kisebb kerülőt, azt követőleg légvonalban haladtak feljebb, majd a Kirunához vezető tó fölött ismét alább ereszkedtek...!

Már közel voltak a kastélyhoz, midőn ismét jelentkezett Lehel, de már a rádiótelefon útján:

- Azt hiszem, itt magatokra hagyhatlak benneteket! Vigyázz, mert a kastély körül kavarja a havat, különben beszéltem Jörggel, dolgoznak a hóekék! Fogd rövidre a leereszkedést...!

- A többit nyugodtan rám bízhatod, édes, és bocsáss meg, hogy ennyi izgalmat okoztunk!

- Az életem is kockáztattam volna, Aranyoskám! Még hogy én bocsássak meg...?! Legalább üzemközben kipróbálhattuk az egyik találmányt! A feltalálók nagyon boldogok! Pezsgővel várunk!

- Rendben van, Szívem, de most abba kell hagyjuk, mert megérkeztünk! - a rokonok felé pedig - ereszkedünk, kedveseim, egy kisebb rázkódás lesz a földet érésnél, de sebaj, majd a spékelt szarvas rendbe hozza a gyomrotokat!

Éppen hogy befejezte a mondatot, földet értek, s annyira pontosan sikerült a gép lefékezése, hogy csak néhány méter választotta el őket a kastély főbejáratától, ahol már vártak rájuk: Therese, Jörg és a három éves Odin!

- Hagyjatok mindent, majd a gépet mi ellátjuk - mondta Jörg a géphez érve - nagyon aggódtunk miattatok! Ilyen időben útnak indulni?! Nem volt elég az áldozatból?! Ép ésszel ilyesmire csak Te vállalkozhatsz!

- Ne sérts meg, Sógorkám - mondta neki Viktória - vidd vagy szólítsd be rokonaidat, elsősorban a ti véreitek, majd én lekezelem a gépet, utána elég, ha leponyvázzuk, mert nem maradunk sokáig nálatok! - Vandához pedig - segíts anyukának, látom kicsit megszédült!

Jenett valóban rosszul lett, az utolsó percek heves rándulásai kavarhatták fel a gyomrát, s mivel valóban kavarta a szél is a havat, az üdvözléseket a kastély meleg fogadótermében folytatták, egyelőre Jörg nélkül, mert Viktória, hogy segítsen Vandának támogatni anyját, mégis a sógorára hagyta a gép biztonságba tételét!

Az első percek persze egymás mustrálgatásával teltek! Therese, Vanda és az időközben feljavult Jenett is csodálkozva méregették egymást:

- Talán nem is a dédapák voltak testvérek - szólalt meg elsőként Jenett -, hisz oly nagy a hasonlóság köztünk, vagy az is lehetséges, hogy...!

- Hogy unoka- vagy mostohatestvérek voltak a nagyszülők és egymás iránti szerelmük volt az oka kiközösítésüknek is! - Ezt a megjegyzést Viktória tette, aki még megtoldotta azzal, hogy a családban már előfordult hasonló állapot -! Mivel karján a kis Odint tartotta, hozzáfordult, hogy vele igazoltassa, miszerint nem mondott hülyeséget: ugye így volt kis vikingem, hisz neked tudnod kell!?

- Tudom is - válaszolta a gyerek - és Therese hasára mutatott - látod? Jön a testvérkém!

Viktória és útitársai csak akkor figyeltek fel Therese terhességére és mindjárt gratuláltak is hozzá:

- Amint látom, nem fog kihalni a család - mondta Viktória, majd a kis Odinnal karján szabad kezével magához szorította Theresét - ha apucika megtudja -, de várjatok egyelőre a terhesség közlésével, hadd erősödjön fel Méri! Szegénykéimnek elég a bajuk és a nagy öröm is megárthat!

- Meglepetésnek szánjuk karácsonyra, Vikink - válaszolt Therese - mit gondolsz, hol fogja ünnepelni a család? Annyira szétszóródtunk, jó, hogy ha esztendőként egyszer látjuk egymást!

- Nem tudom, Szívem - volt a válasz - tudod, hogy apucika tartózkodási helyétől függ, és hogy akkor éppenséggel hol lesz, nehéz lenne ma megmondani! Érzésem szerint karácsonykor Floridában lenne legalkalmasabb összejönni! Most, hogy kézbevettük a távol-keleti vállalatokat is, Florida központi hely lesz valamennyiünk számára!

- És Magyarországon? Gondolod, hogy apuka elhanyagolja Méri, Römer nagyapa és a svájci bankdinasztia hagyatékai miatt? Szerintem a karácsonyt ismét a Balaton melletti ősi birtokon, az újonnan felépített kastélyban fogjuk megünnepelni és mi úgy is készülünk! De - itt jön Jörg is, ideje átmenni az ebédlőbe, ott már bizonyára várnak ránk anyuka, apuka - Jörg szülei - férjem otthon járt ma és áthozta őket! Annyira aggódtunk miattatok, gondoltuk jobb, ha együtt leszünk legalább az itteniek!

- Bizony-bizony, Kedveseim - Therese utolsó mondatát már az ajtóban megjelenő Jörg is hallotta - előbb azonban hadd öleljelek én is magamhoz benneteket! Álmodni sem mertük volna, hogy Amerikában már régtől él egy család, amelyiknek a gyökerei ide nyúlnak vissza! Apuka ugyan rebesget valamit, de - majd inkább mondja el ő! - Átölelte a jövevényeket, előbb az új rokonokat, Viktóriához érve pedig - Te olyan vagy, mint a rossz pénz: minden helyzetből szerencsésen kerülsz ki!

- Csak ennyi telik tőled...? - Viktória felkacagott, majd Theresére kacsintott - rajtam nem múlik - válaszolt Jörg - egyezzetek meg! Mi pedig - belekarolt a két új rokonba és menekülésszerűen távozott velük az ebédlő felé - mindig ilyen bohókás volt Viki - magyarázta nekik -, de nagyon aranyos teremtés, nem is lehetne nem szeretni!

Az ebédlőbe érve - már jöttek elibük Diana, az anya és az idős Janzen, az apa...! Diana még mindig nagyon szép asszony, egyáltalán nem látszik rajta, hogy betöltötte a hatvanat, Janzen azonban korát tekintve nagyon is megöregedett, meghajlott, aki nem ismerte, Dianát lányának is tekinthette volna. Nem lehet csodálkozni azon, hogy Jenett, aki néhány évvel fiatalabb létére idősebbnek látszott nála, odasúgta Jörgnek:

- Nem említettétek, hogy nővéred is itt tartózkodik?! /A hasonlóság miatt - bronzvörös haj - nővérének nézte -!/

- Nem a nővérem, anyám - válaszolta Jörg, többet nem mondhatott, mert már túl közel voltak egymáshoz - anyuka, apuka, van szerencsém bemutatni Amerikába szakadt rokonainkat...!

- Nagyon-nagyon boldogok vagyunk, Kedveseim, hogy szerencsésen megérkeztetek! Ebben az időben csakis Viktóriában lehetett annyi bátorság, hogy útnak induljon veletek, de hála Istennek, itt vagytok és egyelőre nem is engedünk tovább benneteket, amíg nem javul az idő! - Diana szavai voltak ezek, aki tökéletesen beszélte már a svédet, az angolt azonban csak gyengén, és ha történetesen Jenett, valamint lánya nem beszélnek svédül, tolmácsra lett volna szükség -!

- Kinek és minek köszönhetjük ezt a szerencsét - kezdte az apa -, hogy a már feledésbe merült rokonság összetalálkozott?!

- Hát - nem is tudom, mit válaszolhatnék - mondta Vanda - midőn a kórházban, mint sajtótudósító, megpillantottam Franzot, és eltökélt szándékom volt, hogy interjút kérjek tőle Méri tragédiájával kapcsolatban, még sejtelmem sem volt arról, hogy a vele való megismerkedésem folytán őseim sasfészkében kötök ki, de hogy őszinte legyek, még most is kétségeim vannak a vérrokonsággal kapcsolatban, s ha nem lenne ez a minden kétséget kizáró hasonlóság...!

- Üljünk vacsorához, Kedveseim! Nektek bizonyára ebéd is, s majd falatozás közben megkísérlem felidézni, amit még apámtól hallottam, és ő is már fél évszázada halott! Csak a régi születési bizonyítványok igazolhatnák, vagy a keresztlevelek, azt, amit emlékezetben megőriztem!

- Igen...! Édeském - így Diana -, de mint mondottad: a róluk festett képeket is elégette a család, s megsemmisítették a születési bizonylatokat is!

- Arra még ráérünk, Anyuka - Therese szólt közbe, aki a kis Odinnal és Viktóriával időközben elfoglalta helyét az asztalnál -, de szükséges-e egyáltalán, hiszen a család egységes, a vagyon egyben van, és mint apuka, előtte pedig a már elhunytak, rendelkeztek, a jövőben is egyben marad...! Különben sem hiszem, hogy bármilyen irat többet mondana arcunk hasonlóságánál, mondd inkább Apuka azt, amit a nagypapától hallottál!

- Hát jó - kezdte az idős Janzen -, de rövid leszek: nagyapád apjának volt két fia az első feleségétől, a másodiktól pedig egy lánya! Az idősebbik fiú, Gusztáv, beleszeretett a második asszonytól származó húgába, Charlotte-ba, aki viszonozta a szerelmet, olyannyira, hogy teherbe esett bátyjától! A szülők elkövettek mindent, hogy szétszakítsák őket, de sikertelenül! A kényszerhelyzetben lévő fiatalok egy szép napon fogták magukat, összepakoltak és eltűntek! Mivel a szülők többé nem hallottak felőlük, beváltották ígéretüket arra az esetre, ha nem szakítanak: kitagadták őket a családból, és, hogy ne is emlékeztesse semmi rájuk, képeiket is megsemmisítették! Ennyi, amit hallomásból tudok, ugyanis családjaink szomszédok lévén, mindig jó barátságban voltak, nekünk pedig mindkét fiunk benősült a családba, a kisebbik - valószínűleg hallottatok arról, hogy feleségét Therese apukája fogadta örökbe - a pekingi követségünk tanácsosa, jelenleg Pekingben laknak, néhány nappal ezelőtt született kislányuk! De - befejezésül - bármint történt is a találkozás, a régmúlt nem állhat közénk! Mi és nem kevésbé fiataljaink már másképp ítéljük meg az akkori dolgokat, s csak tőletek függ további sorsotok, mert mi készek vagyunk a legnagyobb szeretettel soraink közé fogadni benneteket!

- Örömmel hallottuk szavaidat, Kedves - Jenett felállt és állva folytatta -, hogy van igazság szavaidban, talán semmi sem bizonyítaná jobban, mint az a tény, hogy férjem és annak apjának a neve is Gusztáv volt, anyámat pedig, aztán az ő mamáját is, Charlotte-nak hívták! Ezek tények! A születési bizonylatok bármikor rendelkezésre bocsáthatóak!

- Én nem is tudom, mit tehetnék még hozzá anyukám szavaihoz, annyira a történtek hatása alá kerültem, hogy riporter létemre szavak helyett inkább könnyek kívánkoznak kifelé...! Kérem, hogy ne folytassuk a találgatást! Vegyük úgy, mintha sosem szakadt volna szét a család! Nekünk nincs követelésünk, ti pedig - már Franz is - első pillanattól kinyilvánítottátok befogadó készségeteket! A magam részéről Viktóriával tartok, teljesítem apukának tett ígéretemet - nyilván engem nevezett apukának - anyuka, ha akar, marad még, és majd jobb időben jön utánam! Még nem tudom, hol lesz a legalkalmasabb egy központi /világ/ lapkiadó vállalat alapítása, amely koordinálni fogja a család immár mind az öt kontinensen megtalálható létesítményeit stb., stb.!

- Hagyjátok már abba, mert mindjárt elsírom magam én is - szólalt meg Viktória - beszéljünk inkább arról, hogy milyen csoda folytán hozott ki minket férjem az izlandi mocsárból! Nézetem szerint az esetet leginkább Mózes csodatevéséhez hasonlíthatnánk, ahhoz, amit a zsidók Egyiptomból való kimenekítésekor alkalmazott!

- Ami történt, az nem csoda, Kedves - így Vanda - a képátvitelt már régtől ismerjük, a mesterséges holdak alkalmazását is! Amit férjed és a mérnökök bizonyára elsőként alkalmaztak, az az ottani környezetünk - a jeges-sásos terep - vételre alkalmazása volt és meggyőződésem szerint a kísérlet tökéletesre sikerült!

- Hogy is volt az, a - a fizikus Therese is csak ámult, az öregeket már nem is említem - Lehelék által sugárzott képeket a mocsár a televízió képernyőjéhez hasonlóan vetítette elétek?!

- Pontosan így történt, Kedvesem - ezt azonban már Viktória -, de mivel magyaráznátok azt a tűzgolyót, amely Pandora szelencéjeként szétnyílott, szerencsétlenség helyett azonban szerencsét hozott, a már említett képeket, majd ismét összezárulva előttünk járt a tó bejáratáig?!

- Bizonyára ennek is egészen egyszerű magyarázata van - mondta Vanda - a sugárzás és az erőátvitel ismeretén alapszik! Lehetséges, hogy ez a találmány magyarázatot ad a gömbvillám keletkezésére, ami újabb találmányokhoz vezethet el! De ne feledd: ha a két mérnök lokalizálni tudja a nehézségi erőt, akkor előbbi gyerekjáték volt számukra!

- Tudjátok, gyerekeim - kezdte Janzen papa Jenetthez fordulva - ne sértődj meg, mert hozzám képest még Te is ifjonti vagy, de ezekhez a dolgokhoz legfeljebb Therese szólhatna hozzá! Mi így együtt, mert eltekintve a gyökerektől, ti mégis csak amerikaiak vagytok, s több oldalról tekinthetjük át, foglalkozzunk inkább az EBEI budapesti kudarcával! Én egyetemi éveim után rögtön diplomataként kezdtem pályafutásomat, Neked pedig - Vandához - újságíróként hivatásból is véleményt kell alkoss! Persze - gondolom - elég volt nektek a nap izgalmait átélni és inkább majd holnap folytassuk!

- Részemről nyugodtan folytathatjuk - mondta Vanda - az éjszakát - már a mögöttünk lévőt - úgyis megtoldottuk, az izlandi gejzír pedig minden porcikámat átjárta, tehát szellemi kapacitásunk üzemképes állapotban van! De - az igazat megvallva, nem sokat tudok róla, kivéve persze az előzményeit...!

- Azt hiszem részünkről sem lesz akadálya - mondta Therese -, hogy beszélgessünk kicsit, úgyis ritkán jönnek át hozzánk apukáék, előbb azonban lefektetem a kicsit!

- Veled megyek, Kislányom - állt föl Diana is - engem a politika kevésbé érdekel, és ott maradok kis unokámmal, míg el nem alszik!

- Én is a folytatás mellett vagyok - jelentette ki Viktória - előbb azonban beszélek férjemmel! Megígértem neki, hogy azonnal felhívom, mihelyt szilárd talajt érünk, és ennek már jó ideje!

- Jó, de igyekezzetek, mert véleményem szerint valamennyiünknek érdeke fűződik ehhez a témához! Tehát - kezdjük azzal - folytatta Janzen papa - hogy mire is volt jó ez az összejövetel az állam- és kormányfők részéről?! Hozott-e valamilyen kézzel fogható eredményt? Előbbre vitte-e a világ dolgait? Pozitívum vagy negatívumként értékelhető-e a világ két legerősebb atomhatalma részéről az atom ütőerő leépítése a három utódállam területén /Ukrajna, Fehér-Oroszország, Kazahsztán/?

- Véleményem szerint - így Jörg - tekintve, hogy a legforróbb pontra vonatkozólag semmiféle egyezség nem született, sőt - az eddig érvényben lévőket is bizonytalanná tette azzal, hogy szembeállította egymással az amerikai, a nyugat-európai, az orosz elképzeléseket a megoldásra vonatkozólag! Én már régebben is hangot adtam annak, ha emlékszel, Apuka, hogy

sem egyik, sem a másik, sem a harmadik szándéka nem komoly a balkáni háború befejezését illetően! Azt is említettem, hogy ott nem is etnikai ellentétek vannak, inkább a vallási ellentétek csaptak össze! A nyugati kereszténység nem szívesen látja az iszlám újólagos térhódításait! Az a térség mindig is ütköző zónája volt a két nagy vallásnak és ma ismét támad az ifjabbik, a mohamedanizmus! Ha a kereszténység nem tud megszabadulni megkopott dogmáitól, akkor bizony a balkáni tömeges mészárlások nem előnyére változtatják meg az erőviszonyokat. Véget kellene vetni egyszer s mindenkorra a különböző hiedelmekből származó zavaros elméleteknek! Egy az Isten és bocsánat..., de senkit nem akarok megsérteni hitében, ám azért, mert én állva, a másik térdelve, a harmadik hason fekve mormolja hozzá imáját, attól még szerethetnénk egymást is! Én hiszem azt, amit kishúgunk, Gréta mondott a minap: Buddha, Jézus, Mohamed, de vehetjük valamennyi prófétát, tulajdonképpen egyazon személyt képviselnek, csak a világrajövetelük korának fejlettségi fokához mérten alkalmazták tanításukat!

- Én azért nem egyszerűsíteném le csupán vallási villongásokra az ott történteket, Fiam - válaszolt Jörg papája -, de az EBEI kudarcát is inkább abban látom, hogy ismét a centrifugális erő kezd hatni a nagyhatalmak között, sőt - az Európai Unión belül is! Nem vitás, hogy Amerikának nem érdeke a balkáni vágóhídra küldeni fiait, ugyanezt mondhatjuk csak más és más indokok figyelembevételével az Európai Uniót alkotó államokra, de Oroszországra is! Igen ám, de minden világkonfliktust az érdekek különbözősége hozott össze, tehát az, ami taszítja egymástól a nagyhatalmakat, előbb-utóbb összesűrűsödik és robbanáshoz vezet! Ezen az értekezleten, amely a konfliktusok megelőzésére vagy megszüntetésére hivatott, az történt, hogy világosan kirajzolódtak az ellentétek már nemcsak a Balkánra vonatkozólag, hanem az egész világpolitikára! Az amerikai hegemonikus törekvésekkel szemben már nemcsak Oroszország, hanem - bár más és más utalásokból következtetve: Francia és Németország, de Anglia elhajlása is észrevehető! Európa az egyesülés felé menetel, de ahány ország, annyifelé! A NATO-t bővíteni szeretnék a szovjet iga alól felszabadult országokkal, de tartanak is tőlük! Oroszország pedig azt mondja: ha nem ellenük akarják bővíteni, akkor miért nélkülük?! És ha belegondolunk, van ebben a kifogásban ráció! A kapitalista hatalmak felpiszkálták a - bocsássatok meg, de kimondom: a szart - szétcincálták a Szovjetuniót, annak befolyási övezetét, de arra már nem hajlandóak, hogy jólétüket is megosszák a bolsevizmus alól felszabadult népekkel! Tudom - ezek a népek azért akarnak mennél előbb az atlanti ernyő alá jutni, hogy biztonságban építhessék egzisztenciájukat nyugati segítség nélkül is! De - ha Oroszországot kihagynák a nyugati katonai szövetségből gazdasági és egyéb elmaradottságára hivatkozván, az csak növelné és nem csökkentené a háborús veszélyt, mert a szabadság - és ez vonatkozik a felszabadult népekre is - létbiztonság nélkül olyan, mint a kutya-macska vacsorája! És legyenek bár az atlanti ernyő alatt, elsősorban ők lennének a háború áldozatai, rajtuk taposna kelet és nyugat egyaránt! Jelenleg, leszámítva az etnikai belháborúknak nevezett villongásokat - leszámolásokat, mindenik fél azt hangoztatja, hogy nincs ellenséges fenyegetettség! De hát - akkor mire való a katonai szövetség?! Egy egységes, nevezzük akár szabadpiacnak, de semmiképp ne legyen vadkapitalizmus, rablópiac - gazdasági bázist kell kialakítani az Atlanti óceántól a Csendes óceánig és csakis ebben az esetben kerülhető el a nagy világégés, mert az éhes ember csak azért is hajlandó életét kockáztatni, hogy jóllakhasson! Amit a mai imperialista hatalmak rosszul mérték fel, az a mai emberi társadalom igénye a föld javait illetően! A fegyver ma annak a kezében fegyver, akinek ténylegesen a kezében van! Erről nem szabadna megfeledkezni! A huszadik század végére a múlt kiváltságos osztályaira már csak a címer-, bélyeg- és éremgyűjtemények emlékeztetnek, s ha idejében nem változtatnak az egyszerű nép ellenérzéseit kiváltó magatartásukon, az ő sorsukra jutnak a finánc, valamint a szellemi tőke mai birtokosai is! Egyetlen út vezet a jövőbe: az, amit mi már a gyakorlatban is megvalósítottunk: a társadalom birtokon belüli családokra tagolódása! A versenyszellem és az egyenlőség csak patriarkális családokban tartható fenn ütközés nélkül! Tudom: anakronisz-

tikusként hangzik, jövőnk azonban csak akkor lesz, ha visszatérünk a „múltba”! A technika, a tudomány vívmányait a régmúlt családi intézményrendszerében hasznosítjuk! Ez az egyetlen út, amely a genezissel kapcsolatos bibliai próféciákkal összevethető! Apukátokat - a visszaérkező Thereséhez és Viktóriához - azért sorolom a legnagyobban közé, mert a különböző örökségek folytán megnövekedett óriási vagyonból egy jottányival sem igényel többet a mindennapi élethez szükségesnél! Az ő példája és a vagyon fel nem oszthatósága a biztosítéka családunk összetartásának, gyarapodásának és fennmaradásának a vallás, ideológiák, gazdasági érdekszférák harcai közepett is! Ha valamit kihagytam volna, tegyétek hozzá!

- Ha megengeditek, hogy kiegészítsem, talán csak annyit tehetnék hozzá - mielőtt folytatta volna Vanda, mert hát ki lett volna alkalmasabb nála arra, hogy az öreg által elmondottakat összegezze, végignézett a társaságon - ebben a családban tulajdonképpen jelen van szinte az emberiség valamennyi nemzetsége, és ez nagyban hozzájárul ahhoz, hogy lerövidüljön az átalakulás ideje! Ki ne érezné jobban magát egy ideológiáktól, osztályoktól, különböző bálványoktól mentes - egységes világban?!

- És még valamit, Kedvesem - a kis Odint altató nagyi, Diana szavai voltak ezek, aki az ajtóban állva hallgatott - legyen a záloga családunk fennmaradásának kis unokánk, a vikingek istenéről elnevezett Odin, a csak néhány nappal ezelőtt született másik unokánk: Diana, továbbá a vele egy éjszakán, ugyancsak Pekingben született: Ali, a déli germánok istenéről elnevezett Wotan, és végül - nem tudom, de lehet, hogy a legreményteljesebbek Méri és Franz ikerfiai: Hurrikán és Napsugár! Nem mindennapi nevek, de családunk sem mindennapi!

- Valakit kihagytál a legkisebbek közül - szólalt meg Viktória -!

- Készakarva nem említettem Judit fiát: Dávidot - mondta Diana - ő remélhetőleg a mi nagy családkomplexumunknak a királya lesz! Olyan, mint az énekek énekének hőse!

Még Kirunából felhívott engem is Viktória és közölte, hogy Izlandon milyen körülmények közé kerültek, azt is, hogy Lehel milyen okkal-móddal mentette onnét ki őket. Persze - annak ellenére, hogy semmit sem tartok kizártnak, kicsit meglepett a gyors eredmény, de miután Lehel - a Viktóriával lefolytatott beszélgetés után rögvest felhívtam - s közölte velem, hogy már több mint két évtizede kísérletezett a két mérnök a képátvitel ilyetén való megvalósításával, kétségeim eloszlottak! Az utóbbi évtizedek elektro- és számítástechnikai eredményei különben is igazolják, hogy az emberi elme határtalan és csak idő, valamint lehetőség kérdése, hogy feltáruljanak előtte a természet eleddig ismeretlen törvényei! Mi azonban maradjunk inkább a szociálpolitikánál!

Mivel Méri lábfejében megindult a vérkeringés, a véralvadásgátlókkal pedig elejét vették esetleges trombózis kialakulásának, Judit nem látta szükségét további kórházi kezelésnek és hazaszállítottuk betegünket. Méri nagyon kedves, intelligens teremtés, nagyon szeretjük őt mindnyájan, mégis azt kell mondjam, mindenkinél jobban örültek hazajövetelének a delfinjei és talán-talán gyógyulását is jobban elősegítették azok, mint mi emberi lények! Az első napokban még csak a csónakban fekve engedhettük közéjük, Ferenc, hogy véletlenül se sértse meg valamelyiket lapáttal, csuklóira erősített műuszonyokkal evezett, Méri pedig a csónak orrában fekve, belelógatta mindkét kezét a vízbe, s úgy simogatta a talán bűntudatból - hogy nem figyelmeztették őt a veszélyre - csendben mellé sikló barátait! A több mint tucat tengeri emlős játékától máskor szinte forrt a víz, s most alig észrevehetően rezzent! Az állatként nyilvántartott észlények tudatosan őrizkedtek nyilvánvaló örömük erősebb mozgással járó kifejezésétől! Ahogy fejükkel érintették úrnőjük kezét - egymást váltva - mintha csak kézcsókra járultak volna, az emberben az az érzés támadt, hogy a világtengerekben élő, tőlünk évmilliókkal ezelőtt elkülönülő rokonaink, nálunk is magasabb intelligenciával rendelkeznek, érzéseik mélyebbek, s mint Napsugár, a fejére megsebesült hím esete is bizonyítja, pillanatig

sem tétováznak, ha szerettük megmentéséről van szó! E néhány mondat előrebocsátása után csodálkozhatunk-e azon, hogy Méri, bár gyengéden, hogy senkit meg ne sértsen, visszautasította Judit és Katinka professzorok kérését a bázeli klinikán való további kezelésre vonatkozólag, vagyis hát a teljes felépüléséig költözzenek át Európába, bajorországi birtokunkra, ahol minden szükségest a rendelkezésére bocsátunk:

- Kedvesek vagytok - mondta, miután meghallgatta érveinket -, de most nem utazom semerre, itt a helyem, itt van szükség rám! Ti, tudom, hogy nem maradhattok mellettem - ezt inkább Judit felé - a bázeli és a tavasszal remélhetőleg Magyarországon is üzembe helyezhető klinikáknak nagyobb szükségük lesz rátok! Majd a professzor, aki visszavarrta lábfejem, ellenőrzi gyógyulásomat! Nektek pedig - férje Franz és felém - szeretnék javasolni valamit a bajorországi kastély, valamint a hozzá tartozó birtokkal kapcsolatban, előbb azonban ígérjétek meg, hogy nem veszitek rossz néven, ha netán szándékotokkal ellentétes lenne!

- Bármit kérhetsz, Kedves - mondtam - mindennel, amink van, rendelkezésedre állunk!

- Én is csak ezt mondhatom - hajolt hozzá Franz - és megtoldom egy csókkal is! - Az ikrek, Margitka nagyijuk ölében ücsörögtek addig, látván, hogy anyjuk és apjuk egymásba borulnak, hozzájuk kapaszkodtak és nem nyugodtak meg, míg át nem vették őket... -

- Úgy gondoltam - folytatta Méri, miután biztosítottuk arról, hogy támogatjuk javaslatát - megtartjuk a Sziklás hegység lankáin lévő családi farmunkat a ménessel együtt! Bajorországi kastélyunkat pedig a hozzátartozó birtokkal együtt rendezzük át a család idős, munkában elfáradt tagjai részére -, persze a világ minden tájáról gondolom...! Jelenleg még tolmácsokra sem lenne szükség, hisz Franz pap, Elíz néni és a kapitányunk, Johann, a távol-keleti nyelveken kívül valamennyi világnyelven beszél...! A birtok természetesen a család tulajdonában marad, s az idősek kormányozzák! Így legalább továbbra sem érzik magukat fölöslegesnek!

- A szívemből beszélsz, lányom - mondtam - a Te szavaidat hallván, most már elmondhatom, hogy akkor gondoltam erre, mikor nagyapát - Römer báró - Magyarországra költöztettük! Mivel azonban Margitka, azt hívén, hogy fia agglegény marad, a kastélyt neki szánta, hogy ott teljes nyugalomban dolgozhassa föl az itt gyűjtött anyagot, s helyette fölvásárolta Magdaléna grófnő magyarországi volt birtokait, melyek a ’46-os földosztás alkalmával előbb a volt cselédség, majd a szövetkezetekhez kerültek, hogy kárpótoljon engem! Ma már nem beszélhetünk külön vagyonról, gondolom, nem sértek senkit azzal, hogy szóba hoztam! Itt meg kell jegyezzem, kislányom, hogy Neked fogalmad sem lehet arról, hogy apukád mekkora vagyont hagyott családunkra, amelynek Te is tagja vagy! A bajorországi birtok a családé ugyan, de hivatalosan a tiétek! Ezért Margitka anyukával saját belátásotok szerint rendelkeztek vele! Úgy kell intézni a dolgokat, hogy mindennek, ami a családé, mindenütt legyen egyszemélyes felelőse is! Az ottani legyen a ti gondotok! Ami engem illet: én felelek a magyarországi beruházásokért, és itt mindjárt kitérek arra, hogy Balaton parti birtokainkat, mindennel, amit eddig építettünk és ezután fogunk, családi alapítványként a mindenkori magyar ifjúságra hagyományozzuk! Az iskolák, a klinika, az építőanyag ipari és egyéb üzemek, sőt - az ökumenikus templom bevételei is, mind, mind a felnövekvő nemzedék, a magyar és a nemzetközi tudomány Athénéjének rendelkezésére fog állni, a család egy vagy több tagjának felügyelete mellett. Ez a kikötés azért fontos, nehogy eszébe jusson bárkinek is egyéni, saját céljaira felhasználni vagy kisajátítani a vagyont, részben vagy egészben! Hozzá kell tennem persze, hogy a „Magyar Athéné” alapja családunk ifjú nemzedéke kell legyen! Rá és belőle kell építkezzen egy újabb ezer év, amely megtartja népünket a Kárpátok Medencéjében! Nos szóljatok hozzá ti is! - A mellettem álló Margitka és Judit felé fordultam, aki akkor éppen a kis Hurrikánt vette át Méri kezéből -!

- Nekem nincs mit hozzátenni, Édesapa - mondta Judit - legfeljebb annyit, hogy a Teremtő nagyon jó sáfárra akadt benned! Bár hozzád hasonlóan gondolkodnának és cselekednének a magyarság azon tagjai, akiknek a Teremtő akár hazájukban, akár külföldön lehetőséget adott vagyonszerzésre!

- Helyettem pedig elmondta a menyem - szólalt meg Margitka, egyre közelebb húzódva a fiatalokhoz -, akit - könnyek közt folytatta - már nemcsak csodálok, szeretem is! Azt hiszem, felhagyok a pesti gyönyörparadicsom patronálásával, azt ellátja Xénia és Anti a családjával, Pisti pedig, amíg él, vigyáz rájuk! Én magamra vállalom a bajor kastély és birtok átrendezését az öregek otthonává! Azért mondtam öregeket, mert nálunk nincs nyugdíjkorhatár: ki meddig bírja, és ki mit bír!?

- Most valamennyien magunkra akartok hagyni bennünket - Ferenc bánatosan nézett körbe - még legalább néhány hétig itt kell maradnotok, hisz Méri egyelőre lábra sem állhat, a dada és a gondnok mással van elfoglalva, én pedig... -

- Ne ess kétségbe, Fiam - szólt ismét Margitka - én veletek maradok egészen addig, amíg a mi gyönyörűségünk lábra nem állhat! Majd beszélek Johannal, és ő megteszi az előkészületeket a kastély öregek otthonává való átalakításához, de bizonyára apukádnak is gondja lesz rá!

- Megnyugodhattok valamennyien - mondtam -, de hogy ne unatkozzatok, Grétának, s ugyancsak barátainak is megígértük, hogy szünidőre áthozzuk őket, majd beszélek velük! Irmácska és Fatima is átjöhetnének, itt tölthetnénk szabadságukat! Majd beszélek férjeikkel! Janzennek különben is beígértem egy új gépet a legújabb szériából, áthozhatja őket!

- Ebben az esetben én fölösleges leszek - mondta felém fordulva Margitka -!

- Te sosem leszel felesleges, Kedvesem, mert ők legfeljebb két hétig maradhatnak, aztán mennek vissza, azaz - de nem, nem hiszem, hogy belemennének...!

- Mire gondoltál, Apuka? - Méri, de Ferenc is felkapták fejüket -!

- Arra - mondtam -, hogy Irmácska és Fatima is itt maradhatnának a kicsikkel, de nem hiszem, hogy belemennének, hisz ebben az esetben elveszítenék ezt az évet az egyetemen!

- Tudod mit, Apuka - Méri szinte azonnal kész volt a válasszal - bízzuk rájuk a döntést! Ha itt maradnak - persze kérdés, hogy mit szólnak hozzá férjeik - egy év alatt itt többet fognak tanulni, mint ott akár kettő év alatt! Tengerbiológiából akár vizsgát is tehetnek, a kicsik pedig együtt nevelődhetnének a mieinkkel, értem alatta a delfin bébiket is! Azt már nem is mondom, hogy mennyire felgyorsítanák a kísérleteinket!

- Okos beszéd volt, Kedvesem - de ezt már Ferenc -, ha jönnek, hozzanak magukkal egy nagyobbacska fiút és lányt is, akik, ha nem is tökéletesen, de beszélnek angolul is! Itt majd rátesszük a többit, velük pedig gyakorolhatják nyelvüket a mieink! Persze - gondolom - nem sok fáradozásunkba fog kerülni, hogy ők is hozzánk tartozzanak!

- Jól van, fiam! Bízzátok rám a többit! Most pedig induljatok, látom, a kicsik éhesek! Vigyétek őket az édes mostohákhoz, ha egyszer Méri tejét elapasztották a kórházban. Nem maradhatnak le a delfin testvérkéktől! Majd meglátjátok - kis jóakarat és minden a helyére billen! Neked is vigyáznod kell magadra, nem huszonnégyórázhatsz tovább! Nem csaphatod be önmagadat: nappal szeretteiddel, éjjel pedig a laborban!

- Te mindent észreveszel? Gyerünk, mert ha apuka valamit kézbe vesz - Ferenc felszólítására felcihelődtek, Méri a hóna alatt mankóival, Margitka és Judit a bébiket vitték, Ferenc és a dada pedig a csónakot készítették föl...!

Szükségük lesz a segítségre - gondoltam - megvártam, amíg Judit és Margitka segédletével a fiúcskák szívni kezdték a delfin emlőjét - Ilonka már magától úgy fordult, hogy hozzá-

férjenek, aztán visszamentem az épületbe, hogy beszéljek egyikkel is, másikkal is! Janzent a követségen találtam meg, nagyon örült az ajánlatnak, de mint mondotta: az ő régebbi gépével már nem merne elindulni ekkora útra, ha ragaszkodom jövetelükhöz, akkor előbb igénybe kell vegye a felajánlott gépet, és persze előbb be kell repülje!

- Már előbb is jelezhettél volna Lehelnél, Fiam - mondtam neki - hagyd ott az öreg gépet - különben addig lebeszélem Lehellel, neked csak feleségedre és a többiekre legyen gondod! Csia említette a húgát...! Próbáld rábeszélni, hogy jöjjön veletek! Jól nevelt, angolul jól beszélő kislány, a fiúról majd ő gondoskodik! Valószínűleg Gréta és a többiek is örömmel jönnek! Floridában nyaralni nem mindenkinek adatik meg!

A soron következő, akivel beszélnem kellett, Pali volt, a Balatonon cserkésző hajónak volt kapitánya, Fatima férje - mint tudjuk, lányommá, fiammá fogadtam őket...!

- De Apuka - mondta a fiatal, ám már viharedzett tengerész - addig rendben is lennek, hogy feleségem a kicsivel, meg hát Aladdin is kicsi még, Janzenékkel, valamint Gréta társaságában átrándulnak egy vagy két hétre, én azonban semmiképp nem mehetek velük, mert abban a stádiumban vannak itteni tárgyalásaink, hogy nem hagyhatom magára Ádámot! Tudod, nagyon jól beszéli a kínaiak nyelvét távol-keleti főmegbízottunk, de ismeretlen előtte is csavaros észjárásuk és ehhez kellek én „öreg” tengeri medve, aki tudja, hogy a távol-keleti népek mosolya nem mindig öröm vagy megelégedettség jele! Itt nagyon hamar becsalják az embert az erdőbe, ha nem elég elővigyázatos!

- Ezért bíztam meg Csiát a jogi teendőkkel! Szeretném, ha ő is mielőbb bekerülne családunkba és ebben az esetben papája is...!

- Érzésem szerint nem kell erőltessük a dolgot, Apuka! Csia és Tamás a legjobb úton vannak ahhoz, amit úgy neveznek, hogy: szerelem! Tamás, igaz, még pelyhes állú, de férfiasság tekintetében megállja a helyét, Csia pedig, bár négy vagy - nem is tudom hány évvel idősebb, de ez egyáltalán nem látszik meg rajta és úgy bele van zúgva Tamásba, hogy nehezen lehetne elszakítani tőle! Most, hogy beköltöznek Pekingbe, akár együvé is kelhetnek! A szerelem és a házasság nem hiszem, hogy gyengítené Tamás egyetemi előrehaladását, sőt...! A jogász és a menedzser kiegészítik egymást, már pedig tudomásom szerint Tamást menedzsernek szántad! Ami pedig Grétát illeti, nem kell félteni őt, nemcsak az esze vág, a temperamentuma is...! Te eltávozott Stockholmba Fannika kurzusára, de Gréta bizonyára Pekingben is megtalálja a módját, hogy négyszögösítse társaságát! Engedelmeddel őt is menedzserképző iskolába javasolnám! Vele, valamint baráti körével, kezdetét vehetné a család távol-keleti dinasztiája!

- Kedvemre beszélsz, Fiam - mondtam -, de feltehetek egy intim kérdést?

- Nincs olyan dolog körülöttem, amit Te nem ismerhetnél meg, Apuka! Sőt - az irántam tanúsított bizalom csak erősíti bennem azt az érzést, hogy megtaláltam a helyet, ahol végleg letáborozhatok! Természetesen a nagy családot értem táborhely alatt!

- Örülök, Fiam, hogy jól érzed magad közöttünk, de mondd egészen őszintén: nagyon nehezedre esne egy kissé hosszabb időre családodat szabadságolni - a kis családra értem -?! Janzent is megkértem már, hogy Irmácskát és a kicsit hozza el ide, persze vele jöhetnének a tieid is! Tudod, Méri még jó ideig kénytelen lesz mankóra támaszkodni, pedig ami itt történik, sokféle szempontból nagyon fontos és nem szeretném idegenek kezére bízni még szükségből sem a kísérleti telep titkait! Te, Janzennel bármikor meglátogathatod őket! Egyelőre a jelenlegi leggyorsabb és legbiztonságosabb gépet bocsátom rendelkezésetekre, később pedig majd meglátjuk...! Az új konstrukcióval akár naponta is idelátogathattok!

- Én nem nagyon bízok abban, Apuka, de anélkül is -, bármire hajlandó vagyok, ami közösségeinket előbbre viheti!

- Bizonyára hallottad: a képátvitel tökéletesen sikerült! Én a másik találmányt sem tartom kizártnak! De - függetlenül mindattól, amiről eddig beszéltünk, köszönök mindent, fiam, előre is! Meggyőződésem, hogy a mag jó talajba került! Te, Fatimával együtt, kiálltátok a hét próbát és ahol ti ott vagytok, ott vagyok én is!

- Köszönöm, Apuka! Mindent elkövetek, hogy ne okozzak csalódást! Úgy legyen minden, ahogy te jónak látod...!

Lehellel már gyorsabb volt, hisz Viktóriával is, vele is beszéltem már a szerencsés megmenekülését követően, szerencse kívánataimat is tolmácsoltattam a mérnök felé...!

- Az csak természetes, Apuka, hogy mindenben Méri és öcsénk segítségére leszünk - válaszolt Lehel - a leggyorsabb gépet és egy berepülőpilótát is a rendelkezésükre bocsátok Janzenéknak! Attól persze még vezetheti ő is, de nem árt, ha mellette lesz egy olyan ember, aki szinte már a gép tartozékának tekinthető, és ezekkel a gépekkel még keveset repültek...!

- Jól van, Fiam! Ha Viktóriáék megérkeznek, hívjatok azonnal! Kellemetlen lenne, ha a szibériai tajga felett is hasonló körülmények közé kerülnének!

- Előttük fogunk járni egészen megérkezésükig, Apuka! Nem fordulhat elő többé az izlandihoz hasonló eset!

A Lehellel való kapcsolatfelvétel után Budapest következett! Szerencsés voltam, mert együtt találtam Annát, Xéniát és Pistit, öreg barátomat. Az üdvözlések után - mivel a három készülék össze volt kötve, mindhárman tanúi voltak az elhangzottaknak - Pisti első kérdése volt: találtam-e már magamnak tetsző delfin kisasszonyt és, hogy tartalékolnék-e egyet részére is, mert ezek, mármint a hölgyek - már nagyon nehézkesen mozognak!

- Te elefánt - hallottam Xénia közbeszólását - még Te akarnál fiatalabbat? Hisz úgy lógatod már, mint a temető felé igyekvő kivénhedt bika! Az agyaraid is kihullottak!

- Na-na - így Pisti - tán mások gyalulták simára a fenekedet? Akár a deszka, nincs mit fogni rajta! Azt már mondanom sem kellene, hogy a szőrzeted is hasonló a kopott macskáéhoz!

- Még szerencse - folytatta Xénia -, hogy nem Te voltál az első és merem remélni, hogy az utolsó sem!

- Hallottad, Pajtás, hogy kinyílott a csipájuk ezeknek a szukáknak?! Emlékszel - annak idején úgy nyögdicséltek alattunk, mint a gyenge ágacska az erős szélben?! Ma - akár a száraz kórók! Már a szél is kikerüli őket!

- Bolondok ezek - szólt közbe Anna -, ne hallgass rájuk, szinte állandóan froclizzák egymást, amikor pedig összefekszenek, emelődaru sem könnyen szedné szét őket! De mondd már: hogy vagytok? Meddig maradtok? Már nagyon hiányolunk benneteket!

- Rövidesen otthon leszünk, úgy készüljetek! Különben sok mondanivalóm lenne, előbb azonban ti beszéljetek! Minden érdekel! Stabilizálódnak-e a dolgok? Kézben tudja-e tartani a kormányzat...? Reggel hallottam, hogy lefújták a vasutas sztrájkot...!?

- Vasutas sztrájk? Én másképp nevezném - mondta Pisti - inkább csak a tisztviselők provokálták ki a munkabeszüntetéseket! Szerintem annak a sarusnak volt igaza, aki a riporter kérdésére: miért akarnak sztrájkolni? azt válaszolta: mert főnökeink keveslik a 150-160 ezer forintos fizetéseiket! Azon kívül, hogy ránk hivatkoznak, és hát ők adják az utasításokat, nem sok közünk van nekünk a sztrájkhoz! A mi pénzünk inkább kevesebb lesz, mert elviszi a kieső idő...! Az övék ellenben...! Pedig hát az íróasztal mellett csak könnyebb, mint fagyban, hóban, nyáron pedig a hőségtől latyakosan tologatni a kocsikat, összekapcsolni, lekapcsolni -, nem beszélve a váltók kezeléséről, a felelősségről...! Kiket vettek elő a szajoli huszonkilenc halálos balesetet okozó vasúti szerencsétlenségért is? Nem a kocsi-tologatókat, váltókezelőket?

Hagyja Hölgyem..., régi igazság, hogy holló a holló szemét nem vájja ki! Amit eddig mondtam, annak is én iszom meg a levét! Ma úri dolog a szakáll, ötven évvel ezelőtt megráncigálták vagy egyenesen letépték! A szar ellenben mindig is szar lesz, a tűz pedig tűz! Az előbbi bűzt, az utóbbi lángokat okád! Aztán gondoljon mindenki, amit akar! Az én életem nem lesz jobb, az urak pedig hadd üssék egymást!

- Ezt így elmerte mondani? - kérdeztem - ha igen, tudjátok meg, hogy ki volt név szerint is és karoljátok fel! Hívjátok meg a karácsony esti vacsoránkra!

- És mit kezdünk vele? - a kérdést Anna tette fel -!

- Mit, Kedvesem? - mondtam - megveszünk néhány helyérdekű vasutat! Mért ne lehetne a vasút is családi intézmény? Átvesszük a teljes létszámmal együtt, s egyetlen mérce lesz a becsületes munka! Aki helytáll, bekerül a családba, aki pedig nem, azt visszaadjuk az államnak! Hadd hizlalja heréit, amíg azok tönkre nem teszik! A kommunizmusnak nevezett förmedvény is azért bukott meg, mert a javak egyenlő elosztása helyett heréket nevelt! Épp a minap, vagy éppen ma, volt arról szó, hogy a huszadik század végén már van annyira művelt az ember, hogy állat módjára ne lehessen beterelni a karámba! Aki pedig mégis megpróbálja, azt agyontapossák!

- Nem régiben egyik közgazdász szájából hallottam - kezdte ismét Pisti -, hogy olyan, mint munkásosztály, ma már nem létezik! Van a felső elit, a középosztály, amely magában foglalja a polgárosodó munkásokat is, és van egy olyannyira lecsúszott réteg - jelenleg a többséget képviseli - amely a mostani „szabadpiac” körülményei közt képtelen kiemelkedni a hullámvölgyből, amelybe korrupciótól csöpögő vezetői lökték! Ha soron követem a szociálliberális mai kormány intézkedéseit, azok sem jobbak az előző kormányzaténál, mert pl. a mostani privatizáció is csak egy kis rétegnek kedvez! Az állam nem lesz gazdagabb, az újabban utcára kerülők pedig a már ellehetetlenültek táborát növelik! Rossz irányba terelődik, Pajtikám, az egész államszerkezet...! A kapitalizmus, tőkések és bérből, fizetésből élők koncepciójával, nem oldja fel a mai társadalom lassan véressé váló ellentéteit, valami újra van szükség! És ez az új, a régi! A mi Amálka bárónőnk akkor alkotott nagyot, amikor végrendeletében a vagyon fel nem oszthatóságáról rendelkezett! Tőle származik a nagy családok intézményesítésének gondolata és nem valószínű, hogy tévedek, amikor azt mondom, hogy a közel, de a távol jövőben sem lesz alternatívája! A nagyon is drága államgépezetet csak ilyetén lehetne feleslegessé tenni, s egyúttal megszűnnének, elkorhadnának az individualizmus gyökerei, amelyekből a népek közötti gyűlölködések, nacionalista, soviniszta vadhajtásai fakadnak! Hála neked, aki jó tanítványa voltál feleségednek, mi elindultunk a helyes úton, de persze ez egyelőre eredményeink ellenére is csak egy váz, amire építkezni lehet! De kérdés, hogy akarják-e az emberek? Mert könnyebb ám az ekét tartani, úgy értem az ekeszarvát, mint húzni az ekét! Most pl. nem tudom, miért kaphatják a köztisztviselők és az állami alkalmazottak a tizenharmadik havi bért és miért nem a nyugdíjasok, a magánszektorban dolgozók, azok nem ennek az államnak a polgárai? Hogy engedhetik ezek is a társadalom szétszakadását első-, másod-, harmadrendű állampolgárokra?! Amikor úgyis nagy az elégedetlenség, miért a megkülönböztetés? Nem tart attól a kormányzat, hogy mint elődje, a maga teremtette lépcsőkről belezuhannak a lépcsők aljánál egyre terebélyesedő mocsárba...?

- Hát látod, ez az, ami perspektívánk alkalmazásánál fel sem merülhet, de mintha már fejtegettem volna én is ugyanezt, vagy hasonló témát! Bármint légyen is, mi hagyjuk ezeket az elfuserált rendeleteket a harminc-negyvenezer taglétszámmal rendelkező pártocskák, szakszervezetek szájtépő vezetőire, menjünk tovább a magunk választotta úton, s csak arra vigyázzunk, nehogy moly férkőzzön a „vázba” és belülről kezdjen rágni! Máris sok az irigyünk! A tőke urai részéről nem egyértelmű a fogadtatása „sajnos” kapitalizmusunknak! Persze ma már nehezen lehetne kiiktatni minket a nemzetközi bank és ipari centrumok világából, hisz mi is a

magántulajdon szentségét valljuk! Abban különbözünk a Rotschildoktól meg a Rockefellerektől, hogy nyitottak vagyunk a világ valamennyi nációja felé, ugyanakkor zárt családot képezünk, a családi vagyont csak gyarapítjuk, még alapítványaink irányítását sem adjuk ki kezünkből! Margitka említette, hogy a HungarHotels 14 szállodája 56 millió dollárért kelt el -, mért nem figyeltek fel jobban az otthoni privatizáció ügyleteire?! Nekünk 100 milliót is megért volna! A Kínában beinduló repülőgépipar behozhatatlan előnyhöz juttatja családunkat! Arra gondoltam, be kellene szállni az orosz gáz- és energiaipar privatizációjába! Egy megfelelő részaránnyal az európai gáz- és energiaszolgáltatás irányait diktálhatnánk! Egyúttal a cárok, majd a bolsevizmus kegyetlenkedéseitől gyötört orosz népnek is megmutathatnánk, hogyan kell félelem nélkül és jól élni a gazdag orosz földön! A cárizmus, majd azt követőleg a bolsevizmus is hajcsárokat és rabszolgákat nevelt -, mi ott is, mint itthon és ahol már megvetettük lábunkat, a patriarkális családokban uralkodó egyenlőség elvét valósítanánk meg! Az orosz gáz- és energiaipar tulajdonrésze beleszólást engedne a magyar ár-index kialakításába anélkül, hogy várnunk kellene a magyar kormány kedvező vagy kedvezőtlen intézkedéseire! Nem tartom helyesnek a mindenáron való privatizációt! Rossz üzletkötések helyett okosabban tenné a kormány, ha a néhai Kádár-rezsim hitelpolitikáját követné, azzal a különbséggel, hogy a hitelt exportra gyártó üzemek tényleges felújítására vagy újak építésére használná fel, nem pedig egy rakás naplopó hízlalására! Ha abban az időben a munkást és nem a spicliskedő hajcsárokat fizették volna meg, ma Magyarország Svájc után következne az európai színtéren! De azt hiszem, eleget mondtam! Törjétek a fejeteket ti is, s majd otthon folytatjuk!

- Igyekezzetek haza! - Szinte egyszerre mondták mindhárman, s Anna még hozzátette: Augusztával beszéltem, karácsonyra hazajönnek Katinkával együtt, és természetesen hozzák magukkal Dávidkát is! Nem tudom, nélküle visszamegy-e Katinkával Bázelbe? Még a végén eltulajdonítja Judittól a kicsit! Adná Isten, hogy sikerülne neki is, de ha nem, véleményem szerint Auguszta a sajátját sem tudná jobban szeretni! Na - persze a családban mindegy, hogy melyikük szüli - én is egyformán szeretem valamennyit, és ma már nem érzem annyira hiányát, mint hazaköltözésetek előtt!

- Ennek igazán örülök, Kedveseim - mondtam -, de most bocsássatok meg, mennem kell, látom, jönnek ki a vízből és a mi kis Mérink ebben az állapotában még nagyon esetlen, a kicsik is velük vannak, segítenem kell. Mihelyt megérkeznek a fiatalok Kínából, én Judittal indulok haza!

Nem füllentettem, mert valóban segítenem kellett, még le is pirítottak - inkább csak Margitka - hogy egy órára sem tudom szabaddá tenni magam!? Mi lesz az általam összehozott konglomerátum sorsa, ha már nem leszek?!

- Nem akarod azt mondani, hogy nélkülem összeomlik az egész, hisz úgyszólván már éppen csak vagyok! Jó - egyet-egyet vakkantok, de az úgyszólván komplexum, a bankhálózattól a repülőgépiparig, reméljük nemsokára az űriparig, a fiatalok kezében van!

- Ne szerénykedj, Apuka - szólt hozzám Méri - akit oldalt fekve, mint a valamikori lukulluszi lakomákon, a teraszon helyeztünk el, a reggelihez terített asztal mellett - olyan vagy Te ebben a családban, mint a kenyér, ha fizikailag már nem leszel köztünk, akkor is belőled és a már elköltözöttek példájából merítjük az erőt! A mi családunk csak akkor maradhat fenn, és terebélyesedhet ki, ha hűek maradunk az eredeti elvekhez! Nem dogmák, ideológiai eszmék alkotják a kötőanyagot, hanem a szív változó, de mindig szeretetből szeretetre építkező érzései!

- Édes vagy - hajolt Méri fölé Judit -, de tegyük hozzá, hogy édesapának még sokáig köztünk kell maradnia -, ha semmi mást nem vennénk tekintetbe: a kicsi fiunk miatt is!

- Jó, hogy el nem siratjátok magatokat - Margitka irigykedve tekintett felém - rám nem is gondoltok? Tán én is lennék még valaki?!

- Anyuka drága, csak nem vagy féltékeny apukára - ismét Méri szólt közbe - Te nálunk is fiatalabb vagy, ha korra nem is, erőben, temperamentumban...!

- Bizony helyesen fogalmazok, Kedvesem - toldottam meg - már hiányolnak Pesten! Imént, hogy beszéltem Annával, Xéniával és Pistivel, úgy tűnt, mintha egymással lennének elfoglalva, a gyönyörparadicsomot meg sem említették, pedig nemcsak a szegény egyetemistákat támogató alapítvány szempontjából fontos az nekünk - az ott szerzett információk, főképp most, amíg a privatizációs ügyletek bonyolódnak, fontosak lehetnek számunkra! Ha Irmácska és Fatima itt maradnának a kicsikkel, Te jöhetnél velünk haza, hogy összébb rántsd őket! Amíg a gyönyörparadicsom működik, nincs szükségünk ipari-kémhálózatra, persze kérdés, hogy a mostani kormány engedi-e a működtetését...? A szocialista prüdéria...! Neked nem kell mondanom!

- Ugyan, Kedvesem - Margitka elkacagta magát - miért záratnák be, hisz egészen komoly összegekkel támogatjuk a kultúrát is! Mecénásokra sosem volt nagyobb szükség, mint most! Én inkább a konkurenciától tartok: ha megnyitják a nyilvánosházakat, olcsóbb kurvákat kaphatnak a mieinknél, és bizony beszűkülhet az üzlet!

- Ne hidd azt, Kedvesem! A pénzeszsákok, akik eddig hozzánk jártak üríteni, ezután sem maradnak el! Nekik ugyanolyan szükségük van információcserére, mint nekünk! Azok - már presztízsből sem fognak faképnél hagyni minket! Az olcsó kurvák ma egyébként is veszélyesek, s ma már a szegényebb rétegek sem fognak kapkodni utánuk...!

- Rosszul ismered a mai fiatalokat, Kedvesem! Ma nem félnek úgy a haláltól, mint hajdanán! Egy kis biztos paradicsomi boldogságért könnyű szívvel áldozzák fel a bizonytalant!

- Nem hozták szóba az ökumenikus bazilikát, Apuka? - Méri, aki a berendezési tárgyakat magára vállalta, helyesebben azok finanszírozását, kíváncsian tekintett rám -?!

- Nem hozták szóba, Kislányom - mondtam - meglepetésnek szánják számodra, ugyanis egy eleddig ismeretlen-elképzelhetetlen komplexumot hoztak össze Anna, Csaba és tervezőcsoportjuk! Annyit elárulhatok, hogy az óriásira tervezett plexikupola alatt a különböző vallások meghatározói mellett minden megtalálható lesz, ami az ottani természet adta körülmények között létezik! A padlózatot alkotó pázsitfűből fák, bokrok nőnek ki, az ember állataival együtt betérhet /a kisebbeket értem/, hogy hitének megfelelő oltár, emelvény előtt, vagy gránitba vésett képmások előtt imát rebegjen a racionális kozmosz Urához! A katedrálisok muzeális építmények, az ember művészi képességeit fejezik ki, míg a mi bazilikánk a Teremtőét!

- Csodálatos lesz - szólt közbe Méri - még így szavakban kifejezve is egyedülálló! Mihelyt talpra állok, első utam odavezet! Fene ette volna meg azt a dögöt, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe hozott!

- Megette, Édes - Judit hajolt ismét fölé - Ferenc és Napsugár alaposan helybenhagyták! Megnyugodhatsz, mert a lábad hamarosan helyrejön! A lábtornához már nem igényelsz engem, de csak egy szavadba kerül és indulok vissza hozzád, bárhol leszek is! Te élőben éppoly különleges vagy, mint a természetet láttató bazilikánk lesz! Rajtad kell legyen a szemünk, mert bár felkészültél a feladatra, a megoldás még hátravan!

- Nyugodtan eltávozhattok aranyos, rátok otthon most nagyobb szükség van! Inkább majd mi segítünk innét nektek! Mint apuka mondta: nagyon sok pénzre lenne szükség, hogy új munkahelyeket teremtsenek! A kormányban megvan az akarat hozzá, de bentről is, kívülről is támadják! Nekünk itt elég nagy tekintélyünk van gazdasági körökben és majd igyekezni fogunk

odahatni, hogy ne csak szavakkal álljanak ki a magyarországi függetlenség, szabadság, demokrácia mellett, hanem tevőlegesen is! Ami pedig a miénk volt - magán vagyon - nem kell ismételnem, hogy az most már a családé és a család menedzserei legjobb tudásuk szerint forgassák bele a többibe!

- Meg leszel elégedve az eredménnyel, Kislányom - mondtam - álmodni sem mertem volna, hogy szerencsétlen apukád oly terjedelmes vagyonnal rendelkezik távol-keleten, de azt hiszem, megtaláltuk a megfelelő embereket ahhoz, hogy tovább gyarapítsák! A menedzselés-sel kapcsolatban jut eszembe Pisti bátyátok megjegyzése a magyarországi közhivatalnokok leépítéséről. Mint mondta: nem a szóbeszéd tárgyát képező kétszázezret kellene leépíteni, átirányítani a gazdaságba, nyugodtan csökkenthetnék egyharmadával is a létszámot, a meg-maradó kétharmadot pedig tevékenyebb munkára ösztönözni...! Meg kell fizetni őket, de a munkát is meg kell követelni! Mi többmilliárdos vagyont forgatunk tizedannyi adminisztrá-cióval! Ne ideológusokat képezzenek ki, hanem jó menedzsereket! Olyanokat, akik mellé nem kell még öt-hat fő a különböző problémák megoldásához! - Ezek természetesen Pisti szavai voltak, én pedig egyetértek vele! Ha nem szakítanak azzal a politikával, hogy egy úgyneve-zett: megbízható káder mellett a különféle tanácsadók nyüzsögnek, akkor hiába minden, az Egyesült Államok költségvetése sem lenne elég a paraziták kielégítésére!

- Remélhetjük, hogy a népszerűség kedvéért nem hátrálnak meg otthoni vezetőink - ezt Margitka mondta, majd hozzátette még: sokszor már sajnálom azt a szerencsétlen Horn miniszterelnököt, nem azért mert első férjem is kommunista volt, hanem azért, mert ő is olyan becsületesnek látszik, szerénynek, mint volt férjem! Tévedés ám azt hinni, hogy minden kommunista gazember! Különben, ha eddig nem hallottatok volna róla: apuka volt első férjem szemináriumi előadója! Ő többet tudna minderről mondani, de minek - cselekedetei után ítélve sem ő, sem azok, akikkel megosztotta kenyerét - mert akár hiszitek, akár nem, volt olyan időszak otthon - nem is tudtak volna rosszak lenni! De itt van előttetek, módotokban volt véleményt alkotni róla! Ő azonban csak egy a sok közül!

- Mi jött rád? - fordultam Margitkához - már elsirattuk a múltat, kár újra feleleveníteni!

- Ez így van - válaszolta -, de sok mindenre jó visszaemlékezni! Múlt nélkül nincs jövő sem, és ha visszagondolok azokra a nehéz napokra, amikor étlen, szomjan, csupán lelkesedésből hajtva dolgoztunk a háború utáni években, hogy újra átjárhatóak legyenek a felrobbantott pesti hidak, nehéz megérteni a ma élő nemzedék pesszimizmusát! Azaz - bocsáss meg - de én inkább cinizmusnak tartom, hogy a munkanélküli segélyekből élők nem is akarnak maguktól kimozdulni kényelmes helyzetükből! Vagy - milyen jövője lesz annak a nemzedéknek, amelyik még csak lehetőséget sem kap arra, hogy képezze magát? Valahol valami nagyon el lett rontva, és nem lehet mindent az elmúlt öven évre kenni, mert már előtte is csikorgott min-den az országban! Véleményem szerint, ha népünk valamilyen csoda folytán visszanyerné a második világháború utáni évek lelkesedését legalább néhány évre, ugyanakkor megszűnne az egymással szembeni bizalmatlanság, akkor rövid időn belül behozhatnánk az elkótyavetyélt éveket, erre azonban a jelenben semmi kilátás..., rajtunk kívül kevesen vannak, akik kockáz-tatni mernek!

- Nem vagyok jóstehetség - de a kommunista utódpártok egyre-másra bekövetkező győzelme lehetséges, hogy elgondolkoztatja az oligarchikus hatalmakat, a szétesőben lévő orosz birodal-om pedig nukleáris atomarzenáljával nagyobb veszélyt jelent az egységes Szovjetuniónál! A munkástömegek ma közelebb állnak az 1917-es forradalom előtti idők forrongó halmazálla-potához, mint az áhított polgárosodáshoz! Demagógok pedig mindig akadtak, sőt - mindig a legkritikusabb időben! De nem ám csak a volt Szovjetunió befolyási övezetének népei elége-detlenek, a nyugat-európai, az amerikai kis és középréteg sem nézi jó szemmel az oligarchiák hatalmaskodását! Azon kívül, amit mi elindítottunk, nem ismerek semmi olyat, ami alkalmas

lenne az ellentétek feloldására! De hát ezt nemcsak mi látjuk, sőt - biztos is, hisz nemrég kiadott könyvében maga a római pápa is sürgetőleg lép fel a javak igazságos elosztása mellett! - Éppen csak befejeztem a mondatot, midőn Méri volt dadája - még ma is gyerekként bánik vele - kiszólt az ablakon:

- Jönni Úr! Telefon - Peking! - Már valahol megjegyeztem, hogy hozzám hasonlóan ő is csak konyhanyelven beszéli az angolt, valahogy mintha kibicsaklana a nyelvünk - kisasszony, Gréta!

Gréta - hogy a csudába - gondoltam - hisz alig fél órája, hogy beszéltem Janzennel! Lehet, hogy ismét Fatimánál, a hajón tartózkodik? Nem-nem! Lányom a pekingi jogi egyetemről hívott, mellette voltak még: Csia a húgával és apjukkal, aki mint tudjuk, az egyetemen tanít...!

- Csók drága, Apukám - kezdte lányom - haragszol rám a múltkori eset miatt? Anyuka azóta sem jelentkezett!

- Csókollak, Kislányom - mondtam -, de hisz én akkor sem haragudtam, ami pedig anyukádat illeti - valószínű, hogy valamennyien, akik ott jelen voltunk, hipnotizálva lettünk! Az lenne csoda, ha élő-valóságában jönnének vissza közénk, erre azonban - a jelekből ítélve - nem sok reményünk lehet! De térj inkább a tárgyra, aztán szeretnék beszélni Csia papájával! Át tudtok jönni az ünnepekre...?

- Igen Apukám! Szabadságot kaptunk a karácsonyi ünnepekre! A helyzet úgy néz ki, hogy Tamás és én Janzennel visszajövünk - mert ugye Tamás is velünk tart - Irma és Fatima pedig csak abban az esetben maradhatnak ott, ha, mint Janzennek is említetted, velünk tarthat Csia húga, valamint kínai fiúja is, hogy vissza ne essenek a nyelvtanulásban! Amennyiben a Miami-egyetemen sikerül elintéznetek, hogy a két fiatal átjelentkezhet oda erre az évfolyamra, akkor minden oké! Mindketten tökéletesen beszélik az amerikai angolt! Úgy néz ki, hogy a vízumot sürgősséggel megkapjuk és amennyiben válaszotok pozitív, akkor a vízum kézhezvétele után azonnal indulhatunk, méghozzá, mint Janzen elárulta, egy szupergépen! Nagyon örülnék, ha odaérkezésünk után legalább még egy napot együtt lehetnék veled! Nem panaszkodom drága Apuka, de hiányzol! A barátok, de még a testvérek sem pótolhatják a szülőket, nekem pedig már csak Te maradtál, és akármint vesszük is, még csak tacskó vagyok, szükségem van tanácsaidra!

- Veled maradok, Kislányom! Ezt igazán megígérhetem, és most add a papát!

- Üdvözlöm, kedves barátom - köszöntöttem Lí papát, miután bejelentkezett - sajnálom, hogy az itteni baleset miatt sürgősen át kellett jönnöm és így elmaradt a beígért látogatásom!

- Viszont üdvözlöm, Uram - válaszolta a nálam jóval fiatalabb apa - úgy hallottam sikeres volt a műtét! Őszintén mondom: egész családom drukkolt azért, hogy kedves menye visszanyerje egészségét! Most pedig fogadja köszönetemet, amiért nagyobbik lányomat máris befogadták a családba! Tudom, mit jelent, ha Önök valakit felelősségteljes munkakörrel bíznak meg! Nem fognak csalódni sem lányomban, sem bennem, mert érzésem szerint a lányom iránti bizalom engem is kötelez! Most pedig csak annyit még: ha nem veszik rossznéven, magam is elkísérném kisebbik lányomat a floridai paradicsomba, és talán segíteni is tudok ottani egyetemi felvételénél! Hozzá kell tennem: amennyiben megkapjuk a vízumot!

- Előre is lekötelez, Uram - mondtam -, ha bármi akadály adódna, hívjanak azonnal, és mi elhárítjuk! Ezt azért állíthatom, mert fiam ígéretet kapott az elnöktől hasonló ügyek soron kívüli elintézésére. Szeretettel várjuk, sőt az egész családot Csián kívül, rá ugyanis most ott van nagy szükség!

- Köszönöm, Uram - mondta - Önök igazi gentlemanok és biztos vagyok abban, hogy itt nálunk is nagy eredményeket fognak elérni! Adom a lányomat, mert már cibálja a könyököm! Minden jót a szerencsés találkozásig is!

- Én nem is tudom, hogy köszönjek - kezdte a lány - boldogan nevezném én is apukának!?

- És mi akadálya van ennek? Én pedig boldogan fogadlak lányommá! Hogy mennek a dolgok? Ha jól, akkor ne is válaszolj, ellenben hallottam valamit arról, ami közted, és Tamás közt kialakulóban van, és ha tehetek valamit, örömömre fog szolgálni!

- Akkor csak annyit, kedves Apuka, hogy a dolgok jól mennek! Eddigi tárgyalásaink sikeresnek ígérkeznek, az üzem kibővítésével kapcsolatban! Amit pedig utóbbira mondhatok: érzésem szerint már kialakult, és hálás leszek a segítségért! Itthon már megbeszéltük, nincs titkom szüleim előtt, de nem tudom, mit szólnak hozzá Tamás szülei?! Beszéljék meg, kedves apuka, az „édessel", aztán ha lehet, minél hamarább, nehogy előbb érjen be a gyümölcs, mintsem megáldanák fáját!

- Jól van, Kislányom! Bízzál bennem! Én máris családom tagjaként tartalak nyilván! Tedd magadévá jelszavunkat: mindig előre! Mit szólnál ahhoz, ha arra kérnélek, hogy karácsonykor találkoztunk otthon, nálunk?

- Csak annyit mondhatok, hogy: boldogan, de persze egyeztetnünk kell itt is a dolgokat!

- Ennél fontosabb nincs, Kislányom! Majd beszélek Lehellel és Viktóriával is! Valószínűnek tartom, hogy velük együtt jöhetsz Te is! Most pedig csókollak és add még Grétát!

- Értesítsetek, Kislányom, hogy mikor érkezik a gép, vagyis inkább, hogy mikor indultok, az érkezést már ki tudjuk számítani és várunk rátok! Most pedig csók mindegyikteknek! Vigyázzatok magatokra!

- Sikerült rábeszélni őket, Édesapa? - Judit hajolt be az ablakon -!

- Érzésem szerint nem lesz akadálya, édes, hogy hazainduljunk! - Ferenc felé pedig - Judit mellett várakozott - nem mintha itt nem érzenénk jól magunkat, de tudod az otthoni levegő, a föld illata még ilyenkor, téli időben is - az ott telelő madarak, a fák, a vizek, a hasadó jég rianása a Balatonon -, mit mondhatnék még? A kriptában nyugvó hamvak...! Mind-mind visszavárnak! Én bárhol lennék is, veletek jól érezném magam, a szívem azonban akárcsak Edináé, csak ott találna nyugalomra!

- Erről hallani sem akarok, Apuka - mondta Ferenc - a Föld, az egész Föld a miénk élő és holt világával együtt! A szívünk belőle vétetett és hozzá tér meg, hogy némi pihenés után új életek táptalaja legyen! Felfogásom szerint tökéletesen mindegy az, hogy hol következik be utolsó dobbanása, a fontos, hogy lehetőleg be tudjuk fejezni, amiért életre keltünk és Neked szerintem még sok van hátra!

- Ezt jól megmondtad az édesnek - Judit elkapta Ferenc fejét és homlokon csókolta - én - folytatta - még sokszor vissza akarok térni ide, hogy lássam ezt a paradicsomi világot, de édesapjával együtt!

- Ennek én sem mondok ellent, Kedves - tettem hozzá, majd a közeledő Margitkához: jöhetsz Te is velünk együtt haza, de csak azután indulunk, ha megérkeznek a fiatalok! Különben - de ezt már a teraszon mondtam - készülhettek a nászajándékkal, mert valószínűleg ismét szaporodni fog családunk egy fiatal párral: Csia és Tamás!

- Nahát - Margitka félig szájon át lélegezve mondta - erre igazán nem számítottam! Grétára és Tamásra gondoltam! De - hogy az a kínai lány -, évekkel idősebb Tamásnál!

- Ez mit sem számít, kedvesem, az ő korukban! Csia egy kicsit az anya szerepét is betöltheti Tamás mellett és ez nem baj! Nézz Juditra és rám! Tán nem illünk egymáshoz? Idős korban a férfit is, a nőt is, egy nálánál fiatalabb tudja tűzbe hozni, de amíg az ember fiatal..., ők pedig még fiatalok! Ha tudni akarjátok, nekem nagyon is kedvemre való házasság lesz az övék!

- Arra nem gondolsz, hogy mit szólnak hozzá a szülei?

- A szülei, Kedvesem? Amíg haza nem költöztünk, őket is részben kitagadta a társadalom, a gyereket pedig - mondhatjuk egészben! Úgy éltek, mint Ádám és Éva a „bűn" elkövetése után...! Annak ellenére, hogy pap, a megváltást mi hoztuk el számukra! Ezzel ők nagyon is tisztában vannak, és nem ellenzik azt, ami családunk jövője szempontjából egy lehetséges mérföldkő lesz! Őszinte leszek hozzátok: azt sem bánnám, ha Gréta lányunk is egy sárgához menne nőül..., aztán a sárgából lehetne fekete, majd ismét fehér, számunkra az a fontos, hogy a színek különbözősége ellenére egységes, gazdag, művelt család maradjunk! Ez a három feltétel a biztosítéka fennmaradásunknak, terjeszkedésünknek! Már most a kezdetekkor úgy kell indulni, hogy kapkodásmentes legyen előrehaladásunk!

- Tökéletesen egyetértek veled, Apuka - emelte rám Méri zöldes-kék szemét - az itt tartózkodásotok hátralévő idejét azonban nem osztom meg senkivel, minden percére igényt tartok, most pedig ülj le ide mellém, gyönyörködj a családodban, azokban, akik itt vagyunk a teraszon és azokban is, amelyek a vízben ficánkolnak! Nézd milyen figyelmesen hallgatja beszédünket az a kis édes - egy, a vízben egyensúlyozó kisdelfinre mutatott, amelyik valóban úgy hallgatózott felénk, mintha csak értette volna beszédünket!

- Csodálatos - mondtam - s közben átvettem tőle egyik, felém kapaszkodó kis unokámat - ha újra kezdhetném - tettem hozzá - csatlakoznék hozzátok!

- De ugye nem a hárem miatt? - A kérdést Margitka tette fel -!

- Ne mondj ilyet, Kedves - Judit vett védelmébe - a hárem már eddig is rendelkezésére állt! Inkább gyere, üljük körbe, hisz oly rövid az az idő, amit ilyen miliőben élhetünk le! Beszéljük meg a nászajándékot! A magam részéről azt javaslom, hogy Vikiék közelében vegyünk és rendezzünk be számukra egy lakást!

- Helyesen mondod, édes - erősítettem meg feleségem szavait -, de azt egyébként is meg kellene kapniuk, valami olyasmire gondolok, ami egy életre emlékezetessé teszi egybekelésüket!

- Ebben az esetben nyugodtan rám bízhatjátok - szólt közbe Méri - az egész család képviseletében felajánlok egy kb. ötmillió dollárt érő igazgyöngysort! Nekem már nincs rá szükségem, és eddig sem sokat gyönyörködtem benne. Nagyapám, aki tengerészkapitány volt a Ceylon melletti vizeken, egy kalóztól zsákmányolta! A labor páncélszekrényében rejtőzik, ha látni akarjátok, Franz elővarázsolhatja! Eddig csak ő tudott róla, de számára sem értékesebb, mint az enyémre!

- És eddig még csak említést sem tettetek róla - szólalt meg Margitka - nem mintha érdekelne, hisz számtalan ékszerem van, de a Te felajánlásod ébresztett fel bennem egy gondolatot: mi lenne, ha ékszereinket, amelyek most hideg fényükkel páncélszekrényekben csillognak, életre keltenénk?

- És hogyan gondolod? - kérdeztem, mintha meglepődtem volna -, pedig általában olvastam Margitka gondolataiban -?!

- Értékesítenénk és a kapott összeget ajánlanánk fel nászajándékul azzal a kikötéssel, hogy a fiatalok, egybekelésük emlékére, az általuk kiválasztott helyen rendezzenek belőle a szegényeknek boldog karácsonyi ünnepeket! Nagy mennyiségű ruhaneműt, a gyerekeknek rengeteg

ajándékot vásárolhatnak belőle, vagy - akár egy üzletházat, amelyben minden szükséges megtalálható lenne! Az ünnepség betetőzésére pedig rendezzenek egy, a város minden szegényére kiterjedő ünnepi lakomát! Nem hiszem, hogy ennél szebb ajándékot adhatnánk nekik!

- Nem csalódtam benned, Kedvesem - mondtam - szinte biztosan inkább éreztem, mint tudtam, hogy hová akarsz kilyukadni! A magam részéről bár nekem nincsenek ékszereim, de van más, támogatom javaslatodat!

- Nem hinném, hogy bármelyikük ellenkezné anyuka praktikus tervét - Mérin szinte meglátszott, hogy örömmel hozzájárul Margitka javaslatához - már csak az a kérdés, hogy mit szólnak hozzá a fiatalok? Ha helyeslik, akkor nagyon gyorsan értékesíteni kell csecsebecséinket, aztán el kell kezdeni az ajándékozás megszervezését, hisz rövidesen itt lesznek az ünnepek!

- Természetesen én is helyeslem az ilyetén való megajándékozást - szólt Judit - javasolnám még, hogy beszéljük meg a többiekkel is: Therese, Auguszta, Katinka, Anna, Xénia, és akik még csatlakozhatnának hozzánk, bocsássatok meg, hogy Tildát és Melanit kihagytam, de nekem még szokatlan felsorolni valamennyiünket! Mindenesetre ennek az ajándékozásnak egészen nagyszabásúnak kell lennie, hogy felhívja a többi milliomos figyelmét is, akik közül bizonyára kevésnek jutott volna eszébe hasonló gondolat!

- Bizony igazad van, kislányom - Margitka is csak kislányomnak nevezte feleségemet - ilyen gondolat csak azoknak jut eszébe, akik maguk is éltek már szegénységben! Én nem feledem el soha a háború utáni időket: a házat, amelyben laktunk, lebombázták, a családomból csak én maradtam életben, mert nem tartózkodtam otthon, akkor éppen a kommunisták propaganda röpcéduláit osztogattam a nagykörúton. Ottmaradtam semmi nélkül, néhány jó barát segítségére szorítkozván, akik között a legkészségesebbek voltak első férjem, majd az ő halálát követően a második is, aki itt van mellettetek...! Neki sem volt akkor többje, mint nekem, azt azonban megosztotta a néhány jó baráttal! Bizony - diplomával a zsebében cipelte apukátok a 60-70 kilós szenes kosarakat, és amellett még önkéntes munkára is jelentkezett! Ez az, amiben nem hasonlítható a mai helyzet az akkorihoz -, akkor még életkörülményeik különbözősége ellenére is közelebb voltak egymáshoz az emberek! Valami olyasmit kellene kezdeményezni, ami felmelegítené a fagyos légkört, ami ma már nemcsak a gazdagok, és a szegények között húzódik, hanem szegények és szegények, gazdagok és gazdagok között egyaránt!

- Kezdem érteni, miért viselkedtetek ti oly nagy együttérzéssel az ellehetetlenültek, a kivetettek iránt - ismét Méri vette át a szót - én - folytatta - idejövetelem előtt nem éreztem különösebb szánalmat szükséget szenvedő embertársaimmal szemben. Abban a tudatban éltem, hogy mindenkinek adva van a lehetőség a meggazdagodásra, csak legtöbben nem élnek vele! Itt, Franz mellett, rajta kívül ezek mellett az értelmes, kedves, önzetlen állatok mellett döbbentem rá, hogy az ember rendeltetése a földön nem önös célok hajszolása, hanem a Teremtő mesterművének, a természetnek védelme, szinten tartása! Az emberiség nagy tévedésben van, ha azt hiszi, hogy a természet érte van, mi vagyunk a természetért! Azért van különleges képességünk, hogy ott, ahol megbomlik az egyensúly, billentsük helyre! A szárazföldön ez ma már szinte lehetetlen, talán a vizekben még lehetséges a pusztulást megállítani! A mi részünkre nincs másutt hely a teremtett világban! Vissza kell adjuk a természetnek, amit rablók módjára elvettünk, meg kell szüntessük kizsákmányolását, kutatnunk kell azokat a biológiai folyamatokat, amelyekkel eddigi erőszakos beavatkozásaink káros hatását megszüntethetjük, majd, ha lassan is, visszaforgatjuk az eredeti célnak megfelelő állapotában! Ha nem ezt tesszük, nem kell hozzá sok idő, a biológiai egyensúly felborul, majd Földünk élővilága velünk együtt, ha nem is egyik pillanatról a másikra, mint egyes vallások állítják a végítéletről, de lassan-lassan kipusztul! Az enyészet elkerülése végett hajlandó vagyok immár min-

denre..., beiratkoztam az egyetem biológiai szakára, és férjemnek tevőleges segítőtársa akarok lenni!

- Én ezt mind értem, Édes - szólt Judit -, de nem gondolod, hogy nagyon eltértünk a tárgytól?!

- Drága Anyuka - válaszolt Méri - én már rég túl vagyok azon, hogy mivel lepjük meg a fiatalokat! Sajnos a lábam miatt nektek kell elvégezni az értékesítést, s hogy az egészre koronát is tegyünk - Franzra tekintett, aki biccentéssel adta tudtul, hogy érti, mire céloz - meghívjuk ide őket nászútra! Persze, ha moment most nincs nagyobb szüksége Viktóriának és Lehelnek Csia munkájára -, abban az esetben pedig, amikor alkalom adódik rá! Még nem mondtuk ugye, hogy mi milyen körülmények között éltük meg eljegyzésünket, majd házasságkötésünket, pedig az sem mindennapi volt! Szidónia halálát követően nem sokon múlott, hogy Franz engem is lepuffantson, mint kedvenc delfinjeit, hogy mégsem tette, talán az én bátorításomnak tudható be! Az esküvőnk előjátéka pedig a mexikói tüskés kaktuszok között zajlott le, s veletek is csak mikor már mindennek vége volt, közöltük egybekelésünket, pedig egyáltalán nincsenek romantikus hajlamaink, nagyon is racionálisan építjük közös életünket, mégis boldogok vagyunk! Magamról első pillanattól tudom, de hogy Franz számára sem vagyok közömbös, akkor értettem meg, midőn a kórházban visszanyertem eszméletemet!

- A nagy szerelmek mindig ilyen különös módon kezdődnek! A miénk is hasonló volt, ugye Édesapa, csak nem a tüskés kaktuszok között, hanem a klinika intenzív osztályának inspekciós szobájában, helyesebben a szobához tartozó fürdőmedencében!

- Ha ti ilyen közlékenyek lettetek - Margitka mielőtt Méri, majd őt követően Judit önvallomására rátromfolt volna, rám tekintett: vajon elmondhatja-e anélkül, hogy megsértődnék, első közös éjszakánkat? Miután látta, hogy csak elmosolyodom, belekezdett - ha hiszitek, ha nem, a köztem és apukátok közti szerelem sem a szokásosak közé tartozik! Egy holdfényes éjszakán, a börtön juhhodálya mellett, két kérődző birka között lettünk először egymásé! Hogy utána mégis másképp alakult - a körülmények hozták, de máig szeretjük egymást! Én legalábbis nem tagadom! Hanem - visszatérve az általad elmondottakhoz - Mérihez - ti ezekkel a kísérletekkel nem bontjátok meg a biológiai egyensúlyt?

Erre a kérdésre azonban már Ferenc válaszolt:

- Nem, Anyuka! Az ember előbb volt tengeri, mint szárazföldi emlős és majdnem teljes bizonyossággal állíthatom, hogy a delfinek őskori rokonaink! Ha sikerülne összehozni egy közös fajt, az mind a szárazföld, mint a tengerek szempontjából hasznos lenne!

- Hát - nem mondom - kellemes lenne a tenger mélyén oxigénpalackok nélkül úszkálni, Fiam, de mintha valahol olvastam volna, hogy az ember előbb madár volt, és erre az őskori rajzok is utalnak! Ennek figyelembevételével sikeres lehetne az ember és a szirti sas keresztezése is! Ebben az esetben szükségtelenné válna a repülőgépipar, de nem kevésbé az űrhajózásra való felkészülés is, ami gondolom nagyon sok pénzt fog felemészteni!

Judit felkacagott: azt hiszem szívesebben tojnának egy-egy tojást az asszonyok, de kilenc hónapig rajta ülni, hogy kikeljen, az már kellemetlen lenne, akkor inkább maradjunk a szülésnél! Bocsáss meg, Kedves - Margitkához - a delfinekkel való kísérletezést célszerűnek tartom! Az óceánok még menedéket is nyújthatnak az emberek, s ugyancsak az űrkutatás is tartogathat meglepetéseket, melyek hasznosak lesznek számunkra, a szirti sas azonban előnyös helyzetére való tekintettel is veszélyeztetett madár! A levegő szennyezettsége ellen a sziklakúpok sem védik meg! Ezen túlmenően: az ember így két lábon is, sok esetben két suta karral egymás szemét tépi, mit tenne, ha sas karmai, karvaly csőre lenne? Egymás velejét tépné! Sajnos - sok esetben karmok és csőr nélkül is ezt teszi, ezért vonzódom én is inkább ezekhez a szolid értelmes lényekhez /delfinek/, melyek szerintem hozzánk hasonlóan tudnak szeretni, ölelni és bizonyára sírni is!

Judit megjegyzésére egyikőnk sem válaszolt! Mintha egy pillanatra megrémített volna bennünket a távolság - az az időpont, amikor a két rokon faj kimászott a vízből - valószínűbb azonban, hogy egy fajhoz tartozó egyedek voltak, csak a szívósabbak vállalták a küzdelmet a szárazföldi elemekkel, vagy egyszerűen: eltévedve a parti bozótosban, szárazföldi életre rendezkedtek be, míg a gyengébbek visszamásztak a vízbe! Előbbiekből évmilliók alatt kialakult a homo sapiens - csak több ezer méteres fúrásokkal, akkor is csak hozzávetőlegesen lehetne megállapítani, hogy hányszor jutott már el a jelenlegi kultur-szintig, hányszor pusztította már el, amit előzőleg alkotott, arra azonban még nem vetemedett, amire napjainkban, hogy életterét is elpusztítsa! Amitől a huszadik század végén joggal tarthat! Utóbbiak kezdetleges végtagjai belső berendezkedésükkel együtt, teljesen alkalmazkodtak a vízi élethez! Ott álltunk, ültünk, lubickoltunk: a két véglet egymással szemben, testközelben, s hirtelen, mintegy villámcsapásként ötlött fel előttem a gondolat: vajon nem követünk-e el súlyos bűnt ez ellen a szolid, szellemileg is fejlett faj ellen, ha tudásunkkal együtt beléjük oltjuk kegyetlenségünket is! E kérdésre azonban a választ bízzuk a biológusokra, antropológusokra, talán Franz, a fiam, vagy Fanni lányom, mindketten a legmodernebb számítógépekkel vannak felszerelve, tesztelhetik az ember és az állatvilág kialakulását, s megbízhatóbb információkkal szolgálhatnak!

A nap erősen tűzött, csurgott rólunk a veríték! Az asszonyok a kicsikkel és Franzzal visszamentek barátaink közé a vízbe, jómagam pedig lehúzódtam a légkondicionált plexi konténerbe az épület alá, ahol, ha szellemileg elfáradtak, le is pihenhettek az alkotók! Egy ideig elmerengve néztem a konténer körül úszkáló embereket-állatokat, még integettem is nekik, majd eldőltem a heverőre és elnyomott az álom! Álmomban egy kerek, ufókra emlékeztető repülő tárgy közeledett felénk, vagy tucat amerikai vadászrepülő által körülvéve! Midőn közvetlenül fölénk ért, hirtelen - szinte merőlegesen - zuhanni kezdett, majd miután a vadászok elhúztak fölötte, helyben lebegve megállt, ablakai kinyíltak és Kínából várt szeretteink integettek, némelyik bátrabb derékig kihajolva, köztük Gréta lányom! Ugyancsak álmomban hallottam a rádiótelefon jelzéseit, kézbevettem a készüléket, Lehel jelentkezett be, hogy bejelentse, miszerint elkészült az első atommeghajtású űrhajó, mely közvetlenül a földfelszínről felemelkedve, képes áttörni a Föld légkörén! A többszöri berepülés sikerrel járt, most indulunk hozzátok, hogy tisztelegjünk előttetek, akik lehetővé tettétek, hogy az űrkorszak, amelyet eddig csak regényekből ismerünk, valósággá váljon!

Az álom másnap hajnalban valósággá változott! Hajnalban, a többiek még az ágyat nyomták, én pedig csak úgy úszónadrágban kimentem az erkélyre, hogy segítsek a gondnoknak az állatok etetésében, majd egymagamban - Napsugár szokott mellém csatlakozni - beugrottam a vízbe, s elkezdtem úszni a ház körül! Erős repülőmorajra figyeltem fel, de nemcsak én, az erkélyen tartózkodó gondnok is az eget kémlelte, majd leszólt hozzám:

- Mintha gépágyú lövedékek robbanásai vegyülnének a gépek morajába! Kellemetlen lenne egy légi harc itt, közvetlenül felettünk! - A mondat felénél tarthatott, midőn a nyugati égbolton megpillantottunk egy diszkoszra emlékeztető óriás korongot! Egyenesen felénk tartott, mögötte kisebb, nagyobb távolságban vagy tucatnyi amerikai vadászrepülő...! A hajnali homályban nemcsak hallani, látni is lehetett a rakétalövedékek robbanásait, füstfelhőt vonva az objektum köré, ám az mintha észre sem venné a támadólag fellépő gépeket, egyre csak közeledett, velünk egy magasságba érve pedig zuhanni kezdett! A zuhanás azonban csak addig tartott, míg a gépek el nem húztak felette, s kb. 200 méter magasságban helyben megállt, az ablakokat védő redőzet behúzódott a korong falába, a nyílásból pedig Kínában élő szeretteink integettek, némelyek - Gréta és egy sárgabőrű fiú - oly közel voltak, hogy a bőr színét is meg lehetett különböztetni - derékig kihajolva kínai zászlócskákat lobogtattak! Ez az állapot azonban csak pillanatokig tarthatott, mert a korongóriás kezdett lefelé ereszkedni, majd az épülettel szemben lévő parton, a fenékrésztől kiugró légzsákra zökkenőmentesen

ráült! Akkorra már az ajtaja is eltűnt az oldalfalban, harsány hurrá kiáltás hallatszott belülről, s mikorra a légzsákokból eltávozott a levegő, szeretteink is kikászálódtak, majd elindultak a hídhoz, amely a partot összekötötte az épülettel, mi pedig elibük! A híd közepénél tarthattunk, midőn a visszaérkező vadászok fölénk érkeztek, három vagy négy kört írtak le aztán eltávoztak a legközelebbi katonai repülőtér irányába...!

- Apuka-Anyuka! - Kiáltotta lányom nyakamba akaszkodva - sietni kell, mert nem kaptunk engedélyt az itt tartózkodásra! Csak azok hagytuk el a gépet, akik itt maradunk, Lí professzor és Tamás, Lehellel és a pilótával a gépen maradtak, mi már elbúcsúztunk, ti pedig majd üdvözlitek egymást...!

Miután lányom elhadarta mondókáját, gyors egymásutánban összeölelkeztünk a többi érkezővel is, köztük a két újszülöttel, aztán vissza az épületbe...! Menet közben magyarázták, hogy nem Janzen, hanem Lehel hozta őket, de ő is a gépen maradt a berepülő pilótával, majd ő elmondja, amit tudni akarunk, csak igyekezzünk, ha velük akarunk hazamenni! Méri látta, hogy Margitka is nagyon igyekezne hazafelé - megnyugtatta, hogy ne legyen lelkiismeret-furdalása miatta, a fiatalok elegendőek lesznek a segítséghez, nyugodtan csatlakozhat hozzánk! A készülődés tényleg csak néhány percig tarthatott a búcsúzással együtt, Judit és Margitka már a hídon igyekeztek az „űrhajóhoz”, midőn csomaggal a hónom alatt utolsóként a kínai fiatalokhoz fordultam:

- Te kislányom már családunkhoz tartozol nővéred Csia után, Te pedig - a fiúhoz - igyekezz, hogy kiérdemeld! Bízzátok magatokat professzor fiamra, ő mindenben segítségetekre lesz!

- Igyekezz, Édesapa - kiáltott át hozzám Judit - máris hallani a helikopterek zúgását, hogy miattunk nehogy bajba kerüljenek az ufó miatt!

Mentem, persze, hogy mentem utánuk, úgy integettem még hátra a visszamaradók felé, közben azért figyelmesen méregettem az újszerűnek tűnő, fantasztikus filmekben alkalmazott tákolmányokhoz hasonlító óriáskorongot...! Kintről azonban csak annyit állapíthattam meg, hogy felső részén, a kúptól lefelé, csigavonalban haladva, szárnyszerű képződmény emelkedik ki, csak valószínűsíthetem, hogy a forgó tetőszerkezet spirális alakzatban fúrja át magát a különböző rétegeken! Gondolkodásra persze nem jutott idő, az űrszerkezethez érve pedig egyikünket a másik után pillanatok alatt átemeltek a lépcsőmagasságban lévő nyíláson és máris emelkedtünk! A szokatlan az volt, hogy a nagy sebesség ellenére könnyedén, dülöngélés nélkül mozoghattunk!

- Miféle szerkezet ez fiam - fordultam vejemhez, Lehelhez -, hogyan lehetséges, hogy a szupergyors amerikai gépek a közelébe sem juthattak? - A kérdést természetesen azután tettem fel, hogy előbb megismerkedtünk Csia és a húga papájával, aki miután elutasították vízumkérelmét, jobbnak találta, ha a gépen marad, és velünk együtt indul Magyarországra!

- Ez az első atomenergiával működő űrhajó, Apuka - válaszolta kérdésemre Lehel - előőrse azoknak a járműveknek, amelyek kizárólag az űrben lévő objektumok erővonalainak alkalmazása folytán, üzemanyag nélkül működtethetőek! Közel vagyunk a megoldáshoz, már csak az irányíthatóság, valamint a fékezhetőség okoz gondot! De készülődjetek, mert máris Franciaország felett vagyunk és kezdünk lefelé ereszkedni!

- Ne bolondozz, Fiam - mondtam - átjutottunk volna az Atlanti óceán felett?!

- Igen, Apuka! Az űrhajó elliptikus pályán, az űrben tette meg eddig az utat, hasonlóan a ballisztikus rakétákhoz! E pillanatban, már egyenes vonalban haladunk, néhány perc múlva leereszkedünk a kastély parkjában, de épp csak kiteszünk benneteket, s újból felemelkedünk, mert ez az út is még próbaútnak tekinthető és még a lefényképezését sem engedhetjük meg!

Be sem fejezte mondandóját Lehel, az oldalfalon lévő képernyőn elfogó vadászok jelentek meg, űrhajónk azonban figyelembe sem vette őket, biztonságosan haladt a cél felé, s valójában nem is észleltük, midőn zuhanni kezdett, majd pillanatokon belül ráült a légpárnára, mint a delfinfarm mellett...!

- Megérkeztünk, Apuka - szólalt meg ismét vejem -, majd Viki és Csia jönnek, de egy szokványos gépen! Nekem most ott kell lennem, hogy jelen legyek a további kísérleteknél! Búcsúzzunk!

- Azt csak megmondhatod, Fiam, hogy miféle ördöngösséggel számítottátok ki a leszállás helyét ilyen pontosan?!

- Az már eddig sem volt titok, Apuka! Különben Pisti bátyánkkal közvetlenül a leszállás helyszínéről beszéltük és a rádióhullámokat bemértük! Bocsáss meg, Apuka, de ha kérhetlek, most igyekezzetek...!

Az ajtónyi résben előbb az asszonyok, őket követve a kínai professzor, utána Tamás, utolsónak én hagytam el az űrhajót:

- Nagyon vigyázzatok, Fiam - mondtam, mielőtt kiléptem volna - minden új, veszélyeket is rejthet magában!

- Nem kell féltened bennünket, Apuka! Helyén van az eszünk! Most arra kérlek, távolodjatok el vagy 30 méterre tőlünk, nehogy a felszállásnál keletkező szél kárt okozzon bennetek! - Alig hangzottak el szavai, az ajtónyi rés bezárult, a légpárna zsugorodni kezdett, néhány pillanatig láthattuk csak, mert borús volt az ég, és úgyszólván úgy tűnt el szemünk elől, hogy hangját sem hallottuk!

- Ez lehetetlen - szólalt meg Judit - huszonöt perccel ezelőtt még Floridában voltunk! Ha az orvostudomány is ilyen hatalmas léptekkel fejlődne...?!

- Az is nagyot ugrott előre, Kedvesem, csak persze nem is tudom, miért van, hogy egyeseket megmentünk az életnek, sokakat viszont meggyilkolunk, vagy tán nem azt a célt szolgálja a háború?! - Még tán álltunk volna egyhelyben tovább, a bűvölettől lebénulva, ha a közelben lévő új iskolaépület csengője, majd a kapun kitóduló gyereksereg lármája nem figyelmeztet bennünket, hogy tulajdonképpen megérkeztünk otthonunkba, s nem varázslat, ami történt velünk! Margitka futni kezdett unokái elé, felénk pedig Melani, Ádám fiam felesége, a gimnázium tanára, a kastély felől pedig Pisti igyekezett... -

- Íme, Kislányom - mondtam Melaninak - bemutatom a pekingi jogi egyetem nemzetközileg is jól ismert tanárát, Lí professzort, Tamásunk jövendő apósát! - Melani - folytattam a bemutatkozás után - egyetemi katedrát hagyott ott Stockholmban, de rövidesen megnyílik itt is és folytathatja a tanítást magánegyetemünkön!

Lí udvariasan hajlongott! El volt ragadtatva az építkezések természetet utánzó egyszerűségétől..., figyelmeztettem, hogy nálunk viselkedhet otthon megszokott természetes módján, de szükség is volt a figyelmeztetésre, mert Pisti a maga megszokott egyszerűségével őt is hozzánk hasonlóan ölelte magához, s még jól hátba is veregette, mondván:

- Azt hittem, hogy nálatok csak riskás kulik vannak, és mi történik...! Alig több mint fél órája beszéltem Ferenccel, tőle hallottam, hogy néhány perccel a hívásom előtt indultatok! Nem is tudom, álmodom, vagy..., másról sem beszélnek a rádióban, mint az ufóról és a zöld emberkékről, akik a világűrből érkeztek, de hisz Te sárga vagy, társaid pedig fehérek!?

Pisti persze csak németül gagyogott, Melani tolmácsolta szavait angolra fordítva! Lí velünk együtt jót kacagott az öreg megjegyzésein, majd:

- Kedves Barátom - kezdte - mi, a ti nagy családotok közreműködésével űrtechnikában megelőztük Amerikát és Oroszországot! A különbség köztünk, hogy mi nem katonai célra alkalmazzuk! Ha sikerülnek további terveink akár az űr, akár más technikában, célunk az, hogy az emberiséget kiragadjuk a gonosz karmaiból! Egy faj vagyunk, bőrünk különböző színezete ellenére is! Minden embernek ott kell biztosítani az életlehetőségeket, ahol szellemi és testi adottságai az évmilliók alatt kialakultak, de ettől függetlenül egységes társadalommá kell felfejlődnünk! Mi minden embert boldognak akarunk látni! Ez idáig még a legfelvilágosultabb országokban is csak látszatszabadság volt! Valójában az emberiség milliárdjai mind a magán, mind az állami tőke országaiban, a néhány millió gazdag rabszolgái voltak! Én egyelőre csak saját családom nevében mondhatom: helyeslem, sőt - egyetlen ésszerű megoldásnak tartom a ti családi koncepciótokat, és örömmel csatlakozom hozzátok! Hogy szándékom őszinte, annak bizonyítéka, hogy nemrég nemzetközi jogot végzett lányomat, Csiát feleségül adom ehhez a fiatalemberhez, Tamáshoz, a kisebbiket, Liát pedig Floridában hagytam! Biztos vagyok abban, hogy jó kezekben!

- Ebben egészen biztos lehetsz, Barátom - Pistinek nagyon megtetszettek Lí szavai és ismételten keblére szorította! Lí, aki maga sem volt alacsony növésű, csak válláig ért az öregnek, elégedetten mosolygott:

- Nagyobb szerencse nem is érhetett volna a veletek való találkozásnál...!

Jogász professzor lévén, lehet, hogy bővebben kifejti gondolatait, de a felénk trappoló gyerekhad elejét vette további magyarázkodásnak - vérszerinti unokáimmal együtt jöttek a többiek is, ám nincs ebben semmi különös, hisz egy-két kivételtől eltekintve valamennyien nagy családunk tagjainak gyermekei voltak! Mivel nem volt időnk arra, hogy a gyermekek részére összeválogatott holmit magunkkal hozzuk, pénzt adtam Tamásnak, hogy menjen és vásároljon kinek-kinek kívánsága szerint, mi többiek pedig elindultunk a kastély felé, amelynek ebédlőjében Anna és Xénia szorgoskodtak, néhány ügyes kezű asszony mellett, hogy megfelelőképpen fogadhassák messziről jött szeretteiket! Egyelőre azonban csak a kastély bejáratáig jutottunk, ahol a nagy csődülettől körülvéve a Svájcból hazaérkezett Auguszta lányom és férje Csaba, Margitka fia, osztogatták Svájcból hozott ajándékaikat! Tamásnak nem kellett továbbmennie az üzletbe, amely ugyancsak a miénk volt, mert Auguszta helyettünk is bőséggel gondoskodott a gyerekekről!

- Hol van a fiam, Aranyoskám - szakad fel Judit száján a kiáltás - csak nincs valami baja? - Megijedt, mivel nem látta Dávidot, ugyanis Csaba a nagy, nyolcüléses kocsival ment felesége elé, azt hitte, hogy a kicsit Svájcban hagyta Katinka mellett -!

- Nyugi Anyuka - intett feléje lányom -, Dávidkát már bevitte Katinka anyuka, olyan, mint egy vasgyúró, hisz maholnap parittyázik, mint névrokona tette valaha!

- Ó, édes vagy! Köszönöm! Már azt hittem, ott kellett hagynod! Eszerint rendben mennek a dolgok, ha Katinka is veletek jött!

- Igen, Anyuka! Úgy van, ahogy mondod! Távozásod óta egyetlen beteg sem halt meg! A kísérletben résztvevő személyek mind jól vannak, Katinka mama szabadságolta magát az ünnepekre! Menjetek csak beljebb, mi is megyünk, előbb azonban kielégítjük a gyerekeinket!

Katinka persze bent is megmozgatta a méhkast, és egymás után jöttek elő az „anyakirálynők”, hogy üdvözöljenek bennünket. Lí professzor csak ámult, bámult, majd hozzám hajolva fülembe súgta: mind a Te feleséged? Nevettem persze, és megnyugtattam, hogy csak Judit a feleségem, a többi asszony a család fiatalabb, idősebb tagja! Karácsony táján általában összejövünk, de különben a világ majd minden táján jelen vagyunk! Ma és holnap még jönnek Indonéziából - akkor éppen ott tartózkodott Ádám - Kínából, Svédből, Svájcból! Amerikából most a szerencsétlen eset miatt nem jönnek, de remélem, ott is jól érzik magukat!

Meglepett, hogy elsőnek Tilda és Melinda fogadtak bennünket! Tilda utolsó találkozásunk óta szinte kivirágzott, Melinda azonban láthatóan lefogyott! Sok volt számára a hosszú út Kínába, majd ugyanott az ingázás egyik helyről a másikra! Bemutattam őket is Línek, előbb Tildát, mint legidősebb fiam édesanyját, utána Melindát, ő - mondta - idősebb lányaim édesmamája, egyúttal a család eddigi nemzetközi jogásza, most, hogy ti a család tagjai lesztek, nem kell tovább foglalkoznia a távol-keleti ügyekkel, magad is láthatod, mennyire megviselte szegényt a hosszú utazásokhoz kötött munka!

- Minden szempontot figyelembe véve megbízhattok bennünk - mondta ő - lányom teljes munkaidőben a távol-keleti ügyeket irányító központban lesz, én pedig azzal, hogy megtartom egyetemi katedrámat, csak hasznára lehetek a munkájában!

Mivel ebédidőben érkeztünk, az asztalon már tálalva volt, gőzölgött a finom tyúkleves, Judit azonban, hogy meglátta Dávidkát, karjaiba fogta és - egyetek édesapa - mondta - ne várjatok rám, hadd gyönyörködöm előbb a fiunkban - olyan gyorsan távozott körünkből, Katinka alig tudott lépést tartani vele... -

- Nos, kedves Barátom - karon fogtam Lít - foglaljunk akkor helyet, talán szemben egymással, hisz sok megbeszélnivalónk van, továbbá a többiek által felvetett problémákról is könnyebben tudunk konzultálni!

Már hozzákezdtünk az evéshez, mikor betoppan a kanonokunk, Tamás papája - Zsóka mama a pesti menhelyet irányította, ezért ritkán járt haza - a kanonok a fiatal pappal érkezett, aki egyben a filozófia doktora lévén, tanított a gimnáziumban... -

- Szörnyű, amit Tamás fiamtól hallottam, kedves atyai barátom - súgta fölém hajolva - elment ennek a gyereknek az esze? Mit mondhatnék..., manapság tizenkilenc évesen nősülni, még az egyetemi évek előtt? Miért is engedtem abba a távoli világba? Ti tudtatok már előbb is róla?

- Nem tudtunk, kedves kanonokom, de ha tudunk róla, akkor is áldásomat adnám a házasságra! Különben Tamás már hivatalosan is az én fiam - bocsáss meg, nem akarlak megsérteni - én már beleegyezésemet adtam eljegyzésükhöz! Íme - Lí professzor, jövendőbeli nászunk!

Lí felállt, s meghajolt a kanonok előtt:

- Engedelméve,l Uram, de mint lányomtól tudom, már itt Magyarországon egymásba szerettek, ha azonban Önnek terhére lenne, vagy rangon alulinak tartaná házasságukat, mi nem erőszakoljuk, csak szeretnénk, ha a fiatalok boldogok lennének!

Helyet mutattam a papnak - már előre úgy rendeztem, hogy Lí mellé kerüljön! A fiatal plébános kézfogás után nem várta meg, hogy hivatali főnöke helyet foglaljon, leült a már megszokott helyére, Melani és egyik fiatal tanárnő közé. Mivel a professzor és a kanonok továbbra is egymást mustrálva ácsorogtak, ismételten felszólítottam őket:

- Üljetek asztalhoz és majd ebéd közben vagy utána folytatjuk! - Lí rám tekintett, én a kanonokra, a többiek szintén rám -, majd lassacskán csörögni kezdtek a kanalak...!

- Én - mondtam két fogás közt - Kínában tudtam meg, hogy fiataljaink hogy s mint tartoznak össze, de nemcsak megtudtam, meg is győződtem szerelmükről! Jó - Tamás fiatal, és még messze van attól, hogy a maga lábára álljon, neki továbbra is az lesz a dolga, hogy tanuljon, de itt vagyunk mi...! Azért vagyunk, hogy segítsük őket, amíg arra szükségük lesz! Tamás szexuálisan már érett, nincs szándékában, hogy kövesse a Te hivatásodat, hát nem célszerűbb, ha egy szerelmes asszonytól kapja meg azt, amiért idegenekhez kellene fordulnia?!

Linda lányom és férje Simon - a kórház egyik szárnya már elkészült, s ők ott főorvosként dolgoztak - az ajtóban hallgatták, amit éppen magyaráztam és még mielőtt hozzám léptek volna, tapsolni kezdtek, őket követték a többiek! Szavaim teljes hitelesítése azonban akkor

következett be, amikor Lindáékat követve beléptek az ebédlőbe Auguszta, Csaba, s utolsóként Tamás! - Auguszta, mivel Judit helye mellettem üres volt, mit sem törődve másokkal, ölembe pottyant, mint kislánykorában szokta, és csókolni kezdett:

- Olyan jó, hogy itt vagy, drága Apukám!

- Örülök, Kislányom - mondtam - hogy ilyen jó színben vagy! Nincs probléma?

- Nincs drága! Katinak mama úgy vigyáz rám, hogy az édes sem tenné jobban! Dávidka pedig több energiát sugároz belém, mint rajta kívül mindenki más! Nem is tudom, hogy megyek vissza nélküle?!

- Majd megbeszéljük még, édesem, most azonban ülj le szépen ide mellém, és egyél! Anyuka el van foglalva fiával, és bizonyára faggatja Katinkát a kísérletek felől! - Ennyit Augusztához, a kanonok felé pedig - láthatod, hisz szemed előtt zajlik lányom, Auguszta és férje élete..., miben maradtak ők le másoktól? Lányom amellett, hogy boldog házasságban él férjével, az egyetem nappali tagozatának hallgatója volt betegségéig, utána pedig magánúton vizsgázik, és még így is osztályelső! A műszaki tudományok mellett még arra is van ideje, hogy a négy nyelvet, melyet hazaérkezésünk előtt perfekt beszélt, férjével együtt gyakorolja! Mit várhatnánk még tőle? És mit várhatsz Te a fiadtól, vagyis fiunktól, Tamástól? Négy, azaz ötödik éve, hogy ideköltöztünk, beszélte a magyart és a németet, ma az előbbieken kívül tisztán beszéli a svédet, az angolt, nagyon jól beszéli már a kínait, sőt a franciát is, bár gyengébben, mint a többit! Fele idő alatt letette a középiskolai vizsgákat, s most az egyeteme első félévéből készül...! Mondjam tovább? Én büszke vagyok fiunkra, s ha Te is magadénak vallod, akkor nem tagadhatod meg áldásodat a családunk többi tagja által is jóváhagyott házasságra vonatkozólag! Ráadásul még a vallás sem lehet kifogás, mert Lí professzorék is katolikusok! Igaz, nem bigottak, de hisznek a világ teremtésében, a Teremtő mindenhatóságában, mint legtöbbünk...!

- Mit mondhatnék erre - a konokok könyökére támaszkodva maga elé bámult - meggyőzőbb érveket fel sem sorolhattál volna - felemelte fejét, s előbb szembe velem, majd oldalt a professzorra tekintett -, de meg kell még beszélni az anyjával is! Aztán még jövendőbelijét is meg kell ismernünk! A fiam, hogy összefutottunk, csak annyit mondott: megnősülök, édesapám!

- Hát - ismeritek jövendőbelijét! Mindketten ismeritek Gréta és Tamás kínai instruktorait, hisz számtalanszor együtt ültünk itt az asztal két oldalán! A kis egyetemista lányunk Csia lenne Tamás menyasszonya! Ő most frissen végzett jogtudor, Viki, valamint Lehel jogi tanácsadója, és hát édesapja is, lévén a nemzetközi jog professzora a pekingi egyetemen!

- De hisz tudtommal ő a kínai fiatalember menyasszonya volt! - a kanonok nem adta fel... -

- Változnak az idők, Barátom, és azzal együtt az emberek is! Emlékezz vissza arra az időre, mikor hazaköltöztünk Svédből - mindenki, vagyis majd mindenki a volt rezsimet ócsárolta! A régi világ csökevényeinek szájtépéseitől volt hangos a parlament épülete, míg a szociálisan érző baloldal meghúzódott a sarokban! Ma ismét fordult a széljárás, s az előbbi szájtépők vannak a sarokban! Nos - a kis Csiának megtetszett a szolid jellemű, könyveket búvó, okos, tanulékony fiatalember és viszont Tamásnak is a nálánál négy évvel idősebb, némileg az anyai szerepet is pótló, sok szempontból hasonló jellemű lány! Kell ennél több? Ha igen, sorolhatom Csia előnyeit, mert hátrányról egyelőre szó sem lehet! Az a tény pedig, hogy a lány kínai - hát Istenem - mi is születhettünk volna akár a hottentották földjén -, az emberi társadalom legnépesebb országának gyermeke valamennyiünk számára előnyt jelent: bankárok, üzletemberek vagyunk, ipari centrumokat, üzlethálózatokat tartunk a kezünkben és egyáltalán nem mindegy, hogy a hatalmas kínai birodalommal milyen kapcsolatot tartunk...!

- Elég, barátom! Meggyőztél - mondta a kanonok -, de különben sem tehetnék semmit, mert itt valamennyien melléd állnának és minden valószínűség szerint Zsóka is! Megkérlek, hogy Te beszélj vele, mert én képtelen lennék őt meggyőzni! Most pedig - Lí felé fordult - kezet rá, Barátom - nyújtotta a kezét - részemről hozzájárulok a fiatalok házasságához, és biztos vagyok afelől, ha a mi atyai barátunk veszi kézbe, a fiunk édesanyja sem fog tiltakozni! - A kanonok németül beszélt és ugyancsak meglephette, hogy Lí professzor német nyelven adta meg a választ:

- Kedves Barátom! Örömmel veszem tudomásul, hogy megérti a fiatalok elhatározását! Higgye el, hogy nagyon szeretik egymást, és ez a tény - mint a mi közös barátunk is mondotta - a mi segítségünkkel biztosíték arra, hogy házasságukat áldás fogja kísérni! A bőrünk különböző színezete ellenére, mint láthatja is: egyformán emberek vagyunk! Az agyunk, a szívünk hasonlóképpen működik, aztán - kis keveredés csak javára válhat népeinknek is, példa erre az Amerikai Egyesül Államok: népessége szinte a föld valamennyi nációját egyesíti magában! Ahhoz pedig kétség sem fér, hogy a keveredés által egy dinamikus nép keletkezett, amelyet egyelőre, mert rövidesen vagy máris velünk kell megosztania...!

Még bizonyára mondta volna tovább, hogy kifejtse: mit, miért, de berontott az ebédlőbe a feleségem, Judit:

- Megérkeztek Lehelék is a kínai bázisra, édesapa! Szerencsésen leereszkedtek! Viktóriával beszéltem, ők is Pekingbe érkeztek, de csak Vandával! Vanda mamája Jörgékkel indul egyenesen ide, hozzánk! Nagyon megviselte az izlandi kaland! - Auguszta felállt, hogy átadja helyét Juditnak, aki azonban visszanyomta a székre - maradj, Angyalkám, én csak ezért jöttem, hogy bejelentsem, miszerint Lehelék szerencsésen visszaérkeztek a bázisra, de megyek vissza! Ugye nem haragszol, Édesapa?! Különben már megbékéltünk a konyhában! Tudod - akkor is ott szoktam, mikor egyedül vagyok itthon, a kísérletekről pedig csak kettesben folytathatunk eszmecserét...!

- Miféle titkokat rejtegettek előlünk, Pajtikám - a kérdés Pistitől származott - nekem, a család biztonsági főnökének sem szabad tudnom, vagy még nem futotta az időből, hogy közöljétek?

- Egy pillanat, Pajtikám és Neked is válaszolok - mondtam, Judithoz pedig - arról nem tett említést Viktória, hogy mikor indulnak Csiával?

- Jaj - dehogynem, Édesapa! Holnap estére érkeznek! Vanda is velük jön, és majd karácsony másnapján, a fiatal párral együtt megy vissza ő is Kínába! Mindenkit - külön is szeretettel csókolnak! Mondd el a többieknek, Édesapa, hogy miképp találkozott a két család a floridai kórházban!

- Rendben van, Édes - mondtam - köszönöm, hogy siettél közölni a valóban jó hírt! Menj csak nyugodtan, és ne zavartassátok magatokat! Te meg, Kislányom - Augusztához - foglald el a helyed Csaba mellett! Láthatod, milyen sóvárogva néz téged, Melinda mamát pedig küldd mellém, most ő a ház matrónája és szeretném, ha mellettem lenne esetleges jogi problémák miatt!

Auguszta átment a túloldalra és úgy súgta fülébe Melindának, amit üzentem, majd hogy csak helyet kellett cserélniük, mert Melinda, lánya Linda és annak férje Simon között ült, mellettük Margitka, valamint Csaba, Melani, Tilda! Tilda kis unokájával: Wotannal inkább szórakozott, mint evett! Ádámot is egyedül nevelte, a gyerek volt most is mindene! A fiam harminckét éves koráig nem is tudta, hogy ki az apja. Azután született, hogy én már másutt nős voltam, majd feleségem halálát követően előbb itthon a börtön, azt követőleg pedig száműzetésben, külföldön éltem! Ha Tilda megkeres, bizonyára nem tagadom meg apaságomat, de büszkeségből, vagy ki tudja - nem keresett. Én tudtam fiáról, de hogy én lennék az apja...? Aztán különben sem volt anyagi segítségre szüksége, mert mint négy nyelven beszélő vendéglátó-

ipari menedzsernek, a Kádárral fémjelzett időben is magas jövedelme volt és megfelelőképpen iskoláztathatta fiát. A véletlen vagy a két nő szoros barátságának következményeként Melani szinte Ádámmal egy időben született ugyancsak általam, de Londonban, egy másik családban! Ő sem viselte a nevem, barátom halála után azonban féltestvéreivel együtt Svédhonban neveltettem! Azért használom ezt a szót, mert jómagamnak nagyon kevés idő állt rendelkezésemre, hogy gyermekeimmel foglalkozzam, ugyanis akkor már feleségeim révén hatalmas vagyont kellett kezelnem, s többet voltam távol, mint otthonomban. Azt ugye már nem kell ismételnem, hogy a munkában, itthonról Melinda volt legfőbb segítségem! Melinda két lánya: Linda és az öngyilkos Eszter szintén egy másik házasságban, a férj impotenciája miatt, tőlem származtak! Nem voltunk mi annyira rosszak, inkább a zavaros idők miatt! Férje, egyike legjobb barátaimnak, a tizenöt évi fegyház után képtelen volt nemzésre, és az ő egyenes kérésére jöttünk össze, később persze már szerelemmel párosult a szimpátia! De nagyon kitértem, folytassuk inkább ott, hogy Melinda felváltva Augusztát, odaült mellém, hogy kisegítsen, ha elakadnék, hisz nemcsak Pisti, öreg barátom - még a hatvanas évek elejétől - várja, hogy tisztázzuk a számukra úgymond titkokat! Az asztalnál ülők valamennyien felém fordultak: a fél óráig sem tartó utazás Floridától hazáig, felbolygatta fantáziájukat! Na - persze, amíg az emberi társadalom inkább szétfelé, mintsem összetartana, ipari titkok mindig is lesznek, és csak nagy általánosságban közölhetünk bizonyos dolgokat a családban is, mert az ördög nem alszik, és a titkok kiszivárogtatásával többet árthatunk - gondoljunk csak az atomenergiára - azzal is előbb gyilkoltak és csak azután használták fel energiafejlesztésre! Tehát:

- Kedves öreg Pajtás - kezdtem Pistihez fordulva - az az űrhajó, amellyel érkeztünk, egyelőre egyedi példánya az atomerővel hajtott űrhajóknak! A mi távol-keleti üzemeinkben készült, de mivel gyorsasága, támadhatatlansága, teherbírása miatt háborús célokra is kitűnően alkalmas, a gyártása szupertitkos körülmények között történik! Ez nem azt jelenti, hogy bizalmatlanok vagyunk veletek szemben, nagyon is megbízunk bennetek, de a három hatalom: Kína, Japán, valamint Dél-Koreával kötött szerződésünk kizárja, hogy más államokkal is szerződjünk! Ezért a szigorú hírzárlat!

- Csak annyit árulj el - szólt ismét Pisti - mi teszi támadhatatlanná? Tudod, hogy én sem vagyok egészen műszaki analfabéta!

- Csak annyit közöltek velem, Pajtás - mondtam -, hogy egy lézergyűrű veszi körül, ami üzem közben a közelébe kerülő tárgyakat bizonyos távolságon belül megsemmisíti! Ha sikerül megoldani a másik konstrukció irányíthatóságát, abban az esetben olyan objektum birtokába jutunk, amelynek üzemeltetése a nehézségi erő lokalizálásán, valamint a különböző égitestek erővonalainak ismeretére, azok alkalmazására épül! Ez az objektum nemcsak a Föld, a világegyetem tökéletesebb alkotásra emberi elme már nem képes! Elpusztítható vele az élet nemcsak a Földön, hanem bárhol a világegyetemben, de megteremthető vele az örökbéke is! Mi ez utóbbit szeretnénk!

- Nem kell attól tartani, hogy a nyugati civilizációk félelmükben elpusztítják a bázist - a kérdést ismét Pisti tette fel - a nyugati kultúra a világörökség része, nem hinném, hogy Európa vagy Amerika hagyná, hogy a távol-keletiek kivegyék kezükből a stafétabotot - képletesen szólva!

- Bocsássatok meg, ha közbeszólok - kezdte Lí professzor -, de szerintem nagy tévedésben vannak a fehérbőrű népek, ha azt hiszik, hogy az emberiség felsőbbrendű fajtáját képviselik! Az írott és íratlan történelmi emlékek teljes bizonyossággal igazolják, hogy amidőn a fehérbőrű népek még a vas- és bronzkorszakra jellemző állapotban éltek, közel-, közép- és távol-keleten, valamint Afrika észak-északkeleti felén már magasan kulturált népek laktak! Az sem vitás, hogy később: a közép-, új-, majd legújabb korban lemaradtunk, de ismét ott tartunk,

hogy lemaradást már eddig is behoztunk, ha nem túlszárnyaltuk! Ha a ti, mostantól közös családkoncepciónk gyökeret ver hazámban, akkor semmilyen erő nem fogja útját állni, hogy az egész bolygóra kiterjedjen, és akkor következik be a bibliai jóslat: az emberiség aranykora!

A kanonok és a fiatal pap, csodálkozó arckifejezéssel hallgatták Lít, s Anna, aki a házi-asszonyi tisztet látta el, s akkor éppen a hátam mögé került, fölém hajolt, hogy fülembe súgja:

- Ezek azt hiszik, hogy keleten csak elvétve vannak keresztények, a népek zöme a buddhizmust, hinduizmust vállalja, pedig ott vannak a filippínók, majd színtiszta katolikusok!

- Tudják ők is ezt, Kedvesem, csak szokatlan számukra, hogy itt, Európa szívében egy kínaitól hallanak az úgynevezett aranykorról! Mi már túl vagyunk azon, hogy az ilyesmin csodálkozzunk, ezért jó, ha az ember nagyjából tisztában van a régi, valamint a legújabb világjelenségekkel! Azt is tudjuk, hogy nem a véletlen következménye, hogy a távol-keleti vallások terjedőben vannak a nyugati világban is! De - várunk valakiket még, Kedvesem, mert ha nem, akkor szeretnék lepihenni egyet! Izgalmas napszak van mögöttünk! Megkérlek és téged is - Melindához - foglalkozzatok addig a professzorral! Vigyétek körbe! Bizonyára érdekli az új városrész! Aztán - mikor és mivel akarjátok a plexi kupolát az ökumenikus bazilikára fölhelyezni? Jó lenne, ha az ünnepeket már alatta rendezhetnénk meg!

- Helikopterekre gondoltunk - válaszolt Anna -, de ha tényleg percekbe telik csak és itt teremhet az ALFA-1, akkor talán egyszerűbb lenne vele elvégeztetni! Egyedül magasba emelné, helikopterből pedig kellene négy!

- Az nem kérdéses, hogy bírja-e, de van-e a kupola kúpján megfelelő kapaszkodó, mert ha megszakadna és lezuhanna, nem olcsó mulatság...!

- Van, Kedvesem! A kapaszkodója elbírja, ellenben, ha mint mondottad: üzemközben lézergyűrű veszi körül, az megolvasztaná a plexit... -

- Csak abban az esetben alkalmazzák a lézert, ha az objektumot veszély fenyegeti, mint pl. az amerikai, vagy a francia-német vadászok, az űrben pedig meteorok, vagy ott felejtett mesterséges holdak darabjai, de ezeket jelzi a radar, s a lézergyűrűt megsemmisítésükre alkalmazzák! Holnap úgyis jön Viktória, és amennyiben lehetséges, elintézzük! Remélem, még egy próbarepülést engedélyeznek a partnerek! De akár rögvest is felhívhatom Lehelt, s amennyiben nem lehetséges, még gondoskodhatunk helikopterekről, gondolom, a hadsereg szívesen besegít!

- Nem bánom, Kedves, tégy belátásod szerint - szólt Anna - én akkor Melivel, de csatlakozhatna hozzánk Csaba és Auguszta is, vagy a kanonok és a fia - körbesétáltatjuk kínai barátunkat. Megjegyzem: számomra szimpatikus személyiség, hozzászólásaiból ítélve pedig nagyon is tisztában van a világ problémáival!

Az ebédlőből még átmentünk a lovagteremnek is beillő nappaliba. A család nagyságához méretezték ott is az asztalokat. A kávé és néhány pohárka badacsonyi után Anna Melindával összeszedte a kis csoportot és kifelé indultak, én pedig nagy nehezen átvergődve az unokák gyűrűjén - nekik külön ebédlő állt rendelkezésükre - Judit, valamint Katinka keresésére indultam! Mindkettőnknek külön dolgozószoba állt rendelkezésükre, természetesen Judit szobájában voltak, csak kettesben tanakodtak valamin, Dávidkát a nörsz aludni vitte. Katinkával addig csak futólag találkoztam, éppen hogy üdvözöltük egymást, akkor azonban bensőségesebben! Úgy egymás mellett állva senki nem mondta volna, hogy nem anya és lánya, feleségnek inkább Katinka látszott és jobban is illett volna hozzám, de hát - ők akarták a fordítottját! Hármunk kapcsolata így együtt is fesztelen volt, még a legintimebb dolgokban is! Judit és Katinka, vagy Judit és Anna - akárha Szilvia és Betti...! Mindenik párosban csak az egyik hozott gyümölcsöt, a másik terméketlen maradt, ám kettejük alkotott tulajdonképpen

egy egészet! A triász valójában már Izabellával és Gittával kezdődött és végig kísérte életemet: Amália és Viktória, Amália és Anna, utána hosszabb kihagyás, majd Szilvia és Betti...! Hát - így is lehet élni és az ésszerűség tekintetében sem rossz! Hozzá kell azonban tennem, hogy mindezt maga az élet, a különböző lehetőségekhez való alkalmazkodás hozta így, nem pedig a kielégíthetetlenség!

- Nos - hogy álltok a kísérletekkel, Kedveskéim - kérdeztem - Auguszta szerint jól érzik magukat a kísérletben szereplő személyek!?

- Ahogy mondod, Kedves - kezdte Katinka - valamicskét változtattunk a képleten és mostanra - mondhatom - már 100 százalékos eredményt regisztrálhatunk a szövődményes daganatoknál is! Persze - ha már az egész szervezetet megtámadta, akkor nincs mentség, mert a rákos sejtek elpusztítása után nincs mire épüljenek az egészségesek! De most ne erről beszéljünk - látom a hosszú és gyakori utazások neked nem ártottak, jó színben vagy és ennek örülök! Judit elmondta, hogy utaztatok haza - úgyszólván ismerkedésre sem jutott az időből! Nem tudom, mit szólnak az amerikaiak ehhez a szerkentyűhöz, vagy az sincs kizárva, hogy nekik is van, csak álcázzák a közvélemény előtt!

- Ha lenne nekik - szólalt meg Judit -, abban az esetben nem vadászrepülőket küldtek volna elfogásunkra!

- Ez igaz - mondta -, hisz úgy játszott velük a miénk, mint macska az egérrel! A legnagyobb sebességre kapcsolva is kívül maradtak a lézergyűrűn, az űrbe pedig már nem követhettek!

- Nem gondoltatok arra, hogy ezekkel az eszközökkel behozhatatlan előnyhöz juttatjátok a sárgákat!?

- Ugyan, Kedvesem - Katinka megjegyzésére Lí professzor szavait idéztem, miszerint a színes bőrűek kultúrában megelőzték a fehéreket! Aztán - folytattam - van még valami a fehér ember, mint fajta, felsőbbrendűségének cáfolatára: tudom, hogy a győzők mindenütt rabszolgaként kezelték a legyőzötteket, de olyat, amit a fehérek tettek az amerikai indiánokkal, vagy az afrikai négerekkel, hogy állatként tartották, adták-vették őket, éppen csak a húsukat nem ették, vagy ki tudja - mivel etették rabszolgáikat? Na persze a színes bőrűek között is voltak, talán ma is vannak kannibálok, de hogy egész népeket irtottak volna ki...? Olyat nem jegyez a történelem! A mi eszközeink hozzá fognak járulni ahhoz, hogy az emberi társadalmat, bárhol forduljon is elő, hisz egyáltalán nem biztos, hogy csak Földünkön létezik, fajának kijáró tisztelettel kezeljük! A felsőbbrendűséget egyszer s mindenkora száműzni kell! Inkább keverni kell a különböző fajtákat, semmit fajtisztaságra törekedni! Nektek különben többet kell erről tudnotok! Most pedig bocsássatok meg, átmegyek a szobámba, s megpróbálok kapcsolatot teremteni a bázissal. Ha sikerülne ideröpíteni az ALFA-1-et, vele könnyűszerrel helyére emelhetjük a bazilika kupoláját, míg helikopterekkel nehézségek adódhatnának! Érkezésünkkor még nem tudhattuk, hogy a kupola készültségi állapota 100 százalékos, de még imént sem, hogy Viktóriával beszéltetek, most szereztem róla tudomást Annától. Folytassátok az eszmecserét, én, akár sikerül beszélni velük, akár nem, utána lepihenek, és ha nem feltétlen szükséges, ne zavarjon senki!

Átmentem a dolgozószobámba, és hívtam a kínai bázist! Szerencsém volt, igaz előbb csak Viktóriát találtam a helyén, ő hozott össze Lehellel:

- Szeretném, ha tudnátok segíteni - mondtam Lehelnek, majd felsoroltam a nehézségeket a helybeli eszközök igénybevételénél - persze csak abban az esetben, ha nem okoz problémát...!

- Megoldjuk, Apuka! Bízd rám a többit - válaszolt Lehel - Te pedig pihenj le, mert hangodból ítélve fáradt vagy, amin cseppet sem csodálkozom! Viki is itt van a közelben, de vele holnap úgyis találkoztok! Jöhetnének velünk is, de nekünk, mihelyt elvégeztük a feladatot, vissza kell

térnünk, nem várhatunk rájuk! Majd egy helyből fel- és leszálló szuper géppel indulnak holnap! Viki különben már tett próbarepülést! Nem győzöm csodálni feleségemet, berepülő-pilótaként is helytállna!

- Jól van, Fiacskám! Igazán örülök, hogy cseppet sem lanyhult egymás iránti szerelmetek! Ezentúl többet leszek itthon, a gyerekekre ne legyen gondotok! Úgy végezzétek ottani munkátokat, mintha attól függne a család jövője, de azt hiszem, nem is tévedek nagyot! Sajnálom, hogy nem ünnepelhetsz velünk, majd bepótoljuk! Vedd úgy, hogy a szívünk együtt dobog a tiéddel, akkor nem hiányolsz bennünket! Franz, Méri és Gréta is távol lesznek ezen a karácsonyon, velük együtt Irmácska, Fatima a kicsinyeikkel és férjeikkel! Jó, hogy többen lesznek együtt! Vigyázz, fiam, nagyon! Rajtatok most több múlik, mint a bátyád által irányított bankrendszerünkön!

- Légy nyugodt, Apuka! Én másodmagammal, ezentúl Csia is közénk számítódik: harmadmagammal vagyok, míg Buda egyedül! Ha az ő felesége is hasonló lenne Viktóriához...!? De - persze az sem lenne jó, ha mindnyájan egyformák lennénk! Buda felesége a kis családnak él, nem bízza nörszökre gyerekeit, úgyszólván egymaga vezeti a háztartást, s ez már egymagában is tiszteletreméltó!

- Tökéletesen igazad van, Fiam! Kisjózsi felesége is hasonló volt Budáéhoz, igaz: ikrek voltak! De ne térjünk mindig vissza ezekhez a fájdalmas emlékekhez, inkább megyek és megpróbálom kialudni magam!

- Jó pihenést, Apuka! Mint mondtam: a többire ne legyen gondod! Azért vagyunk mi!

- Ritka - gondoltam -, hogy egy régi barátság így kiterebélyesedjen! Marci, Margitka első férje jutott eszembe, akinek három gyermeke közül kettő a vejem lett, de a harmadik is fiamként viszonyul hozzám, nemcsak, mert édesanyjuk Marci halálát követően egy rövid időre házastársam lett - Ferenc már tőlem származott - azért is, mert első fiam: Kisjózsi és Marci legidősebb fia: Buda, Diana lányait, a vörös hajú tündéreket vették nőül! Aztán Diana és Janzen, valamint Melinda és Konrád - a régi-régi barátságok alkotják tulajdonképpen családom magvát! Áldás és átok kísérte egész eddigi életutamat...! Ezek és még sok más, de hozzájuk hasonló gondolatok kavarogtak agyamban, midőn meglazítván magamon a ruhaneműt, végigdőltem a dolgozószobámban lévő heverőn, majd életem történéseinek rendezgetése közben álom nehezült pilláimra, de még milyen álom...?! Ébredésem után nem akartam hinni a fülemnek, azt gondolván, hogy bolondját járatják velem, midőn a helyiségben lévők egyöntetűen azt állították, hogy kerek húsz órája fekszem! Csak midőn Viktória betoppant a szobába, két oldalán a már esküvőre felkészített Csia, valamint Tamás, vált bizonyossággá bennem, hogy átaludtam az ünnepre, majd az esküvőre való felkészülés idejét! Azok fogadtak ébredésemkor, akiket nekem kellett volna fogadnom: Kínából, Svédből, Svájcból stb., Viktória és a fiatal házasulandók mögött Vandát pillantottam meg egy középkorú asszonyt karolva -, mivel sokan várakoztak, hogy üdvözölhessenek, gondolkodás nélkül magamhoz öleltem valamennyiüket, még a fiatal Anti társaságában lévő brazil balett művészeket is! Meglepett, hogy Jörg vejem, családjával, Vanda mamájával - mint tudjuk ő nem ment lányával Kínába, Kirunában maradt - magával hozta édesanyját: Dianát és édesapját: az idősebb Janzent is! Utóbbiakat inkább csak annak bizonyítására, hogy Vanda dédszülei valóban az északi, svéd grófság kitagadott tagjai voltak! Amerikába érkezvén nevet változtattak, Vanda arcvonásai azonban azonosak dédapja mamájának fiatalkori festményével! Mások talán nem örülnek e különös felfedezésnek, mi azonban - lévén a családi vagyon feloszthatatlan - nagyon is örültünk! Örömünket fokozta, hogy Vandát kitűnő újságíróként ismerte már az amerikai társadalom, és ez az ismertség nagy előnnyel kecsegtetett bennünket is, főképp az angol nyelvterületeken, családi újságkiadó vállalataink alapítását illetőleg!

Midőn a rövid, néhány szavas, de annál bensőségesebb üdvözléseknek vége lett, Vikim az ablakra mutatott:

- Nézz csak ki, Apucika! Mit látsz...?

- Ez nem lehet igaz, Kislányom - mondtam elképedve -!

- De igaz, Apuka! - Auguszta lányom lépett mellénk - Lehel még tegnap, azután, hogy veled beszélt, felhívott bennünket! Közölte, hogy készítsük fel a kupolát a helyére emeléshez, hogy a kapaszkodója és az űrhajóhoz erősítendő kötélhuzal statikailag megfeleljen, kb. éjfélre érkeznek, s csak egy emberre lesz szükségük ahhoz, hogy a kötélhuzalt ráerősítse az általuk leeresztett horgonyra, a többit ők fentről milliméter pontosan elvégzik, és íme...! Már az esketéshez szükséges oltárt is rögtönöztük, ideiglenesen megfelel szentmise tartására is! Az éjféli misét már a kupola alatt, a parkosított bazilikában tartjuk ökumenikus alapon!

- Tényleg fantasztikus filmre kívánkozik, Kislányom - mondtam, de inkább csak remegett az ajkam - ki volt a bátor legény, aki a kupolát összekötötte az űrhajóval?

- Itt áll mellettem, Apuka, a férjem, Csaba!

Nem tudtam mit szólni, csak átöleltem, majd rövid szünet után:

- Látom, ti már készen álltok, nekem azonban át kell öltöznöm, és előbb egy zuhany is szükséges, hogy egészen felébredjek, mert olyan hihetetlen minden -, mintha csak álmodnék!

- Gyere, Édesapa - intett az ajtóból Judit - minden előkészítve vár rád - a többiekhez pedig: engedjétek, hisz mozogni sem tud szegény! Tíz perc és itt vagyunk!

Valóban nem tartott tíz percnél tovább, de csak azért, mert Judit mellettem volt és mindent kézre adott az alapos meleg-hideg zuhany után... -

- Majd lefekvés előtt fürdünk egy jót, édesapa - mondta feleségem - ne várassuk őket!

Mire kimentünk az épületből, már felsorakozott a násznép, csak nekünk hagytak helyet az örömapa, örömanya mellett - úgy álltunk föl, hogy Lí Zsóka mellé kerüljön, vagyis Zsóka és Judit közé, míg a szélen a kanonok és én!

A násznép két oldalán Anti huszonnégy tagú táncegyüttese andalító, majd egyre pezsgőbb zene mellett tánc és különböző balett-mutatványokkal tette még látványosabbá az amúgy sem mindennapos nászmenetet egészen az oltárig, ahol a fiatal plébános, s vagy tizenkét minisztráns gyerek már felkészülve várakozott! Azt még hozzá kell tennem, hogy Vanda a kastélyból való elindulástól egész a szertartásig, vagyis annak végéig, majd visszaúton is hol egyik, hol a másik oldalon tűnt fel, hogy filmen is megörökítse szinte minden mozzanatát a kis kínai lány és a magyar fiú házasságkötésének! Engem - megmondom őszintén - annyira elbűvölt a bazilika természetes környezetre való egyedi ráépítése, hogy inkább csak körbejártattam szemem - házasságkötésem nekem is volt már néhányszor - élőfákkal, díszbokrokkal szegélyezett, bársonyfű padlózatú bazilikát azonban még nem láttam, s hozzá még olyat, amelyben a világ nagyobb létszámú vallásai mind helyet kaptak! A kiadások persze elég magasra rúgtak, de azzal, hogy a tégla- és kerámiagyárunk valósággal ontotta a kész anyagot, a belső berendezési tárgyakat pedig még Méri a magánvagyonából fedezte, csak a plexi kupoláért kellett mélyebben a zsebükbe nyúlni, de megérte...! Az antik vagy középkori bazilikák freskói-mozaikjai helyett maga a természet nyújtja mindazt a szépet, melyet alkotója egy önfeledt pillanatban létrehozott, melyben örök és mindenütt való jelenlétét láttatja velünk! Felnéztem az égre - nem mintha nem tudnám, hogy az eget különböző légrétegek alkotják - már jócskán alkonyodott, s halvány-pírban égett, mint a saját kebeliben gyönyörködő szűzlány arca, kelet felől a kifliformára zsugorodott hold bukdácsolt egyre magasabbra, távolabb az esthajnalcsillag pislákolt, előbb csak maga köré, majd egyre távolabb szórta opálra emlé-

keztető, később gyémántként szikrázó sziporkáit, akkorra azonban már az egész boltozat megtelt millió fényévek távolságából felénk csillogó égi szemekkel..., ha ilyen csodás éjszaka, milyen lesz nappal - gondoltam - midőn beragyogja a Nap! A fákon, a bokrokon éneklő madarak pótolják az orgona játékot szertartások ideje alatt, de az is fenséges látvány lesz, ha megerednek az ég csatornái és a cikázó villámok kettéhasítva a tömött felhőket, eltűnnek a kupola tetején csillámló aranyozott gömbben! Berzsenyi Dániel örökzöld sorai jutottak eszembe: „Isten, kit a bölcs lángesze föl nem ér...!" Mindent egybevetve: mi ugyan kicsik vagyunk a Teremtő mindenhatóságához képest, de figyelemmel a hatalmas műalkotásokra, nagyot tudunk mi is létrehozni, ha egyesítjük erőinket! Mivel a kupola alatt kellemes, szinte tavaszias volt a levegő - hogy fűtése ne függjön a központi áramelosztótól, föld alá süllyesztett generátorok fejlesztették a hőenergiává átalakított áramot - arra gondoltam: most, hogy együtt van az egész közösség, megtarthatnánk az éjfélre tervezett misét is!

- Származna abból valamiféle hátrány, ha az esküvői szertartás után elkezdődne az éjféli mise? Miért csődítenénk csupán a hagyomány kedvéért éjfél előttre még egyszer össze a jelenlévőket? - A kérdést a kanonoknak tettem fel, aki megértette és előrelépve közölte a szertartást végző pappal! Ő igent bólintott, mire én magamhoz kérettem Antit, az egész ceremónia főszervezőjét és közöltem vele is elhatározásunkat! Így történhetett, hogy a boldogító igen kimondása után, amíg a pap visszavonult az ugyancsak ideiglenesen összeütött sekrestyébe, hogy átöltözzön, a balettkar zenemesterének intésére felcsendült a „Stille nacht" szintén örökzöld melódiája, s még végére sem értek, a pap visszaérkezett az oltár elé, hogy elkezdje a szentmisét!

A jelenlévők persze nem maradtak egyhelyben állva, kisebb, nagyobb csoportokra oszolva énekeltek, imádkoztak, nem győzték dicsérni az építők leleményességét, mivel hogy az élőtermészet alkotói elemeivel töltötték meg a mindenki templomává avatott épületkomplexumot! - De voltak a belső térben mohamedánok, Siva, Buddha hívők, és ki tudja még...?! Egyesek a fal oldalában, mások fák alatt táboroztak le, egyelőre csak helyfoglalás végett! Hirtelenében a fővárosunkban itt-ott megbúvó hajléktalanok jutottak eszembe és szóvá is tettem:

- Mit gondolsz - súgtam Judit felé -, hány hajléktalan rendezkedhetne be itt kényelmesen?

- Úgy ötven-, hatvanezer, Édesapa - válaszolt - csak nem akarod ideköltöztetni őket?

- Nem, Kedvesem, de arra gondoltam, hogy megfelelő hőmérsékleten, ahol az ég madarai, ott az emberek is ellakhatnának! A legnagyobb igazságtalanságnak tartom, hogy míg egyesek, mint mi is, főúri palotákban, kastélyokban laknak, sok esetben kényelmetlen jólétben, másoknak egyszerű bódéra sem telik, sőt - az egy tál melegételt is a szabad ég alatt „szolgálják" föl nekik a város és a caritas jó szolgálatosai, nehogy tetveket kapjanak tőlük, a tetű ugyanis melegre húzódik a hideg elől, és nem veti meg a koldus gúnyáját sem! Sok-sok Jézus bandukol az utcákon ma is éhesen, dideregve, s a farizeusok meleg hajlék, meleg étel helyett vérebeket uszítanak rájuk! Nem változott semmit a világ, Kedvesem: az együgyűek, sok esetben a jók is a kivetettek kenyerét eszik!

- Majd később megbeszéljük, Édesapa, most figyelj, azt hiszem, ezt nevezik úrfelmutatásnak...!

Egyesek szerint bizonyára zavaros gondolataimat a ministráns gyerekek háromszori erős csengetése, azzal együtt az úrfelmutatást végző pap szavai űzték el:

- Agnus Dei - agnus dei - agnus dei...! Íme az Isten báránya, ki megváltotta a világot! De melyiket? Ez utóbbi két szó még a mise utáni lakoma közben is foglalkoztatott, csak midőn a beszélgetés közben felvetődött a kárpótlás és a kárpótoltak jelenben is igazságtalan gyakorlata, terelte figyelmemet a hatalom mai gyakorlóinak „kifinomult" eszköztárára:

- Sok, nehezen érthető mai intézkedés között - mondta többek között a falu-város polgármestere - én a kárpótlást tartom leggyalázatosabb intézkedésnek!

- Miért, miért? - hallatszott innen is, onnan is!

- Mert nem vonom kétségbe, hogy a negyvenöt utáni zavaros idők kárt szenvedettjeinek követelése jogos, hát persze, hogy jogos, hisz sok esetben több évszázados jussuktól fosztották meg őket, de a háború utáni Magyarország felépítésében az egész nemzet részt vett! A bérből, fizetésből élők csak legfeljebb egyharmadát kapták kézhez keresetüknek, a többi a szétrombolt hidak, gyárak, középületek, nem utolsó sorban a mezőgazdaság beruházásaira lett fordítva! Abból épült fel a mai tulajdonképpeni Magyarország! Tehát - vagy mindenkinek, vagy senkinek! Ugyanez vonatkozna a még függőben lévő állami tulajdonra is!

- Várjatok - szólalt meg egy pesti munkás, aki meghívott vendégként volt jelen - Isten is hat nap alatt teremtette a világot! Amit elcseszett az álszocialista-kommunista diktatúra 45 év alatt, majd azt követően a régi és új úri-világ csökevényeinek négy éves rablógazdálkodása, azt nem lehet hat hónap alatt helyrehozni! Én és sokan mások is megértjük Horn miniszterelnökünk kérését, mely a mai napon hangzott el, a kongresszusi teremben tartott gyermekünnepségen: „egy kis nyugalmat és valamivel több megértést! A szeretet ünnepén talán annyit kérhetek a pártszervezetektől és az ország népétől...!” A bűnös vagy rendellenes cselekményeket, mind a kárpótlás, mind a privatizáció terén előbb fel kell deríteni, majd a tények ismeretében szabad csak intézkedni! A demokráciára hivatkozva nem ismételhetjük meg az elmúlt rendszerek hibás, sőt - bűnös politikáját: tízezreket ártatlanul meghurcolni még egy-egy valóban gazember horogra akad!

A munkás szavait nagy taps fogadta, s mivel senki nem jelentkezett, hogy megerősítse vagy cáfolja szavait, én szóltam hozzá:

- Sajnálom és féltem is azt az egyszerű és jó szándékúnak nevezhető embert! Amire vállalkozott, az szinte emberfeletti! Én magam, de családom is inkább őt támogatjuk, mint a liberalizmus vámszedőit! Nagyon nem ajánlom az ország lakosainak, hogy megvonják tőle bizalmukat és engedjék, hogy a liberalistáknak nevezett újgazdagok bevezessék az erdőbe, ahonnét nincs visszaút! A Jancsi és a Piroska meséjére emlékezve: az elpotyogtatott kukoricaszemeket is felcsipegetik és utánuk már csak a boszorkány kemencéje marad...! Jelenleg sajnos úgy néz ki, hogy a szocialisták megnyerték a választásokat, az ország gazdaságpolitikáját mégis a liberálisnak nevezett szabad-demokraták dirigálják! A szabadpiac nem azt jelenti, hogy a gazdagok saját kényük-kedvük szerint határozzák meg a bér- és árpolitikát. Ma Magyarországon a szabadpiacra hivatkozva mindenki annyit fizet munkásainak, amennyit akar, a kereskedelem pedig mindent annyiért árul, amennyit nem szégyell elkérni a többségében szerencsétlen fogyasztótól! Nem egy kisvállalkozóval volt szerencsém beszélni, akik kertelés nélkül kijelentették, hogy ők senkire sem lesznek tekintettel felfelé ívelő pályájukon! Röviden kifejezve: mindent eltaposnak, ami vagy aki gátolná őket a gyors meggazdagodásban! Az eladatlan és pocsékba menő árut inkább szeméttelepre viszik, mintsem olcsóbban, az árakat leszorítva a rászorulóknak adnák! Az újgazdagok luxusvillái, fürdőmedencéi, szobalányok, házvezetőnők alkalmazása, milliós turistautak -, ugyanakkor - már több ízben is emlékeztettem rá - többmilliós, kukákban kotorászó, elszegényedett, vagy éppen lefelé csúszó tömeg, mely előtt-utóbb zászlót fog bontani, ha útját nem állják - értem alatta: fentről - az irreális kétfelé szakadásnak! Hornéknak nem szabad félni, ha szükségessé válna, a partnercserétől sem, vagy akár egymagukban is meg kell szüntessék az áldatlan állapotot! Mivel mi is mellettük voksoltunk, mert rajtuk kívül nincs másik politikai szerveződés, amelyre építeni lehetne, észre kellene vegye a nyugati pénzvilág is - itt az ideje, hogy a nyomor szabadságát dollárra váltsák! Azt vágják egyesek fejünkhöz, hogy mi is gazdagok vagyunk, a repülőgépiparral talán a világ leggazdagabbjai! De mi eddig csak hoztunk ebbe az országba és

profiunkat is itt fektettük be! Ami pedig gazdagságunkat illeti: mi tényleg gazdagok vagyunk, ám tegyük ehhez hozzá, hogy a családhoz tartozók mindegyike képességeinek megfelelő munkát végez - kivétel nélkül - a legegyszerűbb segédmunkától a professzionális kutatásokig! Ellátás tekintetében pedig semmiben sem különbözik egyik a másiktól! Az ősi családi gyakorlatot követjük: mindenkinek szükségletei szerint! Ismételten meg kívánom azonban jegyezni, hogy gyakorlatunkat még véletlenül sem azonosíthatja senki a csődbe jutott szocialista, kommunista rendszerekkel!

Lí, akinek Vikim fordította szavaimat, tapsolni kezdett, majd felém fordulva kérdezte:

- A család egysége és ereje nyilvánvaló, barátom, de miért nem együtt ünnepli a szeretet ünnepét?

- Kedves Barátom - mondtam - egyszerűen azért, mert valamennyien nem férnénk be még zsúfolva sem a kupola alá, de azért sem, mert annak ellenére, hogy egységesek és erősek vagyunk, nem vitatható a különbözőség, sem nemzetiség, sem vallás tekintetében! A nagy család sok kisebből tevődik össze, és a szeretet ünnepét mindenik saját hagyományai szerint, szokásai szerint teszi emlékezetessé! A Hold nem függetlenítheti magát a Földtől, a Föld és a többi bolygó a Naptól, de mindeniknek van önálló élete is!

- Nagyszerű - Lí ismét tapsolt, majd a többiek ovációja közepett az asztalon át felém nyújtotta jobbját e szavak kíséretében: engedjétek meg nekem, hogy családom nevében is bejelentsem csatlakozásomat, természetesen, ha befogadtok!? Elfogadom mindenben a család eddigi gyakorlatát, és akár eddigi beosztásomban hagytok, akár más beosztásban - becsülettel helytállok!

- A lányoddal együtt Téged is befogadtunk, kedves Barátom, még mielőtt e nyilatkozatot tetted volna, de nemcsak téged, családod valamennyi tagját! Sajnálom, hogy kedves feleséged nem lehet jelen lánya házasságkötésénél, erről azonban nem ő tehet, majd megismételjük Pekingben is! Mindenesetre a ti helyzetetek is mutatja, hogy az egység ellenére szinte a világ minden fontosabb országában jelen vagyunk, s ha tekintetbe vesszük gazdasági bázisainkat, tudományos kutatóközpontjainkat, akkor szerénytelenül állíthatom, hogy súlyunk sem könnyű!

- Köszönöm! - Lí egyetlen szóval sem mondott többet, de ismételten felém nyújtotta jobbját! Hogy elejét vegyem az elérzékenyülésnek, felálltam és a lovagterembe invitáltam a jelenlévőket:

- Menjünk át, kedveseim - mondtam - még nagyobb unokáink is bizonyára ébren vannak, meggyújtunk néhány csillagszórót, eléneklünk néhány karácsonyi dalt, majd mindegyikőtök megtalálja a maga ajándékát a fenyőfa közelében! Utána pihenés, mert holnap lesz a nagy nap, az újházasok ajándékozása, előbb Pesten, majd Pekingben! Megragadom az alkalmat, hogy köszönetemet fejezzem ki asszonyainknak, akik legdrágább ékszereikkel ajándékozták meg az új párt, azon célból, hogy az értékesítésükből befolyó összeget fordítsák a szegények karácsonyának megszépítésére, mert jelenleg ők a betlehemi gyermek megszemélyesítői!

A karácsony első napján, azután, hogy a fiatalok hazaérkeztek az ajándékosztásról, Budapestről, dolgozószobámba kérettem Vandát, hogy megbeszéljem vele elképzeléseimet az alapítandó sajtóorgánummal kapcsolatban! Azt ugye nem kell mondanom, hogy a lány nagyon boldog volt és szinte mindenre képes lett volna örömében, hogy a Franzzal kitervelt látszat-rokonságból valóságos lett! Már nem volt számára kényelmetlen, hogy apukának szólítson és a mamája is egészen összemelegedett asszonyainkkal!

- Ülj le, Kislányom - mutattam a velem szemben lévő székre - mielőtt elmennétek -, mint hallom, visszamész Vikiékkel Kínába, szeretnék néhány perspektivikus gondolatot megfogalmazni arra vonatkozólag, hogy mire hívja fel a nyugati pénzvilág figyelmét, reméljük rövidesen kiadásra kerülő lapunk! Először azonban - nem tudom eldönteni, hogy lenne célszerűbb: a családot megnevezni kiadótulajdonosként, vagy csupán személyedet!

- Ha javasolhatom, Apuka - kezdte a lány - okosabb, ha a pénzvilág egyik befolyásos családjának, értem alatta a miénket - nevében fejtjük ki gondolatainkat: mit veszít vagy nyer a magán-kapitalista nyugati vagy távol-keleti tőkés, ha abban a hiszemben, hogy a hatalmas Szovjet Birodalom darabjaira hullván már nem jelenthet veszélyt, magukra hagyja a volt csatlós államokat, köztük Magyarországot is! A tapasztalat azt tanítja, hogy a sebzett vad veszedelmesebb az egészségesnél - egy dezorganizált, de atomütőerővel rendelkező hadsereg harapása, főképp, ha éhes is, kiszámíthatatlan! Márpedig a széthullott birodalom utódországaiban többmilliós hadseregek táboroznak kényszerpihenő-helyeiken, nem éppen ideális körülmények között! Amennyiben a volt csatlós államok azt tapasztalják, hogy nyugat felől becsapták és magukra hagyták őket, s kénytelen-kelletlen ismét kelet felé kacsintanak, nos ebben az esetben nyugatnak a saját hátát kell odatartani a kelet felől támadó forgószélnek! Nincs kizárva ugyanis, hogy Csecsen-földön a szovjet-finn háborús gyakorlat ismétlődik! Akkor ugyanis a kis finn nép megszégyenítette hatalmas szomszédját, s talán ez a félreismerés adta az akkori német hadvezetésnek a Szovjetunió elleni villámháború ötletét! Hogy mi lett a vége, azt mi, később születettek is tudjuk, legalábbis azok, akiken múlik is valami...!

- Azt hiszem nagyon is helyesen ítéled meg a dolgokat, lányom!

- Aztán az sem mindegy, hogy melyik nyugati államban hozzuk létre a sajtóorgánumot - folytatta Vanda - szerintem az Amerikai Egyesül Államok lenne a legalkalmasabb, mert bárhogy vesszük is a dolgokat, valamilyen kötődése a világ valamennyi államának fűződik hozzá! Igaz ugyan, hogy az általunk finanszírozott űrtechnikában Kína, Japán, valamint a szintén nem elhanyagolható Dél-Korea elhagyta, mivel azonban mi kizárólag békés célokra fogjuk alkalmazni az emberi elme eleddig utópisztikus alkotásait, figyelemmel kell lennünk arra, hogy az alkalmazható fegyverzet tekintetében Amerika az egyetlen szuperhatalom! De - ha kizárjuk egy harmadik világháború lehetőségét, mindenképp döntő szerepe van a világ forgó tőkéjének elosztásában: hol, miképpen ruházzák be! Végezetül: én és családunk még néhány tagja - gondolok Mérire, Franzra, valamint az ikrekre, amerikai állampolgárok vagyunk, és közelebb férkőzhetünk a nem éppen lágyszívűségükről ismert, gazdag polgárokhoz!

Kopogtak az ajtón, majd résnyire nyitva, Viktória szólt be:

- Bejöhetünk, Apucika? Holnap elutazunk, és ki tudja, mikor találkozhatunk ismét!

- Semmi akadálya, Kislányom - mondtam - gyertek csak, nektek sem közömbös, amiről beszélünk!

Viktória Csia és Lí társaságában lépett a szobába... -

- Hol maradt Tamás - kérdeztem - csak nem gondolta meg magát és...?!

- Nem, nem, Apucika! Kicsit korai lenne - jót kacagtak mindhárman - az édes anyukája és hát - nem tudhatjuk melyiktök az igazi apa - kisajátította! Persze, mint mondták: csak rövid időre! Nehezen emésztik, hogy a négy fal közé bújtatott fiukból rövid néhány év alatt világfi lett! De beszéljünk inkább másról: engem nyugtalanít ez a csecsenföldi-orosz inkább háború, mint belháború, és az is, ahogy nyugat címkézi! Amikor egy hadsereg saját városait lövi halomra, saját állampolgárait gyilkolja, azt nem lehet csupán belügynek tekinteni! De a balkáni, immár nem tudom hányadik tűzszünet is nagyon ingoványos! Féltünk benneteket és ezt ne vegyétek zokon!

- Épp ezekről a dolgokról beszélünk, Kislányom! Nyugtalanít, persze nyugtalanít minket is, hogy közvetlenül határaink mellett háborús tűzfészkek vannak, ez a tényállás azonban nem menekvésre, hanem arra kell késztessen minket is, hogy megszilárdítsuk pozícióinkat: a család tulajdonába jutott vállalatok dolgozóival meg kell értetni, hogy immár saját tulajdonukként kell eljárni mindenben nekik is! Nem könnyű az átállás - bérmunkából egyik napról a másikra gazdaként megjelenni! Irányítani és termelni! Ezt meg kell tanulniuk nekik is, mint annak idején jómagamnak! Testvérként felosztani a profitot, maximálisan megvalósítani az egyenlőség elvét - sok húzó és taszító erő működik közre, ráadásul a zavaros gazdasági és még zavarosabb politikai körülmények közepett! S ha azt is figyelembe vesszük, hogy kormányzati szinten is vannak ellenzői a családi Rt. felállásának, nem kevésbé a zavaros körülményeket kihasználó újgazdagok mohósága - nem könnyű terhet raktunk a nyakatokra távolkeleten sem kislányom és itthon is fel kell kötni a gatyánkat! Csak a személyes példamutatás és a dezorganizáló elemek kiszűrése adhat lökést a termelésnek! Nem osztom a polgármester tegnapi véleményét, mert igaz az, hogy exportunk nagy részét a már kiselejtezett gépekkel termelik kisvállalkozóink, az is igaz, hogy ’45 után az egész nép hozzájárulásával épült fel romjaiból az ország, de ha nem újítjuk fel gyáraink termelőeszközeit, vagy nem építünk helyettük a mai kornak megfelelő újakat, akkor az előbbre jutás megakad, csak vegetálni tud az ország, s lassan-lassan egyre lejjebb csúszni! Mi már nem akarunk milliomosok lenni, azok vagyunk! Nem kenyerünk az egyre nagyobb felhalmozás sem - a folyamatosság elvét valljuk: ha csak centizve, de mindig előbbre haladjunk! Bankkonzorciumaink feladata, hogy termékeinknek piacot találjanak, nekünk pedig: a világpiac követelményeinek megfelelő termelés! Az ország lakosságát irritálja az évről-évre emelkedő ár, de hát zömében elavult termelőeszközökkel, eleve nemtörődöm hozzáállással, az állam, valamint egymás kijátszásával - kártalanítás, privatizáció, áfa és egyéb csalásokkal csak a bukott szocialista-kommunista rendszerek sorsára juthatunk! Az ország lakosságának meg kell értenie, hogy az árakat, az emelkedő inflációt csak több és jó áru termelésével tudjuk lefedni! Ehhez pedig újabb és újabb beruházások szükségesek, az egész ország termelőeszközeinek modernizálása! S ha az megvan, akkor a munkához való eddigi hozzáállás gyökeres megváltoztatása! A bukott rendszerek hajcsárokra, később besúgókra támaszkodó munkamorálját fel kell váltsa annak a tudata, hogy kizárólag a munkához való hozzáállásunkon áll vagy bukik a nemzet felemelkedése! Vandával éppen arról beszéltünk, hogy saját befektetéseinken kívül meg kell győzzük a pénzvilág urait, hogy nekik éppúgy érdekükben áll a volt Szovjetunió utódállamainak, valamint a volt csatlósok gazdasági felemelkedésén fáradozni, mint nekünk! A mi hozzáállásunk egyedi, nem szükségszerű, hogy lekopírozzanak minket, ha nem teszik, bekövetkezhet egy legújabb kori népvándorlás, vagy azt megakadályozandó: atomháború, amely nem tesz kivételt szegény és gazdag között! Meg kell értetni velük, hogy csupán ajándékosztogatással - caritas alapon történő segélyakciókkal, nem oldható fel a huszadik század végének akut-szegényekre és gazdagokra osztódása!

- Engedelmeddel, kedves rokon - Lí állította meg hosszúra nyúló elmélkedésemet - azért, ami a Kínától nyugatra eső, kommunista vezetés alatt lévő államokban végbement, egy kicsit maguk a népek is hibásak! Mert tohonyák voltak! Kevés kivételtől eltekintve, nem is ambicionálták magukat! Megelégedtek azzal, amit a közülük kiemelt káder elibük lökött! Sugdolóztak, szidták a rendszert, de hogy fülön ragadják és félrelökjék heréiket, arra csak kevesek vállalkoztak, akiket aztán nehézség nélkül kiemeltek és megsemmisítettek! Tisztában voltak azzal, hogy a vezetők százszor, némelyek esetében ötszázszor magasabb prémiuma igazságtalan, elégedetlenségüket azonban nyílt fellépés helyett azzal fejezték ki, hogy lelassították a munkát, sok esetben tízen végezték azt, amit egy is könnyedén elvégezhetett volna. A közöny, hogy úgyis mindegy - lassan elrákosodott, amikor pedig a nyugati tőkések a zsebükbe nyúltak, már késő volt, a testileg, szellemileg leépült munkásra már nem építhettek vezetőik, ezért a cél megjelölése nélkül kapott hitel, kerülő úton visszavándorolt oda, ahonnét

jött, csak tulajdonost váltott! Így történhetett, hogy a rendszerváltással minden maradt a régiben, azzal a különbséggel, hogy a negyven rablóhoz még négyszáz vagy még több csatlakozott! A nép pedig - ma is várja a messiást, csakúgy, mint több ezer éve már, de hiába, mert Isten élő és nem sült galambokat teremtett, azokat pedig előbb le kellett lőni, megnyúzni, majd megsütni! Különben ítéletnapig várhat, változás nem következik be! Azaz igen - történt valami, de rossz irányban: a felvett, majd szőrén-szálán eltűnt hitelt most súlyos kamattal terhelve varrják az egyébként is nyúzott nép nyakába! Nálunk egészen másképp alakultak a dolgok: Mao kulturális forradalmának pusztításait Teng modernizációs, lassú lépései úgy helyrehozták, hogy ma Kína, dacára annak, hogy marxista vezetői helyükön maradtak, a nyugati, s egyben a keleti tőkeberuházások legbiztosabb bázisa! Állításomat a ti példátok is megerősíti! Hogy a vezetők, vagy a vezetőkkel együtt a nép is felfogta, miszerint nincs más út a boldoguláshoz - valószínűleg mindkettő, mert nálunk nincsenek kukázók, és ingyen konyhákra sincs szükség, pedig - hol van a kétmilliárd nagyságú embertömeg a tízmillióhoz?

- Engedelmével, professzor, de szeretném még hozzátenni - szólt Vikim -, hogy elhanyagolt földek sem találhatók, mint nálunk! Elég nagy területét berepültem a birodalomnak, de műveletlen területekkel nem találkoztam!

- Nos - nálad meggyőzőbben senki sem igazolhatta volna Lí barátunkat - mondtam - Vandához pedig - nem kell sietned! Lí barátunk és kedves családja, valamint környezetük segítségével, keress, kutass, mi az, ami a kiutált párthierarchia ellenében is egyre magasabb termelékenységre ösztönzi a népet?!

- Erre itt mindjárt válaszolhatok is - kezdte ismét a professzor - nálunk a tengeri modernizáció nem állít akadályokat a nép ösztönös újításai elé, és ami még fontosabb: nem veszi ki szájából a kenyeret - akarom mondani: a mindennapi rizs adagot! Itt nálatok pedig, mint hallom már évek óta, egyre romló életszínvonal tapasztalható! Ez pedig nagy baj, mert ha nincs remény, nincs ambíció! Egy nép boldogulása - Isten ments, nem sértésnek szánom - de nem a milliomosok számától, hanem és elsősorban a termelést irányító, valamint a termelésben résztvevő munkások, s az általuk kezelt termelőeszközök termelékenységétől függ! Itt, eddigi tapasztalatom szerint, először létbiztonságot kell teremteni, amihez viszont nincsenek meg a hazai adottságok! Tehát - ha a nyugati tőkésállamok a zsebükbe nyúltak azért, hogy dezorganizálják a kommunista irányítás alatt lévő közép- és kelet-európai államokat, most ismét a zsebükbe kell nyúljanak, ha nem akarják, hogy egy újabb, az eddiginél is veszedelmesebb ellenséges erő verődjön össze, ami aztán ráhúzza a kapitalizmusra is a szemfödelet, s néhány évtized múltán csak múlt időben emlegetik, mint ma a kapitalizmust megelőző, elnyomó rendszereket. Ennek a történelmi átalakulásnak vagyunk mi előfutárai, háttérbázisunk pedig az évről-évre erősödő kínai birodalom!

- Mintha Lí barátunk iménti beszélgetésünket ismételné! - Vandára kacsintottam, aki viszonozta, majd:

- Rövid két-három nap alatt alapos ismereteket szerzett, professzor úr, a magyarországi állapotokról - mondta -!

- Nem volt nehéz - mosolyodott el Lí - az itteni helyzet megítélésem szerint hasonlít a közvetlen Mao utáni kínai állapotokhoz, ott azonban volt egy markáns személyiség: Teng, akihez hasonló, megítélésem szerint, itt hiányzik!

- Való igaz, barátom: sem jobb-, sem baloldalon nem találunk Tenghez hasonló kapacitású politikus személyiséget! Viktória - ma is állítom, megfelelt volna a várakozásoknak, azonban már a választások előtt látni lehetett, hogy az ország lakóinak a négy év is elég volt ahhoz, hogy kiutálja a jobboldal, keresztény jelzőkkel, egymás között is rivalizáló pártjait, és bal felé visszakozik! A választási eredmény igazolta, hogy megérzésünk helyes volt, azzal együtt az

is, hogy közvetlenül a választás időpontja előtt visszaléptettük lányomat! Okosabbnak véltük, ha hagyjuk, hogy azok húzzák ki az ország szekerét - magyarán mondva a szarból -, akik közvetlenül vagy közvetve abba belerántották!

- Mint Pisti bátyánktól hallottam - Csia szólt közbe - az ellenzékbe szorult, magukat középjobbnak titulált pártok nehezen viselik el a vereséget és már most a '98-as biztos győzelmüket jósolják! Hogyan látja ezt, Apuka? - a kérdést természetesen hozzám intézte -!

- Tudod, Kislányom, ők mindenképp győzni szerettek volna, és még az olyannyira magát politika-mentesnek vallott papságot is felvonultatták, de sikertelenül, mert, bár az egyszerű nép szabadulni akart a diktatúra alól, azért nem feledkezett meg arról, hogy a diktatúra idején nem volt szükség ingyen konyhákra, na és a munkásszállások is elegendőnek bizonyultak, a hajléktalanok legfeljebb a megrögzött csavargókból kerültek ki!

- Bocsássatok meg - kezdte ismét a professzor - lehet, hogy gondolataink eltérnek egymástól, én azonban mindenkitől és mindentől függetlenítve magam, ki merem jelenteni, hogy amíg az emberi társadalom fel nem oldja az egymástól elválasztó különbözőségeket - vonatkoztathatjuk az egyes emberekre éppúgy, mint fajták, nemzetiségek, nemzetekké szerveződött csoportosulásokra -, amíg az egyik ember aranyba, bársonyba születve élete végéig jómódban él, a másik pedig arany helyett szarban, bársony helyett rongyok közé, vagy épphogy kiemelkedve a nyomorszintről születik, majd egy küzdelmes élet után úgy hal meg, hogy semmi olyat nem tud mondani magáról, amiért érdemes volt megszületnie, addig nem beszélhetünk bölcs emberről, legfeljebb kivételes esetekben, addig az ember - nem szégyellem kimondani - állat, farkasa lesz önmagának, s még a fejletlen állat-, sőt rovarfajok között is akadnak olyanok, amelyeknél a közösségi, társasági szellem magasabb fokú a miénknél! Kínában a hosszú és kíméletlen kísérletezés időszaka után most ott tartunk, hogy az egyes emberek kezdik megérteni, hogy csak a család vagy nagyobb csoportosulások együttes ereje lehet eredményes! Ennek a felismerésnek tulajdonítható, hogy évről-évre emelkedik a termelési ráta, jobban élnek az emberek, elégedettebbek és a tiencsini zavargások ellenére is - mondhatják, hogy: van miért élniük!

- Én bizony nagyon is megértem ezeket a sokatmondó gondolatokat - szólalt meg Viktória - hozzátehetem, hogy már a mi családunk tagjai által is többször megfogalmazódtak -, előbb azonban Apucikám szavait: hogy miért akart mindenképp győzni az előző kormányzó garnitúra - szeretném megvilágítani, mert apucim csak általánosságban fejezte ki magát...!

- Mondjad, Kislányom, hisz neked nagyobb rálátásod van a politikai, illetve gazdaságpolitikai folyamatokra, mint nekem!

- Nos - folytatta Viktória - az előző kormányzati tényezők egyszerre akarván revánsot venni az elszenvedett vagy csak hamisan állított sérelmekért, a négy éves ciklus alatt annyi szabálytalanságot, sőt bűnt követett el a nemzet ellen, hogy azok nyilvánosságra hozatalával az ellenzékből kormányzati tényezővé alakuló párt vagy pártok hosszabb időre kirekeszthetik a hatalomból a rosszul sáfárkodó elemeket! S hogy válaszoljak iménti gondolataidra - a professzor felé - az ember valóban farkas lesz önmagának, amíg el nem jő a kiegyenlítődés korszaka! Ma sokat témáznak az abortuszról és a már élve született, de különböző okok miatt meggyilkolt gyermekekről - hát azok az emberek, akik saját életüket is értelmetlennek tartják, legyenek azok leányanyák vagy házasságban élők, nem irgalmassági cselekedetként könyvelhetik-e el, ha megszabadítják magzataikat a rájuk váró szenvedésektől, mielőtt még öntudatra ébrednének?! Ezeket a gyilkosságokat nemcsak az egyedek, az egész társadalom követi el azzal, hogy, mint a professzor úr helyesen mondja: nem gondoskodik arról, hogy a lecsúszott néprétegek emberhez méltó állapotok közé jussanak! Nyugodtan mondhatjuk, hogy az emberiség 90 százaléka szegénységben él, de nem a lustasága, hanem a körülményei miatt, amelybe beleszületett! Ugyancsak elmondhatjuk, hogy a ma élő gazdagok sem saját ambícióiknak

köszönhetően lettek gazdaggá, vagyis csak elenyésző százalékban, zömében, mint mi is, már egy megalapozott vagyoni háttérrel indulhattunk el az élet útján! A tudást persze nem örököltük, a hajlamot azonban igen, és lehetőségünk volt arra, hogy nyugodt körülmények között képezhessük magunkat! E két dolog figyelembevételével már nem is olyan oldhatatlanok a különbözőségek, mert ha mindenkinek lehetőséget biztosítunk arra, hogy az elérhető legmagasabb fokig - számításba véve képességeit - képezze magát, a fajta és vallás szerinti különbözőségek minimálisra csökkenthetőek és életlehetőségeink - már az űrtechnikával is számolva - családi alapon való felhasználása előtt leomlanak a ma még áthidalhatatlannak vélt akadályok!

- A mi, jelenleg bizonyára egyedülálló űrtechnikánk nem gyorsíthatná fel ezt a folyamatot? - A kérdést Vanda tette fel, majd kíváncsian nézett körbe -!

- Nem, Kislányom - mondtam - a már üzemeltethető objektumunkkal elpusztíthatnánk a földön még létező valamennyi atomfegyvert, azokkal együtt azonban elpusztítanánk a földi életet is! Erőszakos beavatkozással nem juthatunk előbbre, ellenben, mint Viktória is mondta: lehetőséget kell adni az emberiségnek, hogy kiérdemelje a bölcs jelzőt! Ha eljut odáig, maguktól megoldódnak a dolgok!

- Sajnos, kedves barátaim - így a professzor - ezek a dolgok, hiába a mi jó akaratú hozzáállásunk, jelenleg, de a közeljövőben is éppúgy utópia, mint Jézus Krisztus egy akol, egy pásztora! Ez a tény azonban nem jelentheti azt, hogy feladjuk, sőt - még intenzívebben kell munkálkodnunk, hogy gyermekeinknek, midőn majd átveszik tőlünk a stafétabotot, már könnyebb legyen!

- Nem zavarlak meg benneteket, Édesapa? - Judit szólt be a résnyire nyitott ajtón - terítve van a vacsorához és aközben vagy utána is folytathatjátok!

- Megyünk, Édes - mondtam - nagyjából már átbeszéltük a fontosabbakat, és remélhetőleg holnap nem válunk meg örökre egymástól!

Felálltam, a többiek követtek, Judit megvárt az ajtóban, s előreengedve a hölgyeket, belekarolt a professzorba:

- Hogy érzi magát, kedves? - fordult hozzá kérdéssel - ha valamire szüksége lenne, szóljon ám bátran! Négyen is vagyunk itt most orvosok és tudom, hogy a klíma okozhat kisebb bonyodalmakat a közérzetben...!

- Ó, nagyon jól érzem magam - felelte Lí - az ittenihez hasonló időjárás nálunk is előfordul, az időjárást alakító frontokat pedig még nem nagyon érzékelem. Ellenben - akartam már kérdezni: létezik olyan tudományág, amelynek ne lenne Önök között művelője?

- Nem is tudom - válaszolt feleségem - talán édesapa többet tudna erről mondani!

- Erre a kérdésre sajnos én sem tudom a választ - szóltam közbe - olyan sokoldalú családunk érdeklődési köre, hirtelen fel sem lehetne sorolni...! Amíg Méri, a menyem papájának üzemeit át nem vettük, fizikusból volt a legkevesebb, vagyis csak egy fő: Therese, a lányom! Részére egy kisebb méretű obszervatóriumot rendeztünk be a kirunai kastély tornyában! Ma kínai, japán, dél-koreai fizikusok egész sora dolgozik az űrben lévő objektumok erővonalainak programozásán! Ismerve a nehézségi erő törvényszerűségét, először csak mosolyogtam a tervbe vett űrutazásoknál alkalmazandó új technikán ma azonban már semmin sem csodálkoznék...!

- Hát - én inkább csak a jogtudományokhoz értek valamicskét - szerénykedett Lí -, de ha elfogadjuk azok állítását, akik szerint az egész természet, az úgynevezett feketelyukon túli eleddig ismeretlen objektumból robbant ki, s ma a galaxis rendszerének vonulása szintén

feléje irányul, akkor fel kell tételezzük, hogy az ősközeg erővonalai külön-külön is hatnak az egyes objektumokra, s ha sikerül koncentrálásuk az általunk szerkesztett mesterséges objektumra - űrhajóinkra - máris nyeregben érezhetjük magunkat, de gondolom, még hosszú út áll előttünk...!

- Állításuk szerint eddig már eljutottak kutatóink - mondtam - s mivel az ebédlőhöz érkeztünk, hozzátettem még: nekünk azonban most arra legyen gondunk: hogyan csúsztassuk le torkunkon a frissen kihalászott, tartármártással tálalt balatoni fogast!

A család már vacsorához felkészülve várakozott a családfőre, s miután elfoglaltuk helyünket, egy röpke fohász, majd elkezdődött az ünnep alkalmával szokásos borleves kanalazása! De - hogy ne csurogjon a nyálunk, meg aztán már nagyjából ismerjük is a társaságot, ránduljunk kicsit vissza a floridai telepre, ahol épp délidő van, a nap melegen tűz és a háziak, vendégeikkel együtt, étkezés előtti fürdőzésüket végzik!

- Ha megszív bennünket a víz - mondta Franz a többinek - jobban esik a falat, és könnyebb lesz az emésztés is!

Azt persze látni kellene, mert leírni nem lehet: miképp paskolja a vizet a két legifjabb: Aladdin már utánozva Méri és Franz néhány hónapos ikreit, próbálgatja az alámerülést is, miként a két ugyancsak újszülött, de hasonlíthatatlanul mozgékonyabb delfin! Mivel Méri még mindig csak a csónakból, lábait kényelmesen kinyújtva kísérheti szemmel a kicsik játékát, rá, valamint fiaira ketten is vigyáznak: Gréta, és a kis kínai lány: Lia! Franz, a kínai fiú és a gondnok segédletével a felnőtt delfinek etetésével foglalkozik! Meg tudnák ők maguk is szerezni a szükséges táplálékot, de ebben az esetben ki kellene menniük a nyílt vízre, és kérdéses lenne visszatérésük. Ezért inkább kiszolgálják őket: a gondnok egy idősebb halásszal még napkelte előtt egy, a parton nőtt pálmafához kötött, direkt halászatra alkalmas kisebb fajta jachton kimegy az öböl bejáratához, és néhány húzással beszerzi az állatok napi adagját, persze jut belőle a háziaknak is! A delfin különben sokat fogyaszt, s ha éppen úgy adódik, elkapja az útjába kerülő zsákmányt!

Napsugár, a ferde orrú hím, miután megkapta adagját, visszatér a csónak oldalához, s orrát Méri kezéhez dörzsölve udvarol:

- Nézz a szemébe - súgja Méri füléhez hajolva Gréta - mintha extázisban lenne?! Most már elhiszem, hogy szerelmes beléd! Mit gondolsz, mivel Te még egy ideig nem hagyhatod el a csónakot, velem is hajlandó lenne szeretkezni? Sajnálom szegényt, ahogy itt sóvárogva emészti magát! Szívesen segítenék rajta, ha nem utasít vissza... -

- Kíséreld meg, Kedves - válaszolt Méri - ülj fel a hátára, ha megtűr, akkor reménykedhetsz! Szőke vagy, mint én, nagyon csinos, fiatal - nagyon finnyásnak kell lennie, hogy visszautasítson. Nos - gyere közelebb és simogasd, előbb csak a fejét, aztán mehetsz hátrább is, de alá ne nyúlj, ahhoz hosszabb ismeretség szükséges!

- De hisz látszik a szemében, hogy izgalmi állapotban van! Vagy annyira hűséges, hogy nem használná ki a kínálkozó lehetőséget? Majd meglátjuk - szólt a lány, és szinte egyazon pillanatban alábukott, időt sem hagyva Mérinek arra, hogy figyelmeztesse, nehogy szamárságot kövessen el, mert kiszámíthatatlan az állat reagálása. Gréta azonban - félig a természet gyermeke lévén - Kirunában több időt töltött nyaranta a tóban és a tó melletti, illetve ráépített kalyibában, mint szüleivel - Méri nélkül is megtalálta a módját, meddig mehet el, s midőn a delfin mellett kiemelkedett a vízből, első dolga volt homlokon csókolni a fejsérülése miatt torzképű állatot, majd egészen közel hajolva hozzá, suttogni kezdett - hogy mit, azt Méri nem hallhatta, de Napsugár megértette, s miután szinte bocsánatkérésképpen néhányszor végigdörzsölte orrával Méri keze fejét, a hátára felkapott Grétával elszáguldott...!

- Na hát - ez a lány még rajtam is túltesz - mondta a meglepődött asszony férjének, aki látta, hogy Gréta elszáguldott Napsugárral, és felesége mellé ugrott, hogy biztosítsa a csónakot, ugyanis Lia nem hagyhatta magukra a kisfiúkat és a kislányt... -!

- Tudtam, hogy kicsit szeles ez a lány, de hogy ilyen meggondolatlanul cselekedjen! Nem elég a bajunk?! - dohogott Franz - ha vele is történne valami kellemetlen...?

- Attól nem kell féltened őt - hárította el az asszony férje aggodalmát - nagyobb biztonságban van jelen pillanatban, mint mi! A cápa nem megy a part közelébe, akarom mondani: annyira közel a parthoz, hogy kárt tehetne bennük! A húgod pedig akár az angolna, ha benevezne egy úszóversenyre, világbajnok lehetne!

- Mostantól már nekünk sem kell félni, Kedvesem - válaszolta a férj - a víz alatti radar már messziről jelzi a ragadozót! Nem vagyok híve az indokolatlan pusztításnak, de amennyiben átjönnek a jelzőrendszeren, kénytelenek leszünk...! - Ajkához emelte az asszony kezét, majd ott, ahol előbb még Napsugár simogatta orrával, csókkal illette! - Az orvos szerint - folytatta - lábadról lejön a kötés és neked sem lesz szükséged csónakra...!

Franz és Méri beszélgetését velőkig ható sikítás törte meg, Fatima kezei közül kicsúszott a kis Ali és mivel az asszony magát is épp hogy fenn tudta tartani, utána merült! Franz egy pillanatig sem késlekedett, s a kínai fiú sem, aki az erkélyről ugrott, de csak az asszonyt hozták felszínre. Azt, hogy a közelükben lubickoló delfinek is alámerültek, csak Méri láthatta volna, az ijedelem azonban nagyobb volt körülötte..., még szerencse, hogy a kis kínai lány a közelben volt, különben csónakkal együtt ő is felborul!

- Allah segíts! Allah segíts! - kiáltott Irmácska és a kis Dianát Méri mellé helyezve belekapaszkodott ő is a csónakba, majd tölcsért csinálva két tenyeréből, Grétát hívta, aki akkor jelent meg a láthatáron, midőn a jajveszékelő Fatimát a fiú az épület lépcsőjéhez vonszolta, Franz pedig ismételten alámerült!

Gréta feltűnése azonban csak olyan látomásszerű volt a kétségbeesett Irmácska előtt is, mert azon nyomban, hogy megpillantotta, el is tűnt a szem elől, s majd csak akkor pillanthatta meg ismételten, midőn a csónak mellett kiemelkedett előbb a hatalmas hím, majd annak hasa alól előbukott Gréta, ölében a kis Alival, lábai még akkor is a delfin hátán keresztbe rakva, midőn szabaddá tett karjaival beemelte a kis Alit a csónakba. Ismét alá akartak merülni, de már külön-külön, hogy segítsenek Franznak, aki azonban segítség nélkül is felszínre jött, s előbb hálálkodni kezdett, azt követően pedig keresetlen szavakkal illette - szidalmazta - húgát:

- Te szégyentelen, alig néhány napja vagy itt és megbolondítod ezeket a szerencsétlen jószágokat is! Azért hagytuk elmenni apukáékat, mert számítottunk a segítségetekre, Te pedig e helyett a magad frivol különcködésed űzöd?! Korai még -, nem gondolod?! Harminc éves korodra olyan leszel, mint a múmia: aszott, pergamenszerű, mert az élvezetek hajszolása leszívja bőröd alól a zsírszövetet!

- Mért bántod őt? - szólt férjére Méri, majd a hősöknek kijáró szeretettel ölelte magához a két kielégült, az erőltetett úszástól vízben is izzadni látszó felet - nélküle elveszítjük ezt a kicsi Mohamedet - Alira célzott - Gréta úszásban megelőzi az első nimfa nemzedéket, Napsugár pedig...!

- Igen-igen, Bátyám! Allah figyelmeztetésére jöttek ők időben vissza! Hát nem látod, hogy liheg az erőlködéstől még ez a megtermett - nem is tudom, minek nevezhetném, de semmi esetre sem állatnak!

- A te Allahodat az én delfinjeim képviselték, kedves Húgom! Ők kapták orrukra a sodródó gyermeket, s Gréta róluk emelte magához! Nincs kétségem, hogy nélküle is felszínre hozzák!

- Ez a tény nem kisebbíti, kedvesem, húgod és Napsugár hősiességét - szólt ismét Méri - dorgálás helyett inkább kövesd meg őt!

- Hát nem látod a csupasz seggét - Franz dühösen vagdalkozott - itt mindenki előtt lemezteleníti magát - Gréta a nagy sietségben elhagyta az amúgy sem sokat takaró fürdődresszt, de ezt csak Franz szavai hallatán észlelte, s hogy ne botránkoztassa a többieket, nyakig merült a vízbe!

Mérit nem hozták zavarba Franz szavai, ő is rákontrázott!

- Ugyan, Kedvesem, gondolod, hogy Ilonka vagy Napsugár tűrné, ha beöltöztetnéd? Ők a természet gyermekei, és Gréta is! Vagy tán Isten a teremtés pillanatában mindjárt szmokingot és estélyi ruhát húzott az első emberpárra? Ha sikerül a keresztezés, kedves, utódainknak már nem lesz szükségük gyapjú vagy szőrme bundára, de lassan a szárazon élő társaink is levetik magukról, hogy felszítsák a kihunyóban lévő nemi ingert!

Miközben Méri mondta a magáét, a dada, aki szemmel kísérte a jelenetet, bement az épületbe, hogy pótolja az elveszett fürdődresszt:

- Fogjad - dobta Gréta közelébe, de Franz kapta el - vess magára - mondta rossz angolsággal - és nem szégyellni! Te így szép!

- Még Te is, dada - morgott Franz, miközben a keskeny, szalag-dresszt Gréta felé nyújtotta - szépen nézünk ki!

- Igen-igen - erősítette meg szavait a dada -, ha én oly szép lenni, mint kisasszony, nála is sokkal nagyobb..., lenni! Addig valami, míg fiatal!

- Látod Franz - Méri olyat kacagott, hogy nyála is kicsordult - a hagyományok tisztelete - folytatta - nem mindig hasznos! Ha így haladunk, az élet kivonul a tradíciókból! De hát - nem azon munkálkodunk mi is?!

Az idillikus környezetből lépjünk vissza a Balaton melletti hajlékba, és kísérjük figyelemmel a vacsorázó asztaltársaságot! Most éppen a család koordinátora: Ádám fejti ki véleményét a HungarHotels szállodalánc privatizációjáról:

- Egyes szakemberek szerint jó üzletet kötöttek az illetékesek az amerikaiakkal, mások szerint elkótyavetyélték a magyar szállodaipar eddig is nyereséges gyöngyszemeit! De hát muszáj mindent magánkézbe adni akkor is, ha egyébként jelenlegi állapotában is stabil? Aztán miért éppen külföldi kézbe! Helyénvalónak tartom, hogy az amerikai elnök is ellene van a megállapodás felrúgásának, hisz neki is érdekében áll az amerikai tulajdonlás erősödése a középeurópai térségben, ha azonban, mint apuka mondja: nekünk is megérné a dupláját, egyes források szerint pedig más országok állampolgárai már a négyszeresét is megajánlották, akkor természetesnek tekinthető a kormány közbelépése a megállapodás felmondását illetőleg! Egy szerződésileg meg le nem fixált megállapodás felmondása egyáltalán nem erkölcstelen, főképp, ha gyanús körülmények állapíthatók meg! Bizonyíték híján nem vádolnék senkit, de igaznak tartom Juszt Laci megállapítását, hogy az eddigi magyar privatizáció tisztasága nagyon is megkérdőjelezhető: a befolyással és készpénzzel rendelkező személyek elsőbbsége megerősíti a korrupció gyanúját!

- Mire alapozod? - kérdezte Csaba - mert csupán feltételezésekre nem lehet építeni!

- Éppen elegendő az a tény, hogy a bankok a befolyással és készpénzzel rendelkezők részére folyósították elsősorban a hitelt, a vagyonügynökség pedig kétharmaddal is alacsonyabb vételárért is hajlandó volt átruházni a sok esetben értékes állami tulajdont, míg a vállalatok dolgozóinak jóval magasabb árajánlat ellenében sem adták, mert a bankok megtagadták a hitel folyósítását! Szerintem a tulajdon elsősorban a dolgozókat illetné meg, mert ők hozták össze

és a létező vagyon akár élő, akár holt, megfelelő fedezet lenne a bankok részére! Persze ebben az esetben az üzletet bonyolító tisztviselők elesnének a „szokásos” preferencia díjazásától! A vagyonügynökség és a bankok tisztviselőinek összejátszása szinte egyértelmű! Érthetetlen a kisebbik kormányzó párt, valamint a szocialisták egyes képviselőinek hozzáállása - úgy általában - a privatizációs ügyletekhez...!

- Nagyon is érthető, Fiam - szóltam közbe - a mai magyar vezető körök három csoportba sorolhatók: A Rotschild-Rockefeller-i liberalizmus szekértolói elsősorban a szabad demokraták, de van belőlük bőven a szocialisták között is, és ugyancsak közéjük számíthatjuk a bank és vagyonügynökség manipulációi folytán létező újgazdagok vámpírjait is! Az MDF, FIDESZ, Keresztény Demokrata Szövetség egy modern korihűbéri társadalmat szeretnének: egy felső elit - középosztály - és egy bér és egyéb eszközökkel engedelmességre kényszerített, már semminek sem nevezhető munkástömeggel! A harmadik csoportba a szocialisták és a keresztény demokraták szociális problémák iránt érzékeny elemei sorolhatók és szerintem a ’94-es választások alkalmával őket kívánta hatalomra juttatni a nép! A jelenlegi koalíció két ellentétes irányzatot képvisel és nem is lehet eredményes, amíg a kormány gazdasági politikája kizárólagosan a liberálisok kezében összpontosul, és nem tévedésen alapul az a megállapítás, hogy a szavazók megcsalatva érzik magukat. Ha ez a mai koalíciós kormányzás felbomlana, ami nem kizárt, és a szocialistáknak a liberálisoktól megszabadult része a keresztény demokraták azon csoportjával lépne szövetségre, amelyik XII. Leó, majd a mostani pápa család és szociális követeléseinek teljesítésére teszi a hangsúlyt, sokkal eredményesebb és hosszú távú kormányzásra rendezkedhetnének be! Van tehát kinek-kinek min elgondolkodnia!

- Ha nekünk is megérné, mért nem vesszük meg mi, Apucika - a kérdés Viktóriától származott, de mindjárt hozzátette: különben ne törd magad, magamtól is rájöhettem volna - kevesen vagyunk ahhoz, hogy kézben tartsuk! Az iskolák, a szociális intézmények eléggé megterhelik a családot és egyébként is - ott van nekünk a még megmaradt tengerparti szállodalánc!

- Ez mind igaz, Kislányom - mondtam -, de van nyomósabb okunk is: egyrészt mi már eddig is talán legtöbbet ruháztunk be itthon, másrészt kicsit visszatetsző, hogy a kormányzat a külföldiek beruházásait igyekszik növelni, ugyanakkor a magyar bankok, gazdasági csoportosulások, külföldi beruházásokba fektetik tőkéjüket! Hol itt az ésszerűség?! Persze: piacgazdaság mindenekfelett! De ne feledjük: a nép megnyomorításával járó tőkefelhalmozás nagyon is tisztességtelen és ez ellen emel szót a pápa is, joggal! Nem a milliomosok számát kell növelni, hanem a nép életnívóját kell egymáshoz közelíteni! Lám - mi ezt tesszük és az eredmény...?! Megtöbbszöröződött a termelés itthoni üzemeinkben is! Ma már a hangsúly áttevődik az áru elhelyezésére - értékesítésére! Ezért is tartom családunk számára oly fontosnak a Kínai Népköztársasággal kötött termelési és értékesítési szerződéseinket! Már több ízben is említettem: helytelen a kormányzat nyugati orientációja piac szempontjából, mert ott eddig is telített a piac! Még akkor is okosabb kelet felé tekinteni, ha a politikai, kulturális és egyéb okok miatt az egyesült-Európa felé igyekszünk! Mint Lí barátunk is mondotta: Európát még őserdők borították, midőn Kínában már virágzott az írott kultúra! Ebből azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy ne kivételezzünk! Különben véleményem szerint: nyugat a saját zsírjában fog megsülni, ha ragaszkodik eddigi piacstruktúrájához! Aztán azt se feledjük, hogy a szociális problémák iránt érzéketlen nyugati tőkések fejét is előbb vagy utóbb vízbe nyomják munkásaik! Ez a mondat intő számotokra is, arra az időre, amikor én már nem leszek!

- Arra az időre még céloznod sem szabad, Édesapa! - Judit, akkor mellettem ült és szám elé tette tenyerét: pihenj Édesapa, hadd beszéljenek a fiatalok!

- Igaza van feleségednek, Jóska - dörmögött az öreg Pisti -, de még mielőtt a fiatalokat szóhoz juttatnánk, nekem is van néhány keresetlen szavam ehhez a privatizáláshoz, vagy micsudá-

hoz! Miért sietteti annyira a hazai és a nyugati magántőke az állami vagyon magánkézbe adását? Aztán van-e joga a felső vezetésnek ahhoz, hogy amit a nép ötven év alatt felépített, most önhatalmúlag kiárusítsa? Szükséges, hogy mielőbb gondos gazdája legyen a tulajdonnak, de a szellemi és a fizikai munkások, akiknek verejtékes munkája, valamint ki nem fizetett bére fekszik ezekben a privatizálásra kijelölt tulajdonokban, nem lennének eléggé gondos gazdái? Nem lenne okosabb egy-egy belőlük alakul részvénytársaság vagy szövetkezetre ruházni a tulajdonjogot, s azzal együtt a szükséges hitelt is az ő kezükre bízni? Az állami apparátusnak csak a megfelelő vezetők kiválasztásában kellene segíteni őket! Mennyivel biztonságosabb egy-egy hétpróbás csavargóra vagy idegen állampolgárra bízni hazai tulajdonainkat mélyen áron alul, némi készpénz ellenében? A némi és az azonnal, csak a bonyolítóknak fontos, mert különben úszik a preferenciáért nyújtandó plusz! Lassan kiárusítják az országot, s az adósság törlesztése helyett egyre inkább növekszik az ország eladósodása, a bérből, fizetésből élők pedig már egyszerűen beosztani sem tudják keresményüket, mert nagyobb részét elviszik a különféle szolgáltatásokat! De hát akkor hol a pénz? Hisz nagyobb volumenű beruházásaink sem voltak?! Azt mondják és bizonyára igaz is, hogy a Kádárnak utolsó 15 esztendőjében adósodtunk el, de akkor legalább gyarapodott a lakosság! Valószínű, hogy ma is az akkor összegyűjtött tartalékait éli, mert ’90 óta beszűkült minden a munkavállalói oldalon! Tudom, hogy az akkori hitel, mint Te is helyesen jegyezted meg: a Szovjetunió szétcincálásának a vérdíja volt, s mint olyat, el kellett volna engedniük! Mivel azonban ezt nem tették, legalább annyi haladékot adnának, hogy alkalmazkodni tudjunk a változások okozta követelményekhez, mint a második világháború után Nyugat-Európa országai! Különben egy reményvesztett, derékban megtört néppel nem viszi sokra sem egyik, sem a másik! Értem alatta a hazai és a nyugati tőkés garnitúrát! Azt pedig mi nagyon is tudjuk, hogy nem a szeretet, vagy a garnitúra iránti tisztelet motiválja, hogy a nép, az istenadta nép visszafelé tekint, hisz akkor is a csavargók és a szégyentelen elemek zsebébe vándorolt a profit nagyobb része! A Kádárral fémjelzett rendszer utáni nosztalgia alapja, hogy akkor legalább volt egy, azaz: egyetlen karizmatikus egyéniség, aki vigyázott arra, hogy a már általa sem túl nagy megbecsülésnek örvendő munkásosztálynak legalább a mindennapi kenyere biztosított legyen!

- Én rövidebb leszek, Pisti bátyám - szólalt meg Buda, bankkonzorciumunk elnöke - Franz bácsikánk, aki tudvalevőleg elődöm volt a központi bank élén, szintén nagyobb hitellel járult hozzá az általatok említett vérdíjhoz! Mi azonban nem hogy a kamatos kamatokkal megnövelt régebbi hitelt visszaköveteltük volna, itt, hazánkban ruháztunk be legtöbbet a privatizációs időszak kezdete óta! Ezt számadatokkal igazolhatom, akár fejből is!

- Mi a kivételek közé számítunk, Fiam, de ezt inkább hazánk iránti kötelességtudatból, mintsem szánalomból tesszük!

- Egyetértek veled, barátom, szinte mindenben - kapcsolódott a beszélgetésbe Lí professzor - ami a Szovjetunió szétcincálását illeti, nem állítanám, hogy Kínát ne kedvezően érintette volna, de a vérdíjat illetően: mi több együttérzést, azzal együtt több hasznos, kézzel fogható segítséget fogunk nyújtani, mint a nehézségeitekkel szemben érzéketlen nyugat! Nem kell attól tartanotok, hogy export többleteteket nem tudjátok kedvező feltételek mellett elhelyezni, mert mi átvesszük minden mennyiségben, sőt - a nyugati árindex figyelembevételével! Lí Peng nemcsak névrokonom, jó barátom is egyúttal! Hazatérésem után első dolgom lesz tájékoztatni őt a magyarországi nehézségekről, és biztos vagyok afelől, hogy sok segítséget kaptok tőlünk! Mi nem barátkozunk könnyen, de ha egyszer befogadunk valakit, mint most ti teszitek családommal - ez vonatkozhat az egész nemzetre -, azt nem hagyjuk cserben! Nem támasztunk teljesíthetetlen feltételeket, mint ezt nyugat teszi veletek, a közös piachoz való csatlakozás tárgyában! Lehetséges, hogy mire megérnének a csatlakozáshoz szükséges feltételek, már nem is lesz rá szükség, mert addigra vagy nem lesz kihez-mihez csatlakozni, vagy

kedvezőbb lesz a nemzet számára a keleti orientáció! Az eddigi eredmények után minden remény megvan ahhoz, hogy ez a nagy és minden tekintetben kivételes család, amelynek immár én is tagja lehetek, nagy-nagy szerepet fog kapni az emberi társadalom alakításában. Most pedig, tekintettel az előrehaladott időre, javasolnám, hogy térjünk nyugovóra, legalábbis azok, akik holnap hosszú útra indulunk!

- Lí professzor bizonyára a velem együtt Kínába távozókra céloz - állt fel helyéről Viktória, majd körbe jártatván szemét - jó lenne, ha valamennyien megszívlelnénk, mert ránk fér a pihenés! De - hogy ne kelljen reggel zavarni szeretteinket, búcsúzzunk el most! Még vacsora előtt beszéltem a reptérrel - Ukrajna és Oroszország engedélyezte számunkra az átrepülést! Mivel lehetséges, hogy az időjárás miatt túl nagy magasságban kell repülnünk, jó, hogy ha szemmel tartanak bennünket ők is! Tőlük függetlenül azonban Lehel technikusainak a figyelme a felszállástól kezdve rajtunk lesz, attól azonban nem tudnának megvédeni, ha rakétát eresztenének utánunk!

- Okosan beszélsz, Kislányom - álltam fel én is - jobb, ha előtte kipihenitek magatokat! Tehát búcsúzzunk el és - szerencsés utat..!

- Megértem, hogy nektek mennetek kell - az idősebb Janzen szavai voltak - mi azonban még egy napig maradunk, hisz úgy igazából még nem is beszélgettünk, pedig lenne miről! Lehetséges, hogy innét egyenesen Floridába megyünk, hogy láthassuk kis unokánkat! De - fiához Jörghöz, valamint vejéhez, Budához - ti is ráértek még egy napig maradni, mert ha nem leszünk akadály, esetleg egy-két hónapot is ott töltünk, és legalább átbeszélhetjük, mit-hogyan tegyetek távollétünkben!

- Biztos, hogy nagyon fognak örülni gyermekeink, ha mentek - mondtam, Buda pedig:

- Maradunk, Apuka, persze, hogy maradunk, hisz eddig alig jutottunk szóhoz, pedig tényleg lenne miről tárgyalni! Afelől biztosítlak benneteket, hogy az anyagiak rendben vannak! Ádám nagyon ügyesen koordinálja a család üzleti oldalát, én pedig igyekszem nyomon követni! Van úgy, hogy előzzük egymást, de ütközés nélkül!

- Ennek igazán örülök, Fiam! - Egyszerre mondtuk Janzennel, közben persze elkezdődött a búcsúzkodás, Tamás feleségével, Csiával szülei után indult, s miután elköszönt tőlem, Lí professzor is követte őket... -

- Nagyon vigyázzatok, kislányom, és az intés főképp neked szól, mert ismerem vakmerőségedet - mondtam Viktóriának, aki Vandával, valamint annak mamájával, Jenettel utolsóként köszönt el tőlem - ne feledd, hogy az ördög nem alszik, s az izlandi eset is arra int, hogy a repülés ilyentájt a Föld északi felén eléggé veszélyes! Nem élném túl, ha..., de kimondani sem merem...!

- Ismersz, Apucikám - szólt lányom, s majdnem úgy ölelt magához, mint édesanyja szokott: melléhez szorított, majd fejét vállamra hajtva suttogott fülembe...! Magatartása után ítélve, irigykedhettek volna rá a többiek, de nem tették, mert kedvességével mindenkit lebilincselt, családon kívülieket is! - De, hogy ne idegeskedj miattunk - folytatta - minden ezer kilométer után felzörgetünk!

- Nem, Kislányom! Neked minden idegszáladdal a gépet kell figyelned, mert függetlenül attól, hogy berepülted már, ez egy egészen új konstrukció és előfordulhat meghibásodás!

- Bárhol leereszkedhetünk vele, Apucikám, még vízre is! A légpárna fenntart bennünket! Magángépek tekintetében ezzel a konstrukcióval biztos befutók leszünk! S ha a nagy távolságok gyors áthidalására átadjuk a közlekedésnek az ALFA-1-et, szinte utolérhetetlen előnyhöz jutunk a repülőgépipar területén!

- És akkor még hátra van a kvantumelmélet törvényszerűségére épülő, az univerzum bármely pontján alkalmazható űrhajó...!

- Igen, Apucikám! De arról egyelőre ne is beszéljünk! A nehézségi erő lokalizálása és a különböző égitestek erővonalainak hajtóerőként való alkalmazása még számomra is magas...! Egyelőre hétpecsétes titok! De most már tényleg induljunk! Majd Vanda és Jenett lesznek a kapcsolattartók, de azért néha én is vonalban leszek! Csók, drága és Te is nagyon vigyázz magadra, mert én sem élném túl, ha..., de arra gondolnunk sem szabad!

Viktóriát követően elköszöntem Jenettől, és lányától! Jenett hálálkodni akart, de leállítottam, mondván:

- Mi vagyunk adósaitok, Kedves! Azon leszünk, hogy ha egészen nem is tudjuk, lehetőségeinkhez mérten jóvá tesszük az ősök hibáit!

Miután pedig előbbiek pihenni tértek, mi még sokáig elbeszélgettünk! A mi alatt Janzent és feleségét, Dianát értem, továbbá Budát - felesége a gyerekekkel, valamint Melanival, Tildával és Melindával a gyerekszállásra vonult -, de nem is sorolom tovább, ugyanis az öreg Pistin, a fiatal Antin és kívülem, csak a már ismert asszonyokat értem...!

Janzen arról beszélt, hogy valóban kifürkészhetetlenek Isten útjai -, hogy a kitagadott grófi sarj és feleségének leszármazottja: Vanda nagy kerülővel ugyan, de visszaérkezett az ősi fészekbe! Ha az emberevő cápa elkerüli az öböl vizét, vagy ha átjut is a védett zónán, de kilövik, mielőtt bajt okozhatott volna, talán soha nem találkozunk...!

- Nagy kerülőt tettünk meg valamennyien, Barátom, amíg így összeverődtünk - jegyezte meg az öreg Pisti - ha annak idején, mikor Jóskával - a Jóska én lennék - összefutottam az Épszer udvarán, valaki azt jósolja, hogy: az a leégett fiatalember harminc év múlva a világ egyik legnagyobb ipari centrumának elnöke, azzal együtt egy, felépítésében egészen új, jövőt formáló család pátriárkája lesz, bizonyára kinevetem! Ma, amikor ismét a nacionalizmus, a faji, vallási hovatartozás mérgezi az egyes emberek, népek, nemzetek együttélését, amikor az elhidegülés, a fagyott légkör, az erőszak uralja szinte az egész emberi társadalmat, a mi családunk az együvé tartozás, a gondolati-alkotói közösség, az egymásért áldozni tudó szeretet békés szigete! Azon kell legyünk, hogy az általuk képviselt normák mennél szélesebb körben terjedjenek, hogy a technika modern eszközei mellett a jobbító szándék és ne a gyilkos ösztönök vezessék át az emberiség közösségeit az újabb évezred küszöbén!

- Hát ez igazán szép gondolatsor volt, Pisti bátyám - Buda elkapta az öreg kezét, és megrázta - nem szabad azonban szem elől tévesztenünk, hogy mi bármily nagy gazdasági, technikai hatalommal rendelkezünk is, egyelőre csak kis szigetecske vagyunk az emberiség nagy óceánjában, és oktalanul nem szabad pazarolnunk sem pénzünket, sem eszünket, mert a többségében még ellenséges áramlatok elsodorhatnak bennünket minden erőfeszítésünk ellenére! Tehát: csak, mint apuka is mondja, kis lépésekben, de mindig előre haladjunk, egy fél lépést sem hátrálva!

- Amíg Te sáfárkodsz, Fiam, a család pénzügyeivel, addig nyugodtan alszunk - mondtam - aztán látsz itt köztünk egyetlen olyan arcot is, amelyiket ne a tenni akarás pirosítaná? Ugye nem?! Nos - minket különböző ösvények bejárása után sodort egymás mellé sorsunk, gyermekeinknek azonban már könnyebb lesz, mert akár az általunk kitaposott ösvényen is, már sokkal tervszerűbben haladhatnak a család által kitűzött cél irányába! De most már tényleg fejezzük be! Szeretnék jelen lenni Vikiék elindulásánál! Nagyon messze és nagyon bonyolult útra indulnak! Nem tudok eléggé hálát adni a sorsnak, hogy éppen ebben a kritikus időben hozott össze minket egy nemzetközileg elismert újságírónővel, aki mellesleg vér a vérből és egy ugyancsak nemzetközileg elismert jogásszal, aki, ha nem is vérszerinti, de lelki rokonság-

ban van velünk! Nem tudom mivel magyarázni érzéseimet, de van valami a levegőben, ami nagy változások előtt szokott jelentkezni!

- Induljunk, Édesapa! Holnap is folytathatjuk! - Judit szavait a jelenlévők felszólításnak vették, s néhány perc múltán már csak a szél dudorászott a kastélypark fiatal fái között, karácsonyéj csillagfényből szőtt hárfáján, édesítve a fekete földben szunnyadó csírák álmát!

Viktóriáék Kínába indulásánál mégsem lehettem jelen, mert annyira mélyen aludtam, hogy Judit sajnált felébreszteni, sőt, hogy ébredésemkor ne tehessek szemrehányást, ő is mellettem maradt, s persze el is aludt! Így történhetett, hogy midőn úgy délelőtt tizenegy tájt kinyitottam a szemem, ő még javában durmolt, Anna pedig - a triász harmadik tagja, a családi ágy sarkán Dávidkát cumiztatta! Érdekel eset ugye, hogy nem a szülőanya, hanem a szülésre alkalmatlan nő babusgatja a gyermeket! De hát ez nálunk már a harmadik eset: Szilvia, valamint ikertestvére Betti is hasonlóképpen osztoztak a lányokon, közülük is inkább a meddő Betti foglalkozott többet kicsi korukban, de később is velük! Az érdekesség kedvéért meg kell jegyezzem, hogy Fanni lányom már egyetemi hallgató volt, mikor édes mamáját, Szilviát felségül vettem, s a fiatalabbik, Gréta, csak rá egy évre született! A triászt tökéletesebbnek el sem lehetett volna képzelni, pedig mint tudjuk, az ikerpár hívő buddhista volt, én pedig, ha nem is kimondottan ateista, de istenképem sokban különbözött a kereszténytől! A mostani pápa felfogása, miszerint a buddhizmus azonos az ateizmussal, szerintem nem fedi a valóságot, legfeljebb annyiban, hogy közelebb áll a realitáshoz, azon belül pedig az emberi természethez! Valahányszor a különböző vallások felfogásbeli különbségeit boncolgatom, a lengyel kisfiú édesanyja korán elhunyt nagynénikéjének szavai jutnak eszembe! A fiú kérdésére, hogy ki az Isten, kérdés-feleletben válaszolt: „szeretsz Te engem, kicsikém?” - Mire a fiú: „hát persze, hogy szeretlek!” „Na látod, Kicsim: a szeretet maga az Isten!” - nos katolikusnak kereszteltek, de ha kiközösítéssel fenyegetnének meg, akkor is ezt az istenképet őrizném meg szívemben: a szeretetet, mint minden jó forrását! De megint nagyon elkanyarodtam, bár tulajdonképpen csak a fejezet első mondatainak magyarázatát próbáltam röviden összefoglalni!

Tehát délelőtt tizenegy tájban ébredtem és csalódottan vettem tudomásul, hogy szeretteink felszállásánál nem lehettem jelen, de persze nem szóltam, nehogy felébresszem feleségemet, Annával pedig - a kicsi cuppogása közepett - jelbeszéddel üdvözöltük egymást.

Nem sokkal később átvitte Dávidkát a nörszhöz, ő pedig visszajött hozzám, s mivel Judit még mindig mélyen aludt, fülemhez hajolva suttogta:

- Már két ízben jelentkeztek Viktóriáék, de szigorúan meghagyta, hogy ne ébresszelek fel, különben nagyon megharagszik rám, amit természetesen nem szeretnék!

- Tudom Kedvesem - mondtam - én sem...! - Már éppen helyezkedtünk, hogy tovább durmolunk, midőn jelzett a készülék, előbb Vanda köszöntött, majd Jenett, de mindjárt összekapcsoltak Viktóriával:

- Halló, Apucika - köszönt rám ő is - ugye nem haragszol, hogy nem ébresztettünk fel? Benéztem hozzátok, de nem volt szívem megzavarni álmodat, és különben is elbúcsúztunk már este, aztán - tudod, mennyire szeretlek - a távolság ellenére mindig úgy érzem: itt vagy mellettem, simogatod az arcom, a kezem és ez itt fenn, harmincötezer láb magasan is biztonságot ad! Most éppen Omszk felett vagyunk, alattunk hóvihar dühöng! Azért emelkedtem ilyen magasra, mert nem szeretném, ha megismétlődne az izlandi eset! Itt ugyanis nincs a közelben meleg forrás, pedig, ha csendesebb lenne az idő, szívesen szaunáznék egyet! Bocsáss meg, az irkutszki reptér jelentkezett -, csók drága, átadom a professzornak...!

- Halló, kedves Barátom! Kialudtad magad? - köszöntött rám Lí - engedd, hogy köszönetet mondjak mindazért, amivel elhalmoztatok bennünket! Úgy tapasztalom, hogy nagyon

boldogok a fiatalok! Szebb ajándékkal meg sem tudnátok volna lepni őket, mint a karácsonyi jótékonykodás! Ha nem veszed rossz néven, felvetnék egy gondolatot, ha ugyan még nem fordult meg a Te fejedben is, a hajléktalanok megsegítésére vonatkozna! Mint hallottam tőletek: a hadsereg már nem tart igény több laktanyára -, nem lehetséges néhánynak a megvétele, majd rendbehozatala és ott elhelyezni a rászorulókat?! Ugyanott kisebb vállalatokat is lehetne létrehozni, amelyekben foglalkoztatva lennének! Ha nem nyúlnak a hónuk alá, hosszabb távon ez a réteg bűnbandákba szerveződik és akkor már a legjobb akarat sem segít! Maguk szerzik meg, amire szükségük van! Ha jól értettem: a kormányzó pártok, de azok is, amelyek jelenleg ellenzékben vannak, inkább a középosztályt akarják erősíteni a piacgazdaság hiénáival szemben, s arra már lehetőséget sem látnak, hogy a szegények tömegeit is megmentsék, pedig azok vannak többségben! Mint jogász mondom: ezzel a szemlélettel csak tönkre lehet tenni a nemzetet, mert vajon szükség lesz-e középosztályra is, ha nem lesz egy életerős munkásosztály? Még az oktalan férgek is bölcsebben cselekszenek, pl. a méhek sem a dolgozókat pusztítják el, hanem a dologtalan heréket, a dolgozók feladatuknak eleget téve maguktól is elpusztulnak! Rossz a külföldi befektetők koncepciója is, mivel a pártok és a szakszervezetek elhízott bürokratáira építenek! Azokat előbb vagy utóbb elsöpri az éhező tömeg, termelni tudó munkások híján pedig fuccsba megy a beruházás-befektetés! Ugye érted, hová akarok kilyukadni?! Nos - nekünk át kell nyúlni a jelenlegi államgépezetek felett és meg kell ragadni azoknak a tömegeknek a grabancát, amelyekről már lemondtak! Nem cirkuszt és kenyeret kell adni a népnek, hanem lehetőséget a becsületes és egészséges élethez! Ha mi meg tudjuk nyerni családkoncepciónknak ezt a már leírt társadalmi réteget, akkor feje tetejére állíthatjuk a mai, piacgazdaságnak nevezett, ordító ellentétekkel terhes társadalmi felállást! Hálásabb megoldást elképzelni sem tudnék!

- Nagyon köszönöm, barátom, fejtegetésedet! Mindazzal, amit elmondtál, megerősítetted, hogy a helyes utat járjuk! Mi ugyanis hazajövetelünktől ez idáig is, ezt a már leírt társadalmi réteget foglalkoztatjuk, és nem kis büszkeséggel mondhatom, hogy ezekkel a már leírt emberekkel erősödik, izmosodik családunk - egyelőre itthon, Magyarországon, de remélem, hogy a következő ország a tiétek lesz! Ha nálatok is sikerrel járunk, másutt már könnyebb lesz, s ezt azért is mondhatom, mert nálatok él az emberiség egyötöde!

- Igaz - felelte Lí - és mi megtisztelve érezzük magunkat, hogy együtt dolgozhatunk veletek a huszonegyedik század, reméljük meghatározó, programján!

- Kérlek benneteket - szólt hátra Viktória - hagyjátok abba! Apucikám, Irkutszkban le kell szállnunk! Nem tudom, mi jött rájuk, hisz engedélyezték az átrepülést! Lehetséges, hogy az orosz haderő átcsoportosítása zajlik alattunk a kaukázusi csecsen frontra! Nehéz, csapatszállító gépek tucatjait mutatja radarunk! Tartanak talán attól, hogy a csapatszállítást kísérő vadászok kémrepülőnek néznek, és ránk támadnak! Ha lelőnének, a kínai népköztársaság nem hagyná szó nélkül, de hogy elkerüljük a konfrontációt, inkább engedelmeskedünk a felszólításnak!

- Okosan teszed, lányom! Csókollak benneteket és nagyon vigyázzatok!

Hogy utolsó szavaimat hallották-e? A készülék mindenesetre elhallgatott, s én bosszúsan jegyeztem meg: fene enné meg őket, hogy nem férnek a bőrükbe! Saját népüket pusztítják ezek az őrültek! Nem lesz könnyű a testvéri egyetértést kialakítani köztük, pedig anélkül - megtörténhet, hogy kipusztítják egymást és akkor mi értelme volt a sok véres áldozatnak?! Szép, dicsérni való a nemzeti öntudat, de attól még a más nemzetiségű embert sem szabad alábecsülni!

- Ezt mi értjük, Kedvesem, de azt is tudjuk, hogy a magyar és magyar között sincs minden rendben! Nézd ezt a kedves teremtést - súgta Anna, ugyanis Juditot egyáltalán nem zavarta a távolsági beszélgetésünk, tovább durmolt - az utóbbi hónapokban szaporodtak a zsidóság és a

cigányság elleni atrocitások! Hát mennyivel vagyunk mi különben náluk? Ha Viktóriára vagy Juditra gondolok, vagy még odébb: Amálka, Franz, Melinda - bocsáss meg, közös gyermekeiteket kihagytam, de hát nekem olyan egyformák valamennyien! Mindig a kis - na, nem mintha én nagy lennék - francia nevelőtanárra, Fannikára, Amálka pótmamájára gondolok, aki, mint tudod, azt vallotta, hogy Isten embert, nem pedig franciákat, magyarokat, kínaiakat stb. teremtett...!

- Igen - válaszoltam -, de Fannikához hasonlóak még kevesen vagyunk, és az az érzésem: Lí nagyon is tisztában van azzal, amit mondott az osztályok tagozódásáról! Jómagam is azt tapasztalom, hogy a Soros alapítványok, továbbá a nyugatra szakadt magyar-zsidó multimilliomosok is inkább a politikai-gazdasági elitre, a vállalkozókra, végezetül a köztisztviselői rétegre helyezik a hangsúlyt! Az egyszerű kétkézi munkás gyermekei kiszorulnának az iskolarendszerből és a régi közmondás: suszter maradjon a kaptafánál, szabná meg a határvonalat ismét?!

- Mint a háború előtti Magyarországon - szólt közbe Anna -!

- Igen - folytattam -, de hát azt a strukturális rendszert már a volt államkapitalista rendszerek is messze meghaladták! A jelenlegi munkástömegeket már nem szabad a régihez hasonlítani, mert ha másképpen nem is, a médiák segítségével sajátos műveltségre tett szert, s mint ilyen, sokkalta érzékenyebb a magasabb iskolázottságú rétegnél is, amikor az ember-ember közötti egyenlőséget firtatjuk!

- Tudod, Kedvesem, az én diákéveimben is csak a káderek gyerekeinek volt módjában a továbbtanulás - szólt közbe ismét Anna - mert az az ösztöndíj, amit az állam biztosított, nem sok mindent pótolt ahhoz még - neked nem kell mondani, hogy mit kellett feláldozniuk a tanulni vágyó munkás- és parasztszármazású fiataloknak, többek közt nekem is! Voltak persze Xéniák is, akik a szegényebbek iránti szolidaritásból maguk is vállalták a legtöbb esetben megalázó „munkát” a káderszülők patronálása mellett! Az ember-ember közötti egyenlőséget majd a mi magániskoláink fogják megvalósítani! Ahhoz mi még messze vagyunk, hogy egy magasan kvalifikált személy ne tartsa magára nézve megalázónak az alantasabb fizikai munkát, azzal együtt alacsonyabb rangúnak a kétkézi munkást! A mi célunk persze, a nehézségek ellenére a kiegyenlítődés kell legyen! Valakinek valahol el kell kezdeni, különben sosem lesz egyenlőség még a családokban sem, és ebben van a mi nagy felelősségünk, elsősorban a példamutatás területén! Nem kell mondjam, mennyire örülök én is annak, hogy Lí professzorban olyan személyre találtunk, aki családjával és barátaival előttünk fog járni abban a nagy és népes országban! Annyit akarok még hozzátenni az előbb elmondottakhoz: hagyjuk mi figyelmen kívül az általad említett multimilliomosokat! Majd rájönnek ők is, hogy rossz lóra tettek, ha pedig nem - azt hiszem, nem tévedek, ha azt mondom: nem az egyszerű emberek műve volt a holokauszt! A szeretet nem ismer kasztokat - osztályokat, de rangokat sem! Mi valósítsuk meg az igazi egyenlőséget, s ha senki nem követne bennünket, akkor sem veszítenénk semmit, mert a szeretet, amelyet egymás iránt érzünk, mindenért kárpótol minket!

- Hogy mennyire igazad van, Kedvesem - ezt azonban már az ébredező Judit mondta - ha nem vagyunk önmagunkkal, környezetünkkel és a világgal megbékülve, akkor semmi nem ér semmit! A milliomos éppoly boldogtalan, mint a vak koldus! És ez még akkor is így van, ha szeretet nélkül nyújtja alamizsnáját a rászorulók felé! Sokan közülük megfordultak svájci klinikánkon és sokan meg is haltak ott! Volt szerencsém tanulmányozni őket és nyugodt lelkiismerettel mondhatom: csak azok fogadták megbékélve az elkerülhetetlen halált, akik le tudták győzni felsőbbrendűségük tudatát, s vagyonukat, mint olyat, amire nekik már semmi szükségük, a felebaráti szeretet melegével, válogatás nélkül szórták szét a rászorulók között! Úgy félig éber állapotban hallgattam beszélgetéseteket: kik, kiket, miért, milyen előnyök

megszerzésében segítenek! Itt mindjárt kapcsolódhatunk a napi politikához: miért siettették egyesek a privatizálást a választások előtt, és miért tiltakozik a jelenben is a kisebbik kormányzópárt pl.: a miniszterelnök által kivizsgálásra visszatartott, majd a kormánytöbbség által semmisnek nyilvánított HungarHotels szerződéstervezettel kapcsolatban! Soros, Lantos, Sarlós és egyéb neveket emlegetnek, akik az amerikai tőzsdepiac milliárdos befutói voltak, s még ma is azok, s valamennyien magyar kivándorlók voltak! Nem tudom, miért kellene előnyben részesíteni őket, hisz tudomásom szerint Soros is, akit pedig édesapa mindig nagy tisztelettel említ, mint olyat, aki vagyonával nemes törekvéseket támogat, alapítványai révén nem az igazán rászorulókat segíti, hanem azokat, akiknek egyébként is adva lenne a lehetőség magasabb iskolázottság elérésére. Mikor szüleimet elveszítettem és összehoztak Katinkával, ő nem azt nézte, hogy milyen származású vagyok, milyen vallásban neveltek, hanem azt, hogy egy elhagyatott, lézengő árva vagyok, akinek segítségre van szüksége! A többit már tudjátok! Nos - Sorosnak is több szerencséje volt, mint esze, remélem: őszinte szavaimért, mint hittársam, hisz mindketten zsidók vagyunk, nem haragszik meg, ellenkezőleg: alapítványai ösztöndíjainak elosztásánál figyelembe veszi! De nemcsak ő - a többiek se a saját zsebükre gondoljanak elsősorban, hanem nemzetük - mert gondolom amerikai állampolgárságukra való tekintettel is magyarnak vallják magukat - mielőbbi talpra állására! Nekem nincsenek millióim, amim van, az a családé, de nem is kívánok többet, mint amennyire a mindennapi életemben szükségem lehet! Van azonban bizonyos szakmai tudásom, amelynek az igénybevételével életeket tudok megmenteni, életfelfogásom pedig: mindenki egyenlőként jön e világra és egyenlőként távozik belőle! Azt vallom, amit Anna imént oly szépen kifejtett: a szeretet minden és mindenért kárpótol! Anélkül bármilyen gazdagok lennénk is, üres lenne az életünk! Aztán van itt valami, ami a napokban megragadta figyelmemet és úgy gondolom, jó, ha ti is tudtok róla: valamelyik külföldi adásban pedzegették, hogy a magyar szakszervezeti lobbi a nyugdíj- és egészségbiztosító részére kívánja visszatartani az utóbbi napokban sokat emlegetett szállodaláncot! Én egyáltalán nem találom elítélendőnek, s ezt nemcsak azért mondom, mert orvos vagyok, azért is, mert a ma nyugdíjasainak, betegeinek a pénze, munkája fekszik azokban a szállodákban!

Kopogtak, s Katinka lépett a szobába:

- No - ti hétalvók - mondta - tán ágyhoz ragadtatok? Lassan ebédhez tálalnak!

- Jókor érkeztél, Kedvesem! Judit most éppen azt fejtegeti, miért lenne célszerű a szállodaláncot átadni a társadalombiztosítónak?!

- Ha ő mondja, bizonyára átgondolta, miért lenne célszerű - válaszolt Katinka, majd leült a hátrafelé könyöklő Judit mellé - inkább a nyereséget termelő szállodák, mint az energiát szolgáltató vállalatok! Úgy tudom, bizonyos részét azoknak is felajánlották a társadalombiztosítónak!

- Szamárság lenne elfogadni - szólt közbe Anna - nyilvánvaló, hogy azért akar a kormányzat mielőbb megszabadulni az energiát szolgáltató vállalatoktól, hogy elhárítsa magától az áremelkedések miatti felelőséget! De - ha csatlakoztatják a nyugati energiaszolgáltatáshoz, arra hivatkozván, hogy ne legyünk kiszolgáltatva keletnek, vajon kik fogják bírni fizetni a nyugati árszinten való szolgáltatásokat a hazai keresetekből, nyugdíjakból? Megszívlelendő lenne az idős Kopátsi közgazdász figyelmeztetése: egy testben, lélekben, reménységben leépült néppel csak akkor lehet kezdeni valamit, ha lehetőséget adunk neki a felépüléshez! Távol áll tőlem a politika, mindennel inkább foglalkoznék, de meglátásom szerint, s ha jól emlékszem már tőled is hallottam - felém - közelebb áll egymáshoz a szocialisták és a keresztény demokraták programja, mint a szabad demokratáké! Ha a kormányzat nem változtat fogyasztást csökkentő, nadrágszíj húzogató gazdaságpolitikáján és továbbra is a valutaalap és a világbank tisztviselőinek az utasításait követi, nem akarok én sem jósolni, de lehetségesnek tartom, hogy

még a négy éves ciklus lejárta előtt távozni lesz kénytelen! Persze ezzel nem akarom azt mondani, hogy az előbbiek jönnek vissza, azoknak a politikája még a mostaniakénál is pocsékabb volt és jövőstruktúrájukban is csak a középosztály erősítését emlegetik, mint a politika központi kérdését!

- Hagyjátok a fenébe az egészet - szólalt meg ismét Katinka professzor - mi már eddig is többet fektettünk be itthon, mint az összes többi! Aztán ott lesz még a klinika és a rákelleni szérumhoz szükséges alapanyagot termelő üzem szélesítése! Ahogy én benneteket és magamat is ismerem: soha nem fog megtérülni a belefektetett pénz, de nem is az a fontos, hanem a daganatos betegségek visszaszorítása! Most másról beszéljünk, ha nem akartok mozdulni, s tovább akarjátok nyomni az ágyat: Margitka említette a bajor kastély hasznosításáról kötött egyezséget és nyomban ünnepek után indulni akar, hogy elkezdhesse a szükséges változtatásokat! Arra kért, hogy menjek vele, és legalább tanácsokkal lássam el, nehogy valamilyen hülyeséget csináljon, mert benne ugyan megvan a jóakarat, de kevés gyakorlati tudással rendelkezik ahhoz, hogy egy modern intézményt hozzon létre, munkában elfáradt öregjeink részére! Én holnap mindenképp indulnék vissza Bázelbe, de megígértem neki, hogy vele tartok! Egy-két napot én is kimaradhatok, és így legalább nem veszik kárba az idő! De ne lustálkodjatok - Janzenék már régtől a kupola alatt sétálgatnak, nem szép tőletek, hogy így magukra hagyjátok őket! - E szavak után egy rántással lehúzta rólunk a takarót és zavarta kifelé a két asszonyt: gyerünk a fürdőbe -, nekem is van itt némi jussom, de ne ijedezzetek, nem fogom lestrapálni Jóskát, mindjárt megyünk mi is, csak előbb egy kis személyes eszmecserét folytatunk...!

Judit és Anna távozása után pedig fölém hajolt, csókolni kezdte mellemet, miközben az övé a hasamon himbálódzott! Már felkészültem „Buda" bevételére, midőn Katinka hirtelen felült: most ne - mondta, pedig látszott az arcán, hogy szívesen benne lenne a folytatásban - csak azért küldtem ki őket, mert Margitkával együtt úgy határoztunk: csak a Te társaságodban indulunk a bajor kastélyba! Nekik, mármint: Juditnak és Annának úgyis több jut belőled, mint nekünk, azt a néhány napot nem irigyelhetik tőlünk, amit veled töltünk a kastélyban! Különben lesz elég dolgunk az enyelgés mellett! Szeretnénk úgy átrendezni ott mindent, hogy mindenki, aki odakerül - még mi is - kellemesen tölthesse el hátralévő napjait! Odafele Buda elvisz bennünket, vissza pedig majd megtaláljuk a megoldást! Benne vagy? - Fürkésző, átható tekintete szinte a velőmet perzselte... -!

- Megbeszéljük - mondtam -, de jó lenne, ha Xéniát és Pistit is vinném magunkkal, mégiscsak ő a belsőépítész!

- Arra ráérünk, Kedves - volt Katinka válasza - egyébként előbb a külső építészre lesz szükség, Annát pedig a mi jelenlétünkben nem fogod nélkülözni!

- Nos - akkor rendben - mondtam -, de most már tényleg mennünk kell, nehogy Diana és Janzen megorroljanak ránk!

- Bejöhetünk? - szólt át a fürdőből Judit - nem zavarunk?

- Eddig sem zavartatok volna, Édes! Katinka arra kér, hogy menjek velük néhány napra, én mégis több hozzáértéssel rendelkezem, és persze szívesen találkozom a három öreggel is! Mivel Ferenc nem tudja otthagyni a farmot Floridában, valakinek a bajorországi birtokot is szemmel kell tartani, a három öregnek pedig már egymagában a kastély is sok! Átbeszéljük a dolgokat, s majd tavasszal Anna és Csaba utaznak oda a külső átépítés tervei miatt, később pedig Xénia! Neked, Édes - Judithoz az ünnepek után éppen elég munkát fog adni a budai szállás, és gondolom a Kékgolyóban is hiányolnak!

- Igen! Valószínű, Édesapa! De csak arra az időre engedlek el, amíg veletek lesz Katinka!

- Megegyeztünk! - a szó Katinka ajkáról röppent fel, Anna pedig, aki törülközővel a derekán lépett a szobába:

- Nem nagyon örülünk kedves az ötletnek, hisz Jóska csak néhány napja érkezett haza hosszabb távollét után, de persze - melletted biztonságban lesz! Csatlakozom Judit álláspontjához!

- Boszorkányok! - Csak ennyit mondtam, majd magamra húzva a hálóköpenyt, indultam a fürdőbe, s már a zuhany alól szóltam vissza: készítsétek ki a ruhát, és ti is úgy öltözzetek, hogy ebéd előtt teszünk egy sétát a parkban!

- És ha közben Vikiék keresnének! - Judit aggodalmaskodott, ő nem hallotta, hogy már több ízben is jelentkeztek -!

- Visszük magunkkal a kis mindentudót, Kedvesem!

Ezek a csodálatos asszonyok! Rájuk gondoltam, miközben váltogattam a meleget a hideggel: Judit: fehér bőr, fekete hajzat -, Katinka kreol, gesztenyebarna hajzattal -, és Anna: a rózsaszínű bőrű szőke Démon! Kicsi és tüzes, valósággal izzik a teste még most ötvennégy évesen is! Nem igaz, hogy a szőkék frigidek, vagyis - bizonyára van ilyen is, meg olyan is! Ezek a gondolatok azonban épp csak átröppentek agyamon, mert Judit rám nyitotta az ajtót, kezében már széttárt törülközővel:

- Segítek, Édesapa, mert mint látom, Janzenék fölfelé tekintgetnek. Bizonyára sokallják távolmaradásunkat!

- Akkor igyekezzünk, Édes - mondtam, és hagytam, hogy végigdörzsölje testem, az öltözködésnél pedig már hárman is segédkeztek, így aztán tényleg csak néhány percbe telt csatlakozásunk Janzenékhez -, az idősebb Janzen és felesége Diana kétszeresen is családunkhoz tartoztak: első fiam, Kisjózsi Diana első házasságából származó fiatalabb lányát vette nőül, ők azonban a repülőgép-katasztrófa alkalmával a tengerbe vesztek két kisgyermekükkel együtt! Legutóbb pedig a fiatal Janzen vette nőül fogadott lányomat: Irmácskát -, de egyébként is: Margitka legidősebb fia, Buda, szintén Diana lányát vette nőül, azt pedig tudjuk, hogy természettudós Ferenc fia, érvényes, bár inkább névházasságból, tőlem származott. De - mindezeken túlmenően is szoros barátság fűzött az idősebb Janzenhez, aki annak idején, volt apósommal, Jörggel együtt segítette börtönből való kiszabadulásomat, utána pedig Svédhonban való letelepedésünket. Érthető tehát a közvetlen és bizalmas hang közöttünk!

- Már éppen indulóban voltunk, hogy utánanézzünk, mi tart vissza benneteket?! Mi ugyanis ott voltunk Viktóriáék felszállásánál is! Csodálatos ez a helyből felszálló gép! Masszív, és mégis olyan mozgékony - fogadott bennünket Janzen -!

- Zsóka és a kanonok nagyon el vannak kenődve a fiuk házassága miatt, de magam sem helyeslem Tamás házasságát! Túl fiatal a fiú - évődött Diana - egészségesebbnek tartom a mi Janzenunkét! Jobb, ha a férfi néhány évvel idősebb! Ezt annak ellenére mondom, hogy a kis kínai jogtudor nekem is nagyon megtetszett!

- Ma már egyáltalán nincs jelentősége annak - kapcsolódott a beszélgetésbe Katinka -, hogy melyik nemhez tartozó fiatalabb vagy idősebb! A házassági, és azon belül a családi kapcsolatok átértékelődtek! A monogám típus már csak törvényileg meghatározója a keresztény-zsidó családoknak is! Szerethetünk egy férfit vagy nőt egy egész életen keresztül, de ez a szeretet egyáltalán nem zárja ki egy másikkal vagy többel való kapcsolattartást szexuálisan is! Amennyiben a gyermekekről való gondoskodás - vegyük pl. a mi családunkat - nemcsak a két szülő kötelessége, hanem az egész közösségé, egyáltalán nem káros, inkább hasznosnak mondanám a vegyes születésű gyermekek együttes nevelését! A fajták ilyetén való kereszteződése az ember szempontjából sem elítélendő, persze nem a testvérek, féltestvérek kapcsolatára

gondolok, hanem pl. Janzen, valamint Tamás és az övékhez hasonló házasságokból származó gyermekekre...!

- Hát - nem tudom - szólt Janzen - Te bizonyára tudományos szempontokat is figyelembe veszel! Én sem hiszek a Rómeó és Júlia-féle örök szerelemben, de őszintén: feleségem mellett nem is tudnék még másokra is gondolni! Testileg, szellemileg igénybe veszi az embert!

- Ilyet mondani rólam - Diana megállt és szembefordult férjével - valóban ilyen vérszívó lennék? Nekem sem volt más, mióta veled élek, s még csak eszembe sem jutott, hogy meg is csalhatnálak!

- Ne érts félre, Édesem! Én tökéletesen meg vagyok elégedve veled - mentette, ami menthető volt Janzen -, de nem ítélem el pl. Jóskáékat sem, pedig nézz csak magad köré -, egy egész hárem követi és biztosíthatlak, hogy valamennyien szeretik, és ő is szereti valamennyiüket!

- Ez így igaz - mondtam -, de nem térnénk át inkább más tárgyra?! Nekem nagyon is megfelel a kis kínai lány és Tamás házassága! Tamás eszét veszti, ha nem veheti el Csiát, és különben is - a törvény előtt az én fiam! Azon túl pedig - a lány már szíve alatt hordozza az utódot! Zsóka és a kanonok kifogásaira pedig: hogy derékba törik mindkettejük élete, csak azt mondhatom, hogy a kicsi a mi nagy családunkba fog beleszületni, szülőanyja igaz csak egy lesz, s ugyancsak vérszerinti apja is, rajtuk kívül azonban még számtalan anya és apa gondoskodik neveltetéséről! Ha megkérditek Fanni lányomat vagy Grétát, hogy Szilvia vagy Betti volt-e számukra kedvesebb?! Gondolkodás nélkül válaszolják, hogy Betti! Ha pedig - bocsássatok meg, de ez az igazság - Judit és Anna felé fordulva - megfigyelitek, hogy Dávid fiam melyikük ölében érzi magát nagyobb biztonságban, első rápillantásra nyilvánvaló lesz, hogy Annáében! De persze ez nem azt jelenti, hogy Judit kevésbé szereti, csupán azt, hogy Judit más irányú elfoglaltsága miatt Anna és a kicsi között közvetlenebb a kapcsolat! Az emberiség jövője szempontjából a kis és nagy családokat a nadrágszíjparcellás és a nagyterületű szövetkezeti gazdálkodáshoz lehetne hasonlítani - persze nem kolhozokra gondolok, hanem családi szövetkezetekre! Nem kétséges, hogy melyik eredményesebb! Van vagy húsz éve annak, hogy olvastam egy japán tanulmányt arról, hogy ha az emberiség szaporodását nem gátolnák valamilyen módon, nem sok időbe telne, és a föld minden négyzetmétere be lenne építve! Ezért is és még sok minden másért, szükséges változtatni az eddigi társadalmi struktúrákon! Eddig legalábbis nem találkoztam jobb megoldással a miénknél! De ebből azt hiszem ennyi elég! Most pedig halljam: kinek mi a szíve vágya, mert én, figyelmen kívül hagyván az egymás nyakára hágó politikusokat - kitűnően érzem magam ebben a csodálatos asszonykoszorúban is!

- Térjünk vissza inkább beszélgetésünk kezdetére - szólalt meg ismételten Janzen - mint már megjegyeztem: csodálatos ez a helyből felemelkedő repülőgép, de mondhatnál valamit arról: hogyan vezette Lehel feleségét és a két új-rokont az izlandi mocsárból Kirunába, vagy - de arra már nem is merek rákérdezni: mit éreztetek, midőn az ALFA-1-nek elnevezett űrhajó huszonöt perces út után letett benneteket itt a parkban?! Nem lehetne ezekkel az eddig egyedülálló gépezetekkel felgyorsítani a népek egymás közötti megbékélését? Még mielőtt belebonyolódnának a háborúskodásokba, olyan helyzetet teremteni, hogy belássák: csak ártanának saját maguknak is az erőszakos megoldással!?

- Tudod - mondtam elgondolkodva - nem olyan egyszerű dolgok ezek! Hisz ha olyan könnyű lenne végrehajtani, mint elképzelni?! Egyelőre mindkét megoldás kísérleti stádiumban van! A mai szuperháborús technikát csak egy még tökéletesebb technikával lehet visszariasztani, és mivel mindkét megoldás nagyon költséges, csak abban az esetben kezdeményezhetünk, ha a siker tekintetében semmi kétség nem merülhet fel! Aztán - mivel a feltalálók kínai mérnökök és az amerikai többségű tőkével létrehozott konzorcium elsősorban a terület miatt függő vi-

szonyban van Dél-Koreával, Kínával, Japánnal, az ő hozzájárulásuk nélkül semmit sem tehetünk!

- De - ha egyszer amerikai többségű tőkével alakult, miért van titkosítva az amerikai kormányzat elől is? Mint hallom, örömest leszedtek volna benneteket az amerikai gépek, ha hozzátok férnek!

- Ne feledd, hogy a mi magántőkénkről van szó! Méri papája az alacsony munkabérek miatt alapította Dél-Koreában a repülőgépgyárat! A kínai-japán kapcsolat már a mi kezdeményezésünk révén jött létre, elsősorban a nagy területekre kiterjedő kísérletek miatt!

- Nem tartotok attól, hogy mint Napóleon is megjegyezte már: ha az a hatalmas néptömeg felébred álmából, megremeg az egész világ! Nem tudom ugyan szó szerint, de így értelmezhető!

- Már felébredt - mondtam -, de ismereteim szerint a sárgafajta ember semmivel sem veszélyesebb a fehérnél vagy feketénél, és különben is: jelszavunk az egységes világállam!

- Erre már a Bibliában is van utalás, de ismervén az emberi természetet, nem hiszem, hogy valaha is megvalósulhat?!

- Ugyan, Kedves - Katinka, aki néhány lépéssel előttünk ment, hátrafordult - miért ne valósulhatna meg? Jelenleg a világ első és egyetlen szuperhatalma - igaz Lí professzor szerint csak ideig-óráig - a legvegyesebb lakosságú állam! Természetesen az Amerikai Egyesült Államokra gondolok! Ha ott, elég nagy területen egységes nemzetté olvad össze: fehér, fekete, sárga és vörös, miért ne következhetne be ugyanez az egész Földön?! Régóta hangoztatják, hogy mennél kulturáltabbak lesznek az emberek, mennél magasabb színvonalú lesz a technika, annál nagyobb lesz a veszély, de az a felismerés is, hogy csak egymást segítve, nem pedig elpusztítva van jövője az emberiségnek! Tarthatatlan az a gyakorlat, hogy miközben dollár-milliárdokat költünk a betegek gyógyítására, egészséges emberek millióit gyilkoljuk le! A háborúknál szemléletesebb példát sem tudnék erre, mint a zsidóság milliói-nak elpusztítása! Most éppen aktuális emlékezni rá, lassan egy esztendeje tart a holokausztra való emlékezés! Félek, hogy a békeszólamok, a koszorúzási ünnepségek elfedik az újabb siratófalak alapozását! Nekünk nagyon-nagyon nyitva kell tartanunk a szemünket, s ha bármelyik oldalról kerekednének is felülre a gyilkolás Mefisztói, minden eszközt, a legújabbakat is be kell vetni megsemmisítésükre!

- Várjatok csak - szóltam - azt hiszem, Vikiék jelentkeznek! - A zsebemben lévő rádiótelefon csipogott! Katinka rögtön elhallgatott és a többiek is feszülten figyeltek... -

- Halló, Kicsim! Itt vagyunk a parkban! Együtt az egész társaság! Sikerült leereszkednetek?

- Igen, Apucika, de már ismét a magasban vagyunk! Jól hallasz? Mert én alig hallok valamit -, alattunk még mindig tombol a hóvihar!

- Akkor valószínűleg az befolyásolja a vételt, Kicsim! Én mindenesetre jól hallak -, mondd, mért kellett leereszkednetek, de őszintén, ne hallgass el semmit!

- Csak gyanítom, Apucika, hogy hallottak valamit a gép teljesítményéről és fényképfelvételeket akartak róla csinálni! Igaz, udvarias formában - az időjárásra hivatkozva - mindenáron el akartak távolítani bennünket a repülőgép közeléből. Mivel nem voltunk hajlandóak elhagyni, kijelentették, hogy saját biztonságunkra való tekintettel az erőszaktól sem riadnak vissza, s ha nem sikerül Lehelt hívnom, ő pedig a kínai külügyminisztériumot, ki tudja, hol kötünk ki! Hogy a kényszerpihenő idején aztán mi zajlott le az orosz és a kínai politikai berkekben, egyelőre nem tudhatjuk. Mi mindenesetre már a kínai felségterület felett repülünk, az idő is kezd tisztulni alattunk, s már kisebb magasságban is biztonságos...! Ha megérkeztünk, azonnal jelentkezünk, hogy ne idegeskedjetek miattunk! Annyit mondhatok, hogy ez a repülő-

géptípus minden eddiginél biztonságosabb! Hála a konstruktőrnek! Csók, drága...! Máris ereszkedünk...!

- Csók, Kicsim! És csak okosan! Nem engedhetünk meg magunknak egyetlen rossz lépést sem...!

- Bántották őket? - Judit kérdezte, de valamennyiük szeme rajtam csüngött -!

- Nem bántották, Édesem, de a szándék valószínűleg megvolt, különben miért parancsolták volna le, hisz a magasban nyugalom van és üzemanyaguk is elegendő a bázisig! Sajnos, manapság Oroszországban nem tudni, hogy ki van felül, s míg ez a bizonytalanság lesz uralkodó, addig nem is engedem, hogy repülőgépeink közlekedjenek felette -, legfeljebb az űrben szelhetjük át! Nyugat nagyon téved, ha abban a hitben, hogy a vörös fenevad elvérzett, leállítja fegyverzetének felújítását! A szovjet birodalom szétesése ellenére Oroszországban nagyon sok és kiváló tudós dolgozik! Az a tény pedig, hogy bennünket is együttműködésre kértek hivatalosan is, s mint a mai eset mutatja, attól eltérően is, azt bizonyítja, hogy fegyverzet terén egyáltalán nem lanyhult a verseny az első helyért! De abban sem vagyok biztos, hogy Oroszország lemondott volna örökre világhatalmi törekvéseiről! Jó, hogy most ott is, mint nálunk, a maffiózók és a szemérmetlenül harácsolók garázdálkodnak, de előbb-utóbb minden vihar elül és akkor - előre kiszámíthatatlan, hogy a nép mihez kezd a hatalommal!? E tényt pedig nagyban befolyásolhatja, hogy a Kínai Népköztársaságban stabilizálódik a gazdasági fellendülés! Egyáltalán nem biztos, hogy a nyugati mintájú kapitalizálódásnak nincs jobb alternatívája: a milliomosok és az éhezők táborának kitermelése helyett pl.: az általános megelégedettségre való törekvés, amihez már csak egy lépés a mi irányzatunk! Ne feledjük: nem minden néppel lehet elhitetni, mint pl.: a mexikóiakkal, hogy a csupasz patkányfiókák sütve a legfinomabb csemege! Annál talán még a kígyó, a cserebogár, vagy a szöcske is gusztusosabb! Azt pedig a mi fajtánk még kevesebb ideig tűri, hogy egy kis réteg tejben, vajban fürdik, míg a nagy többségnek a legszükségesebb élelmiszerekre nem futja!

- Pfuj...! - Janzen köpött egyet - ha kérhetlek, hagyd abba a férgek felsorolását, mert mint hallottam, rostélyos és spékelt nyúlgerinc közül választhatunk az ebédnél, és máris kezd korogni a gyomrom! Inkább vegyük célba az ebédlőt, ki tudja, holnap mivel traktálnak minket Floridában, ugyanis elhatározásunk, hogy oda utazunk, végleges! Beszélgetünk velük, jelenleg fiunk is ott tartózkodik és majd csak január másodikán indul vissza Pekingbe! Gréta lányod szeretett volna beszélni veled, de nem volt szívünk felébreszteni!

- Pedig jobban tettétek volna, ha felébresztetek, mert nem tudhatni, miről akart beszélni velem! Ő szegénykém a legsebezhetőbb korban van - egymás után veszítette el azokat, akikre most lenne legnagyobb szüksége! Szeretném, ha valamennyien figyelemmel lennétek erre a tényre! Főképp ti - Janzen és Diana felé - mivel holnap találkozni fogtok vele! Ami pedig a férgeket illeti - véleményem szerint a halakat is közéjük sorolhatjuk, és ha Anna jól informált, akkor az ebédnél a rostélyos és a spékelt nyúl mellett még gombás kecsegét is felszolgálnak, direkt a ti tiszteletetekre.

- Na - jól megkaptam, de veled szemben nem szégyen alulmaradni - Janzen hátba ütögetett, majd - megnyugtathatlak, hogy kislányodat, Grétát mi nagyon is szeretjük! Janzen fiunk és a közte lévő régebbi barátságból azt reméltük, hogy a végén házasság lesz! Hogy nem így történt, semmit nem változtat iránta való szeretetünkön, és egészen biztos vagyok afelől, hogy Irmácskán kívül Gréta áll legközelebb Janzenhez! Nincs tehát egyedül most sem, mi pedig, ha egyáltalán szükségeli, ellátjuk a megfelelő tanácsokkal! A rostélyosról és a spékelt nyúlról pedig lemondok a kecsege kedvéért! De - ha jól tudom, az már a gerincesek közé tartozik!

- A patkány pedig az emlősök közé - mondtam, az előttünk haladó asszonyokhoz pedig - vegyük célba kedveseim az ebédlőt, nehogy legszeretettebb barátunknak éhesen kelljen távozni tőlünk! - A hangnem, ahogy mondtam, persze egyáltalán nem volt sértő, szoktuk egymást ugratni, de attól még kezdettől fogva testi-lelki jó barátok maradtunk!

Elindultunk tehát a kastély felé, menet közben kopaszra nyírt, fehérlebernyeges Krisna hívőkkel találkoztunk. Fiatalok voltak, és láthatólag kedélyesen beszélgettek. Néhány elkapott szóból megtudtuk, hogy az ökumenikus „Park-bazilika" felépítését dicsérték, mint olyat, ami az egyetemes Istenség dicséretére kiválóan alkalmas! Nekik ugyan van már hazánkban imaházuk, de itt, a kupola alatt is meg kell vessék lábukat, hisz alkalmasabb helyet nem is találnának híveik számának gyarapítására! Akarva-akaratlan Szilviára és Bettire kellett gondolnom - tulajdonképpen ők voltak az ökumenikus bazilika megálmodói, nyilván azzal a szándékkal, hogy a többi világvallás mellett Buddhának is őt megillető helyet biztosítsanak! Buddha követői előkelő helyet foglaltak maguknak a kupola alatt, még mielőtt a kupolát ráhelyezték volna a dupla plexifalra, Szilvia és Betti azonban nincsenek köztük és talán már soha nem is lesznek, hacsak, mint vallották: újra nem születnek! Vagy tán élnek valahol és jelenéseik az anyagtól megtisztult lélek, nem pedig távhipnózis következménye? A technika legújabb felfedezései folytán már nem zárható ki a lélek látható formában történő, de anyag nélküli cselekvő jelenléte sem! S ha már itt tartunk - hagyjuk, hogy szeretteink tömjék a gyomrukat, mi pedig előzzük meg az idős Janzenéket Floridában és hallgassunk oda Gréta és a fiatal Janzen eszmecseréjére!

Kelet felől épphogy kibukott a vízből a már megjelenése pillanatától perzselő nap! Bíbor sugarai végigsuhanván az óceán fodrain, megtörtek a delfinfarm épületén, s visszaverődve rózsaszínűre festették az épület előtti vízfelszínt csakúgy, mint a vízben lubickoló fürdőzőket. Grétának - éjjel ismét megjelentek előtte édesanyja, Szilvia, valamint nagynénje, Betti, s mivel hiábavaló volt kapcsolat-keresése apjával, ki másnak panaszolhatná el rémlátásait - nem volt kedve úszkálni, s most lábait lóbálva gubbaszt a terasz sarkában egy hintaszéken. Hiába szólongatják, még froclizzák is Napsugárral, de mintha nem is hallaná, a távolba, a nap felé fordul, szemeit behunyja, majd mintha még mindig az éjszakai látomás mibenlétén meditálna, két tenyere közé hajtja fejét...!

- Mi bánt? - kérdi tőle a fiatal Janzen, aki még nem szokott hozzá a klímához és késve igyekezett csatlakozni a többiekhez - csak nem Tamás vagy Te jár a fejedben, vagy delfined hagyott cserben? De - hisz emeld fel fejed és lásd milyen vágyakozással tekint feléd az a ronda, ferdepofájú hím!

Gréta azonban nem mozdult. Janzen rosszat sejtve mellé lépett, és felemelte lefelé konyuló fejét:

- Csak nincs valami bajod - kérdi ismét - vagy tán a bánaton kívül benned is hagytak valami maradandót?

- Bolond vagy!? Miféle maradandóra gondolsz - nézett föl a lány, majd ismét lehajtotta fejét... -

- Hát - aki a tűzzel játszik az meg szokott perzselődni - válaszolt Janzen - nekem nyugodtan megmondhatod, ha esetleg terhes maradtál!?

- De nem maradtam terhes! Hülyének tartasz?! Nekem még egy diplomám sincs - kapta fel ismét fejét a lány - majd ha legalább négy lesz, mint neked, de akkor sem biztos, hogy akarok! Nélkülem is túlszaporodás fenyegeti a Földet, ellenben az éjjel megint megjelentek anyukámék, hogy megfeddjenek, mint mondták: immorális viselkedésem miatt! Hát én mást sem csinálok, mint tanulok, tömöm az agyam a sok - talán olyasmikkel, amelyekre úgy lehet soha nem is lesz szükségem, miért lenne bűn az, ami nekem tetszik és jólesik? Az igaz, hogy a tizenhét évemmel még fiatalkorú vagyok, de érzésem szerint a testem, s azzal együtt szellemi

képességeim is érett a szexuális kapcsolathoz. Ha tizenhat évesen alkalmasak vagyunk meghalni a hazáért - éppen a hajnali hírekben hallottam, hogy Oroszország csecsenföldi körzetében tizenhat éves fiatalokat küldenek a frontra, sőt - az orosz hadügyminiszter mosolyogva jelenti ki, hogy a fiatalok a hazáért jelszóval ajkukon mosollyal halnak meg, akkor tizenhét évesen mért lennénk alkalmatlanok a szexuális életre? Nem készülök apácának és testem felett magam rendelkezem! Ha nem így van, cáfold meg! Apukámat hívtam, de nem hoztak össze vele, anyuka és Betti néni pedig - ha élnek valahol, mért nem jönnek ide?! Hogy van az, hogy hallom hangjukat, látom arcukat, sőt - teljes testi mivoltukat, de ha ölelésre nyújtom karom, csak a levegőt markolom! Ne nevess! Ezt már apuka is megtapasztalta! Vagy mi csak az árnyképükre vagyunk méltóak? A hang az övék, s a fizimiskájuk is! Miféle jelenségről lehet még itt szó? Neked meg kell tudnod magyarázni, ha nem - visszaadhatod diplomáidat!

- Tévedsz, Gréta! Nem mondom, hogy kislány, mivel már nagylánnyá avattad magad - Janzen megpróbált nagyon komoly arcot vágni mondókájához - nekem van ugyan négy diplomám, de egyiknek sincs köze a teozófiához! Én hiszek vagy sem, minden eshetőségre számítva áldozok Odinnak, a vikingek istenének is! De - függetlenül a régi bálványoktól, hiszek az egyetemes istenségben anélkül, hogy igényt tartanék valamiféle mennyországra! Szeretem a természetet, s diplomáim is azzal vannak összefüggésben! Egyet tudok biztosan magamról: nem tartozom a kiválasztottak közé, nincs kapcsolatom a túlvilággal, meggyőződésem: ha szeretem a természetet, akkor Istent, a teremtőjét is szeretem, és én tovább nem gyötröm magam, hogy mi van, mi nincs!? Majd - anélkül, hogy erőltetnünk kellene, úgyis beteljesedik sorsunk! Kinek így, kinek úgy! De most minden viccet félretéve: lehetséges, hogy a te anyukád és Betti nénéd, amikor téged dorgálnak tetteidért, ők, mint kiválasztottak Buddha ölében élvezik a túlvilág gyönyöreit! Ők mindig mintha egy kicsit nem a földön jártak volna! Nem hiszem, hogy jelenéseik távhipnózis eredményei lennének, inkább - de erre nem esküszöm: a béklyóiból kiszabadult lélek önálló produkciója! Ők fizikai mivoltukban már képtelenek - de ez is csak feltételezés - kapcsolatot teremteni veled, az anyai szív szeretete azonban nem szűnik meg az utolsó dobbanással, tovább hat az önállósodott lélek-személyében is, s ha szükségessé válik, fizikai létünkben is befolyásolhat! Hogy szavaimat igazoljam, nem kell messze mennünk: emlékszel első jelenésükre Tiencsinben, a hajón?!

- Persze, hogy emlékszem, sőt - Irmácska is velem volt, és mint akkor mondtad: a hajóra jövet találkoztál velük! De mért volt szükségük motorcsónakra, ha egyszer kötöttség nélkül szárnyalhatnak?!

- Tán éppen Irmácskával és velem akarták bizonyossá tenni számodra a jelenés megtörténtét! A katasztrófák sorozatos bekövetkezése pedig: a dél-kínai árvíz, a hatalmas erejű japán földrengés, most pedig a sorozatos testvérháborúk...!? Mi jöhet utánuk? Egy még pusztítóbb árvíz, lehetséges, hogy éppen itt, vagy Kaliforniában, esetleg Európában? Ha kíváncsi vagy véleményemre: azt ajánlom, hogy ezeket a csakis metafizikával magyarázható jelenségeket vedd komolyan! Magadra-hagyottságodra hivatkozván ne lépd át az erkölcsi normákat, ami nem lemondást jelent pl.: a szexről, csak annak kordában tartását! Neked nagyon is éles felfogóképességed van: dorgálásukat irántad való szeretetüknek tulajdonítsd, és lehetőségeidhez képest viszonozd! Mostanában láttam egy filmet, melyben az apa és anya előrelátásának köszönhetően életben maradt fiú ötvenkét év távollét után hazatérve, a temetőárokból kaparta elő öngyilkosságba menekülő szülői sírját! A miértre többféle magyarázat van mindig! Azt azonban, hogy melyik a helyes, nekünk kell eldönteni!

- Lehet, hogy igazad van - szólalt meg Gréta - szerintem azonban a miértekre - következtetéssel - hozzávetőlegesen pontos választ tudunk adni! De - mi elsősorban földön járó lények vagyunk! Gondolkodni bizonyára - a maguk módján - még az egysejtűek is tudnak! Az egyetlen tény, ami az állatvilág fölé emeli az embert, szerintem az, hogy elképzeléseinket, ha

a körülmények adottak, meg tudjuk valósítani! Tudunk variálni! De állítom, hogy nem ez az ember rendeltetése, hisz minden általunk elképzelt és elképzelhetetlen, a variációival együtt megtalálható a természetben! Nagy jelentőséget tulajdonítunk a felfedezéseknek, pedig mind-az, amit eddig alkottunk vagy ezután fogunk alkotni, tökéletesebb formában megtalálható a természetben! Okosabban tennénk, ha a csak metafizikai jelenségekként magyarázható történések helyett a realitásokra helyeznénk a hangsúlyt, megtanulnánk újból a földön járni! Egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy a ma embere boldogabb, mint a hajdani barlang-lakó és abban sem, hogy tetszeni fog a Teremtőnek, ha megépítjük a bolygók, s egyéb űr-objektumok erővonalainak alkalmazásával üzemelő űrhajót, amely minden eddigi képzeletet felülmúl gyorsaság tekintetében! Meg vagyok győződve arról, hogy nekünk itt a Földön kell keresnünk és megtalálnunk a boldogsághoz vezető utat! Hogy aztán mi az immorális vagy morális? Lehetséges, hogy ami neked immorális, az nekem morális! Most mindenesetre, mielőtt folytatnánk, úszom egyet ezzel az általad ferdepofájúnak nevezett hímmel, mert ő a szeretetet érzékeinkkel is felfogható módon, ellenszolgáltatás reménye nélkül is nyújtja! Tudod - már egyáltalán nem találom különösnek Franz bátyám és feleségének a kapcsolatát ezzel a kecses felépítésű, magas intelligenciájú fajjal. Ha sikerülne a kísérletük, általa az ember nemcsak bölcsebb lenne, jobb is, és közelebb kerülne rendeltetéséhez! Mit keresünk mi a világűrben, amikor a direkte számunkra teremtett Földet sem ismerjük!? A túlvilág iránti vágyakozás felszításával, a földi élet igénylését akarják elaltatni bennünk! Ezeknek az állat-ként nyilvántartott lényeknek nincsenek emeletes könyvtáraik, nem ismerik a filozófia filozó-fiáját és mégis - évmilliók óta uralják a tengereket, óceánokat...! Sok minden megfordult már az agyamban, amióta itt tartózkodunk, többek között az is, hogy itt folytatom tanulmányaimat bátyám mellett, de olyankor mindig apukának tett ígéretemre gondolok, hogy több akarok lenni emberségben is, tudásban is az átlagnál, tehát visszamegyek veled, addig azonban..., - körülnézett, majd felállt, kihúzta magát, mintha szállni akarna, aztán egyetlen szaltóval a ferdepofájú delfin mellett termett, s pillanattal később, mintha kilőtték volna őket, már messze bent, az öböl közepe táján tűntek fel!

- Téged máris akadémikussá avathatnának - morogta fogai közt Janzen, aztán egy ugrással ő is a fürdőzők közt termett...!

Amíg ők elvont és evilági dolgokról beszélgettek, a nap egyre feljebb kúszott, a víz színe bíborból aranysárgára változott, s a vízzel együtt a benne lubickoló emberek is! Ha volt valaha paradicsom, talán ott élhetett hasonló körülmények között ember és állat együtt...!

A néhány napból közel egy hónap lett, melyet bajorországi birtokunkon töltöttem! Ez az idő elég volt arra, hogy Magyarország politikai és gazdasági megítélése megváltozzon mind keleten, mind nyugaton! A szociális érzékenységű vezetők rájöttek arra, hogy a szabadpiac kötöttség nélküli rászabadítása a lakosságra káoszt és teljes ellehetetlenülést eredményez a bérből-fizetésből élők körében! Nekik ugyanis - azon kívül, hogy erejük és egészségükhöz mérten munkaidőn túli munkát vállaltak - ha kaptak - semmiféle csalás vagy egyéb korrupciós lehetőségre nincs sem alkalmuk, sem módjuk! Amidőn pedig Horn miniszterelnökkel egyet-értésben kinyilvánították azon igényüket, hogy a kormányprogram kizárólag megszorító intézkedéseit át kell értékelni, a szocialista párt liberálisai a kormánykoalíció kisebbik pártjával karöltve, a gazdasági szakembereket - számítva esetleges kormányváltásra - vissza-tartották felelős kulcspozíciók vállalásától! A lakosság előtt nyilvánvalóvá vált, hogy a hazai pénzpolitika irányítói, liberális elvekre hivatkozva, múlt századi sémákat akarnak az országra ráerőszakolni - figyelmen kívül hagyják, hogy a nép, az egyszerű munkás népre gondolok, száz év alatt kinőtte a gyerekcipőt, és igényei is mások, mint a hajdani cselédeké volt! Hogy a bérrabszolgaság nem tartható tovább, hisz a kétkézi munkás kulturszintje ma már sok esetben magasabb, mint az őt foglalkoztató vállalkozóé! Hogy a bankárok - újgazdagok többmilliós

jövedelme az átlag 10-15 ezer forintos, bérből-nyugdíjból élők tömegeinek ellenállásába ütközik, s vagy vissza a diktatúrába, vagy a demokrácia adta lehetőségeket kihasználva el kell söpörni az útból a kommunista rezsim nyugati hitelezőinek bérenceit! A modern piacgazdaságban a vállalkozók érdekei azonosak a dolgozók érdekeivel! Csak művelt, megelégedett munkás tudja azt a többletet termelni, amivel modern társadalmunkban felszínen lehet maradni! Nemcsak a pénzügyminisztert, egész sleppjét el kell takarítani, a valutaalap és a világbank képviselőivel pedig meg kell értetni, hogy egy, már tönkretett országtól csak akkor lehet elvárni adósságai törlesztését, ha előbb hagyják megerősödni! Az ország mai vezetőinek át kell értékelniük egész eddigi politikájukat, a konklúziókat pedig az ország lakossága elé kell tárni! Ám - ha figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy a lakosság értelemszintjének köszönhetően belelát a susmusokba, akkor számolniuk kell a következményekkel! Már nem lehet eladni az országot büntetlenül, a büntetést pedig a nép fogja kiszabni, és nem lesz könyörületes! De más is nyilvánvaló lett előttem: amíg nyugat felől az ország kirablása, a kommunista rendszernek adott hitelek behajtása, az olcsón felvásárolt - kárpótlási jegyekért megszerzett állami-szövetkezeti vagyon ellehetetlenítése már elviselhetetlen teherként jelentkezett, erősödött az egyébként nyugatnál sokkalta szegényebb keleti népek segítő szándéka! A ’90-ben 360 százalékos nyugat felé fordulás, mintha kezdett volna vissza-keletfelé pörögni! Ez a tény megerősítette bennem azt a meggyőződést, hogy kínai beruházásaink révén hazánkat is szolgálhatjuk, még pedig úgy, hogy a mi ottani beruházásaink ellentételeként a Kínai Népköztársaság nagyobb mértékben növeli hazánkból származó importját, amit részben a mi hazai vállalataink exportálnak, de ugyanezt a formulát lehet Oroszország, a volt szovjet köztársaságok, Japán, India, a kelet-indiai szigetvilág országai felé is alkalmazni, és ebben az esetben a nyugati tőke spekulánsok hoppon maradnak! Kína egymaga elég nagy ahhoz, hogy a kis Magyarország feleslegét befogadja, és ez esetben nem kell nyugat kegyeiért esdekelni! Ijesztgetéssel már nem sokra mennek, mert a mi, vagyis a távol-keleti konzorcium űrtechnikájának nyugaton nincs alternatívája! Az atlanti-szövetséget új tagok felvétele helyett akár fel is oszlathatják! A kommunizmus visszatérésétől már nem kell tartaniuk, ellenben az emberhez méltó életet igénylő, felvilágosult tömegektől annál inkább! Mi mindenféle háborús konfliktust ellenzünk, a népek jogos követelését azonban akár erőnkön túl is támogatjuk!

A parkban sétálva - egyedül, mert a többiek dolgoztak: ki erre, ki arra, a kelet-nyugati kapcsolatok előnyét, hátrányát mérlegeltem, midőn Ádám fiam Pestről érkezvén, mellém hajtott:

- Csókollak, Apuka - köszönt rám - hogy érzed magad? - Otthagyván a kocsit, ahol megállt, mellém lépett - jó, hogy egyedül találtalak - folytatta - annyi mindent meg szeretnék vitatni veled, hisz oly ritkán találkozhatunk kettesben, pedig vannak dolgok, amelyek csak ránk tartoznak! Feleslegesen borzolnánk velük a család kedélyét! De - tényleg jól vagy? Ugyanis olyan dolgot szeretnék megvitatni veled, amitől borsódzik az ember bőre!

- Mi a baj, Fiam - mondtam - csak nem arról az emberről akarsz beszélni velem, aki felgyújtotta magát a parlament előtt?!

- Hát Te tudod már...?!

- Bemondták a hírekben, de persze azt nem, hogy miért tette...! Szegény ördög! Jól fogunk kinézni, ha az öngyilkosok egyébként is magas számát az önégetők gyarapítják! Bizonyára a honatyák figyelmét akarta felhívni a szerencsétlen a már-már elviselhetetlen terhekre! Mielőtt jöttél, a bel- és külpolitika ingoványos területeit vitattam magamban: hová fog vezetni ez a - magyar átoknak nevezett torzsalkodás, hatalmi harc? Ahelyett, hogy egymás kezét fogva segítenének a bajbajutottakon, hogy együttes fellépéssel igyekeznének növelni az ország presztízsét, egymás torkának esnek, egymással versenyezve rontják hazánk külföldi megítélését, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy nem kimagasló tevékenységük, csupán választóik bizalmából „próbaidőre” kapták a megtisztelő hivatalt, többségükben az ismeretlenségből

emelkedve ki! Nyomorult haszonlesők! Amíg meg nem választják őket, fűt-fát ígérnek, utána pedig - először, másodszor és harmadszorra is előbb az egyéni egzisztencia növelése, és ha marad még idejük, bemennek a parlamentbe kipihenni magukat, magyarul: csicsikálni egyet!

- Van sok igazság szavaidban, Apuka, de hát akkor miért léptettük vissza a mieinket szinte az utolsó pillanatban? Nekik nem lett volna érdekük az egyéni haszonlesés, hisz a család biztosította volna számukra is azt, ami nálunk minden családtagnak kijár!

- Édes Fiam! Mi, hiába hogy itt születtünk, harminc év után csak idegeneknek néztek bennünket, nem nagy esélyünk lett volna annak ellenére sem, hogy beruházásainkkal igyekeztünk javítani az itthoni állapotokon! Itt most nem azt nézik, hogy mi voltam, mielőtt úgyszólván kitoloncoltak az országból, hanem azt, hogy mi vagyok most! Azt senki nem kérdi, hogy lettem azzá, aki vagyok - bocsáss meg, hogy egy személyben beszélek...! Az egyszerű emberek előtt egy rohadtul gazdag bankár vagyok, aki a mellényzsebéből szórja az alamizsnát, az elit előtt pedig: a szerencse fia...! Idő kell ahhoz, hogy megismerjék és el is ismerjék azt a küzdelmes életet, ami mögöttem van! Van még valami, amiért fontosnak tartod, hogy kettesben legyünk? Nem mintha nem venném örömmel, Fiam, sőt! Sok mulasztás terhel veled szemben is!

- Ne hibáztasd magad, Apuka, hisz anyuka szerint: amikor születtem, semmiképp nem szorulhattunk volna rád, mert téged is mások tartottak el, de nem is volt rá szükség, mert anyuka is, nagyiék is jó keresettel bírtak! Az a tény pedig, hogy inkább Nellike, majd később, vagy tán egy időben Amálka segítségét fogadtad el, egyáltalán nem elítélendő - nem Te vagy az egyetlen, akit a prostituáltak segítettek a nehéz időkben! Megvallom neked őszintén: én sem lettem volna anyuka kitartottja, bármennyire szerettem volna sem!

- Jó ezt hallani tőled, Fiam!

- Akkor is ezt mondanám, ha nem Krőzusként, hanem egyszerű kutatómérnökként - mert ugye az voltál - térsz haza, de hagyjuk a múltat, inkább a jelenről beszélgessünk: ma a gazdasági szakemberek fő témája a privatizálás eddigi gyakorlatának megváltoztatása! Szeretném hallani a Te véleményedet, mert, mint tapasztalom, az utóbbi időben igencsak hidegen hagy az ország gazdaságpolitikája! Megmondanád, mi az oka ennek a pálfordulásnak?

- Nagyon egyszerű oka van, édes Fiam: nem látom a fáktól az erdőt! Magánosítani szükségszerű, mert az állami tulajdon csak préda volt és ma is az! Az azonban nem megoldás, ha az állami vagyon magánosítása úgy megy végbe, hogy egyik társadalmi osztályt a másik nyakára ültetjük! Ez egyáltalán nem jelentene előrehaladást, csak a több évezredes gyakorlat ismétlését! Már pedig nálunk ez történik! Az elitnek sürgős az állami vagyon privatizálása, mert tart attól, hogy az ország vezetői rájönnek: hosszútávon érdemesebb a dolgozók tulajdonába adni a részvény többségét, mint bár készpénzért, de olcsón, itthoni vagy külföldi tőkéseket vagy tőkéscsoportokat juttatni előnyhöz! Az ország devizatartalékai elegendőek ahhoz, hogy legfeljebb két évig felszínen maradjon, utána pedig - és itt kapcsolódhatnánk be mi is - a felfutó export bevételekből már lehetne törleszteni az adósságot is! Az ország jelenleg baloldalinak titulált vezetői különbséget kell tegyenek a tulajdonos dolgozó és a bérrabszolga között, ha erre nem képesek, akkor - én nem vagyok hajlandó egy újabb úri-Magyarország felépítéséhez hozzájárulni! Mielőtt érkeztél, azon tűnődtem: hogyan tudnánk a hazai beruházások mérséklése mellett segíteni az ország pénzügyi helyzetén, és nagyon egyszerű és ésszerű megoldást találtam: mi ugyan el vagyunk kötelezve távol-keletnek, de ottani beruházásainkat méltányolva, az ottani kormányok kötelezhetők magyarországi termelésünk többletének importálására! Előbb azonban látni szeretném: merre lépnek az itteni illetékesek!? Azt nem kell neked mondanom, hogy miért festenek sötét képet a magyarországi privatizálásról a befolyásos amerikai lapok: egytől-egyig valamelyik tőkéscsoport tulajdonában van és érdekük, hogy mennél olcsóbban jussanak hozzá a magyar tulajdonokhoz. Persze, kár lenne

szépíteni a dolgot: Amerikában is bérrabszolgaság van! És, ha ezt nem tudná a magyar kormány, akkor bizony a választóik nagyot tévedtek! Ha pedig helyes irányban lépnek - most különben is alkalom nyílik erre: az új pénzügyminiszter és az új nemzeti bankelnök színrelépésével és nyugat továbbra is vacillál, akkor fogunk lépni mi, és pedig közel és távolkeleten! Ez a feladat főképp rád és Viktóriára vár! Lehel számára a konzorcium irányítása is elegendő lesz!

- Bocsáss meg, Apuka, de nem látod kicsit sötéten a dolgokat? Szürkeállományra nekünk is szükségünk lesz... -

- Szürkeállományra igen! De az ne egy privilegizált rétegből kerüljön ki, amire szemmel láthatólag az új iskolareform is törekszik! Nekünk a műveltség általánossá tételére van szükségünk! Mindenki számára lehetővé kell tenni, hogy amit ki tud magából hozni, azt a legmagasabb szinten hozza! A ma hatalmon lévők, a régebbiekhez hasonlóan, attól tartanak, hogy a műveltség általánossá tételével megszűnik a társadalomnak az a rétege, amelyik eddig a fizikai munkát végezte! Az én véleményem pedig az, hogy minden munkát, a fizikait is, lehet, sőt kell, akadémiai szinten végezni! Ha igaz az, hogy több szem többet lát, akkor az is igaz, hogy több agyból több okos gondolat származik! Ha visszaállítják a hat általánost, akkor csak a már ma is felsőbb és középréteghez tartozók gyermekeinek lesz módjában magasabb műveltségre szert tenni, mert - vagy már eleve úgy irányozzák be a különböző iskolatípusokat, vagy a munkás gyerekek - nem látván maguk előtt perspektívát - a kötelező hat osztályért sem fognak lelkesedni! Ez a lépés, ha a munkásirányzatú kormányzat megengedi, egyben bukását is jelenti! Mert - ma a felnőtt lakosság értelemszintje messze fölötte van a II. József korabelinek! Akkor a főnemesség meg tudta akadályozni az egyébként jó szándékú uralkodó iskolareformjának bevezetését, ma ez egy kissé nehezebb dió lesz! Ha az a rossz emlékű kommunista rendszer tandíj nélkül ki tudta iskoláztatni a mai első elitet, akkor ez a felmagasztalt, szabadpiaci versenynek titulált, még nem tudom mi - ne tudná...? Dehogy nem! Csak, mint már mondottam valahol: a kiművelt főkért áldozatot kell hozni, de nem a kis családoknak, hanem az egész államnak! Vagy - az olyan nagy közösségeknek, mint a mi családunk! Nagyban megkönnyítené az iskoláztatást, ha az állami vállalatok tulajdonjoga többségében a dolgozókra szállna! Majd ők választanának megfelelő vezetőket, gondoskodnának arról, hogy szükség esetén a körmükre üssenek, a feladatukat rosszul, nem megfelelően végzőket pedig nem milliókkal a zsebükben, hanem fenékbillentéssel elégítenék ki! Az ilyetén kialakuló, úgyszólván: családi részvénytársaságok gondoskodnának mind az iskoláztatás, mind az egyéb szociális programokról! A kormányzat kizárólag, mint nálunk, a családban Te, az organizátor szerepét töltené be - országon belül, országon kívül összehangolná a dolgokat! Ehhez az átszervezéshez szívesen nyújtanék segítséget, és véleményem szerint az ország lakosságának többsége is! Az ilyetén való átalakulással, akárcsak a kis szingapúri állam - húsz, harminc évet nyerhetnénk, de nemcsak mi, azok is, akik régebben hiteleztek és azok is, akik az azonnali zsebből fizetők helyett a lassúbb, de biztosabb jövőt kovácsoló, dolgozói réteget juttatják vagyonhoz! Ez nem lenne kommunizmus, sőt - annak ellentéte, egyúttal a jövő század népesség és gazdaságpolitikájának egyedül üdvözítő útja!

- Elméletnek nagyon is jó és üdvös, Apuka! Figyelembe kell azonban venni, hogy ma inkább szétfelé, mintsem egymás felé halad az emberiség! A közös piac és az Európai Unió immár több évtizedes múltra tekinthet vissza, mégis könnyebb lenne visszaállítani a nemzeti államokat, mint véglegessé, visszafordíthatatlanná tenni az egységes Európa kialakulását! A nacionalizmus, rasszizmus egyre több helyen jelentkezik, súlyosan veszélyeztetve a kibékülési folyamatokat! Ha ezek a zavaros mozgalmak egyesítik erejüket a tőkéjüket féltő kapitalista körökkel, vajmi kevés reményünk lehet arra, hogy gyakorlatunkat világméretűvé fejlesszük! Nem mindenkinek érdeke a békés együttélés, Apuka! A háborús termelés átállítása hasznos, az emberiséget szolgáló javak előállítására még az olyan nagy és látszólag gazdag államban

is, mint az Egyesült Államok, nagy megrázkódtatással járna, a szegényebb államokban még inkább! Ez az emberi társadalom, hacsak az evolúció folytán, majd valamikor nem alakul át békés rágcsálóvá, a háború és béke váltógazdálkodását fogja generációról-generációra örökíteni!

- Édes Fiam - mondtam - a rabszolgaságot is erőszakkal döntötték meg, a jobbágyfelszabadítás sem ment simán, mért ne lehetne a mai bérrabszolgákból tulajdonrésszel bíró, egyenlő jogokkal rendelkező társadalmat kialakítani?! Katinka néném mondta az ünnepek alatt: „minden változik és nekünk, gondolkodó embereknek adatott feladatul, hogy ezeket a változásokat az emberiség javára hasznosítsuk!" Mit gondolsz - miért éppen a mi birtokunkba jutottak azok az ultramodern eszközök, amelyekkel mindent és mindenkit - értem alatta az emberiségre káros anyagokat vagy akár személyeket is - szinte percek alatt megsemmisíthetünk!

- Ez eddig rendben is lenne, Apuka, de mi történik akkor, ha a konzorcium távol-keleti tagjai támadó fegyverként akarnák azokat alkalmazni?

- Elfeledted talán, hogy a pilótafülkékbe kizárólag családunk tagjai ültethetők be, s ez a záradék abban az esetben is érvényes, ha házasság folytán a nagy kínai néppel, vagy a konzorcium másik két tagjának állampolgáraival vérszerinti kapcsolatba kerülünk?! Gondolok Csiára és Tamásra, de nem zárható ki Gréta húgod házassága sem egy kínai férfival! Aztán lassan beérik az utánpótlás: Viki, Linda és Eszterke gyermekei...! Azt már előre megmondhatom, hogy gyermekeink bármelyik egyetemen diplomázzanak, egy plusz, négy éves kurzust még vagy az itthoni magánegyetemünkön vagy a Kínában építendő „bázis-egyetemen" még rá kell tenniük! Persze attól még alapíthatnak családot is a kérdéses idő alatt! Nem hiszem, hogy Tamás előrehaladását a Csiával kötött házassága visszavetné!

- Ez is rendben lenne, Apuka, de te se feledd, hogy az atomerővel üzemelő űrhajókhoz Kína szolgáltatja a hajtóanyagot!

- Erre, Fiam, Lí professzor szavaival válaszolok: „a sárgák sem rosszabbak a fehéreknél!" Sőt - ha visszaforgatjuk a történelem kerekét akár több ezre évre, azt kell tapasztaljuk, hogy a sárgák nem irtották ki az általuk elfoglalt területek lakosságát, mint pl. a fehérek tették a világ nem is egy pontján! Észak és Dél-Amerikában a konkvisztádorok népirtása -, vagy a portugál és egyéb fehérfajta rabszolga-kereskedő Afrikában, de sorolhatnám még...! Aztán - a távol-keleti vallásoknak közel sincs annyi áldozata, mint akár a kereszténységnek vagy a mohamedán hitnek! Elég meggyőző?! De Te ezt nélkülem is tudtad! Ha tehát a birtokunkban lévő hadászati eszközök alkalmazásával - egyelőre csak a képátvitelre gondolok, közelíthetjük az álláspontokat, kiküszöbölhetjük a különböző súrlódásokat, s ha nem tetszik, de muszájból előbb-utóbb barátságok szövődnek és elkezdődhet az a sokat emlegetett aranykor! De, mint a karácsonyt is megelőzi a bronz, ezüst, arany vasárnap, hát bizonyára szakaszolható lesz az emberiség nagy-nagy ünnepét megelőző felkészülés is! Ha pedig a vér és áldozat nélküli eszközök nem lesznek eléggé meggyőzőek, akkor, de csakis akkor kerülhet sor megsemmisítő csapásra, de akkor is csak az irányító központok ellen és sugármentes anyaggal! Az űrből villámként lecsapó rakéta ellen semmivel sem tudnának védekezni! Az „agy" megsemmisítése után pedig..., - az egyszerű, dolgozó embereknek sosem állt érdekükben a baráti jobb visszautasítása!

- Azt hiszem értelek, Apuka! Azt is, hogy miért viseled annyira szíveden az egyszerű emberek sorsát! A Te jóságod a keserűség betonágyában érlelődhetett ily szilárddá, s ha eddig csak csodáltalak - anyuka örökös szomorúsága kiölte belőlem az apa iránti szeretet szikráját is - ezután a csodálat mellett, valahányszor rád gondolok, nem fogom visszautasítani azt a meleg, simogató érzést, amely ellenállhatatlan erővel tör rám a közeledben! Talán-talán az apai szeretet közelségének hiánya, az örökös szorongás tett engem is alkalmassá arra, hogy

betöltsem a tőled örökölt posztot! Meg kell mondjam: hivatástudat nélkül nem is mertem volna nyomdokaidba lépni! Ennyi nagyszerű ember között az első lenni, nagyon nagy megtiszteltetés, de feladatnak sem kisebb! Ha nem a Te véred folyna ereimben, vállalni sem mertem volna!

- Ha jól emlékszem, édes Fiam, Te a privatizációval kapcsolatban akartad kikérni véleményemet...!

- Jól emlékszel, Apuka! Ne haragudj, hogy közben egészen személyes jellegű dolgoknál kötöttünk ki! Még csak annyit az előbbiekhez: mit gondolsz, hogy történhetett, hogy az eddigi repülőalkalmatosságok konstruktőrei nem jöttek rá arra az egyszerű tényre, hogy spirálszárnnyal sokkal egyszerűbb a fel- és leszállás, egyúttal a helyzetváltoztatás is!

- Erre csak a konstruktőröktől kapott választ adhatom tovább, ugyanis az én oldalamat is furdalta a kíváncsiság: a spirálszárny alkalmazásához megfelelő sebesség szükséges, amire csak az atommeghajtású motorok képesek! Valószínűsítem, hogy a különböző objektumok erővonalai által üzemelő űrhajók is spirálszárnyakkal lesznek irányíthatóak! De erre Lehel bővebb információval szolgálhat, ha érdekel, persze jobban tesszük, ha nem is érdeklődünk a titkok után! Nem a véletlennek köszönhetően állítottam Lehelt és Viktóriát a konszern élére, bocsáss meg, ha nem konzultáltam előbb veled, de erre a posztra nálunk alkalmasabb nincs a családban! Ők mind a nyelvismeret, mind a szakértelem tekintetében rendelkeznek a szükséges plusszal! De - most aztán tényleg térjünk át hazai dolgainkra, Fiam! Ha jól tudom, a magyar vagyon kétharmadát már privatizálták, mi az, ami érdemleges és még hátra van?! Mint hallottam, a kárpótlási jegyüzérek lebuktak! Lehet egyáltalán bízni a hazai tőzsde és bankrendszerben? Te, mint volt bennfentes, mit gondolsz: mivel fogják kezdeni az új pénzügyi szakemberek működésüket, mert, mint ahogy mondják: semmi nem változik a gazdaságpolitikában, akkor mi végből a felhajtás, amit a pénzügyminiszter lemondatásával kezdeményeztek?

- Kevés időt töltöttem mostanában a hazai gazdasági berkekben, Apuka, s magam is úgy gondolom: körül kell nézzek kicsit: van-e egyáltalán feneke a hazai fazéknak, mert ha a lefelé zuhanás tovább tart, ha a hazai vállalatok kiárusítása nemhogy erősítené, rontja a gazdaság stabilitását, akkor nem tudom, van-e értelme további foltozgatásnak részünkről...?!

- Rendben van, fiam, nézz utána! Az én meglátásom szerint a szabadpiac nyugati hiénái mohóságukban nem veszik észre, hogy elveszítik lépéselőnyüket, amivel a történelem megajándékozta őket! Nem veszik észre, hogy a dülöngélő orosz elnök mögött ugrásra készen várakozik a volt Szovjetunió tagországait újra egyesíteni akaró fiatalabb nemzedék. Megvárjuk, hogy a hazai pénzügyek új irányítói merre és hogyan nyitnak, mert hisz az nonszensz, hogy a kormány eddigi gazdaságpolitikája változatlan marad! Aztán, majd ha minket hagynak úgy dolgozni, ahogy eddig tettük dolgunkat, akkor nem zárkózunk el a további beruházásoktól! Egyetlen feltételem lesz továbbra is: a dolgozói tulajdon és a családi részvénytársaságok elsőbbséget kell, hogy élvezzenek! Én a magam részéről nyugatot éppúgy szeretem, mint keletet, bármelyik országban hajlandó vagyok beruházni, ha annak törvényei nem ütik családi koncepciónkat! Nekünk tehát - legyünk bár a világ egyik legbefolyásosabb, leggazdagabb családja, nincs okunk félni attól sem, hogy esetleg a keleti befolyás újból erősebb lesz a nyugatinál. Ha a nyugati pénzvilág hagyja, hogy országaink megcsalatván általuk, kelet felé fordulnak, mi nem állunk elibük! Számunkra népünk, sőt - a népek boldogulása, egymásra találása a fő cél! Az pedig tökéletesen mindegy, hogy honnét kapunk segítséget! Nem pénzre, politikai tőkére gondolok! Akik azt hiszik, hogy vodkával leteríthetik az orosz medvét, nagyon tévednek! Ott sok, józanul gondolkodó, okos ember van, akik felmérték a kommunista munkáskáderek gőgjét, azzal együtt a mostani defetista elbizonytalanodás veszélyét is! Világosan látják, hogy a hatalmas cári Oroszország, majd a Szovjetunió, darabjaira hullván,

egyenként életképtelen képződményekként, vagy anarchiába torkollnak, vagy a szabadpiacnak nevezett vadkapitalizmus áldozatai lesznek! Első dolguk lesz tehát az egyesülést immár önkéntes alapon megvalósítani! Nem rossz népek lakják elő, közép és hátsó Ázsiát, vezetőik a rosszak, vagy legalábbis rosszak voltak évszázadokon keresztül! Ha hazájukért, népükért aggódó politikusok kerülnek hatalomra, akkor a tűzzel, vassal és vérrel egymáshoz forrasztott népek közössége újból erős, hatalmas lesz, csak a diktatúrának demokráciává kell szelídülnie! Hogy a nép ne félje, szeresse vezetőit!

- Tulajdonképpen nekünk is erre lenne szükségünk, Apuka, mert ami a rendszerváltás óta Magyarországon kialakult, azt mindennek lehetne mondani, csak demokráciának nem... -

- Ezt már mások is megállapították, Fiam, de mint minden mást, a demokráciát is tanulni kell! Nem attól van demokrácia egy országban, hogy több párt áll az ország rúdja mellé, még attól sem, ha szabadon beszélhetünk, írhatunk - a demokrácia az emberekhez méltó életet biztosító jogok kiteljesedése! Amennyiben hozzátesszük a polgári vagy népi szócskát, már nem is beszélhetünk demokráciáról, mert mindenik szócska egy-egy osztály önkényét fejezi ki! Alapos oka van ma mind a szocialista, mind a szabad-demokrata pártnak kihangsúlyozni, hogy polgári demokráciát akarnak kiépíteni az országban! Az sem a véletlen műve, hogy a privatizációt a készpénzfizetők felé orientálják! A dolgozói tulajdont biztosító hitel folyósításáért csak a szakszervezetek hadakoznak, kevés eredménnyel! De hát a polgári társadalmakban bérrabszolgaság van! A munkás ki van szolgáltatva a tulajdonos önkényének, szocialista demokráciáról pedig nem is beszélhetünk, mert a „népuralom” is kitermeli a maga „disznófejű” nagyurait, akik tán még rosszabbak az előzőknél is! Nincs más út az igazságos és békés társadalom kialakítása felé, mint a családi tulajdonlás! Egyenlőséget hirdetni, vagy megvalósítani, két különböző dolog! A francia forradalom óta többféle elmélet született már az egyenlőség elvét hangoztatva, de gyakorlatba eddig egyedül a mi családunk ültette át! Hogy helyesen cselekedtünk - azon kívül, hogy a családban béke, szeretet és jólét uralkodik, s hogy mindennek ellenére vagyonunk folyvást, növekszik bizonyítja közösségünk életképességét és azt is, hogy a szövetkezés a modern társadalomban egyedüli biztosíték, a szociális igazság megvalósítására melyre nem kisebb személyiség szólította fel az államok vezetőit, mint a római pápa! A nyugati polgári társadalmak és a Vatikán ellentéte kizárólag abból adódik, hogy a mai pápa ragaszkodik a krisztusi elvek valóra váltásához, de ha nem ezt tenné, nevezhetné-e magát a Mester földi helytartójának? Én a dogmák területén sok mindennel nem értek egyet a keresztény papsággal, e téren azonban, azzal együtt, hogy minden tőlünk telhető támogatást megadunk, a gyakorlatban már előttünk járunk!

- Sok-sok türelemre lesz szükségünk, Apuka, mert mint látom, a madarak egyre szemtelenebbül csipkedik a szegfűt! Nekik bőséges eleséget biztosítanak tengeren túlról, ellenben a szegfű alá már trágya sem nagyon jut!

- Édes Fiam - mondtam - a szocialistákat a munkás tömegek és a kisnyugdíjasok emelték a dobogóra! Ha ő megfeledkeznek erről, és helyettük a gulyás kommunizmus idején innen-onnan összelopkodott tőkével rendelkező újgazdagokra, a rendszerváltás óta folytatólagos privatizációs csalások vámszedőire, az ipar és a kereskedelem ellenőrizhetetlen árrendszerét ügyesen kihasználó vállalkozókra, a diplomával rendelkező műszaki és humán értelmiségre, a szabad-demokraták táborát képező, úgynevezett polgári réteget helyezik előtérbe, akkor megérdemlik sorsunkat! Ha megfeledkeznek arról az egyszerű képletről, hogy a mai polgári társadalmak kialakulására, megerősödésére majd egy évszázadra volt szükség és teljesen bizonytalan, ingoványos talajon, kétes eredetű tőkével rendelkezők táborát kívánják ők is gyarapítani, akkor -, de nincs is miből trágyázzanak alájuk a munkások tömegei! Hisz lassan azt is az erőnlétre használja fel szervezetük, amiből nem is olyan rég még - mondjam, ne mondjam...? - Inkább nem! Helyettük is szégyellem magam! Egyes külföldre szakadt,

magukat ma is magyarnak valló pénzarisztokraták ahelyett, hogy büszkén szajkózzák származásukat, legalább segítenék feltölteni az ingoványt, s a feltöltött, masszív talajra felépített egységes „polgári” társadalomra már méltán lehetnénk büszkék...! Ha nem..., hát akkor is lesz Magyarországon demokrácia, de abban már nem lesznek bérrabszolgák, mindenkinek keményen meg kell dolgoznia egzisztenciájáért! Erről én kezeskedem! Ha szükségét látom, a legmodernebb eszközöktől sem riadok vissza, előbb azonban Vanda húgod közreműködésével egy frissiben alapított, azaz: alapítandó sajtóorgánumon keresztül figyelmeztetjük a szegények táboráról megfeledkező urakat mulasztásaik következményeire! Tudom: a mennyországról, pokolról alkotott vallási hiedelmekkel nem lehet jobb belátásra bírni őket! Magam sem hiszek a lángpallosú kerubok-szeráfok véres számonkérésében, ellenben: az ember által létrehozott, máris rendelkezésre álló pokol majd elgondolkoztatja az életben maradottakat! Persze - jobb lenne a másik verzió - mint Jézus is mondotta: „ha el akarsz jutni a mennyek országába, osszad szét a szegények között, amid van és kövess engem!” - ha önként és erőszak alkalmazása nélkül mondana le minden vagyonos ember a számára felesleges pluszról! Ebben az esetben a pokol tüzével egyenlő pusztításra alkalmas eszközök a már Jézus által is említett mennyekbe röpíthetnek bennünket! Reméljük, ez utóbbi fog bekövetkezni, hisz három istenség is védi családunkat: két pogány: Odin és Wotan, valamint az egyetemes világ Istene! De mindenek előtt: nem árt, ha Te is figyelmezteted volt barátaidat: nem mindig a gyors megoldás hasznosabb! A pénzeladásos privatizációra értem! Mi különben nem veszünk már semmit, de ha a dolgozói tulajdonrészt növelik, a munkásoknak minden további garancia és egyéb kötöttség nélkül hitelezünk!

Az iskolák felől gyerekzsivaj hallatszott! A két épület - általános iskola és humán gimnázium - kapuján tódultak kifelé a gyerekek! A délelőtti tanítási órák végeztével, csoportosan indultak az ebédlő felé! A több mint ötszáz tanuló - helybeliek és vidékiek - részére három nagy ebédlőteremben terítettek reggelire, ebédre és vacsorára, de ugyanazon helyiségekben étkeztek tanáraik is! A helyi kerámiagyár termeléséből befolyt bevétel nemcsak munkásainak nyújtott biztos egzisztenciát - természetesen a többsége családon belül volt -, bőségesen fedezte az iskolákra, azzal együtt az egyéb művelődési célokra fordított kiadásokat is! Az élelmezést olcsóbbá tette, hogy szinte 95 százalékban saját magunk állítottuk elő az alapanyaggal együtt a késztermékt is! Többször felvetették már, hogy meg kellene oldani az egységes étkeztetést az egész faluközösség - lassan város és a még nagyszámban jelen lévő külső dolgozóik részére, én azonban ragaszkodtam ahhoz, hogy a falu törzslakói, a nagy család kis sejtjeiként otthoniakban, szokásaik megtartása mellett étkezzenek! A szükséges nyersanyagot természetesen a közös raktárakból vételezték! Jörg irányításával - néhány napot minden hónapban itt töltött, valóságos kis paradicsomot teremtettek a volt grófi birtok területén, amihez később csatlakozott, területével együtt a szövetkezeti tagság is! Tulajdonképpen most is szövetkezeti gazdálkodás folyik, de ez már családi, az egyenlőségi elvek betartása mellett! Érdekes - álkommunista rendszer idején meghatározta az elosztás mértékét: én többet tettem a kosárba, többet is érdemlek! Azt azonban elvártam, hogy akinek több adatott, akár egészségből, akár talentumból, az többet is adjon magából! Ezért külön fizetség nem jár, inkább mi adhatunk hálát érte Istennek, avagy - ki hogy veszi a lapot - a természetnek! Az erősebbnek kötelessége gyámolítani a gyengét, ha nem ezt teszi, méltatlanná válik a közösség megbecsülésére! Sajnos kevesen valljuk eme általános törvényszerűséget, pedig még az állatvilág intelligensebb fajtái is sok-sok tanulsággal szolgálnak!

- Odanézz, Apuka! - A gyerekzsivaj hallatán kis ideig mindketten eltűnődtünk - lehetséges, hogy azonos gondolatok foglalkoztattak bennünket, s kisség meg is lepődtem Ádám figyelmeztetésére, az iskolaépületek felől Melani közeledett, előtte totyogott a két és fél éves Wotan, Melani és Ádám fia, a dél-német istenség késői leszármazottja! A véletlenek egybeesésének köszönhette nevét, ugyanis majdnem azonos órában született Odinnal, Therese

lányom és Jörg fiával, aki a keresztségben a pogány isten nevét kapta! A tiszteletes megbotránkozására Janzen, a keresztapa, Jörg öccse azzal vágott vissza, hogy a spanyol nyelvterületen sokkal több Jézus nevű személy található, mint Skandináviában Odin!

- Apuci-ta - apuci-ta...! - A kicsi nem is apjához, hozzám kapaszkodott, ez azonban érthető, hisz, velem jóval több időt töltött, tudjuk, hogy Ádám idejének javarészért külföldön töltötte. Az iskolai szünidőben persze felesége is együtt volt vele, s Wotan leginkább nagyanyjához, Tildához kötődött, aki szinte minden idejét unokájának szentelte! Nem tudom, mit tenne, ha közölném vele, hogy Ádám fiunk és felesége Melani féltestvérek! Melindán kívül egyedül Juditnak árultam el a titkot, vérfertőzés esetleges jelentkezése miatt! Judit Melani és Tilda tudta nélkül különböző vizsgálatoknak vetette alá a kicsikét, ugyanis nem hagyott nyugton a gondolat, hogy az én megalkuvásom miatt elveszíthetjük! Mivel a vizsgálatok eredménye szerint a kicsi fejlődése teljesen normális volt, az a gondolat kezdett gyötörni: miért nem hagytam, hogy Eszterke és Ákos, a két ugyancsak féltestvér gyermekem szerelme kiteljesedjen?! Ha ők nem lettek volna öngyilkosok, ma két nagy tudású koponyával lenne gazdagabb a család. De hát - eső után köpönyeg! Aztán, mint Judit megnyugtatott: egyáltalán nem zárható ki, hogy az ő gyermekük, ha lett volna..., - életképes lenne-e?! A DNS ismeretanyaga ellenére, adódhatnának még meglepetések az örökléstanban!

- Gyere, Kicsim - mondtam, és két lábát derekamon átvetve magamhoz szorítottam - már most olyan erős ez a gyerek - folytattam - mint egy vasgyúró! Aviatikusokon kívül sportember még nincs a családban, lehetséges, hogy Wotan többre is képes lesz?

- Tudsz Te egyáltalán arról, Apuka - szólalt meg Melani - hogy úszásban szinte valamennyien olimpiai bajnokok is lehettünk volna? Gréta pedig - karácsony után kaptam tőle levelet, amelyben említi, hogy versenyt úszott a delfinfarm legerősebb példányával! És - ha már úszásról esett szó, fel kell vessem Therese és Jörg kérését: szeretnék, ha Wotant magukkal vihetnék Kirunába! Fenn - északon együtt edződhetne az ő fiukkal, Odinnal, úgyis olyanok, mintha ikrek lennének, s legalább az általános iskola befejeztéig együtt lehetnének! Therese nem megy vissza az egyetemre tanítani, és együtt foglalkozhatna velük, én pedig férjemen kívül minden időm az iskolának szentelhetném! Nem szívesen válnék meg fiamtól, de ésszerű nővérünk ajánlata, mit szóltok hozzá? Tudom anyuka - Tilda - tiltakozni fog, de hát rá, mint Margitka mondja: nagyobb szükség lenne most a bajor kastélyban, elsősorban nyelvismerete miatt! Egy ilyen nagyműveltségű asszony, mint anyuka, különben sem köthető le egyetlen gyerek mellé! Fiatal ő még ahhoz, hogy kirekessze magát a társasági életből, ott pedig...!

- Margitkának igaza van, Lányom - mondtam - valóban szüksége lenne ott egy több nyelvet beszélő társra, hogy azon ezt a kis csöppséget Kirunába vigyétek - kimondottan rátok tartozik! Bizonyára jót tenne neki az ottani levegő, iskolaszünetig azonban nem ajánlanám az átköltöztetését! Megszakadna a kis szíve, ha csak úgy egyszerűen túladnánk rajta! Ellenben, amint befejeződik a tanév, fölmégy vagy együtt fölmegyünk vele északra, nyár kezdetétől hozzászokik a klímához, a környezethez és talán erőltetés nélkül ott marad! Therese és Jörg ugyanúgy bolondulnak a gyerekekért, mint Auguszta, nem fog hiányolni benneteket, persze nem örökre...! Azt azonban nem bánnám, ha anyukátokat meg tudnátok győzni, és Margitka segítségére sietne! Dávidka nörsze pótolhatná egyelőre! Kedves lány, több nyelvet beszél ő is! Mellette Wotan nem hiányolná nagyanyját!

- Anyuka meggyőzését inkább rád bíznánk, Apuka - Melani sokat sejtetően kacsintott felém - Judit most néhány napig, vagy legalábbis az onkológiai kongresszus idejére Pesten fog tartózkodni, Anna Xéniával Párizsba utazott, tehát le sem tagadhatod, hogy kis ideig facér leszel, anyukához hasonlóan...!

- Nem bánom, Lányom! - Melani egyidős volt feleségemmel, Judittal, mindketten ötvennyolcban születtek, ennek ellenére nem feszélyezte, hogy anyukának kellett szólítania neki is! - Megkísérlem a lehetetlent - folytattam -, de ha nem sikerül, nektek kell meggyőzni őt!

- Ha egyáltalán sikerülhet, akkor az csak Neked, Apuka - szólalt meg Ádám is - Te hivatkozhatsz előtte arra, hogy Dávidkát, aki csak egy éves múlott, aggódás és félelem nélkül átengedtétek Augusztának -, úgy értem: hogy visszamenjen Katinkával Bázelbe, mivel a kicsi nélkül nem ment volna!

- Na igen, Fiacskám, csak kis különbség van kettejük között! Dávidka annyira összenőtt Auguszta nővérével, hogy ne adj Isten, de ha mégis - Judittal valami végzetes történne, kis idő múltán nem is emlékezne szülőanyjára!

- Az is igaz, Apuka! - Ádám megállt és karjait felém nyújtva hívta magához a még mindig ölemben tartózkodó fiát - nos, hadd lám - mondta - melyikünket kedveled jobban? - A kicsi apjára nézett, mintha csodálkozna kérdésén, majd széles mosollyal ajkán, vállamra hajtotta fejecskéjét -! Tessék - folytatta Ádám - íme a bizonyíték: a szeretet közelsége nagyobb erő a vérségi köteléknél, bár itt az sem hiányzik!

- Ha tudnád...! - De csak ennyi csúszott ki számon, a többit gondolatban tettem hozzá - duplán is!

- Mit kellene tudnom, Apuka? - nézett felém kíváncsian a fiam.

- Semmi-semmi, Fiam - válaszoltam - csak azt akartam mondani: ha ismernéd a gyermeklélektant, természetesnek vennéd fiad viselkedését!

- Megint igazat kell adjak, Apuka! - Ádám átnézett a vállam felett a kastély irányába, a főbejárat előtti lépcsőzeten édesanyja, Tilda jelent meg, jobbra, balra tekintgetett, nyilván minket keresett!

Judit és Anna távollétében ő irányította a belső háztartást, Melindáé lett volna az elsőbbség, ő azonban idős kora ellenére - velem egykorú volt - pesti ügyvédi irodánkat vezette! Ugyanakkor Eszterke és Linda lányaim, sőt Viktória gyermekeire is felügyelt! Melinda a távol-keleti konszern alapítása óta teljesen megváltozott! Férje, Konrád, valamint Eszterke lányunk halála okozta sebei úgy-ahogy behegedtek, s fiatalkori hévvel vetette magát a munkába...!

- Megfeledkeztetek az ebédről, Kedveseim - szólított meg bennünket Tilda, majd azon nyomban Wotanért nyúlt - gyere, kicsikém, a nagyihoz, nagyapának nehéz vagy már! Ugye milyen nehéz és édes! - Rám tekintett hosszan, szúrósan, Ádám észrevette anyja szemeiben a gyakran visszatérő hideg fényt, és próbálta felmelegíteni:

- Látod, Anyuka? Hozzád is, apukához is inkább kapaszkodik a fiam, mint hozzám, édesapjához! Nekem ugyan más okok miatt nincs módomba, hogy hosszabb időt töltsek a közelében, mint apukának volt annak idején, az eredmény azonban ugyanaz: én is jobban szerettem nagyi és nagyapa ölében lenni, mint nálad! Bocsáss meg, ma már egészen másképp látom a dolgokat, neked is másképp kellene apukára tekinteni...!

- Miket mondasz Te, Fiacskám?! Apukád és köztem minden rendben...! Igazam van? - rám nézett ismét, de már melegebb csillogással a szemeiben - azokat az évtizedeket hiába siratnánk -, ami még hátra van, azzal kell csínján bánni!

- Éppen rólad beszélgettünk imént - szóltam - ha úgyis gondolod, ahogy mondtad, akkor rövidesen be is bizonyíthatod! Arról beszélgettünk, hogy Margitkának nagy szüksége lenne a Te segítségedre! Egyedül nem tud megbirkózni bajorországi kastélyunk idősek otthonává történő átalakításával! Elíz néni, Franz és Johann is már öregek, egy agilis menedzserre lenne

ott szükség, akinek ráadásul több évtizedes gyakorlata van a szálloda vezetésében! Rád gondoltunk - Ádám, Melani és én is - a Te kinevezésed mellett döntöttünk!

- És az unokám? Rá nem gondoltatok? - Tilda, miközben átvette tőlem a kicsit, megütközve nézett rám - hallod ezt, aranyom? El akarnak szakítani tőlem! Sajnálom, gyerekeim - Ádám és Melani felé fordulva -, de nem bízom senkire az unokámat!

- D,e Kedvesem - szóltam közbe - Wotan az én unokám is! A mi nagy birodalmunknak egyik örököse! Nem sajátíthatod ki magadnak! Mellette, mint már megegyeztünk, itt lesz Melani, amikor pedig ő mással lesz elfoglalva, Dávidka nörsze pótolja! Egy birodalom esetleges irányítására már kicsi korától kezdve kell felkészíteni! Ádám a Te, valamint szüleid elfoglaltságára való tekintettel sem kaphatta azt az elkényeztetett nevelést, amit Wotannal alkalmazol! Ne feledd, hogy mi, függetlenül az összetételtől, egyetlen család vagyunk: Linda, Eszterke, Viktória, vagy vegyük bármelyiket - fiai, lányai - a Te gyermekeid is! Nem kell mondanod semmit, tudom, milyen megpróbáltatásokon mentél keresztül, éppen ezért, mint ahogy mondottad: próbáljunk csínján bánni azzal, ami még hátra van! Mi már sok mindent nem értünk meg a mai, felgyorsuló világ szellemiségéből, adjunk helyet a fiataloknak! Segítsük őket, de neveljék ők a gyermekeiket!

- Rendben van, Kedvesem - mosolyogta el magát Tilda -, ritkán fordult elő - azt hiszem értelek, vagy legalábbis szeretnélek megérteni! Majd még a nap folyamán visszatérünk a témához, most azonban gyerünk asztalhoz, már így is sokat késtünk!

A nap folyamán azonban már sem ebéd közben, sem ebéd után nem kerülhetett sor további eszmecserére! Ebéd után a plébános és a polgármester kérésére a park-bazilikába mentem, hogy utána nézzek, mi is történik ott, ugyanis mind a plébános, mind a polgármester kifogásolta, hogy a kisebb vallási szekták is helyt kaptak, s már-már kezdik kiszorítani a nagy világvallásokat a Bazilika területéről...!

Valóban - át sem kellett lépjek a hatalmas, nemcsak a kupola - az oszlopok kivételével szinte teljesen átlátszó anyagból készült épület küszöbén, meggyőződhettem a nyüzsgésről: fákat, díszcserjéket ültettek, dobogókat, oltárokat emeltek, sőt - egy ugyancsak átlátszó anyagból készült minaret is állt már, nem tudom a pénzt honnét teremtették elő, a szabályt mindenesetre betartották: semmi olyat nem építettek, ami gátolná a napsugarak beáramlását az építmény belső terére...!

- Mit szólsz mindehhez - fordult hozzám a kanonok - rangja és a fiatal pap jelenléte sem akadályozta híveit, hogy plébánosnak titulálják - helyesnek találod ezt a zűrzavart?!

- Bocsáss meg - szóltam -, de én nem látok itt semmi zűrzavart! Teszi a dolgát mindenki, kalapács, fűrész zaján kívül csak a madarak fütyülnek, de gondolom az is egyfajta imádság!? Sehol egy hangos szó, sóhajok pedig, vagy a szívek mélyéből felszálló hangtalan ének talán kedvesebb Istennek, mint a mesterségbéli orgonasípok zengeménye! Mit gondoltok - a szürke mezei pacsirta trillája? Valamelyik este hallgattam a feketerigót - az a csodálatos hangorgia, ami kijött kis sárga csőrén, valósággal betöltötte a parkot, és önkéntelenül is Isten, a Teremtő nagyságát juttatta eszembe, valósággal kényszerhelyzetbe hozott, hogy fohászra nyissam a szám! Vagy - mit gondoltok - miért az élet, a színek sokfélesége? A különböző korok, különböző stílusai? A granadai mórok csodálatos ma is szinte utánozhatatlan épületeiben, vagy a római Szt. Bazilikában, Michelangelo Szixtuszi kápolnájában nem ugyanahhoz a Teremtő Istenhez imádkoznak?! Nekem - megmondom őszintén, tetszik az itt készülő változatos imaház, mert ugye a külső burkolat, legyen bár a technika csodája, csak a vázát alkotja...! A történelmi egyházaknak, amennyiben fenn akarnak maradni, mint ahogy írva vagyon: az idők végezetéig fel kell venniük a kisebb szekták által elhajított kesztyűt, ahelyett, hogy a málladozóban lévő, szakadozott dogmák burkával takaróznak -, kezükbe kell vegyék a vándorbotot,

s mint hajdan az apostolok, a hatalom igazi birtokosa, a nép élére kell álljanak, szemben a gazdag, de álszent Farizeusokkal! Különben a régi kultúrák, korrupt birodalmak sorsára jutnak, elseprik őket a fiatal, energikus szekták, amelyek nem a felhők mögött, hanem a földön keresik és találják meg a mindenség Alkotóját! A természet egymagában is csodálatos és szép! Ahhoz alkalmazkodva könnyebben találjuk meg a szavakat a mindenütt jelenlévő Istenséghez is! Ezért is ragaszkodtam a bazilika ilyetén való kialakításához!

- Lehetetlenség lenne megcáfolni szavaidat - mondta a plébános, akarom mondani, kanonok - nincs mit hozzátenni, de elvenni sem! Fogadjuk meg - a polgármester felé - és vegyük fel a kesztyűt! Még nincs veszve semmi, időben vagyunk, de nem a túlvilágra, az életre kell felkészíteni híveinket!

Még sokáig sétálgatunk, halkan beszélgetve egymással! Ha köszöntek, biccentettünk fejünkkel, de sehol meg sem kíséreltük a beavatkozást! A vacsorához is későn érkeztünk, s mivel a többiek már szétszéledtek, bekaptam néhány falatot, aztán fürdő, majd az ágy következett! Már félig-meddig aludtam, midőn kaparászásra lettem figyelmes, majd félénken mellém csusszant Tilda:

- Nem zavarlak? - kérdezte - mert, ha igen, harag nélkül távozhatok!

- Miért zavarnál, Kedvesem - mondtam, s átkaroltam még mindig karcsú derekát - itt a helyed mellettem!

- Akkor, ha akarod, folytathatjuk - válaszolt felbátorodva és ő is átvetette derekamon jobbkarját, baljával pedig a fejem vonta egyre közelebb - mindegy, hogy mivel kezdjük, tőled függ, azt sem bánom, ha csak a délben abbamaradt beszélgetésünket...!

Rég voltunk így együtt, mellbimbói - az elmúlt évtizedek alatt nem strapálták le - ingerelni kezdték bőrömet, és minden erőltetés nélkül felcsigázta potenciámat!

- Hihetetlen - mondta - Te még így bírod?

- Miért? Mit gondoltál? Még eddig senki nem kényszerített, csak ha magamtól is akartam! A többes szám e tekintetben nálam nem jelentett többet!

- Akkor most engedd, hogy én dolgozzak! Ki tudja, mikor kerülök ismét sorra?

- Nincs kifogásom ellene, Kedves, de ne légy annyira szerény! Te fiunkra való tekintettel is első vagy, s ha elfogadod ajánlatunkat, többször fogunk találkozni, mint eddig! Szeretném, ha utolsó éveinkre, hónapjainkra, paradicsomi állapotokat hoznátok ott össze! Egyidős vagy Margitkával, bizonyára megértitek egymást! Az unokánk pedig első osztályú nevelést kap Kirunában! Gondolj csak bele - ha észak és dél „pogány istenei”, Odin és Wotan együtt, egymás mellett készülnek fel a történelem visszaforgatására, mennyivel gyorsabb, biztonságosabb lesz az átalakulás!?

- Nem tudom, miért lenne szükség az átalakulásra - mondta, de inkább csak suttogta, mert már javában vágtázott lovagló ülésben felettem - hisz, ha belegondolunk: visszafelé akarunk előremenni...! De épp most - nem akarok csúnyát mondani!

- Családunk tagjainak felkészítéséről beszélgettünk délelőtt folyamán Ádámmal - mondtam - a távol-keletivel együtt lassan egy egész birodalmat kell kormányozzunk! Nem szeretném, ha a családban is fölkészületlen, egymással rivalizáló személyek kerülnének fontos, vezető állásokba, mint tapasztaljuk a jelenlegi és az elmúlt időszak párt és állami vezetők posztjainak betöltésénél! Félő, hogy a gazdasági zűr miatti engedetlenséget egyesek nacionalista eszmék zavaros káoszába terelik, és belerángatják népünket a tőlünk délre dúló, szörnyű pusztításba, s ha ráadásul a tőlünk keletre és északra élő népek is ránk törnének: Erdély és a Felvidék magyarságának autonómiára törekvő szervezkedése miatt - az Isten óvjon minket! Istentől

származó hatalom - legalábbis itt, a Földön, nincs, és soha nem is volt! A hatalom a néptől van, és ha visszaélnek vele, a népnek jogában áll bármikor leváltani választott képviselőit! A jelenlegi kormánykoalíció is eddig csak alkalmatlanságát bizonyította! Ha nem akarjuk, hogy a tömegek a hamis „nép-nemzeti” keresztény pátosszal meglengetett zászlók alá tömörüljenek kilencvennyolcban vagy még előbb, népünknek félre kellene lökni az egymással vetélkedő pártokat, mert hisz azok vezetőinek esze-ágában sincs a nép nyomorának enyhítése, kizárólag személyes egzisztenciájuk megtartása vagy növelése miatt lökdösik egymást, még életében meg kellene tisztelni Ottót a magyar szent koronával, utána pedig a soron következőt! Az abszolutizmus még mindig jobb, mint a gengszterizmus, ami jelenleg uralja nálunk a politikát éppúgy, mint a gazdaságot! A Habsburgok közül, akik több évszázados uralmukat IV. vagyis Kun László magyar király nyilas csapatainak köszönhették /Habsburg Rudolf és Kun László, Ottokár cseh király elleni csatája/ talán egyedül a jelenlegi Habsburg Ottó érdemelte ki a magyar királyi címet, mert igaz, koronázatlanul, de legtöbbet tette eddig a magyar népért!

- Én ugyan származásilag osztráknak is tekinthetem magam - szólt közbe elpilledve Tilda - mégsem merném ilyen határozottan állítani, hogy ez lenne az egyetlen megoldás! Vagyis - ha igen - azt az egész nép számára elfogadható magyarázattal kell megindokolni!

- Kedvesem - mondtam - az ország majd mindenik épelméjű állampolgára tudja, hogy amíg régebbi és mai vezetőink - tisztelet a kevés kivételnek - az ország fosztogatásával vannak elfoglalva, ő - mondhatni egyedül - az ország Európán belüli megtartásán fáradozik, immár a nyolcadik x-en túl is!

- És - ha ennek ellenére a nacionalista, anarchista indulatok kerekednének felülre...?

- Akkor, Kedvesem, vagy a polgári, vagy a proletár különítményesek tapodnák az egyre gyérebben csordogáló magyar vért, vagy idegen csapatok azt is eloroznák, amit Trianon meghagyott! Megvallom neked őszintén: nekem gyerekkoromtól kezdve zsidó barátaim voltak! Családom felerészben zsidó származású, s a családi vagyon alapjait is ők rakták le! Én eddig nagyon bíztam abban, hogy a zsidó tőke segíteni fog bennünket kikászálódni az árokból, hisz a magyar nép sosem volt antiszemita - volt néhány gazember, de hogy azok tetteiért az egész nép szenvedjen, hogy azok tetteiért az ország fosztogatói mellé sorakozzanak fel, álmodni sem mertem volna! A Habsburgokkal is hasonló a helyzet: nem a királyok voltak rosszak, hanem a főnemesség, akik az amerikai rabszolgatartókhoz hasonlóan, az olcsó munkaerő miatt tartották távol a jobbágyságot a művelődéstől! Ha kígyót, békát kiáltanak is rám, akkor is kimondom, hogy az ezernyolcszáznegyvennyolcas szabadságharc is az urak és nem a nép kiváltságaiért folyt! Azok, akik ma a polgárosodás jelszavát tűzték zászlajukra, megfeledkeznek arról az egyszerű tényről, hogy a lumpen elem és a szegény, de becsületes, nem ugyanaz! Az egész nép polgárosodása kell, hogy legyen a cél, és nem egy kisebb - középosztálynak - nevezett rétegé! Aki ma nem ezt vallja, tartozzon bármelyik fajtához, párthoz, valláshoz, az árulója a magyarságnak! Bízom abban, hogy népünk van annyira művelt, hogy demagóg kirohanásokkal nem lehet többé a barikádokra terelni! De - a kétszintes - szolga és úr - világot sem hagyja visszahozni!

- Tudod mit, Édes - szólalt meg Tilda a hevülettől még mindig remegő hangon - meggyőztél! Megyek Bajorba! Szeretnék segíteni, hogy legalább a germán - német - magyar barátság maradjon töretlen! Mi felhúztuk a vasfüggönyt, általuk pedig bebocsátást nyerhetünk az Európai Unióba! A több mint ezer esztendő alatt sorsunk összenőtt! Augsburg nem csak a vesztes csata emlékét őrzi, hanem a kiengesztelődést, a baráti kéznyújtását is! A keveredés mellett nem egy háborúban egymásra folyt a vérünk, és ez a vér a honfoglaláskori vérszerződéshez hasonlóan, mindkét részről kötelez...!

- Kedvesem, ennél szebbet nem is mondhattál volna, de azt hiszem, mára be is fejezhetjük, mert ez a vágta már kimerítő volt! Nem tudnám naponta többször is megismételni, mint hajdanán!

Lehet, hogy többet is mondtam, de nem emlékszem, mert mint Tilda másnap reggel emlékeztetett rá: szinte pillanatok alatt elaludtam és ő is! Azt azonban határozottan állította, hogy a karjaimban ébredt, sőt - azt is, hogy álmában egymás mellett vágtázva, egy marcona lovascsapat előtt haladtunk az Isar és a Lech völgyében, Augsburg irányában!

Aszód, 1995. február 22.

Király László